

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir Bavul Hayal

KATE ALCOTT

@psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR BAVUL HAYAL

Orijinal Adı: The Dressmaker

Yazarı: Kate Alcott

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Zeynep Okan

Editör: Emirhan Aydın

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978 9944 82-921-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Kate Alcott

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Bir Bavul Hayal

Kate Alcott

Çeviri
Zeynep Okan

 epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Frank'e, sonsuza dek.

Teşekkürler

Güzel dostlarım, bu romanın kaç halini, kaç kere okudunuz kim bilir? Ellen, Irene, Judy, Linda, Margaret ve kardeşim Mary, hepinize çok teşekkür ediyorum.

Esther, çok yardımcı oldun, harika bir arkadaş ve menajersin. Ve Melissa, fikirlerin ve hevesin bir yazarın editöründen umut edebileceği her şeyi verdi bana.

Frank, bana *Titanik*'in görkemli bir maketini hediye ettin ve benimkinin batmayacağını söyledin. Teşekkürler.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cherbourg, Fransa
10 Nisan 1912

Tess çarşafı köşelerinden çekip düzleştirerek şiltenin altına sokmaya çalıştı. Sonra da bir adım geri çekilerek bunu doğru düzgün yapıp yapamadığına baktı. Çarşaf hâlâ biraz kabarık ve buruşuk görünüyordu. Baş kâhyanın Tess'in yaptığını kontrol edip burun kıvracağı ve fırça atacağı kesindi ama artık bunun bir önemi yoktu.

Tess pencereden dışarıya baktı. Elinde parlak kırmızı güneş şemsiyesini döndürerek, canlı koyu yeşil kurdeleli olağanüstü bir şapka takmış bir kadın yürüyordu. Kadının yüzü hayat doluydu, tavrı kendinden emin ve neşeliydi. Tess, birinin onu haddini aşmakla suçlamadan, böyle neşeli ve kendinden emin bir halde yürüyebildiğini hayal etmeye çalıştı. Neredeyse parmaklarının kıvrılarak o pürüzsüz, cilalı güneş şemsiyesini sapından tuttuğunu hissedecekti. Nereye gidiyordu bu kadın acaba?

Tess dönüp yarım yamalak yapılmış olan yatağa baktı. Daha fazla hayal kurmamalıydı, bir dakika bile.

Koridora çıktı ve koridorun sonundaki altın yaldızlı boy aynasındaki yansımasına bakarak duraksadı. Uzun siyah saçları her zaman olduğu gibi dikkatsizce tutturulmuş bir topuzdan çıkıp dağılmışlardı ama genellikle küstahlık olarak değerlendirilen çenesinin yukarı doğru olan meyilinde bir değişiklik yoktu. Yine de aynada gördüğü şeyin utanç verici özelliği yadsınamazdı: Siyah bir elbise ve beyaz önlük giyen, başının tepesinde aptalca görünen hizmetçi başlığıyla kirli yatak örtülerini taşıyan cılız bir genç kız. Bir esaret görüntüsü. Tess kafasındaki başlığı aniden çıkardı ve aynaya fırlattı. Bir hizmetçi değildi. Bir terziydi, hem de iyi bir terzi ve yaptığı iş için ona para ödenmesi gerekirdi ama ödenmiyordu. Hizmetçilik yapmaya mecbur bırakılmıştı.

Tess kirli örtüleri çamaşır bacasının içinden aşağıya yığın halinde attı ve her zamanki gibi önlüğünü çözüp çıkararak üçüncü kattaki odasına giden merdivenlere yöneldi. Evet, gün bugündür. Daha fazla tereddüt yoktu. Liman işçileri bugün New York'a giden devasa gemide başka işlerin olduğunu söylemişlerdi. Tess küçük odasına bir göz attı. Valiz falan almayacaktı, eğer oradan ayrıldığını anlayacak olursa, evin hanımı onu kesin kapıda durdururdu. Annesinin resmini alacaktı. Parasıyla, tasarımlarının olduğu eskiz defterini de götürecekti. Tess üzerindeki üniformayı çıkardı, en iyi elbisesini giydi ve birkaç iç çamaşırı, çorap ve diğer elbisesini bir çantaya tıktırdı. Dikiş makinesinin üzerindeki yarı bitmiş balo elbisesine, çok uğraşarak kabarık mavi ipek üzerine diktiği beyaz kadifeden küçük

fiyonklara baktı. Bunu artık bir başkası bitirmek zorundaydı; yaptığı iş karşılığında parası ödenen biri. Başka ne vardı? Hiçbir şey.

Tess kafasının içinde yankılanan babasının sesine karşı direnmeye çalışarak derin bir nefes aldı: Ukala olma, diye azarlardı babası onu. Bir köylü kızısın, işini yap, kafanı önüne eğ. Yeterince para alıyorsun, hayatını meydan okumaya kalkarak mahvetme sakın.

“Hayatımı mahvetmeyeceğim,” diye fısıldadı Tess. “Onu daha iyi bir hale getireceğim.”

Fakat dönüp son kez odadan çıktığında, Tess neredeyse babasının onu takip eden, her zamanki gibi kulak tırmalayıcı ve öfkeli sesini duyabiliyordu: “Dikkat et, aptal kız.”

★★★

Lucile’in ayaklarının altındaki çürümüş ahşap döşemeler sünger gibi delik teşik olmuşlardı. Cherbourg Limanı’na doğru yürürken ayağındaki botların topukları tahta döşemelere takılıyordu. Gümüş tilki etolünü sıkıca boynuna sarmıştı, kalın kürkün konforlu yumuşaklığının keyfini çıkarıyordu ve başı kendinden emin bir şekilde havadaydı. Birçok kişinin bakışlarını üzerine toplamıştı. Bu bakışların altında yatan neden bazıları için Lucile’in ıslıl ıslıl kızıl saçlarının görüntüsüyken, diğerleri için kim olduğunun bilgisiydi.

Lucile yeni bir şarkı mırıldanıp elindeki kırmızı güneş semsiyesini döndürerek ona yaklaşmakta olan kız kardeşine baktı. “Özgür ruhluluğunu herkese yansıtmaktan zevk alıyorsun, değil mi?”

“Uyumlu biri olmaya çalışıyorum,” diye mırıldandı kız kardeşi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tess dönüp yarım yamalak yapılmış olan yatağa baktı. Daha fazla hayal kurmamalıydı, bir dakika bile.

Koridora çıktı ve koridorun sonundaki altın yaldızlı boy aynasındaki yansımasına bakarak duraksadı. Uzun siyah saçları her zaman olduğu gibi dikkatsizce tutturulmuş bir topuzdan çıkıp dağılmışlardı ama genellikle küstahlık olarak değerlendirilen çenesinin yukarı doğru olan meyilinde bir değişiklik yoktu. Yine de aynada gördüğü şeyin utanç verici özelliği yadsınamazdı: Siyah bir elbise ve beyaz önlük giyen, başının tepesinde aptalca görünen hizmetçi başlığıyla kirli yatak örtülerini taşıyan cılız bir genç kız. Bir esaret görüntüsü. Tess kafasındaki başlığı aniden çıkardı ve aynaya fırlattı. Bir hizmetçi değildi. Bir terziydi, hem de iyi bir terzi ve yaptığı iş için ona para ödenmesi gerekirdi ama ödenmiyordu. Hizmetçilik yapmaya mecbur bırakılmıştı.

Tess kirli örtüleri çamaşır bacasının içinden aşağıya yığın halinde attı ve her zamanki gibi önlüğünü çözüp çıkararak üçüncü kattaki odasına giden merdivenlere yöneldi. Evet, gün bugündü. Daha fazla tereddüt yoktu. Liman işçileri bugün New York'a giden devasa gemide başka işlerin olduğunu söylemişlerdi. Tess küçük odasına bir göz attı. Valiz falan almayacaktı, eğer oradan ayrıldığını anlayacak olursa, evin hanımı onu kesin kapıda durdururdu. Annesinin resmini alacaktı. Parasıyla, tasarımlarının olduğu eskiz defterini de götürecekti. Tess üzerindeki üniformayı çıkardı, en iyi elbisesini giydi ve birkaç iç çamaşırı, çorap ve diğer elbisesini bir çantaya tıktırdı. Dikiş makinesinin üzerindeki yarı bitmiş balo elbisesine, çok uğraşarak kabarık mavi ipek üzerine dikiği beyaz kadifeden küçük

fiyonklara baktı. Bunu artık bir başkası bitirmek zorundaydı; yaptığı iş karşılığında parası ödenen biri. Başka ne vardı? Hiçbir şey.

Tess kafasının içinde yankılanan babasının sesine karşı direnmeye çalışarak derin bir nefes aldı: Ukala olma, diye azarlardı babası onu. Bir köylü kızıydın, işini yap, kafanı önüne eğ. Yeterince para alıyorsun, hayatını meydan okumaya kalkarak mahvetme sakın.

“Hayatımı mahvetmeyeceğim,” diye fısıldadı Tess. “Onu daha iyi bir hale getireceğim.”

Fakat dönüp son kez odadan çıktığında, Tess neredeyse babasının onu takip eden, her zamanki gibi kulak tırmalayıcı ve öfkeli sesini duyabiliyordu: “Dikkat et, aptal kız.”

Lucile’in ayaklarının altındaki çürümüş ahşap döşemeler sünger gibi delik teşik olmuşlardı. Cherbourg Limanı’na doğru yürürken ayağındaki botların topukları tahta döşemelere takılıyordu. Gümüş tilki etolünü sıkıca boynuna sarmıştı, kalın kürkün konforlu yumuşaklığının keyfini çıkarıyordu ve başı kendinden emin bir şekilde havadaydı. Birçok kişinin bakışlarını üzerine toplamıştı. Bu bakışların altında yatan neden bazıları için Lucile’in ıslıl ıslıl kızıl saçlarının görüntüsüyken, diğerleri için kim olduğunun bilgisiydi.

Lucile yeni bir şarkı mırıldanıp elindeki kırmızı güneş semsiyesini döndürerek ona yaklaşmakta olan kız kardeşine baktı. “Özgür ruhluluğunu herkese yansıtmaktan zevk alıyorsun, değil mi?”

“Uyumlu biri olmaya çalışıyorum,” diye mırıldandı kız kardeşi.

“Seninle yarışmaya ihtiyacım yok, bütün ilgi senin olsun,” dedi Lucile en kibirli ve kısık ses tonuyla.

“Of, yapma şöyle Lucy. İkimiz de o konuda başarısız sayılmayız. Ama sen son zamanlarda ayrı bir huysuzsun işin doğrusu.”

“Sen de birkaç hafta içerisinde New York’ta bir bahar koleksiyonu sunacak olsaydın huysuz olurdun. Kadınların etek boyunu kısaltma ve göğüslerini düzleştirmeye ilgili sohbetlerinden dolayı epeyce endişelenecek şeyim var. Senin tüm yapman gerekense onlar hakkında bir başka roman daha yazmak.”

İkisi düzinelerce bavul ve çantanın arasından sıkışarak geçtiler. Piringten yapılmış çantaların tutamaçları azalmakta olan ışıktaki parıldıyordu ve Lucile’le kardeşinin yerdeki pislikleri süpüren kaliteli yünden etekleri tozlanıp kirlenmeye başlamıştı.

“Bu doğru, benim işimin araçları seninkine göre çok daha taşınmaya müsait,” dedi Elinor neşeyle.

“Kesinlikle öyle. Defilenin başında olacak kadar yeterli benden başka kimse olmadığı için bu deniz yolculuğunu yapmaya mecburum. Orada olmak zorundayım. Yani böyle havai davranmayı kes lütfen.”

Elinor elinde tuttuğu güneş şemsiyesini aniden kapattı ve tek kaşını havaya kaldırarak kardeşine gözlerini dikti. “Lucy, nasıl oluyor da mizah duygusundan böylesine yoksun olabiliyorsun? Sadece iyi yolculuklar demek ve gemi buradan ayrılırken seni neşelendirmek için buradayım. Hemen gideyim mi yani?”

Lucile bir an duraksayarak içini çekti ve derin bir nefes aldı. “Hayır, lütfen,” dedi. “Sadece senin de benimle beraber gemide olmanı isterdim. Seni çok özleyeceğim.”

“Seninle gitmekten daha çok hiçbir şeyi istemiyorum ama editörüm düzeltilmiş olan nüshaların hafta bitimine kadar elinde olmasını istiyor.” Elinor’un sesi tekrar eski neşesine kavuşmuştu. “Hem zaten yanında Cosmo var, şirden anlamasa da tatlı sayılır.”

“Küçük bir kusur.”

“Çok sevimli biri ve sana en güzel hediyesi bir unvan sağlamak oldu. Çok mu kaba ifade ettim? Fakat doğru, onda zerre kadar edebi zevk yok.” Elinor iç çekti. “Ve zaman zaman sıkıcı da olabiliyor.”

“Saçmalık.”

“Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Hem o nerede?”

Lucile, uzun ve ince yapılı Sör Cosmo Duff Gordon’u görmek için gözleriyle kalabalığı araştırdı. “Bu gecikme gerçekten delirtici. İşleri doğru düzgün ve zamanında yapabilecek biri varsa o da Cosmo’dur.”

“Elbette. Bu onun işi.”

Lucile sertçe Elinor’a baktı ama kız kardeşi yüzünde masum bir ifadeyle başka bir tarafa doğru bakıyordu.

Normandiya sahilinin uçurumlarının üzerinde sıralanmış tuğla evlerden limanın uzağındaki bir tepenin üzerindeki, Tess salona iniyordu. Onu bekleyen kişi dudakları incelikten birbirine dikilmiş gibi görünen, aşırı kuralcı bir İngiliz olan ev sahibesiydi.

Tess, çantasını eteğinin katları arasına saklayarak “Maşımı istiyorum lütfen,” dedi. Kapının yanındaki masanın köşesinde onu bekleyen zarfı görebiliyordu. Masaya doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

“Henüz partide giyeceğim elbiseyi bitirmedin, Tess,” dedi kadın her zamankinden daha mızız bir tonda. “Ayrıca oğlum bu sabah koridordaki tuvalette kullanacak bir havlu bulamamış.”

“Artık bulabilir.” Tess’in yukarıya tekrar çıkmaya niyeti yoktu. Bir daha bu kadının yeniyetme oğlunun sabırsız, örümcek gibi parmaklarıyla mücadele ederek çamaşır dolabına dönmeyecekti. Bu onun zarfıydı, üzerinde adının yazılı olduğunu görebiliyordu ve onu almadan önce durup her zamanki şikâyetleri dinleyecek değildi. Masaya biraz daha yaklaştı.

“Bunu daha önce de söyledin. Hemen şimdi kontrol etmeye gidiyorum.” Kadın Tess’in zarfa doğru uzandığını görünce durdu. “Tess, onu henüz sana vermedim!”

“Belki öyle ama ben o parayı kazandım,” dedi Tess dikkatli bir şekilde.

“Kabalık hayranlık duyulacak bir şey değildir, Tess. Son günlerde epey ketumsun. Sana vermeden önce o zarfı alırsan benimle köprüleri atıyorsun demektir.”

Tess derin bir nefes aldı. Kendini hafifçe başı dönmüş gibi hissederek zarfı aldı ve elinden alınacakmış gibi sıkıca kendine doğru çekti.

“O zaman köprüleri atıyorum,” dedi Tess. Herhangi bir cevap gelmesini beklemeden bir daha asla cilalamak zorunda kalmayacağı ağır, işlemeli sokak kapısını açtı ve limana yöneldi.

İskele yosunlardan dolayı kaygandı. Tess kalbi hızla çarparak çevresindeki koşuşturma ve karmaşanın arasında

sıkışıp kalmıştı. Ciğerlerine denizin keskin, tuzlu kokusunu çekti. İş ilanlarına dair işaretler neredeydi? Tess büyük pirinçten yapılmış düğmeleriyle üniformalı bir adama yanaştı ve önce tereddütlü bir Fransızca ve acele bir İngilizceyle büyük, yeni gemideki temizlik ve yemek pişirme için personel alımıyla kimin ilgilendiğini sordu.

“Çok geciktin canım. Hizmetlilerin hepsi tamamlandı ve yolcular da birazdan gemiye binmiş olacaklar. Korkarım, bu şanssız günün.” Adam arkasını dönüp uzaklaştı.

Nasıl gülümsediğinin hiçbir önemi yoktu, planı suya düşüyordu. Aptallık yapmıştı; buraya daha erken gelmeliydi. Şimdi ne olacaktı? Tess bundan sonra ne yapacağını bilmemenin verdiği boşluk duygusuyla yutkunduydu ve düşünmeye çalıştı. Bir aile bulabilir veya küçük çocuklara bakabilirdi. İyi bir dadı olurdu, yedi tane kardeşe bakmış olmak deneyim sayılmaz mıydı? Tess gitmeye hazırdı, bunda hiçbir sorun yoktu, bütün yapması gereken doğru kişiyi bulmak ve doğru şeyleri söylemekti. Sonra da buradan uzaklaşabilirdi. Kapana kısılmayacaktı, asla kısılmayacaktı. Buradan gidecekti.

Ancak kimse ona aldırış etmedi. Yaşlıca bir İngiliz çift, Tess onlara yolculuk için bir refakatçiye ihtiyaçları olup olmadığını sorduğunda geri çekilip uzaklaşmışlardı. Tess çocuklu bir ailenin yanına yaklaşıp onlara hizmet edip edemeyeceğini sorduğunda şüpheyle bakmışlar, nazikçe kafalarını sallamış ve usulca yanından ayrılmışlardı. Ne bekliyordu ki? Tess o darmadağın saçları ve geri kalan her şeyiyle umutsuz görünüyor olmalıydı.

“Lucy, şurada duran kıza bak.” Elinor güzel ve boyalı parmağıyla son derce telaşlı görünen Tess’i işaret etti. “Tanrım, ne kadar güzel. Muhteşem, iri gözler. Etrafta koşuşturup insanlarla konuşmasına bir baksana. Sanırım gemiye binmeye çalışıyor. Sence bir şeylerden mi kaçıyor? Belki de polisten ya da bir adamdan?”

Lucile yaklaşmakta olan Cosmo’ya doğru el sallayarak “Bilemem ama bundan iyi bir hikâye çıkaracağına eminim,” dedi. Cosmo her zamanki gibi nasıl başarıyorsa etrafından bağımsızmış gibi görünüyordu. Gözleri hep olduğu gibi soğukkanlı, hali ve tavrı da sakindi. Hemen arkasında onu takip eden ürkek götünümlü bir haberci vardı.

“Lucile, bir sorun var...” diye başladı Cosmo.

“Biliyordum,” dedi Lucile, dişlerini sıkarak. “Hetty, değil mi?”

“Gelemeyeceğini söylüyor. Annesi hastaymış,” dedi haberci. Sonra neredeyse ürkek bir hürmetle öne eğildi. Bu aslında doğaldı çünkü Lucile burnundan soluyordu.

“O kıza söyle, tam gemiye binmeden önce verdiği sözden dönemez. Kim olduğunu zannediyor? Bizimle gemiye binmezse, kovulacak. Bunu ona söyledin mi?” Lucile kaşlarını çatarak haberciye baktı.

“Söyledim, Madam.”

Tess bu kargaşayı duymuştu ve duraksayıp iki kadına baktı. Bu olabilir miydi? Evet, kadınlardan biri pencereden bakarken gördüğü aynı olağanüstü yeşil kurdeleli şapkayı takıyordu. O kadın tam buradaydı, elindeki kırmızı güneş şemsiyesini dalgınca yere vuruyordu.

Diğer kadının tiz sesi Tess’in dikkatinin oraya yönelmesine sebep oldu.

“Berbat bir mazeret!” dedi öfkeyle kadın.

Biri, galiba bir hizmetçi, gelmesi gerektiği halde yolculuk için ortalarda yoktu ve şu parlak kızıl saçlı, kırmızı rujlu kişi de çok öfkeliydi. Ne kadar korkutucu görünüyordu! Kadının güçlü, kemikli ve durağan yüzünde hiç uzlaşma ifadesi yoktu ve birbirinden uzak olan gözleri saniyeler içerisinde yumuşak bir ifadeden sert bir ifadeye geçebilirmiş gibi görünüyordu. Şu anda o gözlerde en ufak bir yumuşak ifade yoktu.

Tess, toplanmış olan kalabalığın içindeki genç bir adama yaklaşarak “Kim bu kadın?” diye sordu. Sorarken sesi titriyordu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

“Bilmiyor musun?”

Tess, insanların geçerken nasıl yavaşladıklarını, birbirlerine fısıldadıklarını ve ona hayranlık dolu bakışlar attıklarını fark ederek tekrar kadına baktı. Evet, bir yerden tanıdık geliyordu gerçekten.

“Tanrım,” dedi Tess şaşkınlıkla. “Lucile Duff Gordon.”

“Elbette, *tasarımcı olan* işte. Yanındaki diğer kadın da kardeşi, Elinor Glyn. O da Hollywood’dan, roman yazarı. Bazı yazdıkları oldukça ayıp gerçekten.”

Tess adamın konuşmalarını neredeyse hiç dinleyememişti. Bu öfkeyle burnundan soluyan kişi dünyadaki en ünlü tasarımcıydı, gazetelerde güzel elbiselerini gördüğü kişiydi ve şimdi sadece birkaç adım ötesinde duruyordu. Bu onun şansıydı.

“Bayan Duff Gordon, şu an gerçekten sizi gördüğüme inanamıyorum,” dedi Tess birden öne atılarak. “Size öyle hayranım ki, çok yeteneklisiniz. Beni hayallere daldıran elbiselerinizin resimlerini görür...” Tess gevezelik yapıp

duruyordu ama umurunda bile değildi. Tek istediği Lucile'in dikkatini çekebilmektir.

Tasarımcıysa Tess'i görmezden geliyordu.

"Sizin için çalışmayı çok isterim," dedi Tess yalvarır bir tonda. "Kumaşlardan anlarım. Ben bir terziyim, işimi çok iyi yaparım; size faydalı olabilirim." Tess kafasını son süratle çalıştırıyordu, başka ne diyebilirdi? "İlik açmakta çok iyiyimdir, istediğiniz her şeyi yapabilirim. Lütfen..."

"Kız çok çaresiz, sana söylemiştim," diye mırıldandı Elinor. Başındaki moda'ya uygun şapkasını düzeltirken kırdırıyordu.

Lucile, Tess'e döndü. "İşin ne olduğunu biliyor musun?"

Tess tereddüt etti.

"Özel hizmetçim olacaksın. Hâlâ ilgileniyor musun?"

"Bunu yapabilirim." Tess gemiye binmek için her şeyi yapabilirdi. Bayan Lucile için çalışmak inanılmaz bir fırsat olacaktı.

"Şu anda nerede çalışıyorsun? Ne iş yapıyorsun?"

"Cherbourg'daki bir evde çalışıyorum ve terzi'lik yapıyorum. Müşterilerim benden çok memnunlar."

"Bir tür hizmetçi; pek de şaşırtıcı değil," diye mırıldandı Elinor.

Lucile onu duymazlıktan geldi. "İsmin?"

"Tess Collins."

"Tessie, demek."

"Hayır. Tess."

"Nasıl istersen. Okuma yazman var mı?"

"Elbette!" Tess içlerlemişti.

Bayan Duff Gordon, Tess'in gözlerindeki öfke kıvılcımına değer biçmeye çalışır gibi baktı. "Referansların?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Onları arkamızdan yollatırım. İhtiyacınız olan ne varsa veririm.”

“Atlas Okyanusu’nun ortasından mı?”

“Gemide her zaman bir telsiz telgraf bulunur.” Tess bununla ilgili bir şeyler okumuştı; doğru şeyi söylüyor olduğunu umdu.

Lucile aniden bu konuşmadan yorulmuş gibiydi. “Üzgünüm, hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu olmaz.” Kadın Cosmo’yla konuşmak için arkasını döndü.

Çaresiz olan Tess’in aklına o an bir fikir daha geldi. “Bakın, lütfen bakın,” dedi, elbisesinin yakasını açarak. “Bunu ben yaptım. Gazetede görüp kestiğim, elbiselerinizden birinin yakasının aynısını yapmaya çalıştım. Çok iyi değil elbette ama...”

“Fena değil,” diye fısıldadı Elinor yakaya bakarak. Yaka ustaca katlanmıştı, kırıksık keten kumaş çok özenli bir dikiş gerektiren biçimde açık veya kapalı olarak giyilmeye uygunca tasarlanmıştı. “Oldukça karışık. Hizmetçi bir kıza göre alışılmadık.”

Lucile, Tess’in bulunduğu yöne bir bakış attı, sonra da bahsedilen yakayı parmaklarıyla dokunarak inceledi. Bu en iyi tasarımlarından biriydi, kız açıkça bunu harika bir orantıyla kesmiş ve elinde dikmişti. Kumaşta en ufak bir pot yoktu. “Bunu senin yaptığını mı söylüyorsun?”

“Evet, öyle.”

“Sana dikiş dikmeyi kim öğretti?”

“Annem çok yeteneklidir.” Tess iftiharla duruşunu dikleştirdi. “Bütün bu civarda tanınırım. Üstelik kendi kalıplarımı keserim.”

“Herkes keser, tatlım. Bu, sadece bir makasa bakar. Ta-

sarım demek istedin, sanırım.” Lucile izin bile istemeden Tess’in elbisesinin kolunu kaldırıp kızın kumaşları birbirine ekleme konusundaki yeteneğini kontrol etti.

“Evet, hem tasarımı yapıyorum hem dikiş dikiyorum. Hepsini yapıyorum.”

“Patronun sana para ödüyor mu?”

“Terzilik için değil. Ama dikişte iyiyim ve para ödemesini hak ediyorum.” Biraz fazla böbürlenmişti belki de. Tess derin bir nefes aldı ve aklındaki her şeyi söyleyiverdi. “Sizin için çalışmak istiyorum. Dünyadaki en iyi tasarımcımanız ve sizinle tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu anlatamam. Elbiseleriniz ilham verici, kim sizin gibi tasarım yapabilir ki? Lütfen bana bir şans verin. Pişman olmayacaksınız.”

Lucile ona anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle baktı. Etrafındaki yardımcıları onu ne söyleyeceğini beklerken Lucile’in gözlerinden bir şeyler geçti sanki.

“Senin için fazla bağımsız ruhlu muhtemelen,” dedi Elihor sessizce. “Hiç bilemezsin ki. İddia ettiği gibi biri olmayabilir de.”

Lucile’in yüz ifadesi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme hissedilse de değişmedi. “Belki ama o zaman da mücevherlerimi gemideki kasaya koydurabilirim sonuçta, değil mi?” Lucile arkasını dönüp Tess’e hitaben konuştu. “Bir hizmetçi olmakla yetinecek misin? Başka hiçbir şey teklif etmiyorum.”

“Ne isterseniz yapacağım, sadece kendimi kanıtlamak için bir şans istiyorum. Ve de sizin için çalışmak.” Evet, her şeyi yapacaktı. Hayallere dalıp gitmeyecek ya da çarşafın köşelerini sarkık bırakmayacaktı. Çalışacak, öğrenecek

ve her şeyi değiştirecekti. Tess sıkıntılı bir şekilde nefes alıyordu. Kaderinin zincirlerinin kırılmaya başladığını, önünde bir kapının açıldığını hissediyordu, yoksa kapanıyor muydu? Lütfen benden hoşlansın, diye dua etti Tess.

“Her şeyi mi?”

Tess omuzlarını dikleştirdi. “Dürüst olan her şeyi, onun dışında asla.”

Lucile’in ona değer biçmeye çalışan bakışları baştan aşağıya Tess’i süzdü. Koyu renk darmadağın saçlarına, kızarmış elmacık kemiklerine, yukarı doğru kalkmış çenesine ve biri çözülmüş olan bağcıyla eski püskü çizmelerine baktı.

“Birazdan herkes gemiye binmeye başlayacak. Önümüzdeki bir saat içinde gemiye binmeye hazır mısınız?”

“Evet, hemen gidebilirim.” Tess’in kelimeleri hızlı ve kısaydı. Sadece tek bir şansı vardı, bunu boşa harcayamazdı.

Lucile’in etrafındaki küçük grup hep beraber nefesini tutmuş gibiydi. Lucile bir saniye daha tereddüt etti. “Tamam, işe alındın ama hizmetçi olarak. Anladın değil mi?”

Elinor ona şaşkın bir bakış fırlattı. “Bu biraz ani olmadı mı, Lucy?”

Kardeşi ona cevap vermedi: Gözleri, uzaktaki net olmayan, belirsiz bir noktaya doğru odaklanmış gibi Tess’in üzerindeydi.

“Teşekkür ederim, asla pişman olmayacaksınız,” dedi Tess, Lucile’in ısrarlı bakışları altında ezilmemeye çalışsa da titreyerek.

“Eğitimli ol ya da olma işe uygun olarak giyinmen gerekecek.” Lucile tekrar sağlam bir zeminin üzerindeydi ar-

tık. “Bana Madam diye hitap edeceksin. Ayrıca başlığa da ihtiyacın olacak.” Lucile, Cosmo’ya doğru başını salladı. “Kocam, Sör Cosmo, detaylarla ilgilenecek.”

Tess onunla konuşmak için ona doğru ilerleyen uzun, zayıf, gür ve burulmuş bıyıkları olan adama temkinli bir şekilde gülümsedi. Adam Tess’e birkaç soru sorduktan sonra, White Star Line görevlilerinden biriyle alçak sesle bir şeyler konuştu. Bu, alt tarafı bir hizmetçinin yapacağı bir yolculuktu. Elbette ortada bir sorun olmamalıydı değil mi? Birbirleriyle el sıkışarak sohbetlerini tamamladılar. Tess deminden beri tutmakta olduğu nefesini rahatlatarak hızla dışarı verdi. Hafiften başı bile dönüyordu. Evet, işte beklediği kapı sonunda açılıyordu.

Tess korkuluğa tutunup kırılgan ve eski görünen tekneye Leydi Duff Gordon’ı takip ederek indi. White Star üniformalı yetkili bir kişi onlara geminin sığ Cherbourg limanı için çok büyük olduğunu söylemişti, bu yüzden önce tekneye binmeleri gerekiyordu. Tess dikkatle ince gri sisin ardını görmeye hevesli bir şekilde baktı.

Sis yükselmişti ve karaltıyı andıran, yüksek, görkemli ve tek başına denize hükmeder gibi görünen o gemi vardı. Dört devasa bacası zarıfçe göğe uzanıyorlardı. Dokuz güvertesi vardı ve Tess boynunun onları sayma gayretiyle ağrıdığını hissetti. Bu gemiye *Titanik** denmesine şaşmamalıydı. Kayıklara binmek için güçlükle ilerleyen insanlar bu büyüklüğün yanında orantısız kalıyorlardı, tıpkı durmaksızın çalışan karıncalar gibiydiler.

*Titanic: İng. Devasa, dev gibi. -ç.n.

Bir denizci güverte iskelesine çıkması için Tess'e elini uzattı. Tess bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklanarak adımını attı. İşte oluyordu, artık geri dönüş yoktu. Sussex'e elveda, budala suratlı ev sahibesine ve onun azgın oğluna elveda, tümüne elveda... Hatta belki bir daha asla göremeyeceği evine, annesine, kardeşlerine elveda. Tess'in kalbi sızladı ve kararlılıkla bir sonraki adımı daha attı.

Artık Tess tepedeydi. Biraz ileride mermerden oyulmuş gibi olan çenesiyle bir adam ve yanında beyaz kürk pelerine sarınmış bir kadın duruyordu. Tess gemiye doğru bir adım daha attı ve bir kucaklaşmayı izlemek üzere durdu. Ne kadar hoş, ne kadar doğaldı. Adam –damarlı elleri görüldüğü kadar genç olmadığına işaret ediyordu– aniden bir kadını becerikli bir hareketle döndürüp kollarının arasına kahkahalarla düşürerek sardı. Çift alkışlayanların arasından yavaşça uzaklaştı. Gösterici miydiler acaba?

Tess'in tam önünde güçlü, biçimli bir çenesi ve ince, kemerli burnuyla yakışıklı, tez canlı bir yüze sahip bir adam duruyordu. Elleri tertemiz, taba rengi kaşmir paltonun ceplerindeydi. Bakışları dalgın görünüyordu. Mutluluktan mıydı? Saçları şakaklarından hafifçe kırlaşmaya başlamıştı. Muhtemelen kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti Tess. Sürekli saatini kontrol eden bir iş adamıydı. Bir sisin içine gömülmüş gibiydi ve hemen önünde olan küçük gösteriye tepki vermemişti. Sadece bir an için Tess'in hüznün olarak düşündüğü bir duyguyla, mutlu çifti izleyerek durmuştu.

"Acele edin, hanımefendi." Tess'in arkasındaki gelen ses sabırsız ve sertti. Tess arkasına kısacık bir bakış attı, önemli biriydi bu adam herhalde.

Bir görevli Tess'i geçip elini sıkmak için adama uzanarak "Hoş geldiniz, Bay Ismay," dedi. "White Star'ın başkanını gemide ağırlamak bir şeref. Size New York'a doğru hızlı bir yolculuk olacağına dair söz verebilirim."

Ismay bir şeyler mırıldandı, Tess onun tıpkı uzun, kemikleri çıkmış bir turnaya benzediğini düşündü. Adamın yolunun üzerinden çekilmek için adımlarını hızlandırdı.

Hâlâ kayığın içinde olan Lucile ve Elinor kızın gemiye çıkmasını izlediler. "Bu kızda pek hizmetçilik yok, Lucy," dedi Elinor kıkırdayarak. "Ünlü Bayan Duff Gordon'ın ondan önce binmesini beklemedi bile. Buna bayıldım."

"Onu etek kıvrımları ve düğmelerle ilgili çalıştıracam. Doğru düzgün iş yapmazsa, New York'a vardığımız anda onu göndereceğim."

"Gizli bir amacın var, seni tanıyorum," dedi Elinor aniden ona sarılarak. "Bu işleri ilginç hale getiriyor. Yasak tutkular hakkında yazmaya devam edeceğim ve sen de bir metresin giyeceği türden kıyafetler tasarlamaya..."

"Elinor..."

"Of, biliyorum, kıyafetlerin asil kadınlar, yıldızlar filan için tasarlıyorsun. Seninle beraber gemiye kadar gelip seni uğurlamakla iyi etmedim mi?"

"Sadece *Titanik*'i biraz daha yakından görmek istedin." Lucile onun sarılmasına karşılık vererek gülümsedi ve kaşlarını çatı. "Çok zayıfsın, kemiklerin sayılıyor. Herhangi bir cerrahi işlem yaptırmadın değil mi?"

"Ne saçmalık. Sen de an az benim kadar iyi biliyorsun ki sadece birkaç çılgın kadın bunu yapmıştır ve ben onlardan biri değilim."

"Korse takmamışsın."

“Sana söylemiştim, korseden vazgeçtim. New York’ta iyi şanslar ve geriye çabuk dön.” Elinor’un sesi muzip bir tona büründü. “Madam.”

“Bu bana bir saygınlık katıyor,” diye cevabı yapıştırdı Lucile.

“Sadece buna inanmaya başlama yeter.”

“İnanıyorum ama.” Lucile dalgın bir ifadeyle, şu anda güverte iskelesinin tepesinde olan ve aceleyle harekete eden genç hizmetçiye gözlerini dikti.

“Şu kıza bakıp duruyorsun, tatlım. Lütfen artık sevgili kardeşine veda et.”

“Ah, sus, artık.” Lucile bir kahkaha atıp Elinor’un parlak kırmızı yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra gemiye gitmek üzere kalktı.

Tess, birinci sınıf mevkideki kamaralarına doğru hareket eden önemli insanlar geçitine gözlerini dikip bakmamak için direndi. Annesi görse utanırdı. Nihayetinde Tess’e görgü kuralları öğretilmişti. Ağzı açık aval aval insanlara bakmamalıydı. Ama, ah, ne güzel bir hayaldi bu. Yan yan mükemmel bir biçimde giyinip süslenmiş kadınlara –Tess o hışırtılı ipeklere dokunabilmeyi ve karmaşık bir şekilde dokunmuş olan şalların tasarımlarını inceleyebilmeyi nasıl da isterdi– ve dünyanın hakimiymiş gibi görünen yüksek sınıftan adamlara bakmak harikaydı. Bunların hiçbirinin için yeni, yabancı değilmiş gibi, onun her zamanki olağan yaşamıymış gibi davranmak, bu dünyaya aitmiş gibi görünmek inanılmazdı.

Tess onun bavullarını açmasına yardımcı olurken “Bu-

radaki birinci sınıf yolcularından çoğunun bu yolculuğu yapmak için belli bir sebebi yok, tabii *Titanik*'in ilk seferinde onların da gemide olduklarını anlatıp övünmek dışında,” dedi Madam. “Fakat bu onlara New York'ta güzel bir akşam yemeği fırsatı sunacak. Bu da esnek ve hatta maceracı ruhlar oldukları anlamına geliyor.” Lucile gülümse-di. “Musluklar altın kaplama olduğu sürece sorun yok, ki zaten öyleler.”

Tess tam cevap verecekken Lucile'in parmağı dudakla-rına gitti ve “Dinle,” dedi.

Ve Tess ilk kez onun durduğu yerden çok daha aşağıda, uzakta bir yerde büyük bir geminin motorununun ivme kazanmasından kaynaklanan yavaş bir gürültü, bir titreme duydu. Geminin ayrılışını izleyip izleyemeyeceklerini utangaç bir şekilde sordu.

“Korkarım izlenecek özel bir şey yok.” Yine de Lucile, Tess'in kara parçasının hızla uzaklaşmasını izleyebilecek-leri geminin arkasına, dışarıya çıkmasına izin verdi. *Tita-nik*'in engin denize doğru ilk seferi başlamıştı. Madam, özenli, minik lülelerin çevrelediği solgun yüzüyle genç bir kadını ve yanında duran çarpıcı bir şekilde yakışıklı olan adamı işaret etti, ikisi görüntüye göre oldukça neşeli bir sohbetin içindeydiler. Madam, bu çiftin çok yakın bir zamanda evleneceğini, Newport Sahili'nde çok önemli bir sosyete düğünü planlandığını söyledi.

“Ama diğer taraftan şöyle insanlar da var,” dedi Madam, zarif parmağını kıyıya doğru hevesle el sallamakta olan neşeli, şişman bir kadına doğru uzatarak. “Bayan Brown. Pa-rası Colorado'da Leadville denilen bir yerden gelir. Altın madeni hisselerinden. Görgü nedir bilmez.” Lucile gemi

yolcularından en ucuz tarifeyi kullananların bulunduğu yerden yükselen bağırsımalara ve tezahüatlara indirdi bakışlarını. “Zavallı eğitimsiz ruhlar, sahip oldukları her şeyi satıp yeni bir yaşama kavuşacaklarını ümidiyle Amerika’ya gidiyorlar. Bu hiç olası değil ama bulaşık yıkamayı gayet iyi öğrenecekleri kesin tabii.”

Daha sonra Tess çantasını da alarak ona ayrılmış olan karyolasını aramak üzere ucuz biletlilerin kaldığı bölüme indi. Tess duraksadı ve sonra alçak tavanın altında sırtını kamburlaştırarak kalabalık odanın içinde etrafına bakındı. İçerideki hava çok ağırdı, keskin bir sarımsak, dilimlenmiş dil, tütün ve hatta çış kokusunun bir karışımıydı. Gri pantolonlu bir adam tıraş oluyor, iki tane çocuk da onu izliyordu. Seyrelmiş saçlarıyla yaşlı bir kadın oturduğu yerde öne arkaya sallanarak midesinden şikâyet ediyordu. İki küçük oğlan birbirlerine top atıp tutuyorlardı. Kadınlar dedikodu yapıyor, bebekler ağlıyordu. Kendi karyolasının bitişığindeki bir kız ona sıcak bir gülümsemeye bakıp bir elma uzattı. Bunca hayat vardı ve neredeyse hiçbiri üst güverteleri göremeyeceklerdi. Ne de üst güvertedekiler onlarla karşılaşacaklardı. Fakat onlar da tıpkı Tess gibi yeni bir yaşama doğru ilerliyorlardı.

Tess elinden geldiğince hızlı adımlarla yukarıya geri döndü. Eğer yapabilseydi oradakilerin hepsini onunla beraber yukarıya götürürdü ama şimdi kendi zamanıydı. Orada sadece uyumak için bulunacaktı, bir dakika bile fazla kalmayacaktı burada. Tess ancak bu hayranlık uyandıran parlatılmış pirinçten yapılmış geminin güverteleri arasında kıvrılarak ilerleyen sesler ve ağlayan çocukların bağırsıları mırıltıya dönüştüğünde durup rahat bir nefes aldı.

Her şey göz kamaştırıcıydı. Tess'in şevkine ayak uydurmak için Lucile ertesi gün gelişigüzel biçimde gösterişli yolcuları işaret edip kim olduklarını anlatmaya devam etti: Şuradaki bir demiryolu sahibiydi, şu adam Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Taft'ın yardımcısıydı ve orada da ünlü bir tiyatro yönetmeni vardı. Lucile hepsini tanıyordu. Lucile sıkıldığını ve bir şekerleme yapmak istediğini söyleyene kadar, ayrıntılı biçimde oyularak yapılmış sandalyeleri ve altın yaldızlı aynalarıyla devasa kabul salonlarında gezindiler. O halde, ütü ya da temizlik yapmaya veya bunun gibi başka bir iş yapmaya gerek yoktu? Tess kendi başına gezinip gezinemeyeceğini sordu.

“Sen devam et, ben çay saatinde güvertede olacağım. Sana keşfinde iyi şanslar, gemi çalışanları bile neyin nerede olduğunu pek bilmiyor gibi.”

Artık tek başına kalan Tess maun rengi duvarları ve içişinde mekanik atlara benzeyen tuhaf makineler olan geniş bir odanın kapısından içeri göz ucuyla baktı. Tess bunlardan, yani elektrikle çalışan hayvan şeklindeki egzersiz makinelerinden bahsedildiğini duymuştu. Sağına soluna bakındı. Etrafta kimse yoktu. Bunu yapmaya cüret etmemeliydi ama o kadar ilgi çekiciydiler ki! Tess ayaklarının ucuna basarak içeriye girdi. Odanın içinde gezinip demir bir levhanın üzerine oturtulmuş olan atlara dokundu ve üzerlerine binmeye çekinip çekinmeyeceğini düşündü. Çok parlak ve soğuk görünüyorlardı. Üzerinde olmak neye benzerdi acaba? Tess yanlarındaki şalteri gördü. Biri-lerinin onu görme riski olmasa, birini açabilirdi bile.

Sonra Tess deveyi gördü. Bir deve! Her zaman bir de-

veye binmenin nasıl olduğunu merak etmişti. Dikkatli bir şekilde bir ayağını üzengeye kaldırdı, eteğini topladı ve kendini makinenin üzerine doğru çekti. Tam şaltere uzanmıştı ki donup kaldı.

“Görüyorum ki, küçük bir egzersiz için hazırsınız.” Bu bir adamın sesiydi. “Kadınlar nedense çok aptal bir şekilde bu tür spor aletlerini kullanmakta çok utangaç davranırlar.” Tess başını kaldırıp baktığında daha önce güvertede gördüğü saçları kırışmaya başlamış olan o yakışıklı erkeği gördü. Şimdi çok daha enerjik görünüyordu, belki de tek ihtiyacı olan iyi bir gece uykusuydu. Üzerinde gri dik yakalı bir kazak vardı ve daha az hüzünlü gibi görünüyor olsa da Tess gözlerinin arkasında gördüğü üzüntünün tamamen yok olmadığını düşünüyordu.

Tess adama nasıl bir görüntü sunduğunu fark ederek tedirginlikle “Umarım, herhangi bir zarar vermiyorumdur ama daha önce bu tür bir makine hiç görmemiştim,” dedi. Bacakları bu acayip mekanizmanın üzerinde hafifmeşrep bir kadın gibi ata biner şekilde açılmıştı. Tanrım, ya tam şu anda Madam buraya gelseydi? Neyse ki gelmemişti ve adam da Tess’i oradan kovacak kadar şaşkınlığa uğramış gibi görünmüyordu.

“Birçoğumuz görmedik,” dedi adam. “Mesela şu çok sevdiğiniz elektrikli deveyi ele alalım. Hörgüce ne diye ihtiyacı var acaba? Elektrik varken su biriktirmek için değildir herhalde. Açmamı ister misiniz?”

Tess adama öylece bakakaldı, gözlerindeki muzip ışığı gördü ve deveye daha sıkı tutundu. “Tamam,” dedi biraz da nefesi kesilerek.

Adam şalteri açtı. Aniden Tess aşağıya yukarıya, sonra

öne arkaya salınımlarla hareket etmeye başladı, devenin cıllanmış meşeden yapılma pürüzsüz bedenine bacaklarını sıkıca sararken bunların saçmalığı karşısında kendini gülmekten alıkoyamadı.

“Gerçek bir atı sürmek gibi mi? ”

“Ah hayır, pek sayılmaz. Yaşadığım yerde at binmeye bayılırdım.”

“Bu tür bir eyerle mi biniyordunuz?”

“Hayır eyersiz olarak. Kendimi özgür hissetmemi sağlıyordu.” Yaşadığı yerin arka yolları boyunca dört nala gittiğine dair Tess’in aklına gelen bir görüntü aniden şu an yaptığı şeyin çok ahmakça görünmesine neden oldu. “Bu nasıl bir egzersiz?”

“Kalbiniz ve ciğerleriniz bu salınımlardan fayda sağlıyor, teori bu.”

Birileri çok yakında kesin buraya gelirdi. “Şimdi kapa-
tın lütfen,” dedi Tess.

“Daha da hızlı gidebilir. Daha hızlı gitmek ister misiniz?”

“Hayır, hayır.” Tess adamın yüzüne biraz paniğe kapılmış bir halde baktı. “Benimle alay etmeyin lütfen.”

Adam gülümseyip makineyi kapattı; sonra da kollarını Tess’e uzattı. “İnmenize yardım edebilir miyim?”

“Hayır, teşekkür ederim, kendim inebilirim.” Tess hızlıca adamın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, makineden kayıp indi ve eteklerini düzeltti.

“Tamamıyla uygun bir durumdasınız, endişelenmeyin. Kısa bir tur atmak ister misiniz?” Adam oldukça doğal bir şekilde, bu son derece sıradan bir şeymiş gibi girmesi için kolunu Tess’e uzattı. Keyfi yerinde gibiydi ve bu hali bu-

laşıcıydı sanki. Gülmek insana kendini nasıl da iyi hissetti-riyordu. Burada squash alanı vardı, oynar mıydınız? Türk hamamları da şurada, diye gösteriyordu adam, son derece şatafatlı yüzme havuzları var. “Etrafımız suyla çevriliyken bir havuz oldukça gerekli sizce de, değil mi? Hiçbir şey üst sınıflar için yeterince iyi değildir.”

Tess birden, kendini de şaşırtarak “Bir gün ben de onlardan biri olacağım,” dedi.

“Bunu istediğinizden emin misiniz?” diye sordu adam. Samimi bir merakla sormuş gibiydi bu soruyu.

Tess dürüstçe cevap verecek kadar cesur hissetti kendini. “Çok çalışacağım, bu Amerika’da kolay.” Tess mahcup bir şekilde adama baktı ve gözlerini kaçırdı. “Beni gezdirdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Burada olma nezaketini gösterdiniz ve ben de size rehberlik etmekten menuniyet duydum.”

Tess’in tanıdığı erkekler asla böyle konuşmazlardı. “Burada olmamam gerektiğini biliyorsunuz değil mi?”

“Sizi Bayan Duff Gordon ile birlikte görmüştüm,” dedi nazik bir şekilde adam. “Ben bir Amerikalıyım, oldukça aceleci ve küstah bir şehir olan Şikago’dan... Yani İngilizlerin sosyal statüye dair titizliklerine çok da saygı duyulmayan bir yerden geliyorum. O yüzden keyif aldığımı söyleyebilirim.”

“Ben de öyle,” dedi Tess.

“Umarım iyi bir yolculuk geçirirsiniz.”

Tess gemideki saate çabucak bir göz attı. Geç kalmıştı. “Gitmem gerekiyor,” dedi ve aceleyle uzaklaştı. Çay, çay! Kremayı unutmamalıydı. Geminin mutfağına aceleyle girdiğinde kendini adamın güçlü ellerini düşünürken bul-

du ve keşke beni makineden indirmesine izin verseydim, diye aklından geçirdi. Ellerini üzerinde hissetmekten hoşlanırdı. Aptal şey, neler düşünüyordu böyle! Bir gün ileride squash oyununun ne olduğunu öğrenmeye ve onu oynamayı öğrenmeye karar verdi. Tanrım, adamın adı neydi? Nasıl olmuş da sormamıştı?

★★★

Lucile, kızın güvertede ona doğru hızlı adımlarla gelmesini izledi. Kız elinde tehlikeli bir şekilde gümüş bir tepsinin üzerinde porselen bir demliği, zarif bir porselen fincanı, minik bir sürahi içinde kremayı ve beyaz bir şeker kasesini tutmaya çalışıyordu.

Tess önüne tepsiyi yerleştirirken “Bunu yapabilmiş olman bir mucize,” dedi Lucile. “Bunlar istediğim gibi en ince porselen fincanlar mı?”

“Evet, Madam. Eminim.” Aslında, Tess yoğun gemi mutfağında az kalsın bunu unutuyordu.

“Başka bir şeyin içinde çayın tadı bulaşık suyu gibi oluyor çünkü.”

Tess hâlâ yüzü biraz kızarık bir halde, bir fincan çay koyup Lucile’e uzattı.

“Keşif çalışmaların nasıl gidiyor?”

“Ah, gayet iyi. Pek çok yer gördüm. Bir tane egzersiz odası var...”

“Evet, duydum. Kendine saygısı olan hiçbir kadın böyle saçmalıklarla ilgilenmez.”

Tess biraz daha kızardı.

“Bunların hepsini götür.” Lucile çay takımını işaret etti. “Yeterince içtim. Kamaraya gidip akşam yemeği için mavi

elbisemi ütülemen i istiyorum. Yirmi dakika içinde tekrar burada ol. Sonra gezintimize devam edeceğiz.”

Tess, gümüş tepsiyi ve üzer i ndekileri toplayarak hevesli bir şekilde başını salladı. Bayan Duff Gordon’la gezmekle bu tasarımcının karmaşık dünyasına girmiş oluyordu ve gemideki en zengin adam bir multi milyoner John Jacob Astor gibi kişileri görebiliyordu. Lucile’le beraber gülümseyip sohbet etmek kaçırılacak bir deneyim değildi. Acele etmeliydi. Güvertede yavaşça ilerlerken boyalı bir levhanın üzerinde ahşap karolar iten, şort içinde iki adama gözü takıldı. Bir çeşit oyundu herhalde. Neydi acaba? Squash mıydı yoksa?

Tam o sırada bir çocuğun topu yuvarlanarak önüne geldi. Tess sendeledi, dengesini korumaya çalıştı ama gürültüyle düştü ve o sırada gümüş sürahinin içindeki krema yere döküldü, küçük şeker küpleri güverteye yayıldı, hâlâ sıcak olan çay parmaklarını yaktı. Yakınlarda oturmakta olan kadınlar ayağa kalkıp eteklerini toplayarak hızlıca bu karmaşadan uzaklaşmaya çalıştılar.

“Çok üzgünüm,” dedi Tess şaşkın bir şekilde. Birileri gülüyordu.

Madam şimdi tepesinde dikilmiş, ona soğuk bir şekilde bakıyordu. “Burayı temizle ve kamarama geri dön. Hemen.” Lucile arkasını dönüp yürüdü.

Tess tepsinin üzerinde duran keten peçetelere baktı ve kremayı temizlemeye başladı. Her şeyi mahvetmişti

“İğrenç biri şu kadın. Sen boşver, müsaade edersen ben burayla ilgilenirim.”

Tess başını yukarı kaldırıp baktı ve bir denizcinin kaşlarını çatmış ona bakmakta olduğunu gördü. Hemen hemen

Tess'in yaşlarındaydı, sert hatlı, güneşten yanmış bir yüzü ve güçlü kolları vardı. Elinde bir paspas tutuyordu. Bakışlarında müşfik bir ifade vardı, gözleri deniz kadar maviydi.

Tess her şeyi tekrar tepsiye koyduktan sonra ayağa kalktı ve üzerini silkeledi. "Çok naziksiniz," dedi başını dik tutmaya çalışarak. Daha fazla aşağılanamazdı, bundan daha fazla değil. Bu kıkırdamaları susturmalıydı ve kimse gözlerindeki yaşları görmemeliydi.

"İşte bu, onlara kim olduğunu göster," dedi denizci nazikçe. Bu da kim diye düşündü, Tess. Bu durumdan kurtulmanın yolu görünmezlik zırhına bürünüp yüzüne bir umursamazlık maskesi takmaktı. Tess geriye dönüp denizciye bir daha bakmak, ona sessizce teşekkür etmek istedi ama bu isteğini bastırdı. Yine de yürürken denizcinin ona olan saygısını hissediyordu.

"Beceriksizliğin affedilemez." Lucile'in sesi demiri döven bir çekiç gibiydi.

"Öyle olduğunu biliyorum Madam ve çok üzgünüm. Hepsini topladım. Hiçbiri kırılmadı, sadece fincanda ufak bir çatlak..."

"Eğer karada olsaydık, seni anında kovardım."

"Bir daha asla olmayacağına söz veriyorum."

"Yeterli olacağına da söz vermiştin ama sende bir yeterlilik göremiyorum. Tabii seni gemideyken denize de atamam, değil mi?"

"Umarım atmazsınız."

Lucile'in ağzının kenarında hafifçe bir bükülme belirdi. Acaba onunla eğleniyor olabilir miydi?

“Gerçek şu ki, sizinle beraber bu gemi seyahatinde bulunmak için her şeyi yaparım. Size çok uzun zamandan beri hayranlık duyuyorum. Sadece hayalini kurabileceğim şeyleri başardınız. Eğer bir baca temizleyicisine ihtiyacınız varsa, baca temizleyicisi olmanın bile bir yol bulurum.”

“Ben bir hizmetçi istiyordum.”

“İyi bir hizmetçi değilim, hizmetçi olmak da istemiyorum.” Tanrım, Tess babasının ondan çenesini kapatmasını ve itaatkâr olmasını isteyen sesini duyabiliyordu. Ancak bunu yapmayı sürdürmesi ve sadece basit gerçeği paylaşmaması için bir neden yoktu. “Daha önce de servis yapmış ve bundan nefret etmişim, tek yapmak istediğim şey dikiş dikmek. Üzgünüm, size inanılmaz derecede hayranlık duyuyorum. Sadece tam olarak nasıl...”

Lucile onun cümlesini “İşini yapacağını bilmiyorsun,” diye sertçe tamamladı. Gözlerini dikip Tess’e baktı. “Bu doğru değil mi?”

“Bütün saygımla söylüyorum ki, bu işin ne olduğuna bağlı.” Tess söylediği sözlerinin küstahlık gibi algılanmaması için dua etti.

Lucile’in dudağının kenarında beliren bir bükülme daha. “Bir hizmetçi olmak istemiyorsun, öyle mi? İşte...”

Lucile yün bir ceket için kestiği parçaların durmakta olduğu masayı başıyla işaret etti. Önemli bir parça değildi. Tess bunu bozarsa, çok önemli bir kayıp olmazdı. “Kendini kanıtla. Kalıp olmadan bunları toparlayıp birleştir bakalım. Dikiş elde yapılmış olmalı. Nasıl gittiğini görmek için bir saat sonra buraya geri geleceğim.”

“Evet, Madam.” Lucile odadan çıkarken, Tess eline yün kumaş parçasını aldı. Gevşek bir biçimde örülmüştü, bakır

ve yeşil renklerinden oluşan, oldukça kaliteli, şimdiye kadar çalıştığı kumaşlardan çok daha iyi olan güzel bir ekose kumaştı. Dikkatli olmalıydı. Hayır, zaten dikkatli olacaktı, bu aptal bir çay fincanı değildi. Tess kafasını önüne eğdi ve parmakları hassas çalışmasına başladı. Şimdi daha iyi nefes alıyordu.

Lucile tamamlanmış ceketi aldı ve kollarını öne uzatıp kollarını çatarak tam önünde tuttu. Tess endişeyle dudaklarını ısırırken Lucile dikkatle ceketi inceliyordu.

Lucile sonunda cekete bir fiske atarak “Pekâlâ, görünüşe göre kendini ispatlamakta kararlısın,” dedi. Tess pensleri mükemmel bir şekilde kıvrırmıştı. Bunu kalıbı çıkarılmış bir kumaş üzerinde yapmak bile çok kolay değildi. “Bu oldukça iyi bir iş. Titiz bir dikiş.” Lucile, Tess’e inceleyen bir tavırla baktıktan sonra ceketi katlayıp valizine koydu. “Şende bir terzi olma yeteneği olabilir. Hayatın boyunca dolapların üstlerinin tozunu alman gerekmeyebilir.”

Sadece bir vaade dair küçük bir ima, hepsi buydu. Ancak bu bile Tess’in kalbinin derinliklerinde rahatlamayla gelen bir ürperme hissetmesine yol açtı. Tanrım, şükürler olsun, diye düşündü Tess. Eğer onu gemiden atmayla ilgili başka bir muhabbet daha olsaydı, Tess bu sefer gidip kendisi atlayacaktı.

Lucile tuvalet masasının üzerinde duran küçük, mücevherli saate bir göz attı. “Şimdilik dikişle ilgili bu kadar konuşma yeter. Mavi ipek elbisemi çıkar, olur mu tatlım? Neredeyse akşam yemeği vakti geldi.”

Tess onun dediklerini yapmak üzere uçarsasına giderken, Lucile mücevher kutusunun içini didik didik arama-

ya başlamıştı. “Onları getirmedim mi?” diye mırıldandı kendi kendine huysuz bir biçimde. “Nerede bunlar?”

“Yardım edebilir miyim, Madam?” diye sordu Tess.

“Ah, işte buradalar.” Lucile, küçük, gece mavisi kadife bir kese çıkarıp onu açtı ve içinden çıkanları tuvalet masasının üzerine koydu. Küpeler. Tess’e dönerek bir tanesini kulağına götürdü. “Güzel, değil mi?”

“Evet, öyle.” Tess büyülenmişti. Daha önce hiç bunlar gibi bir şey görmemişti. Her bir küpe üç tane açık mavi taştan yapılmıştı, biri diğerinin üzerinde, her biri de içlerindeki ışıqla parlıyorlardı. Birbirlerinden küçük pırlantalarla ayrılmışlardı ve Tess bu taşların safir olduğunu düşünüyordu. “Bunlar nedir?” diye sordu Tess utangaç bir şekilde.

“Seylan’dan gelen aytaşları, bu aralar çok moda.” Lucile küpeyi kulağına taktı ve hafifçe başını oynattı. Taşlar kulağında dans edip parladılar. “Bunu ‘yolcu taşı’ olarak adlandırıyorlar,” dedi. “Kişiyi yolculuğun tehlikelerine karşı koruduğuna inanılıyor, tabii ki tamamen saçmalık ama küpelerin satılmasını sağlıyor sanırım.” Lucile ikinci küpeyi de diğer kulağına taktı ve masanın üzerinde duran rujuna uzandı.

Tess bunun artık onun gitmesi için verilmiş olan bir işaret olduğunu biliyordu. “İyi geceler Madam. Umarım akşam yemeğinde iyi vakit geçirirsiniz,” dedi ve gitmek üzere arkasını dönerek, kapıyı arkasından kapattı.

O gece, ucuz kamaraların olduğu bölümün klostrofbik ortamına geri dönüp çocukların mızırdanmalarının ve

anne babalarının horultularının arasında Tess huzursuz bir uykuya daldı, hafızasında kalanların rüyalarına su gibi aktığı huzursuz bir uyku...

Arazi sahibi onun etrafında inceleyen gözlerle dönerken, ağır çizmelerinin altındaki çakıllar ezilip çıtırdıyordu.

“Kaç yaşında?”

Babası, tarlada çalışmaktan bozulmuş elleriyle şapkasını bükerek “On iki,” dedi. İnek dün ölmüştü. Hastaydı. Artık küçük çocuklar için süt yoktu.

“Dişleri?”

“İyi durumdalar.”

“Sorunsuz bir şekilde çığneyebilirim, efendim.”

“Seninle konuşulmadıkça çeneni açma.”

“Peki, efendim.”

“Ev işi yapacaksın. Zor işler. Buna hazır mısın?”

“Evet, efendim.”

Tess’in rüyası giderek bulanıklaşıyordu ama evin içinden annesinin ağlama sesi gittikçe yükseliyordu. Babasının elleri neredeyse elindeki şapkayı parçalayacaktı.

“Halledecektir.”

Sonra bir anda sisin içinde annesi belirdi, onu kolundan tutmuş, eve geri götürüyor, “O bir at değil,” diye bağıırıyordu..

Sonra hepsi bir aradaydılar, yatak odasında. Annesi yatağın kenarında oturmuş iplik geçirilmiş bir iğneyi tutmuş ona uzatıyordu.

“Bunu görüyor musun? Belki şimdi hizmet etmen gerekiyor ama ben sana dikiş dikmeyi öğrettim. Bu senin buradan çıkış biletin olacak. Dik dur, kendinle gurur duy.”

Tess irkilerek uyandı. Gerçekte bu olay yaşanırken sis

falan yoktu ve annesiyle babasından gelen mesajlar birbirinden ne kadar da farklıydı!

Lucile’le akşam yemeği sonrası yatmak için hazırlanırken “Küçük hizmetçinin bugün güvertede düştüğünü duydum,” dedi Cosmo. “Korkunç bir karmaşaya neden oldu. Bazı denizciler de yardımına gelmişler.”

Lucile omzunu silkti. “Evet, rezalet ama ben ondan oldukça hoşlanıyorum.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Bunu anlayacağından emin değilim.”

“Dene bakalım.”

“Bir önemi yok. Kızda bir şeyler olabilir, belki de yoktur tabii.”

“Onu hizmetçi başlığı takması için de zorlamadın.”

“Tess korkunç bir hizmetçi. Neden boşuna canımı sıkayım ki?”

“Demek o meşhur insanları giydiren gözünü yeni, boş bir tuvale çeviriyorsun.”

“Sevgili Cosmo, Tess ne olursa olsun verdiğim emre uymak için hemen atılıyor. Bunun bedeli hizmetçi başlığını unutmasıysa, benim için sorun yok.”

“Kafandan bir şeyler geçiyor. Devamını göreceğiz artık herhalde.” Cosmo esnedi, kendini yatakta yukarı doğru itti, ipek pijamaları, ipek çarşafların üzerinde kayarken hışırtılı bir ses çıkartıyordu. “Sen hazır olduğunda, elbette.”

Lucile hiçbir şey söylemedi, tuvalet masasının üzerindeki aynaya yaklaşıp eğilerek, dudaklarına hafif dokunuşlarla nemlendirici sürdü ve düzenli hareketlerle dudağındaki kırmızı ruju çıkarmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tess, şu karmaşanın içerisinde altın rengi ipek elbise bul ve akşam yemeği için ütüle lütfen.” Lucile ertesi sabah Tess’in yapacağı işleri sayarken bir yandan da daha büyük bavulunu gösteriyordu. “Yakmadan ütöleyeceğine güvenebilirim değil mi?”

“Elbiselerinize asla zarar vermem, Madam,” diye yanıtladı Tess kızarak. Bavulun kapağını açtı ve A-20 numaralı lüks kamarada, parıltıyan, güzel kumaşlarla dolu devasa bavuldakileri nazikçe çıkarmaya başladı. Elini daha derine atınca kumaşların yumuşacık ipeksi dokunuşlarıyla ürperdi. Nasıl tarif edebilirdi bunu? Yoğunlukları köpüren bir krem gibiydi. Daha önce hiç görmediği kumaşlardı bunlar, örümcek ağı gibi hassas, simli, altın rengi, bazıları derin sular gibi masmavi, hepsi becerikli bir şekilde kıvrılmış, iliklenmiş ve drape yapılmıştı. Tess bir an cennette olduğunu sandı.

“Biraz etkilenmiş gibi görünüyorsun,” dedi Lucile eğlenerek.

“Bunlar öyle uçucu ve hafif görünüyorlar ki. Dokuları bir harika.”

“Onları hareket eden bir bedeni biçimlendirsınler diye yaptım. Bunu görebiliyorsun değil mi?”

“Ah, evet.”

“Demek annen sana dikiş dikmeyi öğretti?”

Tess başını salladı ve gururlu bir tonda konuştu. “Birlikte çok sıkı çalışırdık, keserdik, biçerdik, dikerdik.”

“Neler yapardınız?”

“Bir toprak sahibi için gömlek, bir düğün için elbise... Ya da bir çocuğun vaftiz töreni için kıyafet hazırladık. Her şeyi dikerdik.”

“Hayranlık uyandırıcı ama bu anneni özgürleştirmede, öyle değil mi?”

“Bir sürü bebeği vardı.”

“Ah, şu evrensel tuzak. Peki sen bundan nasıl kaçındın?”

“Annem Cherbourg’da bir terzilik işine girmemi teşvik etti. Orada tanıdıklarımız vardı. Benim köy delikanlılarından uzaklaşmamı istemişti.” Babası başından beri bunun bir hizmetçilik işi olduğunu biliyor olmalıydı, Tess bundan emindi.

Lucile gülümsedi ve tereddütlü bir şekilde Tess de bu gülümsemeye karşılık verdi.

“Annen zeki bir kadınmış.”

“Ona söz verdim. Bir şans elime geçtiğinde, elimden geleni yapacaktım.” Tess şimdi ütüyü yerleştirip onu kontrol ediyordu. Fazla sıcak değildi, bu aşına olduğu bir işti. Altın rengi elbise parmaklarını okşuyordu, tahtanın üzerinde yumuşak bir biçimde kayıyordu.

“Ve şimdi de yaptığın bu.”

“Evet, efendim.”

“Madam demelisin.”

“Evet, Madam.” Unutma, diye uyardı Tess kendi kendini sessizce. Aslında Bayan Duff Gordon ondan kendisine ‘ekselansları,’ diye hitap etmesini isteseydi, onu da memnuniyetle yapardı.

Lucile ona düşünceli bir şekilde baktı. “Tatlım, işte sana bu fırsatı kullanmakla ilgili birinci tavsiye: Sahte bir tevazuyla vakit kaybetme. Bütün dünyaya başarılarından bahset, birinin bunu yapmasını bekleme. Benim moda defileleri için canlı model kullanan ilk tasarımcı olduğumu biliyor muydun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır, Madam,” diye yanıtladı Tess. Elbise hazırды, Tess özenli bir şekilde onu ipekle kaplanmış bir askıya astı. Lucile’in rahatlamış neredeyse güvenilir ses tonu onu biraz şaşırtmıştı.

“Pekâlâ, şimdi yaptığınla,” dedi Lucile, “hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi başararak güven kazanıyorsun. Ya da kimsenin yapmak istemeyeceğı bir şeyi yaparak.”

Tess kendini tutamadan kelimeler ağzından döküldü. “Demlik düşürmek gibi mi?”

Lucile bir kahkaha attı. “Sanırım iyi anlaşacağız. Şimdi benim için bir mektup yazmanı istiyorum. Böylece nasıl yazdığını da kontrol etmiş olurum.”

Tess ihtiyatlı bir gülümsemeyle “Çok iyiyimdir,” dedi. “Akıllı kız. Bugünkü dersi hemen kavradın.”

Öğleye kadar, Tess güvertede temiz hava almakta özgürdü. Kesinlikle güzel bir sabahtı. Tess kendini annesine zihinsel bir rapor verirken buldu: Dün yaşanan felaketi atlattım anne ve Madam’la gerçekten sohbet ediyoruz, bu kesinlikle iyi bir işaret değil mi? Ancak Tess’i dalıp gittiğı rüyadan oyun oynayan oğlanların bağırışmaları ve hemen yakınında ip atlayan kızların kıkırdamaları uyandırdı.

“Hanımefendi?”

Tess şaşırarak, buruşuk bir takım elbise içerisindeki üzgün suratlı bir adamın ona seslendiğini fark etti. Her iki elinde de küçük, kıpır kıpır iki oğlan çocuğı vardı.

“Bu benim oğlum...” Adam çocuklardan birini öne doğru itti. “Size bir şey söylemek istiyor. Edmund, haydi konuş.”

Çocuk yalvaran gözlerle Tess'e baktı. "Je suis desole," diye fısıldadı çocuk.

"Oğullarım İngilizce konuşamazlar," dedi adam özür diler bir biçimde. "Ama Edmund dün topunun sizin takılıp düşmesnize yol açtığını biliyor ve bunun için çok üzgün. En sevdiği oyuncacı, fırılacağı geminin yan tarafında bir yerde kaybolmuştu ve da yeni bir şey deniyordu. Umarım, Fransızca biliyorsunuzdur."

Tess başını salladı, adamın kibar resmiyetinden etkilenmişti. Bu adamın Bay Hoffman olduğunu söylemişti biri. İki küçük oğlan çocuğuyla kalakalmış bir dul. Herkesten uzak dururdu, kendini çocuklarına adamıştı.

"Ce n'est pas grave," dedi Tess çocuğa ve adamın gözlerindeki rahatlamayı gördü. Kardeşi babasının bacaklarına sarılıp ona bakarken, Edmund ona gülümsedi. Bay Hoffman onaylar bir ifadeyle başını salladı ve şimdi söyleyeceği şeye şaşırmış gibi devam etti sözüne. "Edmund ve Michel, genellikle uslu çocuklardır," dedi. "Tekrar, özrümüzü kabul edin lütfen." Sonra adam arkasını döndü ve çocukları yanında ona yetismeye çalışırken hızlı adımlarla geminin içinde kaybolup gitti.

★★★

Yine, çay vaktiydi.

"Çay yeterince sıcak değil, Tess." Madam'ın sesi asabiydi. "Kek de çok kuru."

Tess hemen fincana uzandı. "Şimdi hallederim."

"Mutfaktakilere de biraz taze kek göndermelerini söyle."

"Peki, Madam."

"Peki ya kalmamışsa ne yapacaksın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tess hiç tereddüt etmeden yanıtladı. “O zaman kendim pişiririm.”

Lucile gülümsedi. “İşte şevk budur. Boşver çayı. Gel biraz gezintiye çıkalım.”

Lucile yürürken “Beni izlediğini görebiliyorum, Tess,” dedi rahatça. “Ne görüyorsun?”

Tess kızardı. “Bazen bir kraliçe gibi görkemli görünüyorsunuz.”

Lucile güldü ve ona yanıt vermeye hazırlandı ama sonra aniden durdu. Onlara doğru sohbet edip ilerlemekte olan kadın ve erkeklerden oluşan bir grup vardı. Hepsi de ortalarında durmakta olan ufak tefek, zayıf, esmer, kolları gelişigüzel katlanmış beyaz ketenden bir bluz, enerjik bir şekilde öne arkaya savrulan parlak kırmızı jarse bir etek giymekte olan çarpıcı genç kadına odaklanmışlardı. Kadının başında küçük çan biçiminde bir şapka vardı. İnsanlar dönüp baktılar, aralarından bazıları fısıldaşıyordu.

“Ne işi var bunun gemide?” diye mırıldandı Lucile.

Tess, onlar yanlarından geçerken “O kim?” diye sordu. Tess bu iki kadının geçerken birbirleriyle buz gibi bir gülümsemeyle selamlaştıklarını kaçırmamıştı.

“Bu da komik kıyafetler tasarlayan ve moda tasarımından anladığını zanneden milyonerlerden biri. Spor giysi diye adlandırdığı bir şeyle dikkat çekmeye çalışıyor, tıpkı üzerindikiler gibi uyumsuz parçaları bir araya getirmekten başka bir şey yapmıyor.” Lucile şimdi lüks kamarasına doğru yönelerek daha hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Tess ona yetişmek için acele etti.

Lucile kamarasının kapısını açtı. Kapı ardına kadar açılıp duvara çarpınca bir sandalyede sakince oturup piposunu tüttürmekte olan Cosmo’yu irkiltti.

“Fikirlerimi çalan şu Manchesterlı sonradan görme kadın da bu gemide.”

“Sinirlenmene gerek yok,” diye karşılık verdi Cosmo. “Dükkân açacak kadar bile satış yapamıyor. Seninle rekabet etmesi mümkün bile ...”

“Rekabet mümkün değil mi? Bu kalabalık içinde elinden gelen bağlantıyı ve ilgiyi topluyor. Şu diğer sonradan görme Chanel gibi.” Lucile kolundaki bileziği çıkarıp tuvalet masasına fırlattı. Bilezik neredeyse aynaya çarpıyordu. Pırlantalar Tess’in suratını buruşturmasına neden olan bir gürültüyle masaya çarptılar.

Cosmo hâlâ sakindi. Piposundan derin bir nefes çekti. “Lucy, sen içlerinde en kaliteli olansın. Sen Bayan Duff Gordon’sın ve bu gemideki herkes başka bir tasarımcının senin yanına bile yanaşamayacağını bilir. Sakinleş lütfen.”

Ancak o anda Lucile, Tess’in odadaki varlığını hatırladı. “İşin mutfağını böyle gördüğün için üzgünüm tatlım,” dedi Lucile. “Muhteşemler bile böyle gafil avlanabiliyorlar işte. Benim işimde her zaman seni dışarıda bırakmak isteyen insanlar vardır. Daha sonra çok hızlı bir şekilde öğreneceksin bunu. Sahip olduklarım için çok mücadele ettim...” Lucile, Cosmo’ya kaçamak bir bakış attı. “Sevgili kocamın da desteğiyle, elbette.”

“Karım, her zamanki gibi biraz fevri,” dedi Cosmo sakince. “Gerçekten de canım, fazla heyecanlısın.”

Bir tiyatro oyununda karşılıklı repliklerini söyleyen oyuncular gibi sanki ve Tess de onların izleyicisiydi.

“Elbette. Ben istediği her şeyi elde etmiş başarılı bir kadının ve bunun böyle kalmasını istiyorum.”

“Çok doğru.” Cosmo piposunu küllüğe bıraktı. “Şimdi bu gece akşam yemeğinde kaptanın masasında olup olma-

diğimizi kontrol etmeye gidiyorum. Bu eminim ki seni memnun eder.”

Lucile ona neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Çok iyi olur, canım.”

Odanın gergin havası yumuşuyordu ve Tess de yeniden nefes alabildiğini hissetti. Cosmo o mesafeli, sakın tavrıyla gülümseyip karısını resmi bir şekilde öperek gözlüklerini takarken Tess sessizce olduğu yerde durdu ve Cosmo odadan çıktı.

“Onların huyuna gitmelisin,” dedi Lucile kapı kapanırken hafifçe içini çekerek. “Erkekler sıkıcı olabiliyorlar ama gerekliler. İnsan onlara bulaşmadan işini yapmayı öğrenmeli, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Tess’in buna verilecek herhangi bir cevabı yoktu, konuları arasındaki uçurumdan dolayı olamazdı. O yüzden sessiz kalmayı tercih etti.

Lucile tuvalet masasına doğru gitti ve bileziğini alıp mücevher kutusunun içine koydu. “Cevap vermedin,” dedi Lucile.

“Bilmiyorum, Madam,” dedi Tess sonunda.

“Neden? Erkeklerle hiç deneyimin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Pek sayılmaz.”

“Ah haydi ama Tess. Ya annenin uzak durman için seni uyardığı kasabadaki şu oğlanlar?” Lucile altın rengi bir pudralığı açtı ve Tess onun ellerinin hafifçe titrediğini fark etti.

“Diğer tasarımcı için üzgünüm,” dedi Tess. “Size bir tehdit olmadığına eminim.”

Lucile burnuna ve elmacık kemiklerinin üstüne küçük

dokunuşlarla pudra sürerken “Eninde sonunda herkes birbiri için tehdit oluşturur,” dedi. “Bu yüzden hepsini sürekli tedirgin tutmalıyım. Bu bir oyun Tess ve şimdiye kadar da işe yaradı.” Lucile bakışlarını yukarı kaldırdı, gözleri yaşla dolmuştu sanki. “Ne istediğini biliyorum ve ulaşman için yardım etmeye çalışacağım ama bunu başarmak için yetenekten fazlasına ihtiyacın var.”

“Teşekkür ederim,” dedi Tess zorlukla.

“Peki daha önce söz verdiğin referansları ne zaman alabileceğim?” Lucile, tuvalet masasına dönüp kırmızı bir ojeye uzanırken aniden sormuştu bu soruyu.

“Referanslar mı?” Tess, Cherbourg’da kaçtığı evin hanımının öfkesini hayal bile edemiyordu ve kesinlikle onun hakkında iyi herhangi bir şey söylemezdi. Referanslar. Hiç yoktu ki. Madam kesinlikle bunu sezmiş olmalıydı.

Lucile oje sürdüğü tırnaklarına elini kaldırarak baktı ve güldü. “Yüzünü görmem lazım Tess. Endişelenme, referansla falan ilgilenmiyorum. Sadece eğleniyordum. Bana yaşamından biraz daha bahset. Merak ediyorum. Senin gibi anlık bir kararla ülkesinden ayrılmaya balıklama atlayan pek az genç kadın vardır. Neden gitmek istedin?”

“Aslında bunu uzun zamandır planlıyordum. Çok uzun bir süredir.”

“Bir şeylerden mi kaçıyordun?” dedi Lucile alçak bir sesle.

“Sadece banyoları ve tuvaletleri temizlemekten kaçıyordum. Asıl işim için para ödenmemesinden bıkmıştım.”

“Pişman mısın?”

“Kesinlikle hayır.” Tess bunu öyle ateşli bir şekilde söylemişti ki Lucile tekrar güldü.

“Pekâlâ bu güzel, çünkü bir süredir seni ayrı kalıplara ayırmayı düşünüyorum, ne dersin? Birlikte yeni bir Tess Collins yaratacağız. Belki de şu dikiş kabiliyetini bileyecek bir yol bulabiliriz.”

“Elimden geleni yapacağım, kesinlikle.”

“Yapacağından eminim.” Lucile eliyle ağzını kapatarak esnedi. “Şimdi izin verirsen elimdeki oje kurur kurumaz kısa bir şekerleme yapmak istiyorum.”

Tess daha sonra hafızasındaki boşlukları kontrol ederek Madam’la yaptıkları karşılıklı konuşmayı düşünmekten kendini alıkoyamadı. Madam’ın dediklerini doğru anlamış mıydı? Görünüşe göre ortada verilmiş bir söz vardı değil mi? Lucile’in söylediklerini yanlış anlamamıştı. Hissetmiş, o yardımsever havayı görmüştü. Lucile muhasebeciyi Tess’in odasının E güvertesinden A güvertesine alınması konusunda bilgilendirmemiş miydi? Bu Tess’i daha uzun saatler yanında tutabilmek içindi elbette ama bu haberi duymak nasıl da heyecan vericiydi! Tess şiltesinin altına sahip olduğu birkaç parça eşyayı tıktırdığı, diğer sıkış tıktış ranzalardan birinin bulunduğu yere merdivenlerden koşarak indi. Kirli bir mendile öksüren bir adamın yanından sıkışarak geçti, bir battaniye için kavgaya tutuşmuş olan iki kadının tiz sesli atışmasına kulaklarını tıkadı. Meydan okur bir şekilde derin bir nefes aldı. Neyse ki bu karanlık, penceresiz yerin ekşi kokusunu son kez içine çekiyordu.

“Bizi bırakıyor musun?” dedi yanındaki karyolada yatan kız, sesinde bir hayal kırıklığıyla. “Seni çok fazla göremedim ama benimle aynı yaşlardasın ve ara sıra lafla-

yabileceğimizi düşünmüştüm. Bowery'e, amcamın yanına gidiyorum. Orayla ilgili bir şey biliyor musun? Amcamın barında çalışacağım ama bana oranın Amerika'da saygın bir yer olduğunu söyledi. Hâlâ birkaç elmam var, birini paylaşalım mı?"

Tess başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Şimdi olmaz, belki daha sonra."

"Bir kere yukarı çıktığında bir daha buraya geleceğini hiç zannetmiyorum."

Bu doğrudu elbette. Tess yanaklarının kızardığını hissetti. "Hoşça kal," dedi. "Belki New York'ta karşılaşırız."

14 Nisan 1912

Dördüncü gün muhteşemdi. Madam yine akşam üzerine doğru şekerleme yapıyordu ve Tess birinci sınıf güverteye geçmiş olmanın keyfini sürüyordu. Madam'ın güvertedeki sandalyesine oturmasına izin verilmişti. Tess gezintiye çıkmış olan ve isimlerini öğrenmesi gereken ayrıcalıklı insanların gülüp sohbet etmelerini izliyordu. Daha önce herkesin tatilde gibi görüldüğü bir yerde bulunmamıştı hiç ve onların dünyalarında kalmak istiyorsa kendini eğitmeliydi.

Sonra onun bulunduğu yere doğru gelen John Jacob Astor ve eşini gördü. Ne kadar zarif bir çiftti! Bayan Astor'un sol elinin uzun, ince parmakları koluna girdiği kocasının üzerine zarifçe konmuştu ve yüzü güneşlenir gibi alçalmakta olan güneşe doğru çevrilmişti. Tess gözlerini onlardan alamıyordu; bu, gemi güvertesindeki giyim

çok ama çok zenginler için olduğunu tam anlamıyla ilk fark ediydi. Adam tertemiz, kumaşı kendinden kırışık bir pantolon ve yepyeni bir gömlek ve boyunbağının üzerine moher yününden bir hırka giymişti. Diğer taraftan karısı da altta kalmamış, ipek fitilli uçuk yeşil elbisesi, parlayan tenine ve yumuşak çikolata kahvesi saçlarına öyle yakışmıştı ki yanından geçen diğer kadınların kıskanç bakışlarını üzerine çekiyordu. Yanlarından geçen erkekler başlarını sallayarak onlara selam veriyorlar ve bazıları aynı derecede kıskanç bakışlarını Bay Astor'a yöneltiyorlar, "Adam bu berbat boşanma skandalından iyi ganimet elde etti," diye birbirlerine fısıldıyorlardı.

Biraz zaman geçip göz alıcı bir gün batımının kızılığ yayılmaya başladığında Tess de Bayan Astor'ın kuğu gibi süzülüştünü taklit etmeye çalışarak onların güvertedeki yürüyüşlerine katıldı. Diğer yolcuların hepsi akşam için hazırlanmak üzere kamaralarına çekilmişlerdi. Bu şanslı kadın nasıl hiç çaba harcamadan öyle süzülebiliyordu ki? Tess onun gibi yürümeye çalıştı ama kendi acele adımlarını bir türlü dizginleyemedi.

Tess arkasında bir gülüş duydu ve omzunun üzerinden baktı. Bir denizci onu izliyordu ve evet, bu Tess elindeki çayı döktüğünde sessizce ortalığı paspaslayan denizciydi. Uzun boylu, hemen hemen Tess'in yaşlarında, güçlü omuzlarına rağmen biraz zayıf olan bir delikanlıydı. Saçları asi görünüyordu ama kaygısız bir güvenle yana doğru yatırılmıştı. Gözleri tam da Tess'in hatırladığı gibi sıcak ve ilgiliydi, hiçbir şeyi kaçırmayan türden gözlerdi bunlar ve gerçekten deniz kadar maviydiler.

"Fena değil ama kendi tarzınla yürüsen daha iyi olur

bence,” dedi. “Burnunun üzerine düşmek istemezsin herhalde.”

Tess çenesini öne doğru uzattı. “Bu mümkün değil,” dedi ve “Geçen gün yarattığım karmaşayı temizlediğin için teşekkür ederim,” diye ekledi.

“Gayet iyiydin aslında. Oldukça düzgün bir şekilde kalıp yürüdün ve sen kalkarken kimse kıkırdamadı.”

“Annem her zaman başımı dik tutmamı söylerdi.”

“Elbette. Bir kere başını eğdin mi, biri çıkıp daha da eğmen için çekiç sallar. Bu insanlar tarafından gülünç duruma düşürülmeye izin verme, sadece zenginler işte.”

“Ama Bayan Astor gerçek bir zarafete sahip,” diye karşı çıktı Tess.

Denizci yumuşak bir ifadeyle Tess’in yüzünü inceleyerek “Belki öyledir ama sen de sahipsın,” dedi. “Sadece farkında değilsin.” Sonra öne doğru bir-iki adım atıp kolunu Tess’in girmesi için uzatıp yarı alaycı bir ifadeyle “Biraz gezinelim mi?” diye sordu.

Sadece anlık bir tereddütün ardından Tess bu daveti kabul etti. Parlak gökyüzü turuncu ve altın rengine dönüşürken güvertede yalnız başlarına yürüdüler, şakalaşıp güldüler ve denizci Tess’i ip atlamaya ikna etti. Bir haz baloncuğu Tess’in boğazını tıkamıştı sanki. Birkaç saniye de olsa mutlu olmak için kendine izin verebilirdi değil mi?

Sadece bir an, çok kısa bir an. Durduklarında, delikanlı dudaklarına parmağını götürdü. “Gördün mü? Sen de oynayabiliyorsun ve ben kimseye söylemeyeceğim.” Sesi neşe ve hayat doluydu. “İyi günler, hanımefendi,” Delikanlı ıslık çalarak yerdeki ağır ip sarmalını almak üzere eğildi ve ipi sırtına atarak işine geri dönmek üzere uzaklaştı.

Tess, geminin korkuluklarına yaslanıp ışığın suyun üzerindeki dansını izlerken, tam bir köy çocuğu, diye düşündü. Sadece açık deniz hali işte, çoğu köy çocuğundan daha şen bir ruh haline sahip. Tabii gözleri de çok güzel.

Tess uzun bir süre kıpkırmızı ufka uzanan bu sınırsız suyun enginliğiyle büyülenmiş gibi durdu. Ne için olduğundan emin olamadığı bir özlemle doluydu. Ancak kulak verse hâlâ çocukken kulağına çalınan, vadinin ötesindeki yola, daha geniş bir dünyaya doğru giden trenlerin baştan çıkarıcı ve melankolik düdüğü sesini duyabilirdi. Tess her zaman o trenlerden birinde olmak istemişti. Gitmekten bahsettiğinde çoğu insan ya onaylamayan ya da kızgın bir tavırla dudaklarını büzerdi. Çok şükür ki Tess hepsinin sadece korktuğunu fark etmişti. Tess asla korkup vazgeçmeyecekti.

Tess, müzisyenler birinci sınıf yolcuların yemek salonunda çalan gemi orkestrasının belli belirsiz duyulan müziğini dinleyerek kamarasında tek başına akşam yemeğini yiyordu. Saat on civarı yalnızlığının tadını çıkararak yıldızların altında bir gezinti yapmak üzere güverteye çıktı, yine de kendini yemek salonuna ara sıra göz atmaktan alamıyordu. Duvarlar ve zarif sütunlar krem rengindeydi, sandalyeler pahalı zümrüt yeşili kadifeyle kapılıydı. Şarap kadehleri her masada bulunan zayıf ışığın altında parlıyorlardı. Onlardan yansıyan ışık tekrar yüksek, kemerli pencerelerden D güvertesine vuruyordu. Ne kadar da güzeldi. Bütün o kendine güvenli, gece elbisesi ve smokinler içerisindeki zengin erkek ve kadınlar gülerek brendiyle dolu kadehlerini şerefe kaldırıyorlardı. Tess kendini onların hikâyelerini bir araya getirmeye çalışırken buldu.

Tam önünde bulunan bir çift kafalarını birbirlerine yaklaştırmış fısıldaşarak oturuyorlardı. Madam'ın söylediğine göre dansçıydılar –Jean ve Jordan– esneklerdi, güzel-lerdi ve bir Broadway oyunu için New York'a gidiyorlardı. Herkesin söylediğine göre gerçekten birbirlerine âşıktılar. “En parlak dönemlerini biraz geçirdiler,” demişti Madam duygusuz bir şekilde. “Kızı daha evvel gösterileri için pek çok kez giydirdim ama artık bunu karşılayabileceklerinden şüpheliyim.” Bir de taba rengi ceketi içinde Tess'in jimnastik salonunda karşılaştığı o yakışıklı adam vardı. Smokini içinde tam kaptanın masasından kalkmak üzereydi. Bu da ne kadar önemli biri olduğunu gösteriyordu. Madam, güvertedeki başka önemli insanları da Tess'e tanıtırken bu adamın adının Jack Bremerton olduğunu söyledi. “Şikagolu bir milyoner. Hiç kimse servetini nasıl kazandığını bilmiyor. Bankacılık ya da onun gibi başka şüpheli işlerle muhtemelen. Pek çok kez evlenmiş, dedikodulara göre son karısından da ayrılıyormuş.”

Yemek salonundan bir garson Tess'in yanından geçerken ona çarptı ve dengesini kaybetti. Sendeledi ve elindeki tepsi büyük bir gürültüyle yere düştü. O anda White Star Şirketi'nin başkanı güvertenin köşesine doğru hızlı adımlarla gelmekteydi ve gemi görevlilerinden biriyle konuşuyordu. Smokininin içinde normalde olduğundan daha da zayıf bir turna gibi görünüyordu. Tepsi büyük bir gürültüyle yere çarptı, içlerindeki brendi Bruce Ismay'in giysisinin üzerine döküldü. Bardaklar da güverteye düşüp paramparça oldu.

“Bu onun hatası, efendim,” dedi garson, çok hızlı bir şekilde düşünüp parmağıyla Tess'i göstererek. “Geçen gün koca bir çay takımını da güvertede yere düşürmüştü.”

“Ne kadar da sakarsınız, genç bayan,” diye lafa girdi görevli hemen. “Tanrım, bu karmaşayı yapan sensin. Neden önüne bakmıyorsun?”

“Çok üzgünüm,” dedi Tess şaşırarak.

“*Bay Ismay*’den özür dilemen gerekiyor ve belki bilmiyordur diye söylüyorum, kendisi bu gemi şirketinin başkan yardımcısıdır,” dedi görevli. “Bayan Duff Gordon’ın hizmetçisisin, değil mi? Eminim bundan çok daha iyi eğitilmişsinizdir.”

“Özür dilemeyeceğim efendim, çünkü yanlış bir şey yapmadım. Bu kaza olduğu için üzgünüm ama sebebi ben değilim.”

“Bununla yakanı kurtaramazsın, genç hanım. Tavırların hakkında Bayan Duff Gordon’la konuşmak zorunda kalacağım.”

Tess artan bir endişeyle “Ben hiçbir şey yapmadım,” diye ısrar etti.

Parmaklıkların yanından, karanlıktan bir ses konuşmalarını böldü. “Bence bu hanımefendinin tavırları sizinkinden çok daha iyi ve dengesinin de öyle olduğunu düşünüyorum. Ona bir özür borçlusunuz beyefendi. Genç kadınları azarlamak alışkanlıklarınızdan biri mi, yoksa sadece hizmet edenleri mi azarlarsınız?”

Gemi görevlisi allak bullak olmuş bir halde garsona döndü. “Gidip hemen bir havlu getir ve şu pisliği temizle,” diye emretti. Garson hızla uzaklaşırken, görevli ve Ismay yürümeye devam ettiler ve Tess görevlinin konuşmaya devam ettiğini duydu: “Bu son dakikada işe alınanlar işte, bilirsiniz.....”

“Hoş bir sahneydi, öyle değil mi?”

Tess arkasına baktı ve gizemli Bay Bremerton'u gördü. Kaptanın masasından kalkmış tik ağacından yapılmış korkulukların yanında duruyor, smokininin içerisinde çok gösterişli ve yakışıklı görünüyordu.

"Elinde güç olan işgüzar küçük adamlar... Dünyanın başındaki belalardan biri." Bay Bremerton kafasını salladı. "Yine de mevkiinin ya da smokinlerin insanı bir beyefendi yapmaya yetmediğine dair güzel bir ders oldu. Ancak siz zaten bunu biliyorsunuz herhalde."

Tess bunu biliyordu ama şu anda söylemek pek akıllıca olmayabilirdi. "Gerçekten bir sıkıntıya sebep olmak istememiştim."

"Korkup sinmediniz. Bu sağlam bir karakter ister."

"Kendimi savunmam gerekiyordu."

"Yoksa ne?" Bremerton Tess'e baktı.

"Yoksa bu tekrar olurdu." Ve tekrar, ve tekrar. Açıklamaya çalışmakta fayda yoktu.

Bremerton hafifçe başını eğdi. "Çok akıllıca. Sizi gördüğüme memnun oldum, jimnastik odasında adınızı sormayı unutmuşum. Şimdi öğrenebilir miyim?"

Tess elinden olmadan gülümsedi. "Adım Tess Collins."

Bremerton daha yakından dikkatle Tess'e baktı. "Elbette. Görünüşe göre şu an tanışmakta olduğumuza göre, kendimi tanıtmama izin verin. Ben Jack Bremerton ve gerçeği söylemek gerekirse başkalarını yargılamaya hakkım yok. Yolculukla ilgili şu ana kadar ne düşünüyorsunuz?"

"Harika, Bay Bremerton," dedi Tess, onun durduğu korkuluklara doğru ilerleyerek. "Gözler ve eller için tam bir ziyafet."

“Eller mi?”

“Perdeliklere ve ipek masa örtülerine ve bütün o güzel kumaşlara dokunmaya bayılıyorum ve onları nereye koyacağımı, nasıl keseceğimi ve dikeceğimi düşünüyorum.”

“Tasarımcı olmak istiyorum gibisiniz.”

“Günün birinde olacağım.” Sadece bunu bir yabancıya söylemek bile Tess’in inancını bir nebze daha pekiştirmişti.

“Kendini savunmaya istekli olan bir kadın çok uzun bir yol almasını sağlayacak bir asalete sahiptir. Bu arada lütfen bana Jack de.”

“O şekilde kendimi rahat hissetmem, efendim, Bay Bremerton.” Tess bu kelimeyi aklından çıkarmaya çalıştı. *Jack.*

“Bunu kabul ediyorum, Bayan Collins.” Bremerton gülümsedi. “Umarım bir noktada bu fikrinizi değiştirirsiniz. Harika bir gece değil mi? Sadece şu yıldızlara bakmak bile yeter.”

“Muhteşemler.” Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki, Tess, Bremerton’ın tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Bu gerçekten oluyor muydu? Bu etkileyici, güçlü adam gerçekten onunla konuşuyor muydu?

“Onları sizinle beraber izlemek büyük bir keyif.” Bremerton yemek salonuna doğru geriye dönerek bir bakış fırlattı. “Burası gerçekten çok boğucu. Ördek göğsü servisinden sonra çıktım. İncir sevmem, martini de. Buradayken içerisi güzel görünüyor ama yaklaşıp içine girdiğinde hiçbir şey o kadar pırıltılı değil.”

“Benim oraya giremeyeceğimi biliyorsunuz, değil mi?”

“Öyle söylüyorlar.” Bremerton kendi söylediğiyle ilgili düşünüyor gibiydi. “Onlarla aynı fikirde misiniz?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Şu züppe topluluğu sizin o salona girmenizi engellerebilir mi?”

“Onlar istedikleri kuralları koyabilirler. Karar vermek bana düşmez.”

“Ben aynı fikirde değilim.”

Tess titredi. Acaba kalbinin derinliklerinde, çok özenli bir şekilde kuytuya tıkıştırılmış bir yerlerde onun da aynı isyankâr düşüncelere sahip olduğunu söylemenin bir yolu var mıydı?

Bremerton kolunu girmesi için Tess’e uzattı, gözleri te-tikteydi ama hiçbir duyguyu dışarı vurmuyordu. Tess bir anda Bremerton’ın onu cam kapıların olduğu yere getirdiğini ve o büyülü yemek salonunun içine soktuğunu fark etti. Bremerton umursamaz bir tavırla elini kaldırıp odayı gösterdi. “İşte buradasınız, Bayan Collins. Garsona iki kadeh şampanya getirmesini söyleyeyim mi?”

Ah, halı nasıl da yumuşaktı. Tess istediği gibi uzanıp o yeşil kadife sandalyelere dokunabiliyordu şimdi. Pek çok parfümün kokusunu içine çekebiliyor, altın yaldızlı antika tabakların egzotik yiyeceklerle dolu olduğunu görebiliyor ve güzel salonun bir ucundan diğerine yayılan alçak sesli konuşmaları ve gülüşmeleri işitebiliyordu. Sanki köpüren bir denizdi kahkahalar. Hepsi birlikte, o kadar kalabalıklardı ki. Beyazlara bürünmüş garsonlar masaların arasındaydı kaygılı bir şekilde dolaşıyorlardı; kadehler her yukarı kaldırıldığında elmaslar görkemli bir şekilde parılıyordu. Erkekler dekolte elbiseler içindeki kadınların etrafında geziniyorlardı. Tess orkestranın çaldıklarını tanıyamamıştı ama müziğe bayılmıştı ve bir daha asla unutmayacağına emindi.

Sonra Tess'in gözüne Cosmo ve Madam ilişti. *Ya onu görürlerse?*

Tess hızlıca arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Burada kalamam," dedi, yanakları ateş gibi yanıyordu.

Bremerton hiç itiraz etmedi ve Tess'i dışarıya güverteye doğru takip etti. İkisi tekrar yıldızların altında yan yana dururken "Ben bir bahisçiyimdir, Bayan Collins," dedi Bremerton sessizce. "Bu sakar geceye göğüs germenizi izledikten sonra, bir tahminde bulunabilir miyim? Amerika'ya vardığınızda, bir daha herhangi bir yemek salonundan çıkarılmayacaksınız ve servis tepsisini çok uzun süre taşımayacaksınız."

Tess aniden cesaretlenerek "Belki de nasıl squash oynanılacağını öğrenmekle meşgul olacağım," dedi.

Bremerton güldü: "Şey, aslında squash ülkemizde pek popüler değildir. Amerika'ya dönüyor olmaktan kesinlikle çok memnunum. Kusura bakma ama Avrupa'dan bıktım. Fazla hantal. Çok ağır ilerliyor her şey."

"Ne tür bir işle uğraşıyorsunuz?" diye sordu Tess tereddütle.

"Şu anda T modeli satmak üzere şubeler kuruyorum."

Bremerton Tess'in şaşkınlığını fark edince, otomobil, diye açıkladı ama bundan çok daha fazlasıydı, Amerika'daki tek arabaydı bu! T modeli kitleler için bir başyapıttı ve bunu bulan adam Henry Ford tam bir dahiydi. Bir montaj hattı üzerine planlar yapıyordu ve yakında her doksan dakikada bir adet araba üretilabiliyor olacaktı.

"Çok ilginç." Tess çok yakında gitmesi gerektiğini biliyordu ama oradan gitmek istemiyordu.

"Beni bu gece çok konuşturdunuz," dedi Bremerton

dalgın bir şekilde ve simsiyah denize baktı. “Belki de yıldızlar yüzündendir. Sizi New York’ta bekleyen genç bir adam var mı?”

Tess kafasını iki yana salladı. “Hayır, böyle birine ihtiyacım yok. Madam bana işe girmemde yardımcı olacak.”

“Bundan eminim. Bu arada, ben de squash oynamıyorum. İyi akşamlar. Umarım tekrar sohbet etme fırsatı bulabiliriz.” Bremerton elini uzatıp hafifçe ve çok kısa bir an için Tess’in eline dokundu. Sonra başıyla selam vererek uzaklaşmaya başladı.

Tess de kamarasına doğru yöneldi, durdu, döndü ve geriye baktı. Jack de durmuştu.

“Tekrar iyi geceler,” dedi Jack.

“İyi geceler.” Tess söyleyecek başka hiçbir şey düşünmemişti. Bu insanı tazeleştiren akşam havasında derin bir nefes alarak kamarasına doğru yöneldi. Tess, gerçekten de ona servis yapması için parmağını şıklatmayan ya da eteğini elleyip onu okşamaya kalkmayan bir adamla sohbet etmeyi başarmıştı. Birbirlerine eşitmiş gibi davranan nezaket ve terbiye sahibi biriyle konuşmuştu. Üstelik zengindi de. Zengin olmak nasıl bir şeydi acaba? Ah, evet, Tess de bir daha sohbet edeceklerini umuyordu. Ancak ne hakkında konuşacaklardı ki? Jack besbelli kültürlü biriydi, kitaplar, müzik ve oyunlar hakkında Tess’den çok daha fazla biliyor olsa gerekti. Yine de Tess biraz uygunsuz bir şey yapıyor gibi hissetseydi Jack’le daha uzun bir süre geçirmeye istekliydi. Peki ya neden Jack’in de aynı şekilde hissettiği şeklinde heyecan verici bir fikre kapılmıştı?

Tess odasında duran şeyi düşünerek, tek başına tadını çıkaracağı bu hazzın beklentisiyle kendini teselli edip aceleyle merdivenlerden aşağıya indi. Çünkü kamarasında

hayal edebileceği en güzel elbiselerden biri vardı, üstelik ona aitti.

Tam akşam yemeği için çıkmadan önce, Bayan Duff Gordon özenli bir şekilde kopya kâğıdına sarılmış olan bu güzel ipek elbiseyi valizinden çıkarmış ve Tess'e uzatmıştı. Elbise duman gibi dalgalı bir kumaştan yapılmıştı, çok hünerli bir dokumayla en uçuk lavanta renginden başlayıp koyu mora kadar uzanan bir renk yelpazesi elbisenin en üst kısmından başlayıp aşağıya doğru iniyordu. "İşte tatlım, senin için şık ve güzel bir şey," demişti Madam.

Tess'in ağzı açık kalmıştı. "Benim için mi?"

Bayan Duff Gordon, halinden memnun bir halde, arkasında güçlü bir parfüm kokusu bırakarak neredeyse kapıya kadar varmıştı. "Neden olmasın?" demişti omuzunun üzerinden.

Tess kamarasına girince ışığın altında elbiseye baktı ve saygı içerisinde yapımındaki ustalığı inceledi. Ne kadar becerikli bir dikişti! Sonra da kendini bu peri masalının içine sardı. O güzel elbiseyi giyip kendini dans pistinde Jack Bremerton ile beraber hayal ederek odanın içinde müzik eşiliğinde dönmeye başladı. Bir yandan da annesinin onu şimdi görebiliyor olmasını düşünüyordu Tess, şu anda, burada muazzam ihtimallerle dolu yeni bir hayatın sınırındayken... New York'a varır varmaz eve mektup yazması lazımdı. Cherbourg İskeleyi'nde onun nereye gittiğini ailesine söylemesini rica ettiği Madam'ın çalışanlarından birine ailesinin adresini alalacele yazıvermişti. Ancak adam biraz küçümseyen bir tavır içerisindeydi ve Tess bu mesajın ailesine gidip gitmediğini düşünerek geceyarısından hemen önce gözlerini kapandı ve uykuya daldı. Bunu sabah düşünmek için yeterince zamanı olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Çok sert bir darbe değildi. Daha çok hafif bir çarpmaydı, o kadar. İnsanı korkutacak bir şey yoktu. İlk başta geminin motorlarının gürültüsü devam etti. Sonra ani bir sessizlik oldu ve durdular.

Tess anında derin uykusundan uyanarak, dirseğinin üzerinde doğruldu. Tuhaf bir his vardı içinde, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir his... Derisi karıncalandı, kasları gerildi. Daha önce de bir kez, annesinin sonuncu bebeğinin öldüğü gece bu şekilde, kederli bir ruh haliyle uyanmıştı. O zaman zayıf, yorgun bir feryat onu uyarmıştı, bu gece ise bu bir çarpmaydı. Tamamen uyanarak, yataktan fırladı ve çabucak giyindi. Her ne oluyorsa, buna hazır olmalıydı.

Birkaç kamara ötede, Bruce Ismay duyduğu sesle kasatı kesilmişti. Çoğu geminin ritmini bilirdi ve bu çarpmada tam olarak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Muhtemelen önemli bir şey değildi ama yine de bundan hoşlanmamıştı. Sırf her şeyin uygun bir şekilde gittiğinden emin olmak için cep saatine baktı.

Jean Darling kocasını uyanması için sarstı. Üşümüştü, koşup kaydığı ve bir şeyin onu takip ettiğı korkunç bir rüyanın içinde titriyordu. Sonra birden bu sarsıntı gelmişti. Sanki geminin kendisi de titriyordu. Jordan sarıldı ve onu sıcacık yastıklara çekmeye çalıştı ama kadın kendini geri çekti.

“Jordan, kalkalım.”

“Niçin?”

“Eğer bir şeyler oluyorsa doğru düzgün giyinmiş olmak istiyorum.”

Jordan güldü. “Bu Lucile Duff Gordon’ın gemideki varlığının seni tehdit altında hissettirdiğini söylemenin garip bir yolu.”

Jack Bremerton da darbeyi hissetmişti ama umursamadı. Kamarasındaki masada oturup yanında getirdiğı bir yığın işle ilgili belgelere gözünü dikmişti, hepsini bir an önce gözden geçirip bitirmek için sabırsızlanıyordu. Ford şirketinin detaylarına gömülmek ve özel yaşamının tatsız karmaşasından uzaklaşıp Kaliforniya’ya varmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Bu da tabii yakında eski karısı olacak eşinin onu hep sorunlardan kaçmakla suçlamasını haklı çıkarıyordu. Eski karısından hem özür dileyip hem de ona çokça para veriyordu. Özür dilemeleri bu gece o genç hizmetçiyi azarlayan kendini beğenmiş sersemin yapabildiğinden çok daha fazlaydı en azından. Ne ilginç bir kadındı Tess, canlı gözlerini ve parlak tenini çevreleyen yumuşak saçlarının gürlüğünü unutmak zordu. Ayrıca kararlı bir tarzı da vardı. Muhtemelen bu gemideki çoğu hak iddia eden kimseden daha fazlasına layıktı, yine de bunun farkında değildi. Öyle körpe ve gençti ki. Jack’in rahatsız

edici bir şekilde kendi yaklaşan orta yaşlılığını fark etmesine neden oluyordu.

Lucile ise akşam yemeğinden döndükten sonra elmas küpelerini çıkarmak için tuvalet masasına yaklaşırken hissetti çarpmayı. Parfüm şişesindeki sıvının titreşip sonra durulduğunu gördü. Bunu Cosmo'ya gösterecekti ama o çoktan yatağa girmişti bile. Nasıl oluyordu da bu kadar çabuk uykuya dalabiliyordu? Lucile onun horlamasından öyle nefret ediyordu ki! Parmaklarıyla aytaşı küpelerine dokunarak, yeni bir çarpmanın gelip gelmeyeceğini beklerken bir an tereddüt etti. Her şey yolunda görünüyordu. Neden yaptığını bilmeden, küpeleri kadife keseye koyup ayakkabısının içine tıktırdı.

İlk önce, Duff Gordon'ın kapısında tedbirli bir vuruş sesi duyuldu.

Dışarıda duran kamarot "Madam, küçük bir kaza geçirdik," dedi hızlıca. "Endişelenecek bir şey yok. Bir buz dağına çarptık ama her şey yolunda. Yine de belki güverteye gelmek istersiniz."

Lucile bir an için bile bu sözlerle kanmadı. Kamarot hiçbir şey bilmiyordu, sadece teskin edici birkaç cümle geveleyordu.

"Hemen giyin Cosmo," dedi Lucile kocasını omzundan sarsarak. "Cankurtaran yeleğini de tak. Ben de Tess'i uyandıracam."

Tess telaşa kapıyı çaldığında, Lucile bir yandan acemi-ce tasarımına söylenirken bir yandan cankurtaran yeleğini bağlıyordu. "Acele etmeliyiz," dedi Tess kapı açılırken. Lucile'in yüzündeki sıkıntılı ifadeyi gördüğünde bunu gidermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Duff Gordon çiftini

acele etmeleri için uyarmak onun konumuna uygun değildi belki ama toplumsal kurallar şu anda öncelikli değil gibi görünüyordu.

“Ağırdan alan kişi Cosmo,” dedi sertçe Lucile.

Koridor, gece başlığı ve pijamaları içindeki aceleyle hareket eden insanlarla doluydu. Can yelekleriyle beraber komik bir şekilde doldurulmuş oyuncak ayıları andırıyordu. Görünürde bir tek gümüş sigara ağızlığı bile yoktu. Tess bir an için, soylu kıyafetlerinden soyununca hepsi de oldukça sıradan görünüyorlar, diye düşündü.

Cosmo fanilasını pantolonuna sokmaya çalışarak sonunda yanlarında belirdi. .

Tess, onlara merdivenleri işaret ederek “Buradan,” dedi. Cosmo ve Lucile, üst güverteye doğru homurdanarak çıkmakta olan kalabalığa uslu bir şekilde katılarak Tess’i itiraz etmeden takip ettiler. Gevezeliklerin çoğu biraz huysuz olmakla birlikte sakinleşmişti. Bazı yolcular bu aptalca tatbikat ya da her neyse ondan sonra artık uyuyamayacaklarından şikâyet ediyorlardı. Nasıl bir eziyetti bu! İngiliz bir doktor Lucile’e akşam yemeğinden sonra kabul salonundaki muhteşem poker oyununu izleyip izlemediğini kibarca sorup çok heyecanlı bir oyun olduğunu söylediğinde, Lucile nezaketen birkaç kelime mırıldandı. Sonra smokin içindeki adam yanındakine döndü. “Söyle bakalım, kahvaltıdan sonra jimnastik salonuna gidiyor muyuz? Umarım o kreplerden yine servis ederler, çocuklar onlara bayılmıştı.”

Lucile’in tam arkasında beğenmeyerek “bayağı” olarak adlandırdığı kadın vardı. Leadville denilen bir yerden altından elde edilmiş bir servetle dönmüş olan Bayan Brown’dı

bu. Ahbabları olan yolcuların üzerindeki türlü kıyafetlere gülüyordu. “Şu kalabalıkta bir vikontu dükten ayıramam!” dedi canlı bir sesle kadın. “Herkesin pantolonu aynı gibi görünüyor!”

Birkaç kıkırdama duyulsa da hiç kimse kadının dediğine gülmedi. Kıkırdamaların çoğu da, diye düşündü Tess, kadının kendisine yönelikti.

Artık merdivenlerin en tepesindeydiler.

İlk başta her şey sakın gibi görünüyordu. İnsanlar bir yandan titreyip bir yandan gergin bir şekilde sohbet ederek güvertede toplanıyorlardı. “Bir buz dağına çarptık,” dedi afallamış bir oğlan belli bir kimseye hitap etmeden, sanki bir ikramda bulunur gibi, elinde iri bir buz parçası tutuyordu. “Gördünüz mü? Geçerken bu parçayı yakaladım. Hepimiz aşağıda aldık bundan. Oynuyorduk.”

Dakikalar geçtikçe, kimse ne yapacağını bilmiyor gibi görünürken Tess gemi tayfasının ipleri ve örtüleri çözmeye uğraşıp birbirlerine bağıldıklarını fark etti.

Cankurtaran filikaları. Cankurtaran filikalarını suya indiriyorlar.

Bir işaret verilmiş gibi, insanlar aşağıya denize bakarken bağırarak birbirlerine çarpıp geminin korkuluklarından güçlükle ilerlemeye başladılar. Birdenbire tuzlu havaya insan korkusunun terli, buruk kokusu yayıldı.

Dakikalar geçti. Tess’in ince bedenine bir ürperme yayılmıştı. Bir tatbikat ya da şaka değildi bunlar, gerçektir. Düşünmeye çalışırken kalbi acı vererek çarpıyordu. Denizciler, ceketleri açık, gözleri vahşileşmiş, yüzleri kıpkırmızı bir haldelerdi. Birkaçı rastgele silahlarını sallıyorlar, giderek artan yolcu kalabalığına bağırarak emirler yağdı-

ıyorlardı. Tess, insanların çığlık çığlığa bağırmasına yol açan bir silah sesi duydu. Anneleri onları cankurtaran filikalarına yerleştirmeye çalışırken çocuklar ağılıyorlardı, oldukça dayanıksız görünen kayıklar suyun üzerinde sallanıyorlardı. Birer birer yolcularla dolu olan bu cankurtaran filikaları aşağıya inerek gözden kayboluyorlardı.

Tess geriye baktığında arkalarında, uzakta yüzmekte olan, karanlığın içindeki sivri buz kulesini gördü, kasvetli ve soğuktu. Eğer daha önce bir kuşkusuyduysa bile, artık kaybolmuştu. Onların da bir cankurtaran filikasına binmesi gerekiyordu. ılgın gibi etrafına bakındı ve endişe içerisinde geminin o bölümündeki filikaların çoktan tümüyle gitmiş olduğunu fark etti.

Tess şaşkınlıktan donmuş gibi görünen Lucile ve Cosmo'ya "Ben pruvayı kontrol edeceğim," dedi. Lucile kalabalığın gürültüsü üzerinden çığlık atarcasına bir talimat vererek bağırdı ama Tess ona aldırış etmedi ve elinden geldiği kadar hızla koşarak, güvertenin üzerinde kayıp tökezleyerek, yolunun üzerindeki insanlara çarparak ilerledi.

Aslında pruvadaki karmaşa daha da betardı. Gördüğü henüz suya indirilmemiş olan filikalar tümüyle doluydu. Bir yer bulmak için çabalayan bir kadın filika sallanıp onu almadan alçalmaya başlayınca çığlık atmaya başladı.

Başka bir kadın, zümrüt yeşili ipek elbisesinin üzerindeki mantosuna sıkı sıkı sarınarak "O kadın delirmiş, bu çürük görünümlü şeye binmem ben," diye bağırdı. "Bu geminin batması mümkün değil, kocam bana öyle söyledi ve bu tür şeyler hakkındaki her şeyi bilir." Kadının gözlerinin içine bakmak çok zordu.

Tess, önündeki sahne daha da kötüleşirken korkuyla

olanları izliyordu. Jean ve Jordan Darling birbirlerini tutmaya çalışarak bir cankurtaran filikasına yolcu yükleyen bir denizciyle tartışıyorlardı. Adam Jordan'ı bir kenara iterek "Sadece kadınların binmesine izin veriliyor!" diye haykırdı. Artık sadece panik vardı, ortada kural falan kalmamıştı. Bir şekilde herkes aynı anda geminin endişe verici bir biçimde yan yatmaya başladığını fark etti ve gemide bu öğütücü kalabalık için yeterince cankurtaran filikası yoktu. İnsanlar bir yer bulabilmek için çaresizce, geminin kı tarafından başına doğru koşuşturuyor ve sonra tekrar geri gidiyorlardı. Tess, Bruce Ismay'in son boş kalan yerlerden mahrum kalanların bakışlarını görmezden gelip başını önüne eğerek, sakın bir şekilde bir cankurtaran filikasına adım attığını gördü. Fakat kimse onun bu kendisini ayrıcalıklı sayan hareketine meydan okumamıştı. O sırada Tess, Jack Bremerton'ı cankurtaran filikasının içindeki bir kadının sabırsız ellerine dvnp ağlayan bir çocuğu verirken gördü. Bunu çok dikkatlice, neredeyse şefkatle yapmıştı. Tavrı sakın ve bakışları hznlyd.

"Bay Bremerton!" diye haykırdı Tess.

Jack arkasını döndü ve Tess'i gördü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Hemen bir filikaya bin!" diye bağırdı. "Sancak tarafına git!" Kalabalık dalga dalga ilerliyordu, Tess onu gözden kaybetti.

Denizcilerden biri "Sakin olun, kurtarma gemileri yolda!" diye bağırdı.

"Sana söylemiştim," dedi soğuktan titrerken bir kadın kocasına hevesle. "Bizim için gelecekler, burada o filikalarda olacağımızdan daha güvendeyiz. Öyle değil mi, haksız mıyım?" Adam karısına cevap vermeden kollarıyla onu sardı, birer birer filikalar suya indirilmeye başlamıştı.

Tess gemiden çıkma şansının olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ve eğer varsa bunun ancak kış tarafından olabileceğini fark edip geriye doğru koştu.

Tess eğimli güverteye geri dönene kadar, Lucile harekete geçmişti. Devasa, yırtık pırtık kanvas kumaş parçalarından oluşmuş bir şeyi tutan ipi yakalamıştı. Oldukça tehlikeli ve dayanıksız görünüyordu ama henüz suya indirilmemişti ve cankurtaran filikasına benzeyen tek şeydi. Tess sıkıca tutabilmesi için Lucile'in yardımına koştu.

Lucile, en yakınındaki görevliye "İşte burada bir filika daha var, bunu neden suya indirmiyorsun?" diye bağırdı.

Adam ona cevap vermedi. Lucile öfkelenmiş gibi görünüyordu. Görmezden mi gelinmişti? Artık ne rütbe ne de konum kalmıştı. Herkes bir yerden bir yere koşup çılgınlıklar atıyordu, aile fertleri birbirlerinden ayrılmışlardı ve yorgun denizciler görünüşe göre ne yapacaklarını bilmeden birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı.

"Beyefendi, bizi duyuyor musunuz? Burada görevli olan sizsiniz, değil mi?"

Görevli oralarda oyalanıyordu ve sonunda Lucile'i gördü. "Evet, hanımefendi," dedi. Alnı terden parlıyordu ve gözleri neredeyse bulunduğu yerden çıkıp patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Burada son derece iyi durumda bir filikanız var ve ona binmek istiyorum," diye kesin bir şekilde konuştu Lucile. Burada, bu kaosun ortasında bile etkileyici bir figürdü.

"Cankurtaran filikası mı? O güvenli değil, katlanabilir, dayanıksız bir filika."

"Saçmalık, suyun üzerinde duracaktır sonuçta. Önemli olan bu değil mi?"

Adam tereddüt etti. Sonra yüzü çiçek bozuğu olan uzun

boy lu bir denizciye “Sullivan, filikayı Bayan Duff Gordon için hazır edin!” diye bağırdı. “Bu lanet olası filikayla ilgilenmek üzere seni görevlendiriyorum!”

Filikaya ilk önce Lucile girdi, Cosmo ve Tess’e de onu takip etmeleri için eliyle işaret etti. Tess güvertenin korkuluklarına tutunup kendini yukarı çekti ve etrafa bakındı. İki kadın aceleyle onlara doğru geliyorlardı, biri yere kadar uzanan bir şalla örtünmüştü.

“İkiniz, binin,” dedi Murdoch. Onlar da gemiye bindiler ve Tess ancak o zaman bu iki kadından ufak tefek olanın dansçı Jean Darling olduğunu fark etti. “Başka kadın var mı?” diye bağırdı Murdoch.

Bir tereddüt olduktan sonra denizciler anı, asi bir karpışmayla filikaya atladılar.

“Sizi piç kuruları, biriniz kürek çekebiliyor mu?” diye bağırdı çileden çıkmış görevli. “Bonney, sen kürek çekebilirsin, oraya bin!”

Bonney denen adam, cankurtaran filikasının iplerini çözerken “Burada yapacak işlerim var, başka birini gönder!” diye bağırdı.

Tess kısaca adama bir göz attı. Sadece saatler önce güvertede onunla birlikte gezinen denizciydi.

“Sana dediğimi yap, bu bir emirdir!”

Bonney tereddüt etti.

“Sana *kıpırda* dedim!”

Bonney filikaya atladı, diğerlerinin yanında ayakta durdu ve Tess’in güverte korkuluklarında sendelediğini görüp hemen ona elini uzattı. “Tanrı aşkına, çabuk...”

Gemi hızlı bir şekilde yana doğru eğilmeye başlamıştı.

“İşine devam eder misin?” dedi Lucile kızgın bir şekilde. “İndir şu şeyi suya, kendimi çok fena hissediyorum!”

Lucile, filika bir ileri bir geri sallanırken midelerini tutuyordu, yüzü bembeyazdı.

“Peki, efendim,” dedi görevli ve “İndir şu lanet olası ilikayı aşağıya,” diye bağırdı. “*Hemen!*”

“Bekleyin, hanımefendi kaldı!”

Tess, tam atlamak üzereyken, dönüp baktığında, kederli yüzüyle dul Bay Hoffman’ın sendeleyerek iki oğluyla beraber ona doğru geldiğini gördü. Çocukların bacakları sağa sola yalpalıyordu, ikisi de babasının bir kolunun altındaydı. “Çocuklarımı alın, onları kurtarın, lütfen.” Adamın saçları nemliydi, denizden gelen serpintilerle alnına yapışmıştı. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı.

Tess çocuklara uzandı. Michel ağlayarak babasına yapışmıştı. Büyük bir güç sarf ederek, Hoffman çocuktan kendini kurtardı ve onu Tess’e uzattı. Tess şimdi iki oğlanı da almıştı ve tekrar filikaya atlamak üzere döndü.

Çok geç kalmıştı. Cankurtaran filikasını görmek için aşağıya doğru baktı. Filika, aşağıya doğru iniyor ve bir yandan da şiddetli bir şekilde öne arkaya sallanıyordu. Her şey bir kabus gibi ilerliyordu. Tess’in altında, Bonney adındaki denizci kolları açık bir vaziyette ona doğru bağıırıyordu.

“Atla! Atla!”

Tess bocaladı, artık çok geçti. İki korkmuş oğlan kucağındayken bunu yapamazdı. Cankurtaran filikası çoktan on beş metre kadar aşağıya inmişti. Tess, Lucile’in alt üst olmuş, şaşkınlık içerisindeki yüzüne baktı. Bitmişti, öyle değil mi? Her şey bitmişti...

“Orada durup bakınma, şuradakine bin hemen.” Görevli onu çoktan kısmen denize indirilmeye başlanmış ama ipleri karmakarışık gibi görünen bir filikaya doğru itti. “Suya inmeden önce sadece birkaç saniyen var.”

Tess, oğlanları yanında tutmayı becererek güvertede kayıp tökezleyerek ilerledi. Filika kadınlarla ve çocuklarla tikiş tikişti.

“Yer yok! Yer yok!” diye bağırdı bir denizci.

“Elbette var.” Tombul bir kadın olan Bayan Brown denizciyi yolunun üzerinden itip Tess’e uzandı. “Çocukları bana ver ve atla!”

Tess kadının sözüne uydu. Çocukları yolladı, sonra da gözlerini kapatarak atladı. Filika, gemiden yirmi metre kadar aşağıya inmeye başlamıştı, kalabalık ikinci ve üçüncü sınıf katlarından geçerken sallanıp sarsılıyordu. İnsanlar onlara boş bakışlarla bakıyorlardı, suratları şoktan bembeyazdı. Kurtuluş uzak bir dünyanın parçasıydı sanki.

Filika sallanıp savrulurken, bağırmaya başladılar.

Bir adam kollarında küçük kızı uzatarak “Kızımı alın, alın onu!” diye bağırdı.

Bir kadın, onları suçlar bir şekilde parmağını öne doğru uzatarak “Bizi burada terk ediyorsunuz!” diye bağırdı

Tess filika öne arkaya doğru sallanırken onlardan bir-kaçına dokunabildi. *Ben neden onlarla birlikte değilim?* Tess bakışları karşılaşınca çocuğu tutan adamın gözlerinde bir umut ışığı gördü. Genç bir adamdı, yorgun bir görünümü vardı, belki de bir çiftçiydi. Mavi gözler ve dağınık bir sakal. Çocuğun saçında baştan savma takılmış sarı bir kurdele vardı, şimdi gözünün birinin üzerinde yana yatmış sallanıyordu. Çocuk onu geriye doğru itmeye çalışıyordu, gözleri korkuyla büyümüştü.

Babası, kızı yukarı kaldırıp Tess’e bakarak “Tanrı aşkına, onu alın!” diye haykırdı.

Tess yanındaki oğlanlara birbirlerine tutunmalarını söyledi. Sonra da öne doğru eğilip elinden geldiğince öne

doğru uzanıp kollarını açtı. Çocuğun elleri küçük, dolgun seftaliler gibi yumuşak ve yuvarlaktı.

Görevli gözünün ucuyla bakarak “Dikkat edin,” diye bağırdı. “Hepsini itip defedin, onlardan birinin sizi yakalamasına izin vermeyin, yoksa denizenizi kaybedersiniz!”

Denizcilerden biri yumruğunu geminin yanına sertçe vurup filikanın sallanmasına neden oldu. Çocuğu alma şansı kaçırmıştı. Tess, aşağıya, karanlık sulara doğru alçalırken yüzünü elleriyle kapattı.

Tess bir çarpma etkisi bekliyordu ama cankurtaran filikası şaşırtıcı bir şekilde durgun olan denize yumuşak bir biçimde indi ve gemiden yavaşça uzaklaşmaya başladı. Ağüvertesinden hâlâ soğuk, durgun havaya bir müzik sesi yayılıyordu. Tess filikanın kargaşalı aşağıya inişi sırasında –hüzünlü, durmadan çalan, dengelerini sağlamak için sandalyelerine sımsıkı yapışmış olan– müzisyenleri gözünün önüne getirdi.

“Tanrı’ya şükür, başardık,” diye bağırdı denizcilerden biri.

Tayfa üyeleri birbirlerine bağarmaya başlamadan hemen önce hiç kimsenin kürek çekmediğini fark etmek sadece birkaç saniyelerini aldı.

“Kürekleri kim alıyor?” diye bağırdı bir tanesi.

“Ben kürekçi değilim, hem sana kim yetkili olduğunu söyledi ki?” dedi diğeri.

“Birileri kürek çekmek zorunda, seni lanet olası ahmak,” diye karşılık verdi ilk adam kısık bir sesle. “Güverte-deki görevli bana buranın sorumluluğunu verdi, o yüzden hemen küreklerin başına geç.”

“Daha önce hiç yapmadım,” diye bağırdı diğeri. “Tanrım, batacak mıyız?”

“Ben kürek çekemem, kimse nasıl yapılacağını göstermedi,” dedi üçüncü bir denizci. Burada suyun üzerinde bile kıyafetleri tütün ve viski kokuyordu.

“Tanrı aşkına.” Bayan Brown güçlükle ilerleyerek bir küreği kaptı ve Tess’e diğer taraftaki küreği işaret etti. “Şu korkaklara işini yapmak ne demekmiş gösterelim!”

Tess diğer küreği aldı ve öne doğru kaldırdı. Malikâne-nin aşağısındaki gölde yeterince süre kürek çekmişti, bunu yapabiliirdi. “Arka kürekleri geçin siz de,” diye bağırdı Bayan Brown denizcilere. “Kürek çekmeliyiz!”

Mürettebattan biri beceriksizce arkadaki diğer küreği tuttu, bir yandan da alçak sesle küfür ediyordu. “Lanet olası şeyler bir ton ağırlığında,” diye mırıldandı. “Ama buradan uzaklaşmak zorundayız, yoksa gemi batarken bizi de altına alacak.”

Tess arkasına dönüp *Titanik*’e baktı. Devasa gemi yukarı doğru dikilmişti, kıç tarafı yavaşça havaya doğru yükseliyordu. İnanılması çok zor bir manzaraydı. Tess artık yüzleri değil sadece insan silüetlerini görüyordu, güvertelerde bir oraya bir oraya koşuşturuyorlardı, bazıları suya atlıyordu.

“*Küreklere asılın,*” dedi Tess zorlukla soluyarak. Kendisi de elinden geldiğince sert bir şekilde çekerek küreğini kullanıyordu, sırtındaki kaslar kopup lime lime olacaklardı sanki. Aniden kürekte bir ağırlaşma oldu, Tess denize baktığında bir insan yüzü gördü.

Eteği etrafında balon gibi açılmış bir kadın bir eliyle küreği, diğeriyle de eski püskü giysilere benzeyen bir paketi tutuyordu. Tess, filika şiddetli bir şekilde sallanırken “Ona yardım etmemiz gerek!” diye bağırdı. Küreği bırakıp filikanın içine yatay bir şekilde uzandı ve kadını tuttu.

“Bekle, onu tuttum!” Şaşırtıcı derecede güçlü olan kollarıyla suya uzanan Bayan Brown’dü. Tess’le birlikte kadını çektiler, eklenen bu ağırlık filikayı suyun biraz daha derinlerine itmmişti. Zaten normalde haddinden fazla kalabalıklılar. Tanrım, yoksa batacaklar mıydı? Fakat filika bir noktadan sonra dengede kaldı ve Tess de yeniden küreği yakaladı.

Gemi şimdi neredeyse yıldızlı gecede dimdik bir hale gelmişti, düz, dikey bir kesik, parmaklarının ucundaki bir dansçı gibi gökyüzüne uzanmıştı. Kamaraların içerisindeki elektrik lambaları hâlâ yanıyordu ve geminin su altındaki kısımlarının yanmakta olan ışıklarından gelen tuhaf, yeşil bir parlaklık simsiyah denizi aydınlatıyordu. Bu, garip bir biçimde güzel bir görüntüydü.

Filikanın arka tarafından bir ses “Batıyor, çabuk. Yoksa bizi beraberinde götürecektir,” diye bağırdı. Denizciler küreklere doğru atıldılar, artık şikâyet eden yoktu.

“Tanrım!” diye bağırdı beyaz saçlı, ağırbaşlı bir kadın. Bu hepsinin ortak feryadıydı aslında. *Titanik*, önce baş tarafı olmak üzere yavaşça suya gömülüyordu. İnsanlar güvertelerden kırılmış oyuncaklar gibi yuvarlanmaya başlamışlardı, çırpınarak, kendilerini yaralayarak denize düşüyorlardı. Çok büyük bir çatırdama sesi duyuldu ve *Titanik* gözden kayboldu. Deniz tarafından kocaman bir lokmaymışçasına yutulup içine çekilivermişti, bütün o ışığını alıp sadece soğuk havada parıltıyan yıldızların altında sağ kalanları zifiri bir karanlığın içinde bırakarak gitmişti.

İçine çeken bir anaför yaratmamıştı. Bundan nasıl kurtulmuşlardı ki? Cankurtaran filikaları durgun suyun üzerinde duruyorlardı. Deniz öylesine düzdü ki, yukarıdaki yıldızları yansıtıyordu.

“Şu an saat gece 2:20,” dedi bir denizci kısık bir sesle. “15 Nisan.” Birinin o anda saatine bakmayı düşünmesi tuhaftı.

Suyun içinden yükselen, unutulmaz, ağıtvari bir ses duyuldu. Birinin sıcacık evinin içinde duyduğu ortalıkta dolaşan sert bir rüzgârın feryadı gibi ürkütücü bir sestti, insanın evin içinde olduğu için şükredip yatağının içinde titremesine neden olan bir ses.

“Bu olamaz,” diye feryat etti beyaz saçlı kadın. “Kocam oralarda bir yerlerde, oralarda olmalı.”

“Sadece sizinki değil,” dedi başka biri sessizce.

Çaresizce, herkes sustu. Kendilerini batırma korkusuyla hareket etmeye bile cesaret edemiyorlardı.

Tess dikkatini filikanın arka tarafındaki kadının hareketsiz bedenine yöneltti. Denizin içinden çekildiğinden beri hiç kıpırdamış mıydı? Nazikçe onu döndürmeye çalışırken, Tess elindeki eski püskü bir kumaş parçası değil, bir bebek olduğunu gördü. Belki de daha bir saat önce beşiğinde güvenli bir şekilde uyumakta olan bir bebek... Çocuk donuyor olmalıydı. Tess üzerindeki ceketini çıkarıp bebeği onunla sardı, tam o sırada gerçek beynine süzülüyordu. Bebek ölmüştü.

Tess başının tepesindeki ipek gibi saçlarıyla o küçücük yüze baktı. Kız mı oğlan mı olduğunu bilmiyordu. Onun da hareket etmediğini fark ederek anneye baktı ve kadının da ölmüş olduğunu anladığında bir rahatlama hissetti, böylece bebeği için yas tutmanın ıstırabından kurtulmuştu. Tess bebeği ceketinin içine sıkıca sarıp annesinin kollarının arasına yerleştirdi. Ağlamaya çalıştı ama gözünden hiç yaş gelmedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

New York Times yazı işleri ofisi

New York

15 Nisan

1:20 DSZ (Doğu Standart Zamanı)

Haber odasına gecenin geç saatlerine özgü o sessizlik çökmüştü. Bütün bağırış çağırışlar, koşuşturmalar ve kesik kesik daktilo sesleri zirve noktasına varmış ve yazıların son teslim zamanı gelince bu keşmekeş sona ermişti. Huysuz, koca göbekli bir adam olan Carr Van Anda'nın son teslim anına kadar bir haberi toparlayıp bir araya getirme kabiliyetine yetiyecek başka kimse yoktu, başıboş gözlemlerle vakit kaybetmezdi. Ancak şimdi çevresine baktığında, bu *New York Times* editörünü, içinde bulunduğu bu pasaklı yerin de kendisi gibi yorgunluktan tükenmiş olduğu düşüncesi bir anda sarıvermişti.

Yerde sigara izmaritleri vardı. Buruşturulmuş kâğıtlar, çöp sepeti yönüne doğru gelişigüzel atılmış, her yere kirli

kartopları gibi dağılmışlardı. Sadece birkaç redaktör sırtlarını kamburlaştırmış, çalışma masalarının başındaydılar. Van Anda bu gece ekibinden hoşlanırdı, yarı açık çekmece-lerinde duran viski şişelerini gece boyunca acele etmeden yudumlamaya meyilli olurlardı. Kendisi de bu uzun gece nöbetlerinde bir iki yudum almaya karşı değildi. Viski, şu son yirmi dört saatte artan bir hızla ortadan kaybolmuştu, en azından emektarlar arasında durum buydu.

Yerel haberler sorumlusunun çekmecesinde, dikkatli bir şekilde destekli olarak yerleştirilmiş bir şişeye bakarak sandalyesinde arkaya yaslandı ve yeni bir sigara yakma beklentisinin tadını çıkardı. İşi bitmişti. Artık rahatlayabilirdi.

“Bay Van Anda, bu az önce geldi.” Gazetede çalışan bir oğlan, yüzü her zamankinden daha soluk bir şekilde, telsiz bültenini editörün eline doğru uzattı. Van Anda, onun Newfoundland’deki Marconi mevkinden gönderildiğini fark ederek hızlı bir şekilde bültene göz gezdirdi.

“Bunu okudun mu?”

“Evet, efendim,” dedi oğlan çekinerek. “Dünyanın en büyük gemisi, efendim. *Titanik* nasıl oldu da bir buz dağına çarpabildi?”

“Evlat, her an her şey olabilir.” Tanrı aşkına, bu çaylak oğlanların bazıları neden haber sektörü diye bir işin var olduğunu anlamıyor gibi görünüyorlardı. “Şimdi hemen bana arşivlerimizde gemiyle ilgili olan her şeyi bul. Ve...” Van Anda elini kaldırarak çocuğu durdurdu. “Bir de buz dağı çarpışmalarına dair elimizde olan her şeyi getir.”

Metal silindirlerin arasındaki bültenler yukarıdaki telgraf odasından birbiri ardına, tıkırtılı bir ses çıkararak ve giderek büyüyen bir krize detaylar ekleyerek *New York Times*

yazı işleri ofisine geliyorlardı. Erken baskının ön sayfası açıldı, muhabirler hızla yazı yazıyor ve linotip* elemanları işlerine geri dönmüş, verilecek emirleri bekliyorlardı.

Van Anda bir raporu okuyup başını kaldırdı ve etrafı dinledi. Telgraf akışı bitmişti.

“Hepsi bu mu?”

Hiç kimse karşılık vermedi.

Van Anda bakışlarını elindeki rapora indirdi. *Titanik*’ten karmakarışık bir ileti en son 12:27’de gelmişti, yardım isteniyordu ama ileti cümlelerin ortasında aniden kesilmişti.

Van Anda arşiv dosyalarına göz atıp silindirden gelecek tıkrıtları duymak için bekleyerek “Neredeyse bir saat önce,” diye mırıldandı. Gerekli olan cankurtaran filikalarının resmi sayısını tekrar tekrar sayarak *Titanik*’in teknik şartnamesine özellikle bir ilgi gösterdi. Buradan hangi senaryonun gözler önüne serileceğinin bir önemi olmadığını fark etti, *Titanik*’te yeterince filika yoktu. Aptal piç kurulları; yeterince cankurtaran filikası bile olmayan şatafatlı, lüks bir gemi yapmışlardı.

Van Anda volta atmaya başladı. Nasıl olur da *Titanik*’te tam bir saat boyunca böyle bir sessizlik hakim olurdu? Orijinal hikâyeyi yazmakta olan habercinin yanına gitti. “Girişi değiştiriyoruz. ‘Kaygılandırıran rapor’ kısmını unut. Geminin battığını söyle.”

“Bundan emin miyiz?” diye ağzı açık kalarak sordu muhabir.

Van Anda bir iç çekti. Çok uzun zamandır bu isteydi ve içgüdülerine güvenir, bunları savunmaya da lüzum görmezdi.

*Linotip: Matbaa harflerini birleştirip satır halinde döken dizgi makinesi. -ç.n.

“Eminim,” dedi ve yorgun argın masasına yürümeye başladı. Artık bir sigara vakti gelmişti. Aklında başka bir düşünceyle geri geldi. “Pinky Wade’i ara. Herhangi bir sağ kalan varsa, bu hikâyenin peşine düşmesini istiyorum. Tam zamanlı olarak.”

“Bundan hoşlanmayacak,” dedi muhabir.

Çok öfkelenenecekti, Van Anda bunu biliyordu. Ancak Pinky, üzerinde çalıştığı akıl hastanesi hikâyesini araştır-maktan geri çağırılmasına neden olsa da insana dair öykülerde sahip olduğu en iyi muhabiriydi.

“Biliyorum, bu haber de onun için yeterince tehlikeli değil. Yine de ara onu.”

Atlas Okyanusu

15 Nisan

2:45 DSZ (Doğu Standart Zamanı)

Zaman kavramı yok olmuştu, akıntıyla sürükleniyorlardı. Soğuk kulaklarının ve parmak uçlarının derisinde buz parçaları bırakacak kadar iliklerine işlemişti. Öyle katlanılmaz bir hale gelmişti ki nefes almak bile Tess’in canını yakıyordu. Cankurtaran filikası bir hava kabarcığının içinde sallanıyorlarmış hissi veriyordu, sanki bir şekilde simsiyah suyun içerisinde değil de gökyüzünde idiler. Ufuk neredeydi ki? Artık kimse kürek çekmeye zahmet etmiyordu. Ciddi bir gayret sarf ederek Tess yarı batmış filikanın tabanından sızan dondurucu suyu boşaltmaya çalıştı, yardım yakarışları gitgide sönük bir hal alıyordu. Tess, Bayan Brown’a bakınca gözleriyle ortaklaşa bir şekilde ka-

ramsar gerçeği paylaştılar. Suda alçalmaktaydılar, tehlikeli bir biçimde dengede duruyorlardı. Ağırlıktaki bir değişimle anında batacaklardı. Tess son feryatlar da sona erdiğinde suyu boşaltmayı bıraktı, artık filika yavaşça daireler çizerek ilerliyordu. Bir denizci kederli bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başladı. Tess, Edmund ve Michel'i kendine çekip biraz sıcaklık sağlamak için kollarını ovuşturdu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Edmund.

"Belki biraz faydası olur," diye yanıtladı Tess. Giydikleri kıyafetler donup üzerlerine yapışmıştı.

Bu simsiyah denizin her tarafında Tess'in tek görebildiği beyaz belirsiz şekillerdi. Neyi görüyordu? Tess bunların denizdeki ölülerin yüzleri olduğunu fark etti. Boğulmamış, donmuşlardı. Burası bir mezarlıktı ve yüzleri de mezar taşlarıydı.

Bedenler bir süre sonra teker teker suya batıp kaybolmaya başladılar. Hâlâ suyun üzerinde yüzmekte olanlar da boş gözlerle gökyüzüne bakıyorlardı. En sonunda onlar da ortadan kayboldu. Deniz tümüyle durgundu, bir ayna gibi yukarıdaki parlak yıldızları yansıtıyordu. Cankurtaran filikası, bir çocuğun rüyasından çekip koparılmış gibi neredeyse büyümlü bir hava yaratarak, yansıyan yıldızların üzerinde yüzmeye devam etti.

Tess saçında sarı kurdelesı olan çocuğu uzatan adamın yüzünü aklından bir türlü atamıyordu. Birkaç saniyesi olsaydı kızı tutmayı başarmış olacaktı. Güçlü elleri ve kolları vardı; bebeği yakalayabilirdi, onu sıkıca tutup filikaya alabilirdi. Çocuk kolları boynuna dolanmış bir halde ona sımsıkı sarılırdı ve Tess onun babasıyla göz göze gelirdi, adamın yüzünde bir rahatlama olurdu. Tess kelimeler ol-

madan kızını koruyup kollayacağına dair söz verirdi. Bu senaryoyu defalarca aklından geçirdi, o uzun gece boyunca tekrar tekrar hayal etti. O çocuk da şimdi görmeyen gözlerle yıldızlara mı bakıyordu?

Washington, D.C.

15 Nisan

07:00 DSZ (Doğu Standart Zamanı)

Doğan güneş Washington'ın doğusundaki göğü turuncu ve altın rengine boğarak Amerikan Kongre Binası'nın zarif silüetine hücum etmişti. Amerika'nın kurucuları bu görüntünün yumuşak bir ilkbahar sabahında ne kadar güzel olacağını tam olarak anlamışlar mıydı? Daha yumuşak meslektaşlarının ortabatı eyaletlerinin nahif bir mahsulü ve sivri dilli olarak tanımladığı, Michigan eyaletinden senatör seçilmiş olan ufak tefek yapılı William Alden Smith, ayakta durmuş Senato Binası'nın dördüncü katındaki ofisindeki pencereden dışarıya bakarken kendi kendine bunu soruyordu. Çok geçmeden Alaska'da demiryolu inşa etmekle ilgili yasal sorunlara geri dönecekti. Bunu dert etmiyordu. Ayrıntılara özel bir ilgi göstermekteki rolünü seviyordu, pek çok meslektaşının tahammül edemediği bir şeydi bu. Ancak şu anda ruhunu heyecanlandıran ve ofise erkenden gelmeyi sevmesinin de sebebi olan şey, güneşin doğuşuyla birlikte Kongre Binası'nın aldığı görünümüdü. Muhafızların yanından geçip onlara günaydın demek, onlardan da karşılık görmek –günün bu saatinde çekişme olmazdı– bu kudret yuvasında bir mevkiyi elinde tuttuğuna dair ona güven veriyordu.

Çok acele, sert bir vuruş duyuldu ve o daha müsaade etmeden kapısı açıldı. “Senatör, haberleri duydunuz mu?” Gelen yardımcılarının biriydi ve elindeki bir *New York Times* baskısını bir kalkanmış gibi üzerinde tutuyordu. “*Titanik*’in battığını söylüyorlar.”

Smith onun elinden gazeteyi kaptı ve başlığı gözleriyle taradı.

“White Star Denizcilik Şirketi *Times*’ın hikâyesini yalanlıyor,” dedi yardımcısı, hızlıca elinde karalayiverdiği notlara göz atarak. “Herkesin güvende olduğunu ve geminin limana doğru gelmekte olduğunu söylüyorlar. *Syracuse Herald* da bunu doğrular nitelikte yazmış ve diğer gazetelerin çoğu da *Times*’la bu batma haberinden dolayı dalga geçiyor. Fakat dün gece 12:30’dan beri gemiden tek bir kelime bile yok...”

“Hepsi budala,” dedi Smith sertçe. Van Anda’nın namını duymuştu, *New York Times*’ın yazı işleri müdürü geminin battığını söylüyorsa, gemi batmış olmalıydı. Gözleri ünlü isimlerde biraz takılarak, yolcu listesinde gezinmeye başladı. Astor, Guggenheim... Tanrım, Taft’ın Beyaz Saray yardımcısı Archie Butt bile vardı gemide. Kimler sağ kalmıştı? “Bana bütün bültenleri getir hemen,” diye emretti.

Yardımcısı gözden kayboldu ve Smith kendi yansımasına bakarak pencereye doğru ilerledi. Belki de bölgesinin en etkili kanun yapan kişisi değildi, en göz kamaştırıcısı olmadığı da kesindi ama bu felaketten sonra ülkenin Washington’dan sadece sözlerden daha fazlasının gelmesini isteyeceğini gayet iyi biliyordu. Büyük bir kargaşa yaşanacaktı, Kongre’deki herkes nutuklar çekecek, alkış almak

için laf kalabalığı yapacak ve hiçbir işe yaramayan kafası karışık yasalar sunacaklardı. Her zamanki kuş beyinli tepkiler.

Smith binanın penceresinden dışarıya baktı, her zamanki gibi parlayan beyaz kubbeyi taçlandıran bronz Özgürlük Heykeli'nin çekiciliğine kapıldı. Öfkesinin yükseldiğini hissediyordu. Bu bir felaketti, ahlaki bir rezalet, böyle bir şeyin hiç yaşanmaması gerekiyordu. Soruşturmalar. Soruşturma yapılmalıydı. Bu trajedinin incelenip anlaşılmasını sağlayacak soruşturmalar. Eğer hızlı hareket ederse bunlara öncülük edecek kişi o olacaktı.

Atlas Okyanusu,
15 Nisan, Gündoğumu

Tanrım, çok soğuktu. Tess artık ayaklarını ve parmaklarını hissetmiyordu. Hiçbir şey, hiçbir şey yoktu. Diğerlerinden ne bir inleme ne bir şikâyet yükseliyordu. Gökyüzünün ve denizin arasında başıboş sürükleniyorlardı.

Sonra boğuk bir bağırış geldi. Bir denizci hava yavaş yavaş aydınlanırken ilerden bir geminin geldiğini görmüştü. Tess ağaran tan yerine gözleri kısarak baktı ve ilk kez kurtulan diğer cankurtaran filikalarını gördü. İnsanlar birbirlerine bağırırmaya başlamışlardı, kadınlar kocalarının ve çocuklarının adlarını haykırıyorlardı: Hey, orada mısınız? Lütfen cevap verin, lütfen orada olun! Bir ses tekrar tekrar bağırıyordu: "Amy'm sizin filikanızda mı? Amy, Amy, annene cevap ver." Tess, çocuğun cevap vermesini bekledi ama hiçbir ses yoktu.

Sonra, evet karanlıktan çıkan bir gemi görüldü, doğrudan onlara doğru geliyordu. Tess, gözlerini kısıtı, geminin gövdesindeki ismi zorlukla seçebildi, *Carpathia*. Bu bir hayal değildi. “Başardık,” dedi Bayan Brown sessizce. Gözlerinden rahatlama yaşları döküldü ve sonra da yanaklarında donup kaldı.

Gemiye çıkarılan ikinci kazazede grubuydular. İlk önce tikiş tikiş olan cankurtaran filikalarına kanvas çantalar indirilmiş ve anneler korkmuş çocuklarını içlerine koymak için mücadele etmeye başlamışlardı, çocuklarını yatıştır-maya çalışıyorlar, sonra da onları yukarıdaki gemicilere emanet ediyorlardı. Tess, Michel ve Edmund’u kırık dökük Fransızcasıyla teselli edebileceğini umarak, onların ısrarları üzerine ikisini tek bir çantaya koydu. Sırada bitkin durumda olan kadınlar vardı. Bellerine düğümlemiş olan iplerden gevşekçe sarkarak yavaşça yukarıya doğru çekildiler.

. Tess’in sırası geldiğinde, ipi beline sarıp düğümledi, sıkılaştırdı ve kürek çekmeye ilk yardım eden denizciye döndü. Filikanın köşesinde hareketsiz yatmakta olan bedenlere başıyla işaret etti. “Bana yardım et, lütfen,” dedi. “Onların filikadan aşağıya devrilip gitmesine izin verme.”

“Sırf denizde tekrar gömülsünler diye yukarıya mı çıkarayım?” dedi şaşırarak.

“Evet.”

“Bu kulağa biraz delice geliyor. Bunu yapmayacağım.”

“Evet, yapacaksın,” dedi Tess sakın bir şekilde, vazgeçmeden. “İkisini de terk edip gitmek istemiyorum. Böyle bir şeyin olmayacağından emin ol, olur mu?”

Adam tereddüt etti. “En son onları yukarı göndereceğim,” diye söz verdi.

Tess birkaç kez geminin gövdesine doğru sallanarak havada yükselmeye başladı, düzinelerce insan ağzı açık onun ilerlemesini izliyordu. Onlara bakmak, yüzlerini, hızlı hareketlerini, *canlılıklarını* görmek ne kadar da güzeldi! Sonra yukarı doğru serbestçe salınarak güverteye indi. Uyuşmuş bacakları onu taşıyamayıp yere çökmeye başladığında köstebek kürkünden bir manto giymiş olan bir kadın onu tuttu.

“Tamam, canım,” diye mırıldandı kadın. “İyi olacaksın, kaptanımız buraya zamanında geldiği için çok mutluyuz. Bunlar senin çocukların mı? İngilizce değil, sadece Fransızca konuşuyorlar.” Tess eteklerine yapışmış olan Edmund ve Michel’e başını salladı.

“Benim değilim ve korkarım babaları kurtulmayı başaramadı.”

“Ben Fransızım, onlarla ilgilenirim, tatlım.” Kadın Tess’in arkasından denize doğru baktı ve meraklı bir biçimde geminin gövdesine hafifçe çarpan diğer filikayı işaret etti. “Diğer filikalar korkunç derecede kalabalık ama bu neredeyse boş. Tuhaf değil mi? Bu nasıl olmuş acaba?”

Tess denize baktı ve kalbinin sevinçle çarptığını hissetti. Oradaydı işte, Duff Gordonları taşıyan filikaydı bu. Onlar da güvendeydiler. Gemicilerden biri Lucile’in iplerle bağlanmasına yardımcı oluyordu ve birazdan o da gemide olacaktı. Tess bir rahatlama hissiyle titredi.

Bonney adındaki denizci de oradaydı. Yaşıyordu, güvendeydi. Denizci yukarı, gemiye doğru baktı ve Tess’le bakışları karşılaştı. Tess el salladı ve o da gülümseyerek karşılık verdi. Tess sonra Jean Darling’i gördü, kocası da onunla birlikte miydi? Cosmo bir denizcinin omzuna da-

yanmış, dengesini kurmaya çalışıyordu. Lucile iplere sarılı bir halde öne arkaya sallanarak yukarıya çıkıyordu. Hepsi kurtulmuşlardı, Madam kurtulmuştu. Tess hâlâ rahatlama hissiyle başı dönerek el salladı. Lucile, *Carpathia*'ya ayak basar basmaz, Tess öne atılıp birdenbire onu kucakladı.

"Ah, tatlım," dedi Lucile zorlukla soluk alıp, Tess'in sırtına eliyle hafifçe dokundu ve hemen onun yanından uzaklaştı.

Pek çok cankurtaran filikası boşaltılmıştı, insanlar iplere bağlı bir şekilde sallanarak yukarı çıkıyor ve güverteye konuyorlardı. Tess, Jack Bremerton'ı görebilmek için boş yere etrafına bakındı. Adamdan hiçbir iz yoktu. Sadece bir araya toplanmış ya da ayrı duran kederli, şaşkın yabancılar vardı. Herkese bir sessizlik, bir amacını yitirmişlik hakimdi.

Aniden Lucile son derece heyecanlı bir gösteri sonlanmış gibi ellerini çırpmaya başladı. Kendi bulunduğu cankurtaran filikasından çıkan küçük topluluğa "Sağ salim kurtulmayı başardık ve bunu kutlayacağız," dedi. *Carpathia*'nin kaptanına seslenip şen bir emir verip yerine getirilmesini bekledi. "Kaptan, eminim ki bana bu çok gerekli iyiliği yapacaksınız, öyle değil mi? Bu benim mutlaka sahip olmam gereken bir şey. Adamlarınızdan biri cankurtaran filikamdan gelenlerin fotoğrafını çekebilir mi? Fotoğraf makineniz vardır, değil mi?"

Gafil avlanıp şaşırان kaptan başka bir görevliye işaret ederek başını salladı. "Gemi doktoru size yardımcı olacaktır, Madam."

Son derece zayıf ve bitkin görünen Cosmo, Tess'e yaklaşarak mırıldandı. "Lucile kurtulmamızı kutlamak üzere

küçük bir tören yapılmasını ve senin de bu resimde olmanı istiyor,” dedi. “Cankurtaran yeleşini üzerine giy, olur mu?”

Tess, önce Cosmo’ya sonra da sırlıslıkla olmuş cankurtaran yeleşine boş bakışlarla baktı. Onu tekrar giymek mi? Tess omzunun üzerinden baktı ve Madam’ın parıldayan gözleri ve gülümsemesiyle ona işaret ettiğini gördü. Ancak başka bir şey daha vardı. Neydi bu? Belli belirsiz bir panik mi? Hayır, Madam’da böyle bir şey olmazdı.

“Biliyorum, bu tüyler ürpertici köhne bir şey ama onu üzerine giy, harika bir fotoğraf olacak,” dedi. “Gel tatlım, bu tarih kitaplarına geçecek. Bizim gözüpek küçük tayfamız hatırlanmayı hak ediyor.”

Onun bulunduğu filikada olan mürettebat Lucile’in yanına dizilmişti ve hepsi de can yelekleri içinde dimdik ayakta duruyorlardı. Cildi bozuk, uzun boylu, sıırım gibi olan, onların bir numaralı cankurtaran filikasının sorumluluğunu almış Sullivan isimli denizci cesaretiyle övünüp duruyor ama diğerlerinin hiçbiri onu dinlemiyordu. Tess, Bonney adlı denizciye baktı. Kenarda durup, bu sahneyi, duygusuz, anlaşılmaz gözlerle izliyordu. Kasıtlı olarak, Lucile’e bakarak can yeleşinin bağlarını çözdü ve yeleşini çöp kutusuna fırlattı.

Bonney bütün güverteye yayılan kuvvetli bir sesle “Ben bu kibirli kutlamanın bir parçası olmayacağım. Bu kadar çok insan ölmüşken olmaz,” dedi.

Lucile’in yüzündeki gülümseme kayboldu ve “Kabalığın sadece küstahlığını gölgede bırakıyor,” diye tersledi onu.

“Hayır, bu daha çok sizin alanınız.”

“Bana böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin?”

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz.”

Lucile başını çevirdi, gözleri şimdi haşın bir kararlılıkla parlıyordu. “Tess?” Lucile, bir araya toplanmış, ihtiyatlı suratlarıyla onun emri altında rahatsız bir şekilde süklüm püklüm görünen topluluğa katılması için Tess’e başıyla işaret etti.

“Siz devam edin,” dedi Tess çabucak. “Ben zaten sizin filikanızda değildim.”

“Pekâlâ.” Lucile dönüp grubun içinde yerini aldı. *Carpathia*’nın doktoru biraz çekingenlikle ama ünlü Bayan Duff Gordon’ın hatırına şimdi ayakta elinde makinesiyle duruyordu. Onları izlerken güvertedekilere bir sessizlik hakim olmuştu.

“Şimdi herkes gülümsesin,” diye emretti Lucile.

Fotoğraf makinesi sert, yüksek bir sesle çalıştı. İşini yapmış olan geminin doktoru hızla bulunduğu yerden uzaklaştı.

Daha sonra Sör Cosmo her bir tayfayla, geminin içini adımlayarak mırıltıyla bir şeyler konuştu. Birinin omzuna dostça vuruyor, diğeriyle el sıkışıyordu. Minnettarlık ve dayanışmadan dolayıydı, şüphesiz bunlar. Hepsiyle fısıldaşarak konuşuyordu.

“Adam onları kişisel kürek ekibi gibi görüyor,” diye mırıldandı kalabalıktan izleyen biri. “Seçkinler kendilerine özel bir filika kapmışlar.” Tess sesin geldiği yere döndü ama o ses kalabalığın fısıldaşan gürültüsünün arasında kaybolup gitmişti.

Cankurtaran filikaları hâlâ gelmeye devam ediyorlardı ve de güvertedeki kalabalık artıyordu. Sağ kalanların bir

karışımıydı herkes, pejmürde ve kir pas içindekiler, ünlüler ve göz kamaştırıcı olanlar, hepsi bir şekilde Tess'e birbirlerinin aynı gibi görünüyorlardı. Hepsinin yüzü onunki gibi solgun ve ifadesizdi, bundan emindi. Tess tekrar Jack Bremerton'ı aradı. Onun gibi kendine güvenli bir adam gemiden çıkmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı ama belki de bulamamıştı.

Tess yan tarafa doğru baktığında bitkin ve hasta gibi görünen Bayan Astor'u gördü, saçları dağılmış ve karma karışık, lostromo sandalyesinde öne arkaya sallanıyordu. Denizciler neredeyse baygın haldeki bazı yolcuların can kurtaran yeleklerinin bağlarını kesiyorlar ve kamarotlar fincanlarla sıcak kahve ve brendi taşıyorlardı. *Carpathia* yolcuları, anneler geminin kenarlarına yaslanıp her boşaltılan filikadan kayıp olan çocuklarının ya da kocalarının çıkmalarını beklerken onlara bir parça korkuyla ama daha çok acımayla bakıyorlardı.

Bir kadın ayakta hareketsiz duruyordu, gözlerinde yaş yoktu, yüzü güçlü ve sertti. Onun, *Titanik*'teki ahçılardan birinin karısı olduğunu fısıldadı biri. Kadın sakın bir şekilde, kimin dinlediğini düşünüyorsa ona "Başka bir cankurtaran filikası daha var," dedi. "Çocuklarım onun içinde." Kadın sıcak tutacak kıyafetleri, sıcak kahveyi, yiyeceği reddederek ufkı izleyerek kaskatı duruyordu.

Tess bitkinlikle güverteye çöktü. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Dün yaşadığı dünya artık yoktu. Katlanıp ütülenecek güzel kıyafetler yoktu. Ne gümüş çay takımları, ne gezintiye çıkma, hiçbir gösterişin önemi kalmamış gibiydi. Bütün bunlar daha sadece dün müydü?

O sırada Tess'le ışık arasına bir gölge girdi.

“Adını bile bilmiyorum,” dedi Bonney sessizce.

Tess şaşırarak, başını yukarıya kaldırdı ve ilk kez, hayatının son gamsız anını paylaşan bu adama gerçekten baktı. Kirlı bir sakal yüzünü kaplamıştı, suratındaki her bir çizgi ve çatlak onu dün tanıdığı köy çocuğundan daha yaşlı görünmesine neden olacak bir biçimde derinleşmişti. Üzerinde pazenden kuru bir gömlek vardı ama soğuşu küçümser gibi kazak giymemişti ve sigara içiyor, yoğunlaşmış bir sertlikle dumanı içine çekiyordu. Uzlaşmaz, sert yüz ifadesi Tess’in gözüne ilişmişti. Ne kadar da farklı görünüyordu. Şimdi ne kaygısız bir gülümseme vardı yüzünde, ne de omuzlarında tasasız bir duruş. *Titanik*’te gezinti yaparken tanışan o iki insandan çok farklıydılar. Tess içindeki merakın yükseldiğini hissetti. Bonney sıradan ya da reddedilebilir görünmüyordu gözüne.

“Tess Collins. Ya seninki?”

Bonney sağ elindeki sigaranın uzamış külünü savurdu ve ona endişeli bir şekilde baktı. “Jim. Jim Bonney. Dün gece o gemiden çıkamamış olmaktan korkuyordum.”

“Ben de,” dedi kederli bir gülümsemeyle Tess.

“Sana sormam gereken bir şey var...”

“Evet?”

“Senin bulunduğun cankurtaran filikasından bir denizci senin bir çift ölü bedeni yukarı gemiye çıkardığını söyledi. Onların ardından konuşma yapmak istiyorsun sanırım, değil mi?”

“Ben sadece onları görmek istiyorum.”

“Tamam, benimle gel.”

Tess zorlukla doğrulmaya çalıştı, ayakta durmak için ayakları fazlasıyla üşümüş ve katılaşmıştı.

Ölüler için bir odada yer ayrılmıştı. Yerde bir düzine insanın kumaşlara sarılmış bedenleri vardı, hepsi de kaptanın çabucak birkaç kelime söylemesini ve sonra da denize sessizce kayıp gitmeyi bekliyorlardı. Bonney işlerinden bir tanesini eliyle işaret etti. “Bebeği tekrar annesinin kollarının arasına koydum.”

“Güzel. Olması gereken yer orası.”

“Dua etmene ya da başka bir şeye yardımcı olamam. Dindar bir adam değilim.”

“Beni bunun için buraya getirecek kadar umursuyorsun ama.”

“Dua edecek misin? Eğer edeceksen gideyim.”

“Sadece veda etmek istiyorum. Kız kardeşimin gömülmesine yardım etmişim, o yüzden bunun nasıl yapılacağını biliyorum.” Tess’in dudakları titremeye başlamıştı. Öyle üşümüş, öyle yorgun ve gözyaşlarının dökülmesine o kadar yakındı ki.

“Buna yardım edebilirm,” dedi Bonney daha yumuşak bir tonda.

“Onları seven kimsenin veda etme şansı olmayacak.”

“Eğer istersen ben başlayayım.”

Tess başını salladı.

Bonney boğazını temizledi. “Sizin için iyilikler diliyoruz ve elimizde olsaydı sizi hayata döndürebilmek isterdik. Ama en azından nasıl bir yolculuğa çıkıyorsanız, beraber olacaksınız.”

Tess, Bonney’nin inatçı yüzüne minnettarlıkla baktıkça “Bu söylediklerin bir duaya çok yakındı,” dedi.

“Senin sıran.”

“Yüzümü doğan güneşe dönerim,” diye fısıldadı Tess,

kelimeler hafızasının kovuklarından bir yerlerden geliyor-
du. “Tanrım, merhamet et.”

Odanın içi karanlıktı, birazdan cankurtaran filikalarından daha fazla ceset içeri getirilecekti. Bonney gitmek üzere arkasını döndü.

“Bekle.” Tess kadının bedeninin önünde dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü örten havluyu geriye doğru katladı. Sade, güçlü bir yüz ifadesi, uzun, siyah kirpikler.

“Bizim artık buradan...”

“Yüzünü hatırlamak istiyorum.”

Çok kısa, sessiz bir an daha orada birlikte durdular ve dönüp kapıyı arkalarından sıkıca örterek odadan çıktılar. Bonney’nin eli, tedirgin bir şefkatle kısaca Tess’in omzuna değdi.

Güvertedeki kurtulanlar karmakarışık, düzensiz bir dağılım içerisindeydiler. Hepsi kendi içinde birbirine bağlı olan kabileler gibi öbeklere ayrılmışlardı, sesler fısıltılar, hıçkırıklar halinde yayılıyor, onları ıskalayan felaket ve anlık kararlar tekrar ediliyordu.

Jim Bonney alçak sesle kıkırdadı. “Artık hesap vermeler başlayacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunun nasıl biteceğini göreceğiz. Yapacak hiçbir şey yok. Tekrar karşılaştığımızı çok memnunum, her ne kadar bu koşullarda olmasına sevinmesem de.” Sonra Bonney, Lucile ona doğru nefretle bakıp yaklaşırken hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Tess kararsız bir biçimde onu izleyerek dikilmeye devam etti, sonra da Lucile’e doğru ilerledi.

Jean ve Jordan Darling kurtulanların yarattığı kalabalıktan kendilerini çekmiş, bir kenarda başbaşa duruyorlardı, bütün o kaygısız neşeli halleri yitip gitmişti. Jean, Lucile yanından geçerken ona doğru uzandı. “Lucile, lütfen,” dedi elini hafifçe onun koluna koyarak. “Sen ne yapardın?”

Lucile ona inatçı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Kesinlikle kocamın üzerine bir masa örtüsünü geçirip onu bir kadın kılığında gizlemezdim. Sen bir hilekârsın ve kocan da bir korkak.”

Jean Darling, kalabalığın içerisindeki başlar ona doğru dönmeye başladığında yüzünü elleriyle kapattı. Tess ilk başta şoke oldu ama kadının çektiği acı karşısında içine bir acıma hissi doldu.

“Seninki değil, öyle mi?” dedi Jean zorlukla Lucile’e.

Lucile aman vermiyordu. “Bizde hile yoktu. Aradaki farkı anlamıyor musun?”

Jean Darling ellerini yüzünden çekti ve doğrudan Lucile’in yüzüne baktı. “Kocam ölmüş olacaktı ve onu kaybetmeye dayanamazdım.”

“Gerçekten de, bu davranışın çok dokunaklı.” Lucile arkasını döndü.

“Peki ya senin davranışların?” diye meydan okudu Jean Darling.

“Benim davranışlarım mı sevgili Jean?” dedi Lucile sakince. “Senin ve kocanın benim sayemde hayatta olduğunuz gerçeğini mi eleştiriyorsun yoksa? Bunun doğru olduğunu biliyorsun.” Lucile, gözlerini Bayan Darling’in üzgün yüzünden ayıramayan Tess’e döndü. “Tess, bize çay yapmaları için birkaç sayfayı harekete geçirebileceğine eminim. Bunu hemen yaparsın değil mi?”

Kurallar hâlâ geçerliliklerini koruyorlardı. “Evet, Madam,” dedi Tess. Oradan, konuşmanın geri kalanını dinlememesin diye gönderilmişti. Ancak o cankurtaran filikasında bir şeyler olduğu belliydi. Tess’in öğrenmek için hem istekli hem de öğrenmek için korktuğu türden bir şey...

Aşçının karısı, geçerken Tess’i üzerindeki kıyafetten kavrayıp çekecek kadar uzun bir süre boyunca gözlerini ufuktan ayırmamıştı. “Benim kızım on yaşında,” dedi. “O çok cesurdur ve erkek kardeşiyle gayet güzel ilgilenebilir. O da beş yaşında. Yakında geliyorlar. Bundan dolayı çok mutluyum.”

Tess kadının elini şefkatle sıktı ama söyleyebileceği herhangi bir teselli cümlesinin olmadığını biliyordu. Yürümeye devam etti.

Güneş gökyüzünde yükselirken hava daha da ısınmaya başlamıştı. Tess iki sahipsiz çay fincanı ve eski püskü bir demlik bulup Madam için ılık suyla üstünkörü bir çay yaptı. Şikâyetçi olan yoktu. Sonra Tess bir bacanın arkasına kimseye görünmeden geçti ve fark edilmemeyi umarak, güneşle başbaşa kalmaya susamış olarak oraya kıvrılıverdi. Düşünceleri tekrar Jack Bremerton’a gitti, cankurtaran filikasına o çocuğu uzatırkenki sakin tavrını, ona bakışını, hâlâ tehlikede olmasını bariz bir şekilde umursamasını hatırladı. Nasıl olurdu da ölmüş olabilirdi?

“Küreklerde iyi olduğunu işittim.”

Tess başını kaldırdı ve Jim Bonney’i gördü. “Bir gölün kenarında yaşarken öğrenmiştim.”

“Söylenene göre sıkı çalışmışsın. Hiç şaşırmadım.”

“Neden?”

Bonney ona baktı. “Ellerin. Epeyce güneş görmüşler. Bir çiftlikte falan mı çalıştın?”

Tess içgüdüsel olarak kazağının kollarını ellerinin üzerine indirdi.

Bonney çabucak sözüne devam etti. “Utanılacak bir şey yok. Sana eşlik edebilir miyim?”

Tess başını salladı ve Bonney de onun yanına oturdu. “Eğer bir denizci değilsen, nesin sen?” diye sordu Tess.

“Bir madenci... En azından öyleydim,” dedi Bonney sigarasından uzun bir nefes çekerek. “Ta ki üç sene öncesine kadar. Maden işçileri olarak bir greve gitmiştik, oldukça büyük bir greve, hatırlar mısın?” Umutlu bir bekleyiş içerisinde Tess’e baktı.

Tess hayal meyal de olsa hatırlıyordu. Akşam yemeği sofrasındaiken babası hepsinin politik sebeple olduğunu söylemişti. Hükümetten para almaya çalışan nankörlerdi işte! İşleri için minnetar olmalı ve sorun çıkarmamalıydılar. Babası kaşığını tabağına vurur, bu dediğini tekrarlar-ken Tess’e bakardı. Mesaj aslında Tess’e yönelik olurdu, sorun çıkaran Tess’ti, oradan kaçmak isteyen kişi oydu.

“Hatırlıyorum,” dedi Tess.

“Grevi örgütleyenlerdendim,” dedi Jim Bonney. “Yönetim pes etti ve biz insanlar için daha iyi ücretleri elde ettik. Yapmak istediğim şey bu, insanları örgütlemek.”

“Neden Amerika’da?”

“Çünkü işe yarıyor ve insanlar bunu umursuyorlar.” Bonney, güvertede uçuşan bir döküntü parçasına tekme savurdu ve sonra –hızlı, ustaca bir hareketle– elindeki sigarayı bir fiskeyle fırlattı. “Eyaletlerdeki sendikalarla yapı-

lacak daha pek çok şey var, özellikle de batıda. Ayrıca...” Jim, Tess’e aniden dudaklarında beliren bir gülümsemeyle baktı. “Bir insan ne istiyorsa yapabilir, kendisi için iyi olan hayatı yaşayabilir. Hiçbir kahrolası sınıf sistemi birini bundan alıkoyamaz.”

“Sen şu... Ne deniyordu onlara? Bolşeviklerden biri misin?”

“Hayır,” dedi Bonney. “Ama onları reddetmiyorum da. Şu adam var hani, Vladimir Lenin.” Bonney Tess’e umutlu bir ifadeyle baktı. “Rus. Ondan bahsedildiğini hiç duymuş muydun?”

Tess kendi kendine kızarak kafasını iki yana salladı. Bilmediği ama bilmesi gereken öyle çok şey vardı ki.

“Peki ya sen? Sen neden Amerika’ya gidiyordun?”

“İnekleri ve domuzları beslemekten veya zenginlerin çamaşırlarını yıkamaktan nefret ediyorum. Bir daha bunların hiçbirini yapmak istemiyorum.”

Bonney bir kahkaha koyuverdi. “Demek aynı fikri paylaşıyoruz. Peki ne yapacaksın?”

“Bunu henüz bilmiyorum,” dedi Tess. “Madam’a bağlı.”

“Ona neden öyle diyorsun?”

Tess tereddüt etti. Çünkü ona öyle hitap etmesi söylenmişti, cevap buydu. Ancak öyle söyleyecek değildi.

“Sadece yolculuk boyunca böyle.”

“Sonra ne olacak?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Tess. “Sanırım bana yanında bir iş verecek. Çizim yapmaya ve dikiş dikmeye bayılıyorum.”

“İyi misin peki?”

“Çok iyiyim,” dedi Tess tevazuyu boşvererek.

“İyi şanslar o halde. O kadın son derece küstah biri.” Bonney’in sesi sakindi.

“Bana karşı çok iyi.”

“İngiliz sınıf sistemindeki bütün yanlışlığın bir temsilcisi.” Bonney’in sesi aniden sert ve öfkeli bir hale bürünmüştü.

“Neden öyle diyorsun? Ne başardıysa kendi başına yaptı, çok çalışarak...”

“Unvanı olan biriyle evlenerek. Bu epeyce işe yaramıştır. Bu ona, başka insanların hayatlarıyla ilgili duygusuz olma ehliyeti verdi.”

“Bazen ne kadar kibirli olabildiğini biliyorum ama o sadece bundan ibaret değil.” Tess zihnindeki Jean Darling’in hüznünlü yüzünün anısını aklından atmaya çalıştı, sadece kısa bir süre için... Bunu sonra tekrar düşünecekti.

Bonney bir an Tess’in yüzünü inceledi, sonra başka bir sigara yakmak için bakışını ondan ayırıp elini rüzgâra karşı siper etti. “Neden istediği fotoğrafın içinde yer almadın?”

“Uygun gelmedi,” dedi Tess yavaşça.

“Böyle bağımsız düşünmeni yanına bırakmayacaktır.”

“Alıştığım tek düşünme şekli bu.” Cesur sözler, Tess bunların gerçekten doğru olmasını isterdi.

“Kendini kandırma.”

Tess birden kendini çok yorgun hissetti, Bonney’nin kesin fikirleri için yeterince hazır değildi. “Sen zahmete değer olduğunu düşün ya da düşünme, ben işimi yapmaya çalışıyorum. Seninle tartışmak da istemiyorum.”

“Ben de seni etkileyip sarsmaya çalışmıyorum. Kendime kızıyorum.”

“Neden?”

“Cankurtaran filikasında olanlar yüzünden. O kadına karşı daha fazla mücadele etmeliydim.”

“Ne yaptı ki?”

“Filikamızın ne kadar boş olduğunu fark ettin mi? Sebebini biliyor musun? Senin Madam insanları kurtarmamıza izin vermedi.”

“Tanrım.” Bu kez, yüzünü elleri arasına alan Tess’ti.

“Çok aşağılık, değil mi? Halbuki kolayca o insanları kurtarabilirdik.”

“Belki de batma tehlikesiyle karşılaşırdınız, hepimiz o tehlikenin içindeydik.”

“Sen filikaya o anneyi ve bebeği aldın ama değil mi? Bu o kadının yapabileceğinden çok daha fazlasıydı.”

“Ama...” Tess o karanlık suyun ne kadar dehşet verici olduğunu, herkesi nasıl korkuttuğunu düşündü. Elbette Madam da bunların dışında değildi. “Geçerli sebepleri olmadığından emin misin? Gemideki görevlinin suya indirilmeden önce filikanın dayanıklı olmadığından bahsettiğini hatırlıyorum. Nedeni bu olamaz mı?” Tess kendini yalvarıyor gibi hissediyordu. “Bu söylediğine inanmam.”

Bonney, Tess’e sert bir bakış fırlattı. “Onu savunacak kadar kendinden mi geçtin? Sana olayları anlatabilirim.”

“Hayır, Madam’ı herhangi bir şey için yargılayan hiçbir şey söyleme. Herkes elinden geleni yaptı.”

“İşte yine, ‘Madam’ diyorsun. Neyse, bunun nereye gittiğini görebiliyorum.” Bonney korkulukların üzerinden denize tükürdü.

Tess erkeklerin tükürmesinden nefret ederdi. “Öyle mi? Ne görüyorsun bakalım?”

“Söyleyebileceğim bir şey değil.”

“O zaman cahilce bir suçlamada bulunuyorsun.”
Tess’in kalbi çok hızlı atıyordu.

Bonney’in yüz ifadesi sertleşti, dudakları gerildi. “Söyleyeyim o zaman,” dedi. “Nerede durduğunu görebiliyorum. O kadın senin geçim kaynağın.”

“Bu ne kadar korkunç bir söz,” dedi Tess öfkeyle bağırarak. Gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı, bunlar *Carpathia*’ya adım attığından beri ilk gözyaşlarıydı.

Bonney elindeki sigarayı güverteye atarak söndürdü ve ellerini sıkarak konuştu. “Bak, kızgınım ve fazla patavatsızım. Ben asla...”

“Bakın!” Biri geminin baş tarafından bağırıp eliyle işaret ediyordu. “Lanet olası şeyin yanından geçiyoruz! Burası *Titanik*’in battığı yer!”

“Tanrım,” diye bağırdı *Carpathian* yolcuları neredeyse neşeli bir şekilde, “Her zaman bir buz dağı görmek istemişimdir!”

Tess ve Jim tek kelime bile etmeden aceleyle korkuluklara gittiler. Tess bir an neden buna bakmak için koştuğunu düşündü. Ne kadar görmek istemiyor olsa da karşı da koyamıyordu.

Ve işte buz dağı oradaydı, devasa, gemiden çok daha uzun bir kule gibi yükseliyordu. Doğa tarafından biçimlendirilmiş hem çok güzel görünen, hem de kötülük saçan bir şeydi. Güneş ışıkları derinliklerine nüfuz edip parıltıya yeşil merkezine saplanırken korkunç bir sanat eserine benziyordu gerçekten.

“Şuraya bakın,” diye bağırdı biri.

Buz dağının sağında kahverengi çamurlu sudan oluşan

bir leke görülüyordu. Öyle belirgindi ki neredeyse mavi denizin üzerinde çizilmiş gibiydi. Ne olduğunu fark etmeleri sadece bir an sürdü.

Titanik'in enkazı yoğun bir biçimde sıkıştırılmış, kayıp yaşamların özel parçalarının bir bulamacı gibi önlerinde uzanıyordu. Bir bebeğin başlığı, uzun, beyaz bir kadın eldiveniyle iç içe geçmişti. Ne olduğu anlaşılamayan parçalar ve eşyalar kıvrılıp birbirlerine dolaşmışlardı. Tersyüz olmuş suda yüzen sandalyeler, tabureler, baş aşağıya dönmüş, özenli bir şekilde oyulmuş olan süslü masalar, kutular, bir deniz yılanı gibi suyun üzerinde kıvrılmış olan kırmızı bir atkının da içlerinde olduğu başıboş sahipsiz suda gezinen kıyafetler... Enkazdan kalan eşyalar *Titanik*'ten kopmuş, su üzerinde yüzüyorlardı. Tanrım, diye düşündü Tess, lütfen içlerinde o sarı kurdele olmasın.

"Az önce söylediklerim için özür dilerim," diye mırıldandı Jim. "Lütfen beni affet."

Tess pek düşünmeden korkulukların üzerinde duran Jim'in elinin üzerine elini koyup sıktı. Jim hiç kıpırdamadı, sonra elini kaldırıp parmaklarını Tess'in parmakları arasına geçirdi. Gemi ilerlemeye devam ederken ikisi de konuşmadılar.

"Bana onlarla ilgili ne anlatabilirsin?"

Fransız kadın, kaptanın odasının yanındaki battaniyenin altında uyumakta olan iki oğlana doğru başıyla işaret etti.

"Babaları duldu. Bay Hoffman..."

"Kurtulmayı başaramadı herhalde. Birileri onun sana oğlanları uzattığını gördüğünü anlattı, sonra da 'karıma onu sevdiğimi söyleyin' diye bağırıldığını duymuşlar."

“Ama o duldu...”

“O zaman artık yetimler,” dedi kadın üzüntülü bir şekilde. “Karaya varana kadar beklemeli ve sonra onların ailesini arayıp bulmaya çalışmalıyız. Yine de sana teşekkür ederim, en azından isimlerini biliyoruz.”

“Topaçla oynadıklarını görüyordum,” dedi Tess, Michel’in yüzünü okşayarak. “Sizde çocuklar için hiç oyuncak var mı?”

“O tür oyuncaklar olduğunu hiç zannetmiyorum.”

“Ben bir şeyler bulacağım,” dedi Tess. Ortada yapmaya değer bir görev vardı.

Bu uzun gün bitmek bilmiyordu. Tess, Jack Bremerton’ın sağ olmasını isteyerek ve her bir yüzü inceleyerek güverteleri aradı. Sonunda cesaretini toplayıp resmi kurtulanlar listesine bakmayı rica etmek üzere kaptan köşküne gitti. Hızlıca listeye göz attı, sonra daha dikkatli bir şekilde tekrar inceledi. Onun adı listede yoktu. Jack Bremerton kurtulamamıştı, durum bunu gösteriyordu. Ölmüştü. Tess içinde çok keskin bir acı hissetti. Gözlerini bile kapatmasına gerek kalmadan *Titanik*’in korkuluklarının yanındaki son gecelerinde sohbet ederken gördüğü yakışıklı yüzünü görebiliyor, sesindeki sıcaklığı duyabiliyordu. Tess şu anda neredeyse onun yakınlığını hissedebiliyordu. Jack gerçekten ölmüş olabilir miydi?

Tess listeyi geri verdi ve arkasını dönüp kaptan köşkünden çıktı.

“Gelsen iyi olur Tess. Sanırım eşim de seninle konuşmak istiyor,” dedi Cosmo. Adamın bakışları başıyla hafifçe

selam verirken neredeyse acıyarak bakıyordu. Cosmo kap-
tanın Duff Gordonlara verdiği odanın kapısını açıp dışarı-
ya çıktı.

Madam'ın bakışları, Tess odadan içeriye girerken son
derece tehditkârdı. "Pekâlâ, kendi adına ne söylemek is-
tersin?"

"Efendim?"

"Masum numarası yapma. Seni o fotoğrafta istemiştim.
Neden öyle kaba bir şekilde beni reddettin?"

"Kaba olmak gibi bir niyetim yoktu. Ancak o fotoğrafa
ait değildim."

"Saçmalık. Benim için çalışıyorsun. Oraya ait olduğun-
u söylüyorsam, aitsindir."

"Bana biraz uygunsuz gibi göründü. Belki fazla er-
ken..." Bu kesinlikle söylenebilecek en yanlış şeydi. Tess
bunu Lucile'in gözlerinde anında görmüştü.

"Kararımı mı sorguluyorsun?" Lucile'in sesi kırbaç
gibi, keskin ve haşındı. "Kim olduğunu zannediyorsun?
Seni daha fazlası yapana kadar çiftlikten çıkma küçük bir
hizmetçisin, bunu sakın unutma. Sana söylediklerimi ya-
pacaksın, duyuyor musun?"

"Evet, Madam, bunun sizin için bu kadar önemli ol-
duğunu bilmiyordum." Tess kelimeleri kekeleyerek ağzın-
dan zorlukla çıkarabilmişti.

"Bu senin için bir bilme mevzusu değil, senin görevin
itaat etmek. Tabii benimle çalışmak istiyorsan."

Tess tekrar yanlış bir şey söylememeliydi. "Bunu çok
istiyorum," dedi. "Ve çok çalışacağım."

Lucile tiz bir kahkaha attı. "Beni o kadar insanın önün-
de reddetmen tahammül edilemez bir şeydi, Tess. Bunu
anlıyor musun?"

“Üzgünüm,” dedi Tess tekrar.

Lucile’in kurnaz gözleri kızın gergin duruşunu inceledi, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Yani bana istediğin zaman tekrar itaatsizlik edeceğini söylemiyorsun?”

“Hayır, Madam. Asla.”

“Peki görevlerini kim belirliyor?”

“Siz belirliyorsunuz.” Tess nefesini tuttu. Onu baştan aşağıya saran bu mecburi itaatkârlığın ürpertisinden nefret ediyordu, eski çalıştığı yerde diz çöküyor olurdu. Bundan sonra böyle olmayacaktı. Yine de gururu, utançla karışık bir şekilde titreşiyordu.

“Filikayla ilgili ne duydun? Hoşuna gitmeyen bir şey mi? Fotoğraf için can yeleğini giymeyi reddetmenin sebebi bu mu?”

“Hayır, elbette değil. Neler olduğunu bilmiyorum, orada değildim.”

Lucile’in sesi bir kamçı gibi etrafında kıvrıldı. “Seni o denizciyle konuşurken gördüm. Cankurtaran filikamızdaki hiç kimseyle arkadaş değil, Tess. Sakın unutma. O korkunç bir hikâyenin üzerinden servet elde etmeye çalışan bir yalancı.”

Sonra, hayret verici bir şekilde, bulutlar biçimlendikleri gibi hızla dağılıverdiler. Lucile hızlı bir el hareketiyle Tess’i azat etti. “Çok yoruldum. Bana çay getirir misin? Bu kez sıcak olsun, tamam mı? Kaptan artık kim olduğumu biliyor.”

Tess, hem afallamış hem rahatlamış olarak “Evet, elbette,” dedi.

“Evet, *Madam*.” Lucile ona ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. “Git, git hadi tatlım. Ve ısırp kafanı koparacakmışım

gibi bakmayı da bırak. Umarım yarın da bu kadar tuhaf olmazsın.”

Saatler, günler hızla geçip gitti. Lucile, isteklerde bulunmadığı zaman Tess diğer kadınlara çocuklar için tenteden nasıl palto ve gömlekleri dikeceklerini öğretiyordu. Çoğu hâlâ kurumuş deniz suyunun kaşındırdığı gömlekleri ve ceketleri içinde birbirlerine sokulup ısınıyorlardı. Çocuklardan bazıları yataklarından fırlayıp cankurtaran filikalarına ayaklarında bir ayakkabı bile olmadan gelmişlerdi. “Ayak parmaklarımı hissetmiyorum,” diye fısıldadı biri Tess’e. Tess eğilip onları ısıtmaya çalışarak küçük ayaklarına masaj yaptı ve tekrar pembeye dönmelerini umdu.

Çocukların dünyasında her nasılsa biraz kahkaha, biraz eğlence vardı.

İkinci gün, Tess, Jim’i güvertede buldu, etrafını bir grup küçük çocuk sarmıştı. Jim onlar için bir kenara atılmış odun parçalarından küçük figürler yapıyordu.

Tess yaptıklarını incelemek için öne eğilerek “Bu işte iyisin,” dedi. Jim’in ne kadar da uzun, becerikli parmakları vardı. Kesinlikle bir maden işçisinin ellerine benzemiyorlardı.

“Teşekkürler. Bunları oymacılık yapan amcamdan öğrenmiştim ama bu işte yeterince para kazanamadım.” Jim başını kaldırıp Tess’e gülümsedi. “Bize katılmak ister misin?” Tavırları rahat ve sakindi, ki bu da çocukların neden onun çekimine kapılmış olduğunu açıklıyordu.

Tess hiç üzerinde düşünmeden, onların yanına oturdu. Jim çocuklardan istek alıyordu: Kim bir zürafa ister? Bir

fil? “Ah, zürafa kazanıyor,” dedi üzgün, zayıf yüzlü küçük bir kıza Jim. Çocuğun yüzü aydınlanmıştı ve izleyicileri onun parmaklarının arasındaki düz bir tahtadan belirme-ye başlayan küçük bir zürafayı neredeyse sihirli bir şeymiş gibi sessizlik içerisinde izliyorlardı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jim çocuğa. “Sence bu güzel bir zürafa mı?”

Kız yuvarlak ve koyu renk gözleriyle bakarak hiçbir şey söylemedi, Jim avucunun içerisine dikkatlice zürafayı yerleştirirken sadece sırttı.

“Bu artık senin uğurlu eşyan,” dedi Jim sessizce. Kısa bir duraksamadan sonra Tess’e döndü. “O kadın, sıkıntı çıkardı mı?”

“Evet, çok öfkeliydi. Haklıydın.”

“Kendine bir savunma hattı kurmaya çalışıyor.”

“Neden?”

“Çünkü kurmak zorunda.”

Bir saatten fazla bir süre orada oturdular. Her seferinde bir başka çocuk için küçük bir figür tamamlandı. Tess uzanıp pürüzsüz, yeni oyulmuş tahtaya dokundu. “Sen de sihir katıyorsun onlara,” dedi Jim sırtarak ve Tess, Jim’in bunca kederin ortasında yarattığı bu küçük güneşli adayı bırakmaktan nefret ederek güldü.

“Tahtadan bir fırıldak yapabilir misin?” diye sordu Tess hevesle.

“Elbette. Senin için mi?” Jim’in gözleri adeta dans ediyordu.

“Oynamaya ihtiyacı olan iki küçük oğlan için.”

Jim daha fazla bir şey sormadı. “Bana birkaç saat ver,” dedi.

Hepsi de şimdi aşçının karısının görünüşüyle ürperi-

yorlardı. Onu defalarca usulca bir kamaraya götürmüşlerdi ama kadın huzursuz ve perişan olmuş gözlerini ufka dikerek geminin korkuluklarına geri dönmüştü. “Yakında geliyorlar,” diyordu yumuşak bir şekilde. “Çocuklarım bir filikadalar. Sadece biraz yavaşça kürek çekiyorlar.” Yüzü şimdi neredeyse mutluluk saçıyordu. Gözleri tuhaf bir şekilde parılıyordu.

Jean Darling elinde kocası için bir ekmek sepeti taşıyarak güvertede onların olduğu yerden geçerken “Bu kadın kesinlikle zayıf karakterli,” dedi Lucile. “Kesinlikle benimle köprüleri attı ama kocasının hilekârlığı ortaya çıktığında herkese aynı şeyi yapamayacak.” Lucile tabağındaki kura-biye kırıntıları arasındaki birkaç kuru üzümü güverteye silkeledi.

Tess istemsiz olarak onları yerden almak için eğildi ve korkulukların üzerinden atıp önce havada yükselmelerini ve sonra da denize düşmelerini izledi. Tess düşüncelerini kendine saklamakta giderek daha iyi olduğunu umuyordu. Ancak hayatında her zaman bunu yapmıştı ve bu kölelere yakışır, gurursuz hareketleri bu kadar rahatlıkla yapabilmekten nefret ediyordu. Belki de düşüncelerini saklamak için böyle yapıyordu. Tess, Lucile’in Darlinglere karşı böyle güçlü bir küçümseme hissetmesine şaşırıyordu.

Bağırışlar ve inlemelerle dolu rüyalar korkutucuydu. Tess önceki gece Lucile’in kapısını geç bir saatte çalmıştı. Cosmo, Tess’in annesine gönderilmesi için verdiği de

dahil olmak üzere birkaç telgraf göndermek için telsizciyle beraber yukarıdaydı. Bu yüzden de Lucile yalnızdı. “Üşürseniz diye sizin için fazladan bir battaniye getirdim,” dedi Tess kapı açılırken.

“Gerek yok. Çok yorgunum ve şu anda daha fazla battaniye veya herhangi bir şey istemiyorum,” dedi Lucile sinirli bir şekilde. Ona giymesi için verilmiş flanel bir elbisenin üzerine yıpranmış eski bir kazak giymişti, bu onun garip bir biçimde sıradan görünmesine neden olan bir kombinasyondur. “Yatağına git. Neden uyumadın?”

“Uyuyamıyorum,” dedi Tess.

“Nedenmiş o?”

“Geminin batmasıyla ilgili kâbuslar görüp duruyorum.”

“Her şey bitti ve biz hayatta kaldık. Olanları arkada bırakmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi Lucile kesin bir şekilde. Ancak bakışları tereddütlüydü. “Hadi gir içeri bari,” dedi kapıyı tamamen açarak.

Tess içeri doğru ilerledi. Küçük oda son derece sade ve bomboştur. Lüksten daha fazlası sıyrılıp atılmıştı sanki.

“Siz de hâlâ biraz korkmuyor musunuz?” diye fısıldadı Tess.

Lucile’in yüzündeki ani değişiklik korkutucuydu. Sanki bir anda parçalara bölünmüş, sonra da hızlı bir şekilde kendini doğru düzgün bir hale dönüştürmüştü. “Ben her zaman korkmuşumdur,” dedi Lucile.

“Siz mi?”

“Sudan,” diye devam etti Lucile çabucak. Ellerini kucağına koyarak yavaşça oturdu. “On yaşındayken neredeyse boğuluyordum. Kıyıdaki ağzları açık, beni izleyen insanları görebiliyordum. Ancak hiçbirini beni kurtarmaya

çalışmadı. Çılgılık attım, ağladım ama kimse gelmedi.” Bir alışveriş listesini okuyormuş gibi duygusuzdu.

“Peki ne oldu?”

“Sağduyulu biri bir kayaya tırmandı ve bana bir ip fırlattı. Ona tutunmayı başardım ve o da beni çekti. Bundan bahsetmekten hoşlanmıyorum. Bunun bir yerlerde anlatılmasını istemediğimi bildiğini umuyorum.”

Demek ki Lucile’in de korkulara karşı bağışıklığı yoktu, o da acı çekmişti. “Bu sizi dehşete düşürmüş olmalı,” dedi Tess sessizce.

“Hayır, buna izin veremezdim. Otur.” Lucile, Tess’in yanına gelmesi için engeli, dar yatağa eliyle vurdu.

Tess oturdu ve Lucile onun elini tuttu. Birbirlerine öyle yakın oturuyorlardı ki, Tess artık denizin dibinde olan, Lucile’in en sevdiği yasemin parfümünün belli belirsiz kokusunu alabiliyordu

“Üzerinden geçip gitmeyi öğreneceksin,” dedi Lucile, neredeyse nazik bir tonda. “Bunu yapacaksın, Tess. Ben korkularımı göstermemeyi, kontrolü ele almayı, ayakta kalmayı ve güçlü olmayı öğrendim. Senin de istediğin şey bu değil mi?”

“Evet.”

Lucile uzanıp Tess’in elini tuttu ve öyle çok sıkı ki, Tess neredeyse oturduğu yerden zıplayacaktı. “Hiç kimse senin sana acı çektirmesine izin verme, tatlım. Bizim bir sonraki adımda önümüze ne geleceğini düşünmemiz gerekiyor, geçmiş değil.” Lucile bir an için tereddüt etti ve sonra “Sana vermek istediğim bir şey var,” dedi.

Lucile bol kazağını cebine götürdü ve kadife bir kese çıkardı. “Bunları al,” dedi. “geleceğin için bir hediye.”

Tess keseyi açtı ve içerisinde Lucile'in aytaşı küpeleri olduğunu görünce neredeyse nefesi kesildi –bu karanlık, penceresiz odada bile parlıyorlardı– ve onları eline aldı. “Bunları alamam,” diye kekeledi.

“Onları hurda eşya olarak düşün, tatlım. Zaten hayatımı kurtardılar ve evde onlardan bir sürü var. Mücevherler bazen teskin edici olabiliyorlar.”

Bu öylesine tuhaf bir biçimde hazırlıksızca olmuştu ki, Tess'in kafası iyice karışmıştı. Küpeleri usulca Lucile'in kucağına bıraktı. “Bunlara ihtiyacım yok, sadece size değişmiş hissettiğimi söylemek istemiştım,” dedi. “Sizin de belki kâbuslar görüp beni anladığınızı bilmeye ihtiyacım vardı. İçimi rahatlattınız. Bütün istediğim bu.” Tess kafası karışık bir halde Lucile'in suratını inceledi. Acaba kadın onu aşağılıyor muydu?

Lucile'in suratı donmuş gibi görünüyordu. “Fikrimi değiştirip onları geri isteyeceğimden mi korkuyorsun?”

“Hayır, kesinlikle değil...”

“Pekâlâ o halde, başka bir zaman belki.” Lucile küpeleri kadife kesesinin içine tekrar koyup keseyi cebine yerleştirdi. “Karakterimizi korkularımızla nasıl yüzleştığımız belirlirler. Sanırım bu gece için bu kadar yeter.”

Tess oradan ayrılmayı, aralarındaki bu samimi anın elerinden kayıp gitmesini istemiyordu. “Ne zaman dikmeye, bir tasarımcı olmaya karar verdiniz?” diye sordu.

Lucile bu soru karşısında ürkmüş gibi gözlerini kırptırdı. Biraz duraksamadan sonra “Oyuncak bebeklerim için kıyafetler dikedim,” dedi.

“Annem bana bir bez bebek yapmıştı ve ben de onun için kıyafetler dikmişim. ”

Ancak Lucile daha fazla deneyimleri paylaşmakla ilgilenmiyordu. “Gerçekten de tatlım, bir zamanlar hepimiz birer çocuktuk. Şimdi artık yatağına git ve sabah erkenden gel. Yapacak işlerimiz var.”

Tess ertesi sabah Lucile’in çalışma masasına oturdu ve elinden geldiği kadar duruma hakim görünmeye çalışarak çekmeceyi açıp bir defterle kalem çıkardı. Eğer dün geceki samimi havayı bekliyorduyorsa da, şu an durum tamamen farklıydı.

Lucile, gönderilen ve Londra, Paris ve New York’taki çeşitli satış mağazalarından aldığı mesajlardan bahsederek odada dolaşıyordu. Her yerde bahar koleksiyonunun zamanı önceden belirlenmiş defileleri olduğunu söylüyordu memnuniyetle. Ayarlanması gereken çok şey vardı ve *Titanik*’te kaybolan kıyafetlerin yeniden yapılması zaman alacaktı. Hiçbir şey New York’taki açılışın üzerine gölge düşürmemeliydi. Lucile hızlı bir şekilde konuşup Tess’e deftere yazması için talimatlar yağdırıyordu. Müşteriler bilgilendirilmeli, davet edilip toplanmalıydı. Bayan Wharton hâlâ Londra’da görüp bayıldığı mercan rengi, çaya giderken giyilen elbiseyi satın almak istiyor muydu? Ya modeller? Hepsi toplanmış ve gitmeye hazırlar mıydı yoksa değiller miydi? Ve hazır değillerse, neden değillerdi?

Lucile, sessizce not alan Tess’e bakarak “Aslında bu felaketten dolayı oluşacak reklamın yardımı olacağını düşünüyorum,” dedi gittikçe alçalan bir sesle. Ojeli turnaklarıya masaya vurup ritim tutuyordu.

“Tatlım, o iğrenç denizciyle fazlasıyla zaman geçirdiğini

fark ettim. Annen burada olmadığına göre, seni uyarmak isterim. Çok daha iyisini bulabilirsin.”

Tess’in yanakları yanmaya başlamıştı. Cevap vermek için ağzını açtı ama Lucile onun konuşmasına fırsat vermedi.

“İkinci olarak, artık belli bir noktadayız. Geleceğini konuşmamız gerekiyor. New York’ta hizmetçiye ihtiyacım olmayacak, zaten iki tane var.”

Ses tonu sertleşmiş, daha etkili bir hale gelmişti ve Tess şaşırarak kendini toplamaya çalıştı. İşte şimdi itaatsizliğinin korkutucu tepkisi geliyordu.

“Fakat ben düşünmüştüm ki...”

“Evet, biliyorum, kendi atölyemde çalışmakla ilgili bir şeylerden bahsetmiştim. İlik açmakta yetenekli olduğunu biliyorum.” Lucile tekrar bir iç çekip birkaç saniyede odada dolaşmaya devam etti.

“Bundan daha fazlasını yapabilirim,” dedi Tess hemen atılarak. “Ben işimde iyiyim, size gerçekten çok faydalı olabilirim, ben...”

“Of, Tess, yüzünün halini bir görmelisin. Endişelenme, sadece sana takılıyorum. Senin için bir yer bulacağım. Zeki ve çabuk kavrayan bir kızsın. Seni mağazada deneyeceğim, oradan başlayacağız. Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Çok şaşkınım. Bu sanki... Bazen bir oyun oynanıyor-muş gibi hissettiriyor bana.”

“Oyun mu? *Oyun mu* dedin? Tanrı aşkına.” Lucile’in alçak tondaki kahkahası havada dalgalandı. “Şimdi biraz otur, bu gece limana yanaştığımızda neyle karşı karşıya kalacağımıza dair sana bir fikir vermek istiyorum. Artık ünlüyüz, biliyorsun değil mi?”

Tess bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi. Sadece yavaş yavaş “batmaz” denen *Titanik*’in batmasının bütün dünyanın ilgisini çekeceğini fark ediyordu. Gazeteler olayın detayları için yaygara koparacak, incelemeler başlatılacak, Amerikan kongresi işin içine girecekti. Kıyıyla *Carpathia* arasında sürekli telsiz mesajları gidip geliyordu. Bir şekilde olayın sağ kalanların trajedileri haline geleceği fikri Tess’e saçma geliyordu.

“Etraf panayıır yerine dönecek,” diye uyardı onu Lucile. Tess muhabirlerden kaçınmalıydı, onlar çakaldı ve düzenbazlıklarıyla kendilerine aşina, olmayan herkesin tepesine bineceklerdi. Lucile ve Sör Cosmo gereken konuşmayı yapacaklardı. Lucile’in New York bürosundan şoförler arabayla gelip onları iskeleden Waldorf Astoria Oteli’ne götüreceklerdi. Yani Tess onların yakınlarında durmalı ve uzaklaşmamalıydı. Belki ikinci bir ihtimal de, Lucile’in bütün modellerinin orada kendisini beklediğine emin olduğu kendi atölyesine gitmek olabiliirdi. “Sen sadece oteli görene kadar bir bekle, tatlım,” dedi Lucile neşeli bir şekilde. “Orayı görünce öleceksin.”

Tess bu söze karşılık kaşlarını çatıı. “Ben her şeyin hazır olduğundan emin olacağım,” dedi Lucile odadan çıkmaya hazırlanarak.

Lucile, Tess’in yüzünden geçen ifadeyi yakalamış olmalıydı.

“Bu arada, senin Cherbourg’da yanlarında çalıştığın ailenin adını unuttum,” dedi. “Kimdi onlar, tatlım?”

“Onlar hakkında konuşmamıştık.” Her ikisi de Tess’in onların ismini daha önce zikretmediğini biliyordu.

“Belki de konuşmamıştık.” Madam, Tess’i düşünceli bir şekilde inceledi. “Fakat o zaman....”

Bu kedi fare oyunu nedendi? Tess hiçbir şey söyleyemezdi. Hayır, şansını deneyecekti. “Dün geceki iyiliğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Beni rahatlattınız ve ben bunun için size minnettarım.”

Bir kez daha Lucile’in yüzünün ifadesinde o ani değişiklik oluştu. “Ben pek şefkatli biri sayılmam,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Ama beni öyle biri yaptın.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ve sonra da sessizlik sona erdi.

“Ah pekâlâ ben yalancı ve boyalı dünyaları iyi tanırım. Bunlardan bir tanesine girmek üzere olduğumuzu anladığından emin ol ve sana bunu bir daha söylemeyeceğimi bil.” Madam gözleri neşeyle parıldayarak gülümsedi. “O yüzden kendini hazırla. Alice’in aynasından geçmek üzereyiz.”

★★★

Pennsylvania İstasyonu

New York

18 Nisan

Sabah 7:00

Pinky Wade, tren yavaşça yeni Penn İstasyonu’nun altındaki tünelden geçerken kirli pencereden dışarı bakarak sırtını kamburlaştırmış, koltuğunda oturuyordu. Görkemli granit sütunlarla desteklenen kavisleriyle yükselen muazzam büyüklükteki binaya ve muhteşem cam çatılara bakıyordu. Kondüktör vagona girip “New York City, hat tın sonu!” diye bağırдыığında Pinky hafifçe yerinden sıçradı. Çabucak fazladan bir bluz ve kozmetik malzemelerinin bulunduğu küçük omuz çantasından ibaret olan eşyalarını

topladı. Pinky Wade her zaman az eşyayla seyahat etmesiyle övünürdü.

Trenden dışarıya bir adım attı ve sabırsızlıkla cam çatılara doğru başını kaldırarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Evet, ışık içeri hücum ediyor, aceleyle koşuşturan yolcuların tepesinde dans ediyor ve parlayan her yüzeyin üzerinde ışıldıyordu. Genellikle trenden bekleme salonuna giderken geçilen bu geçidi çok severdi, bir tür sarayın içerisinde olduğunu hayal ederek parıldayan traverten mermer zeminin üzerinde yürümeye bayılırdı. Bugün bu içinden gelmiyordu. Yorgun ve huysuz bir şekilde hâlâ Times'ın onun oraya gelmesini istemesinin kızgınlığını taşıyordu. Başının üzerinde özensizce tutturulmuş dağınık saçlarını düzeltmek için gönülsüz bir girişimde bulunduktan sonra gözü ayakkabılarına kaydı. Van Anda muhtemelen ayak bileklerinin birkaç santim yukarısında olan eteğinin boyu ile ilgili bir iki laf söyleyecekti. Van Anda çalışırken onun ne giymesini bekliyordu ki?

Wade devasa, altın çerçeveli aynanın yanından geçerken yansımasına bakmak için durdu. İşte bu şaşırtıcıydı, şu an en az hissettiği kadar kızgın görünüyordu. Nasıl olurdu da Van Anda onu akıl hastanesindeki araştırmasından alıp kazazedelerin röportajlarına verebilirdi? Bu Pinky'nin hiç hoşuna gitmemeiştii. Van Anda iyi bir patrondu, çoğu görevinde onu desteklemişti ama eninde sonunda o da gazetecilik işindeki diğer erkekler gibiydi, dokunaklı derecede duygusal bir şey buldular mı hemen kadın bir muhabiri yolluyorlardı, kadınlar en çok bu işe yarıyorlardı tabii! Eğer kendisi *Titanik*'teki yolculardan biri olsaydı, işte o zaman bu yapmaya değer bir hikâye olurdu. Şimdiyse ha-

yatta kalanların, insanların ilgisini çekecek hikâyelerinin yazılması gibi fazla basit olan bir işi üstlenmesi gerekmişti.

Yürüdükçe öfkesi artıyordu. Bazen neden röportaj yapmaya devam ettiğini soruyordu kendine. Babası onunla gurur duyduğunu hiç kabul etmiş miydi? Pinky ne kadar zeki olduğunu duyarak büyümüştü ama sonraları yavaş yavaş mırıldanılan keskin sözler konuşulmaya başlamıştı: Onun yaşında çoğu kadın evliymiş. Bir aile kurmayacakmış, falan. Pinky tekrar durdu, çantasını taksi parası çıkarmak için karıştırdı. Yapmak istediği şeyler için çoğu kadından daha fazla özgürlüğe sahipti ve belki de babası bu mesleğin suçluluk hissettiren başarısını onunla paylaşmaktan hoşlanmıyordu. Pinky bir yetimhanedeki taciz olayını ortaya çıkardığında ya da akıl hastanesinde bir reform yapılması konusunda baskı yaptığında kendini güçlü hissediyordu. Ancak hâlâ bir çocuğun elinden şeker kutusunun alınması kadar kolay bir şekilde önemli bir hikâyeden elini çekti.

Pennsylvania İstasyonu'nun dışına doğru aceleyle ilerlerken içini çekti ve taksi bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğa girdi. En azından artık iki tekerlekli atlı arabalara tahammül etmek zorunda değillerdi.

★★★

Yazı işleri ofisi, New York Times

New York

18 Nisan

Sabah 10:00

Van Anda üç gündür neredeyse hiç uyumuyordu ama

önemli değildi. Ülkedeki bütün gazeteler yanıldığını itiraf ederken sadece Times, White Star yetkilileri en sonunda yalan söylemeyi bırakıp bunu doğrulamadan önce *Titanik*'in battığını ilan etmeye cüret etmişti. Bu hayatının başarısıydı ve bu öncülüğünü kesinlikle kaybedemezdi. *Carpathia*'nın bu akşam gelmesi bekleniyordu ve Van Anda neredeyse hazır sayılırdı. Yerel bir oteldeki bütün bir kat muhabirler için ayrılmıştı ve hepsi de gitmeye hazırlardı. Onlarca telefon doğrudan erişimle yazı işleri bürosuna yerleştirilmişti. “Birinci olduk ve öyle de kalacağız,” diye övünçle bağırdı ofisteki heyecanlı muhabirlere.

“Merhaba, Carr.”

Van Anda başını kaldırdığında Pinky Wade'in karşısında durmakta olduğunu gördü. Kız kollarını göğsünde bağlamış, asık bir suratla ona bakıyordu. Van Anda, Wade'in eteğinin boyunu gözünden kaçmayarak gülümsedi. Pinky pembemsi beyaz teni, parlak gözleri ve her zaman bir canlılık taşıyan kahkahasıyla oldukça güzeldi. Aynı zamanda görevlerinde kimliğini gizli tutmaya yardımcı olan buka-lemuna özgü bir şeyler vardı onda. Eğer akıllı biri olmasa, 5. Cadde'deki o lüks apartmanlardan birinde çay doldurmakla uğraşıyor olabilirdi. Pinky Wade her zaman içinde olağanüstü büyüklükte bir enerjinin depolandığı ve her an patlayabileceği izlenimi veriyordu. Hiç kimse iyi bir hikâyeyi Pinky'den daha fazla sevemezdi.

“Gemi yanaştığında iskelede olman gerekiyor,” dedi Van Anda herhangi bir giriş yapmadan. “Birinci sınıflarla olduğu kadar ucuz bölümdekilerle de temas kur. Hızlıca bilgi al, her şeyi toplayacağız. Buz dağını görmüşler mi? Bir şeylerin yolunda gitmediğini ne zaman fark etmişler?

Ne kadar fazla ayrıntı olursa o kadar iyi, bana birkaç kılpa-yı kurtulma hikâyesi getir. Ve de...”

“Merhaba, Carr.”

Van Anda onun bu kez gerçekten kızgın olduğunu gö-rebiliyordu.

“Merhaba, Pinky.”

“Neden ben?”

“Çünkü sen insanlarla ilgili hikâyelerde tanıdığım en iyi muhabirsin. Ve bu hikâyede hayatını riske atmana ge-rek olmadığı için üzgünüm. Bunu bir dahaki sefere telafi etmeye çalışacağım.”

Pinky gülümsemekten kendini alamadı. Van Anda’nın iyi bir mizah anlayışı vardı.

“İskeleyle yanaşmadan önce o gemiye binmek istiyorum.”

“Harika. Sen çaresine bakarsın, geldiğin için çok mut-luyum.”

★★★

Washington, DC

18 Nisan, Perşembe

15.30

Senatör Smith, Union İstasyonu’ndan ayrılan trene ko-lunun altındaki belgelerle dolu çantasıyla son anda bindi ve arkasından iki yardımcısı onu takip ettiler.

“Muhabirleri etkiliyorsunuz,” dedi yardımcılarında biri. Hızlıca arkalarında kalmaya başlayan fotoğraf maki-neleri ve defterler taşımakta olan arı kovani gibi kalabalık bir insan grubunu işaret ediyordu.

Smith, yardımcısının kulağa bir parça hayranlık içindemiş gibi ve heyecanlı gelen sözlerini işitmekten gizli bir memnuniyet duydu. Ticaret Komisyonu'ndaki pozisyonu da buna yardımcı olmuştu elbette. Başkanlık ettiği bir soruşturmayı başlatma kararı tereyağından kıl çeker gibi kongreden geçmişti. Oturumları da Washington yerine New York'ta başlatacaktı. Şehrin tam ortasındaki Waldorf Oteli'nde. Orada daha fazla tanığa ulaşabilecek ve ifadelerini alabilecekti. Yarın sabah gösteri başlayacaktı.

Senatör bir koltuğa yerleşti ve saatine yirminci defa baktı. "*Carpathia* limana girmeden önce binmeliyiz," dedi yardımcılarına. "Şu White Star görevlileri, eğer onların yüzüne derhal mahkeme celbini çarpmaz ve bu soruşturmanın yürümesini sağlamazsak ortadan kaybolacaklardır. Özellikle de şu kaypak İsmay."

"Şu geminin batmadığına dair sahte mesajlardan onların mesul olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu yardımcılarının biri.

"Kesinlikle." Bu onu öfkelenlendirmişti, onca insanın *Titanik*'in sağlam olduğu konusunda güvence verildikten sonra Halifax'a doğru arkadaşlarını ve aile üyelerini karşılamak üzere yola çıktıklarını düşündükçe daha da sinirleniyordu. Zalimce, korkakça bir yalan. Hem de White Star yetkililerinin sırlarını saklamak için biraz daha vakit kazanmak uğruna!

Senatör kaşlarını çatıp arkasına yaslandı, evet, kartlarını doğru oynamıştı. Kongredeki kimse ondan daha hızlı düşünmemişti. Senatör Smith kayıp giden manzaraya bakarak kendi kendine bunun bir kamu görevlisi olarak kariyerini taçlandıracağını söylemişti. Tabii zamanında başarabilirse.

Carpathia buharlar çıkararak New York Limanı'na yavaşça yaklaşıyordu. Beş saate kadar insanlar parmaklıkların arkasını doldurmaya başlayıp, kara parçasından ufacık bir görüntü yakalayabilmek için birbirleriyle yarışacaklardı. Bu akşam çok hareketli geçecekti. Tess hırkasına daha sıkı sarındı. Şu an güvertede dolanıp insanları kollarından yakalayıp çekiştiren aşçının karısını izliyordu. "Çocuklarımı gördünüz mü? Akşam yemeği mi yiyorlar?" deyip duruyordu sürekli. "Lütfen onlara beklediğimi söyleyin. Birazdan gelmezlerse ben onları bulmaya gitmek zorunda kalacağım."

Jim, sigara içerek tek başına duruyordu ve yakında kara parçasının görüneceği yere doğru gözlerini dikmişti.

Tess hızlıca etrafına bakındı, Lucile yakınlarda bir yerlerde yoktu. Tess utangaç bir şekilde parmaklıklara, onun yanına gidip kendini tuhaf hissederek "Orada seni karşılayacaklar mı?" diye Jim'e sordu. Büyük ihtimalle karaya varmalarıyla beraber birbirlerine tekrar yabancı olacaklardı.

"Beni bekleyen kimse olmayacak," dedi Jim hafifçe omuz silkerek. "White Star bizi soruşturma için bir yerlerde tutacaklarını söylüyor. Göreceğiz bakalım, Ismay'ın başka fikirleri var." Jim, Tess'in yüzüne bir şeyler arar gibi baktı. Tess onun aradığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu. "Birkaç ABD senatörünün yetkilileri ve tayfayı sorgulamak üzere yakında gemiye çıkacaklarını duydum. Kimin suçlanması gerektiğini ortaya çıkarma işi şimdi başlıyor."

"Kaptan hükümetin komite oturumlarının yarın başlayacağını söylüyor."

Jim güldü. “Bu politikacıların olayı devralacakları anlamına gelir. Üzgünüm ama hataları için mazeretler bulan hırslı iş adamlarının bir başka dansı olacak bence. Her zaman olduğu gibi hiç kimse suçlanmayacak. Hiçbiri ucuz güvertede kalan onca kişiyi ya da kazan dairesindeki insanları umursamaz. Ateşçiler, hele onların hiç şansı yoktu.”

“Oradan birini tanıyor muydun?” diye tahmin edip sordu Tess.

“Bir arkadaşı. İyi bir adamı. Birlikte batıya gidiyorduk. Buz dağına çarptığımızda geminin kazan dairesinde bir ateşçiydi. Bazen düşünüyorum da, ben de orada onunla beraber kömürleri küreklemeliydim ama ona kömür görmekten bıktığımı ve hiçbir şeyin beni o şeye bir milden fazla yaklaştıramayacağını söylemiştim.”

“Çok üzgünüm.”

Bu sözler yetersizdi ama Jim aldırış etmiş gibi görünmüyordu.

“O adamlardan hiçbirinin eline kurtulma şansı geçmedi biliyor musun? Geri kalanımız yaşamak için kaçtık ve bir şeyler bulduk. Kıyıda bizi bekleyen kimse onları umursamayacak ya da onları hatırlamayacak. Ben de onlarla beraber olmalıyım, gemiyle beraber sulara gömülmeliydim.”

“İnsanların cankurtaran filikasında sana ihtiyaçları vardı, nasıl kürek çekileceğini ve ne yapacağını bilen tek kişi sendin,” dedi Tess çabucak. “İşini yapıyordun. Biliyorum, onca insan ölmüşken yaşıyor olmak insana haksızlık hissi veriyor. Bunu ben de hissediyorum.”

Jim hafifçe gülümsedi. “Tamam, Tess. Daha fazlasını istemeye gerek olmayacak kadar bu gemide acı var sanırım.”

“Üstelik tahtadan oyduğun figürler çocuklara moral veriyor,” dedi Tess alçak bir sesle. “Bunun için sana hayranlık duyuyorum.”

“Pek bir şey yapmadım,” dedi Jim. “Zürafa yaptığım kız var ya. Hem annesi hem babası ölmüş, cankurtaran filikasında birine adını söylediğinden beri tek kelime etmemiş. Beni sürekli takip ediyor. Saatlerce tahtalara şekil vermemi izliyor.”

Tess hissettiği ıstırapı yok edebilmeyi dileyerek derin bir nefes aldı. Orada olanlardan başka kimse bu hissettiklerini anlayamazdı.

“Çocuklar bütün bu kahrolası zamanı katlanılır hale getiriyorlar. Sen de öyle.” Jim mahcup, tereddütlü görünüyordu. Sonra cebine uzanıp Tess’in eline bir şey koydu ve nazıkçe parmaklarını kapattı.

“Bu senin için. Belki arzu ettiğin bir hatıra değildir ama kendimi yaparken bulduğum şey bu oldu. Sadece bıçakla yonttuğum bir şey işte.” Jim gülümsedi. “Amerika’ya hoş geldin, Tess. Umarım birbirimizi tekrar görürüz. Hoşça kal.”

“Jim...” Bu Tess’in onun adını söylediği ilk seferdi.

Ancak Jim parmağını Tess’in dudaklarına koydu, Tess’in *Titanik*’in güvertesinde gezintilerinden hatırladığı bir hareketi bu. Sonra da yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

Tess avucunu açtı. Elinde çok dikkatli bir şekilde oyulmuş ahşap bir cankurtaran filikası tutuyordu. Azalmakta olan ışıktaki daha dikkatli bir şekilde baktığında Tess içinde iki tane ufak figür olduğunu gördü, ikisi de ellerinde küreğe benzer bir şey tutuyorlardı. Tess, Jim’e teşekkür etmek için başını kaldırdığında o çoktan gitmişti.

Aşçının karısı da ortadan kaybolmuştu. Ne olmuştu? Bir dakika önce oradaydı, güvertede duruyordu. Ancak şimdi çocuklarını aramaya gitmiş, denizin derinliklerinde yavaş yavaş gözden kaybolmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Carpathia

18 Nisan, Perşembe

21:00

Pinky'nin beklediği kadar zor olmamıştı. Gemi limana yanaşmadan önce *Carpathia*'ya doğru yola çıkacak bir römorkör olduğunu öğrenmesi için sadece dost canlısı bir rıhtım işçisiyle biraz çene çalması gerekmişti. Washington'dan önemli bir senatör gemiye binip insanlarla konuşmak istiyordu. Bu kişi, kongre ile ilgili soruşturmaların başına getirilen Michigan senatörü William Smith olmalıydı. Yarın sabahтан itibaren gösteri başlayacaktı belli ki!

Yani olay doğru zamanda doğru yerde olma meselesi idi. Pinky gazetede çalışan bir oğlanı tatlılıkla ikna edip aldığı bir pantolonu giymiş, saçları bir şapkanın içine gizlemişken tıpkı bir rıhtım işçisi gibi görünüyordu. Senatör tren istasyonundaki keşmekeşin içinden aceleyle oraya geldiğinde alnında terler birikmişti. Biraz karmaşa, birkaç

merhaba ve “hoş geldiniz efendim” faslından sonra telaş içerisinde Smith ve resmi görünüşlü bir çift yardımcı römorka bindiler. Pinky girmesinin yasak olduğu bir yerde bulunmanın en önemli kuralının zaten oraya aitmiş gibi görünmek olduğunu çok iyi biliyordu. Sadece amatörler tereddüt ederdi.

Pinky ısıklık çalarak karanlıkta romörkörün içine atladı. Belki de her şeye rağmen bu yaptığına değecek bir iş olacaktı.

Romörkörün kaptanı motorunu durdurup yavaşça *Carpathia*’ya yaklaştı. Pinky başını yukarıya kaldırdığında toplanmış bir sürü insanın korkuluğun ıslak ilmeklerinin dibinde yığılmış olduğunu gördü. Bir cenaze gemisinde yas tutan insanlar gibi yerlere çömelmişlerdi. Güvertede sessizliği yırtan ne bir çocuk bağıışı, ne de bir ağlama sesi vardı. Romörkörün arka tarafına vuran yumuşak dalgalarından başka bir ses duyulmuyordu. Sonra beklenmedik bir şekilde, gök gürlemeye ve yıldırımlar çakmaya başladı.

Pinky ne yapacaklarını anlamak için Smith ve iki yardımcısının yanına gizlice süzölmeyi düşündü ama gözlemini gemideki o hareketsiz silüetlerden alamıyordu. Romörkör biraz daha yaklaştı, neredeyse geminin gövdesine değeceklerdi.

Birdenbire patlayan yıldırımlar *Carpathia*’ya yaklaşan birkaç römörkörün varlığını da açığa çıkarmış oldu. Flaş lambaları. Bağıışlar.

“Merhaba, yukarıdakiler!” diye bağırdı megafondan bir ses. “*Titanik*’ten sağ kalanlar mısınız? Konuşmak isteyen var mı? Aşağıya gelin, sizlerle ilgileneceğiz!”

Pinky gülümsedi. Megafonu tutanın kim olduğunu bi-

liyordu. *World*'den bir muhabir, sadece kurum, caka ve son derece kıt beyinden ibaret biri. Nasıl olur da bunca gü-rültü çıkararak o gemideki herhangi birini denize atlama-ya ikna edebileceğini düşünebilirdi ki? Gizlice içeri sızıp diğer gazetecileri atlatmanın en doğru strateji olduğunu nasıl düşünememişti! Bu Pinky'nin işini kolaylaştırıcaktı.

Dakikalar içerisinde, Pinky'nin rakipleri güvertedeki sessiz izleyicilere bağırmaı sürdürürken, o Smith'in ve yanındakilerin arkasındaki bir ip merdivene tırmanıp gü-verteye girmiş ve karanlıkta bir köşeye sinmişti. Kimsenin onu görmediğinden emindi.

Tess, grubun içinden belli belirsiz bir silüet karanlıkta baca borusunun arkasına doğru fırlarken, yeni gelenlerin gemiye binmelerini izliyordu. Tess birinin neden saklan-maya çalıştığını merak ederek daha yakından bakmak için güvertede ilerledi. Kalın bir işçi pantolonu giymiş olan, uzun kalın saçlarını başındaki şapkanın içine sokmaya ça-lışırken söylenen bir kadın gördü.

Tess ona doğru yaklaşırken Pinky sabırsızca "Lütfen bana şunu halletmemde yardım eder misiniz? Saçlarım bir türlü şapkanın içerisinde durmuyor," dedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Tess.

"Belli ki bir sahtekârım."

Sebebi belki de kadının bu rahat tavırlarıydı... Her ne sebeple olursa olsun Tess kendini şapkanın arkasını kaldır-mış, Pinky'nin asi buklelerini tıkıştırılmaya çalışırken ve iç-güdüsel bir gülme hissine direnirken buldu. "Çok komik görünüyorsunuz."

“Eğer bir erkek gibi görünmeye çalışıyor olsaydın sen de öyle olurdu. Şu lanet olası saçları tümüyle kestirmeliydim.”

“Pekâlâ, kimsiniz?” diye sordu Tess tekrar.

“Sanırım, açıklamaya mecburum, değil mi? Sarah Wade ama herkes Pinky der.”

“Neden bu karanlığın içerisinde gizleniyorsunuz?” Tess oldukça tuhaf olan bu kişiyi daha iyi görmek için bir adım geriye çekildi ve sarmal şeklinde sarılmış olan bir ipe takılıp tökezledi. Jim’in tahtadan yaptığı gemi cebinden fırlayıp güverteye çarptı ve sıçrayarak kenara gitti. Tess tiz bir çığlıkla onu yakalamak için uzandı.

Pinky daha hızlıydı. Tam kenara çarpıp denize yuvarlanmadan önce eğilip küçük ahşap figürü yakaladı. Sessizce doğrulup zayıf olan ışığın altında ne olduğuna bakarak onu Tess’e uzattı.

“Bir filika mı?”

“Evet. Teşekkür ederim.” Tess’in eli bu kez çok daha hızlıydı, hemen figürü Pinky’nin elinden alıp cebine attı.

“Tamam, sorunu yanıtlayacak olursam, bir muhabirim. *Titanik*’ten sağ kalanlarla konuşmak istiyorum ve bu kılık gemiye binmemi kolaylaştırdı. Seni korkuttum mu?”

“Kusura bakmayın ama pek sayılmaz.”

Pinky neredeyse komik bir biçimde düş kırıklığına uğramış gibi göründü. “Ah doğru ya. Benim oldukça komik göründüğümü düşünüyorsun.”

“Biraz. Sizi buraya getiren filikanın içinde fark edilmeden gelmeyi nasıl becerdiniz?”

“Deneyimlerime göre erkekler pek gözlemci değildir.”

“Tabii eğer bir etek giymiyorsanız,” dedi Tess.

“Ah, doğru. Sonra da tek istedikleri ellerini altınıza sokmak olur.”

Tess güldü. Bu kendinden emin küçük kadından hoşlanmıştı. “Pantolon etekten daha mı rahat?”

“Elbette, insanı daha özgür kılıyor, kadınların jimnastik pantolonları gibi ama onlardan daha iyi,” dedi Pinky. Tess’in üzerindeki çamurlu, yıpranmış kazağa baktı. Keşmekeşin içerisinde çıktığı belliydi. “Sen de *Titanik*’teydin sanırım. Haklı mıyım?”

“Evet,” dedi Tess ve gülümsemesi kayboldu. Bu soru günlerdir içine giremediği bambaşka, güvenli bir dünyadan geliyordu.

“Korkunç bir deneyim olmuş olmalı.”

“Evet,” diye tekrarladı Tess. Kendini sinirleri bozulmuş hissediyordu. Ayakta durmaya hali kalmamış gibi.

“Biraz bahseder misin?”

“İlk önce siz anlatın.”

“*New York Times* için çalışıyorum. En iyi gazetelerden biridir, dedikodu gazetelerinden değil. Herkes öyle söyler.” Sonra Pinky çabucak sözlerini düzeltti. “Yani, neredyse herkes.”

Tess, Avrupa’da gördüğü gazeteleri düşünerek “Bunun için sözünüze inanabileceğimi zannetmiyorum,” dedi.

“Eğer inansan, biraz saf olduğunu düşünürdüm zaten. Bir sürü insan kötü ve yalancı olduğumuzu söyler ve bazen bu doğrudur. Bak, sadece hikâyeyi duymak istiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ama sağ kurtulduğuna sevindim. Ve emin ol bu konuda samimiyim. Adın nedir?”

“Tess Collins. Lütfen bana Tessie demeyin.”

Çabuk alınan biri, muhtemelen bir hizmetçiydi. “Seni *Titanik’e* binmeye götüren neydi?” diye sordu Pinky. Sesi-
nin aceleci çıkmaması için gayret ediyordu eğer Smith ve
adamları onu yakalamadan önce daha fazla röportaj yap-
mak istiyorsa zamanını boşa harcamamalıydı.

“Bu yolculuk için bir hizmetçi olarak işe alındım ve çok
şanslıydım.”

“Niçin şanslıydınız?”

“Çünkü kamaram birinci sınıf bölümdeydi. Cankurta-
ran filikalarının olduğu bölümde.”

Pinky tekrar bekledi. En iyi bilgileri bu şekilde elde
ederdi.

“İnsanlar filikalara binemedikleri için öldüler,” dedi
Tess.

“Yeterince filika yoktu değil mi? Bizim duyduğumuz
bu.” Pinky cebinden bir defter ve kalem çıkarıp bir şeyler
yazmaya başladı. “Sen nasıl kaçtın?”

“Son cankurtaran filikalarından birine binmeyi başar-
dım, yanımda iki de çocuk vardı, babaları onları da götür-
memi istemişti.”

“Baba kurtulabildi mi?”

“Hayır.”

Bu iyi bir ayrıntıydı. “Kimin hizmetçisisin?”

Tess gerildi. “Sadece bu yolculuk boyunca hizmetçiy-
dim.”

“Affedersin.” Eli çabuk olmak bile vakit alıyordu ve va-
kit Pinky’nin şu an hiç sahip olmadığı bir şeydi. “Peki kim
için...”

“Bayan Lucile Duff Gordon için çalışıyorum.”

“Tasarımcı olan?”

“Evet.”

“O da sizin filikanızda mıydı?”

“Hayır. Bakın başka insanlardan daha iyi hikâyeler çıkarabilirsiniz.” Aniden Tess’in aklına Lucile’e itaatsizlik ettiği geldi. Kendini daha fazla tehlikeye atıyordu. Herhangi bir şey hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Sadece bu muhabirin gitmesini istiyordu.

“Çok üzgünüm, seni bu kadar hızlı bir şekilde soru yağmuruna tutmak çok gaddarca.” Ancak Pinky daha işini bitirmemişti. “Bütün cankurtaran filikaları birinci sınıf güvertesindeyse o zaman çoğunlukla birinci sınıf yolcuları kurtulmuş olmalı.”

Tess alt güvertelerdeki yüzleri tekrar hatırladı. “Sanırım, öyle,” dedi. “Diğerlerinin çoğu filikalara zamanında binemediler.”

“Öyleyse sen iki katı şanslısın.” Pinky defterine çabucak bir şeyler karaladı. İşte, bütün bu çürümüş sınıf ayrılığı yine karşılardıydı. Bundan ayrı bir hikâye çıkardı, Pinky bundan emindi, zenginler fakirlerden farklı, ayrıcalıklı bir muameleye layık görülüyorlardı. Henüz saymamıştı ama ucuz seyahat edenlerden çok daha fazla birinci sınıf yolcusunun kurtulduğuna emindi. Nasıl yozlaşmış bir dünyaydı bu? Pinky durdu, kalemi havada asılı kaldı. “Neden Bayan Duff Gordon ile aynı filikada değildiniz?”

“Ben binmeden önce o suya indirilmişti.”

“Niçin? Dolu muydu?”

Tess tereddüt etti. “Hayır. Sebebini bilmiyorum.”

“İçinde kaç kişi vardı?”

“Yaklaşık on iki civarı.”

Parçalar inanılmaz bir hızla yerine oturuyorlardı, hem

de ilk denemesinde. Otoriter Lucile Duff Gordon, moda dünyasının çok da sevimli olmayan duayeni kendini neredeyse boş olan bir filikayla kurtarmıştı. Pinky defterini kapattı. Birkaç soru daha sormak istiyordu ama Senatör Smith mahkemeye çağrı kâğıtlarını vermeden önce başka yolcuları da yakalaması gerekiyordu.

“Teşekkürler, çok yardımcı oldun,” dedi Pinky, defterini ve kalemmini cebine geri koydu. “Seninle tanışmak güzeldi.” Pinky gitmek için arkasını döndü, sonra durdu. “İyi şanslar,” dedi elini uzatarak. “Belki de karada tekrar karşılaşırız.”

“Ahşap filikamı kurtardığınız için teşekkür ederim,” dedi Tess aniden.

“Sorun değil,” dedi Pinky. “Belki bir dahaki sefere onun da hikâyesini anlattırısın.”

“Hikâye mi?”

“Her zaman bir hikâye vardır,” dedi Pinky ve dönüp bacanın arkasından yana sıçrayarak kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Gemi öyle yavaş hareket ediyordu ki. Gemidekiler kısa sürede kendilerini iskelede binlerceymiş gibi görünen bir insan topluluğuna bakarken buldular. İskeledekiler kendi sessizlikleriyle gemidekilerin yansıması gibilerdi. Ağır, koyu renk paltolarının içinde, yakalarına üzerlerinden sular damlayan melon şapkalarıyla paketlenmiş gibi görünüyordlardı. Aileler iskelede büyük posterlerin altında alfabetik olarak sıralar halinde dizilmiş ayakta bekliyorlardı. Bu aileler ile hayatta kalanların birbirlerine herhangi

bir karmaşıya yaşanmadan kavuşmalarını düzenlemek için yapılmış nafîle bir çabaydı, başarısız olmaya mahkûm bir çaba...

Boğuk sesler, cevap veren bağırışlar duyacakları umuyla isimleri haykırmaya başlamıştı. Kadınlar ağlıyorlardı. İnsanlar iskele tahtası yerleştirilirken öne doğru ilerlemek için zorladılar, birinci sınıf yolcularının ilk karaya çıkartılacaklar olduğunu fark ettiklerinde birçoğu hayal kırıklığı içinde bağırmaya başladı. Belki olabilecek en kötü haberi öğrendiklerinde bayılan veya kalp krizi geçiren olabilir diye amonyak ruhu ve soğuk kompreslerle donanmış beyaz önlüklü doktorlar ve kolalı şapkalarıyla hemşireler, bekleyen kadınların ve adamların arasından ilerlediler. Oradakiler için geliyordu gemi, kalabalığın içinde korku yüklü bir gerilim kıvrılarak ilerliyordu.

Senatör Smith *Carpathia*'nın kaptan köşkünde durmuş midesine kramplar girerek siyah denizin ilerisindeki iskeledeki kalabalığa bakıyordu. Gemilerden ve denizden nefret ederdi. Elleri tuzlu sudan dolayı nemlenmiş gibiydi. Onları yıkamak için güçlü bir dürtü vardı içinde ama belki de bu dürtü daha az önce görüşme yaptığı donuk yüzlü İngiliz'in zihnindeki anısını yıkayıp atma isteğiydi. Nasıl olurdu da adam bu olanlar karşısında o kadar katı olabilirdi? İsmay'in tek endişelendiği kendi postunu kurtarmaktı. Smith, gemi aniden yana doğru sallanırken boğazına kadar yükselmiş olan safrayı geri iterek korkuluklara tutundu. Bu şeyden bir an evvel inmesi gerekiyordu. Ancak içgüdüleri doğru çıkmıştı. Gelip gemiye bindiğine ve o kurnaz he-

rif İngiltere'ye geri dönme şansı yakaladığına memnundu. Yoksa adam Amerikalılara herhangi bir açıklama yapmayıp kaçacaktı. Senatör Smith'in bu işi yarım bırakmama, her açığı yakalamaktaki kararlılığı kuvvetlendiriciydi. Bu sadece Washington'da adından söz ettirmek için yapılan bir şey değildi artık. Aşağıda, gemiyi dikkatle izleyen ve yaşamalarının sozsuza dek değiştiğini bilenler içindi. Bu lanet olası geminin *neden* battığını bilmeyi hak etmiyorlar mıydı?

Artık iyice yakınlaşmışlardı. Senatör Smith iskeledekilerin yüzlerini görebiliyordu, dua ediyormuş gibi elleri ağzının önünde duran bir kadın, hemen yanında ıstırapı son derece belirgin bir şekilde görülen ve tanıdık bir yüz görme umuduyla dikkatle yukarıya doğru bakan bir adam... Karısını mı, yoksa çocuğunu mu bekliyordu acaba? Senatör yutkundu. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapacaktı, her ipucunu takip edecek, neye mal olursa olsun bu olayı aydınlatmaktan vazgeçmeyecekti. Çünkü dürüst bir adamdı.

Ve ister hoşlansın, ister hoşlanmasın ifadesiz yüzlü İngiliz ilk tanık olacaktı.

★★★

Lucile güverte iskelesinin üzerinde, onun bulunduğu yöne doğru çevrilmiş yüzlere bakarken bir an tereddüt etti. Onların duygularının katışıksız çıplaklığından dolayı sarsılmış gibi görünüyordu. Cosmo'nun koluna tutunarak titredi.

"Hızlı yürü, canım," dedi Cosmo. "Bu insanlar bizi görmek istemiyorlar." Rıhtım işçileri kalabalığın içerisinde geçip bekleyen otomobillerine binecek olan birinci sınıf yolcularının geçeceği yolu boşaltmaya çalışırken, Cos-

mo sıkıca Lucile'i tuttu. Tess hemen arkalarından gelirken Duff Gordonlar onları bekleyen Packard Victoria marka araçlarının durduğu otoparka ilerlediler. Uzun paltosuyla pantolonunu saklamış Pinky Wade orada şoförle konuşarak dikiliyordu.

Pinky, Tess'e bakmadan neşeli bir şekilde "New York'a tekrar hoş geldiniz, Madam Lucile," dedi. "Ben, *New York Times*'tan Pinky Wade."

"Şimdi röportaj yok," dedi Cosmo kabaca.

Lucile, arabaya binerken durup Pinky'nin yüzüne baktı. "Prescott Wade'le herhangi bir akrabalığınız var mı?"

"Babam olur," diye yanıtladı Pinky kısaca.

Lucile'in gözleri hafifçe büyüdü. "Babanızı tanıdım. Beecher davasını haber yaptıktan epeyce sonra tabii. Hatırladığım kadarıyla oldukça cesur bir maceraperesttir. Dağlara tırmanma gibi şeyler yapardı."

"Evet, fırsat buldukça yapardı." Pinky her zamanki gibi, babasının ismi bir konuşmada önüne geldiğinde kilitlenmişti.

"Gitmeliyiz," dedi Cosmo. "Röportaj yok, lütfen." Ön kapıyı açıp Tess'e şoförün yanına binmesi için başıyla işaret etti.

"Elbette, hepiniz korkunç bir tecrübe yaşadınız sonuçta." Pinky açık defterini kapattı. "Ama hayat devam ediyor ve sizlerle daha sonra konuşmak, gemi hakkında anlatacaklarınızı dinlemek isterim. Ayrıca modayla iç içe sayılmasam da bahar koleksiyonunuzu nasıl pazarlamayı planladığınızla da ilgileniyorum."

Lucile başını salladı ve arabaya binerken "Bu ayarlanabilir," dedi.

“Kulağa son derece uygunsuz geldiğini biliyorum ama buraya varmanızla beraber mutlaka toplumsal bir ilgi olacaktı,” dedi Pinky hızlı düşünüp sırtarak. Bu kadının dikkatini çekmek için her şeyi yapacaktı. “Kız kardeşinizin son romanıyla Hollywood’u yine şoke etmeye hazır olduğunı duydum, bunun hakkında da konuşabilir miyiz?”

Bu kez Lucile bir kahkaha attı. “Bu gece otelimizde akşam yemeği yiyeceğim, neden bize katılmıyorsunuz?”

“Hayır, bu iyi bir fikir değil,” diye itiraz etti şaşırان Cosmo.

“Tanrı aşkına, babasını tanıyorum,” dedi Lucile sabırsızca. “Tamam mı?”

“Çok memnun olurum,” dedi Pinky. O bile biraz şaşır-mıştı. Hâlâ arkalarında, iskelede durmakta olan insanların hayatları ıstırap ve kederle mahvolmuşken bu kadın şatafatlı bir akşam yemeği mi planlıyordu? Haber bürosuna geri dönüp hızlı bir şekilde yazmaya başlasa iyi olacaktı. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Lucile, arabanın içinde gözden kaybolmadan önce. “Ama siz söylediniz Bryan Wade. Hayat devam etmeli. Akşam yemeği dokuzda.”

Araba uzaklaşırken Tess gemideki karşılaşmalarından bahsedip bahsetmeyeceği endişesiyle kaldırım kenarında durmakta olan Pinky Wade’e baktı. Fakat o sırada Lucile ve Cosmo hemen bir tartışmaya başladılar.

“Davetlerin konusunda fazla umursamazsın,” diye başladı Cosmo.

“Saçmalık,” dedi Lucile. Cosmo her zaman fazlasıyla ihtiyatlıydı. Bu kızın babası çok tatlı bir adamdı, son de-

rece sorumluluk sahibiydi, eski kafalı muhabirlerden değildi, elbette kızına da bu özellikleri geçmiş olmalıydı. Şu anda düşünecek çok daha önemli şeyler vardı! New York bahar koleksiyonu gösterisine kadar hazırlanmak için yapılması gereken onlarca şey vardı. Neyse ki Waldorf'da kalıyorlardı, daha fazla gemi mutfağından o berbat çıkma yemeklerden kurtulacak, iyi dostlar ve zarif akşam yemekleri olacaktı.... Cosmo nasıl olurdu da onun eğlencesini bozmak isteyebilirdi ki?

"Tess, sen de davetlisin, tatlım," dedi Lucile ona doğru hızlıca bir bakış atarak.

Tess koltuğuna gömülmüş, yumuşak deri yastığın başını okşamasının keyfini çıkararak yarı uyuklar durumdaydı. Daha önce bir arabada hiç bu kadar lüks ve rahat içinde oturmamıştı. Dışarıda Tess'in zihninin alamayacağı kadar büyük bir hızla yeni, yoğun bir şehrin keşmekeşi akıp gidiyordu. Tess bu şehrin gereksinimleri ve enerjisiyle yarın yüzleşecekti. Şu anda tek istediği temiz çarşaf-ları ve yumuşak yastığıyla yalnız kalabileceği bir odaydı. Gözlerini kapattı ve hüzünlü bir şekilde düşünceleri Jack Bremerton'a gitti. O ölmüştü ve ölümüyle beraber Tess'in onu tekrar görebilmeye dair aptalca hayalleri de gitmişti. Cesur bir adamdı ve ölmüştü. Tess'in düşünceleri Jim'e kaydı. *Carpattia*'nın korkuluklarında birbirleriyle vedalaşma anlarını, mavi gözlerini, nezaketini, ciddi kararlılığını düşündü. Tess, Jim hakkında artık sadece bir köy çocuğu deyip geçemiyordu. Ancak bunun bir önemi yoktu artık çünkü büyük ihtimalle bir daha onu hiç göremeyecekti, bu da Tess'in hüznünü arttırıyordu. Pırıl pırıl parlayan siyah Packard, Waldorf Oteli'nin önünde duruncaya kadar Tess sisli, derin bir uykuya daldı.

“Kulağa son derece uygunsuz geldiğini biliyorum ama buraya varmanızla beraber mutlaka toplumsal bir ilgi olacaktı,” dedi Pinky hızlı düşünüp sırtarak. Bu kadının dikkatini çekmek için her şeyi yapacaktı. “Kız kardeşinizin son romanıyla Hollywood’u yine şoke etmeye hazır olduğunu duydum, bunun hakkında da konuşabilir miyiz?”

Bu kez Lucile bir kahkaha attı. “Bu gece otelimizde akşam yemeği yiyeceğim, neden bize katılmıyorsunuz?”

“Hayır, bu iyi bir fikir değil,” diye itiraz etti şaşırان Cosmo.

“Tanrı aşkına, babasını tanıyorum,” dedi Lucile sabırsızca. “Tamam mı?”

“Çok memnun olurum,” dedi Pinky. O bile biraz şaşırmıştı. Hâlâ arkalarında, iskelede durmakta olan insanların hayatları ıstırap ve kederle mahvolmuşken bu kadın şatafatlı bir akşam yemeği mi planlıyordu? Haber bürosuna geri dönüp hızlı bir şekilde yazmaya başlasa iyi olacaktı. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Lucile, arabanın içinde gözden kaybolmadan önce. “Ama siz söylediniz Bayan Wade. Hayat devam etmeli. Akşam yemeği dokuzda.”

Araba uzaklaşırken Tess gemideki karşılaşmalarından bahsedip bahsetmeyeceği endişesiyle kaldırım kenarında durmakta olan Pinky Wade’e baktı. Fakat o sırada Lucile ve Cosmo hemen bir tartışmaya başladılar.

“Davetlerin konusunda fazla umursamazsın,” diye başladı Cosmo.

“Sağmalık,” dedi Lucile. Cosmo her zaman fazlasıyla ihtiyatlıydı. Bu kızın babası çok tatlı bir adamdı, son de-

rece sorumluluk sahibiydi, eski kafalı muhabirlerden değildi, elbette kızına da bu özellikleri geçmiş olmalıydı. Şu anda düşünecek çok daha önemli şeyler vardı! New York bahar koleksiyonu gösterisine kadar hazırlanmak için yapılması gereken onlarca şey vardı. Neyse ki Waldorf'da kalıyorlardı, daha fazla gemi mutfağından o berbat çıkma yemeklerden kurtulacak, iyi dostlar ve zarif akşam yemekleri olacaktı.... Cosmo nasıl olurdu da onun eğlencesini bozmak isteyebilirdi ki?

"Tess, sen de davetlisin, tatlım," dedi Lucile ona doğru hızlıca bir bakış atarak.

Tess koltuğuna gömülmüş, yumuşak deri yastığın başını okşamasının keyfini çıkararak yarı uyuklar durumdaydı. Daha önce bir arabada hiç bu kadar lüks ve rahat içinde oturmamıştı. Dışarıda Tess'in zihninin alamayacağı kadar büyük bir hızla yeni, yoğun bir şehrin keşmekeşi akıp gidiyordu. Tess bu şehrin gereksinimleri ve enerjisiyle yarın yüzleşecekti. Şu anda tek istediği temiz çarşaf-ları ve yumuşak yastığıyla yalnız kalabileceği bir odaydı. Gözlerini kapattı ve hüzünlü bir şekilde düşünceleri Jack Bremerton'a gitti. O ölmüştü ve ölümüyle beraber Tess'in onu tekrar görebilmeye dair aptalca hayalleri de gitmişti. Cesur bir adamdı ve ölmüştü. Tess'in düşünceleri Jim'e kaydı. *Carpathia*'nın korkuluklarında birbirleriyle vedalaşma anlarını, mavi gözlerini, nezaketini, ciddi kararlılığını düşündü. Tess, Jim hakkında artık sadece bir köy çocuğu deyip geçemiyordu. Ancak bunun bir önemi yoktu artık çünkü büyük ihtimalle bir daha onu hiç göremeyecekti, bu da Tess'in hüznünü arttırıyordu. Pırıl pırıl parlayan siyah Packard, Waldorf Oteli'nin önünde duruncaya kadar Tess sisli, derin bir uykuya daldı.

O gece, daha sonra Waldorf'un Lucile ve dostları için ayırılmış olan özel yemek salonuna giden merdivenleri çıkmak, kırmızı kadife kaplı bir mücevher kutusunu adımlamak gibiydi. Burası Tess'in hayatında gördüğü en şık salondur. Şu an ödünç alınmış ayakkabılarının içinde duran ayakları yerdeki halıya gömülüvermişti. Garsonlar durmadan etrafta geziniyorlardı. Tess çekinerek, tecrübeli gözleriyle şık, beyaz, keten masa örtüsünün ütüsünü inceleyip sandalyeyi geriye çekti. Tess keten ve dantel ütülemenin zorluğunu bilirdi ve bu son derece titiz bir şekilde yapılmıştı.

Lucile, bariz bir şekilde kızın bu incelemesi karşısında eğlenerek "Standartlarını karşılıyor mu bari, Tess?" dedi. "Artık karadayız, ayağımızın altında sallanan bir güverte yok. Bu gece kendimi eğlendirmeye niyetliyim. Çile sona erdi. Doğru değil mi tatlım?"

Duff Gordonların birkaç arkadaşı kapıdan içeri girerken, Tess verecek bir cevap düşünüyordu, arkadaşlarının hepsi de epeyce bağırış, kucaklama ve öpücüklerle onlarla selamlaştılar. Tess, Bayan Duff Gordon'ın ona giymesini söylediği ve tuhaf bir biçimde kendini çıplakmış gibi hissettiren incecik şifon elbiseye parmağıyla dokundu. Burada, bu parıldayan avizelerin altında, garsonların ince saplı kristal kadehlere şampanya doldurmasını izleyerek ne yapıyordu? Tess, Cherbourg'u düşündü, oradayken ancak böyle bir masanın başında bekleyebilir, orada oturmayı hayal bile edemezdi.

"Sizleri yaşayanların dünyasına tekrar ağırlıyormuşuz gibi hissediyorum," dedi kadınlardan biri alçak, titreyen bir sesle ve arkadaşının yanağına nemli, rujlu bir öpü-

cük kondurdu. “Sevgili Lucile, kurtulmuş olduğuna öyle memnunuz ki. Bak...” Kadın eliyle arkasına uzanıp çok koyu renk bıyığıyla son derece asil görünen bir beyefendiye öne doğru çekti. “Bizimle beraber kutlaması için Jim Matthews’u getirdik!”

Lucile, ortalıkta dolaşan garsonların kadehini tekrar doldurmalarına yetecek kadar şampanyasından büyük birkaç yudum almıştı bile ve teni pembeleşmişti. Elini uzattı. Bu kadın onun en sevdiği, en çok yalakalık yapan moda yazarlarındandı. Lucile’in tasarımlarını övüp duran bir adamdı. “Sevgili arkadaşım, ne kadar öğüdümü dinlemeyi reddedip o korkunç gazetecilik işini bırakmıyor olsan da burada olduğuna çok sevindim.”

“Peki ama Lucile’in en son tasarımlarının yorumlarını New York nereden okuyacak o zaman?” diye sordu adam gülümseyip ve Lucile’in elini sıkmak için öne eğildi.

Herkes gülüyordu ama Tess, Cosmo’nun gözlerinin kısdığını fark etmişti. Cosmo, Tess’in ona baktığını gördüğünde piposunu yakmaya niyetlenmişti. Piponun ağızda tutulup kibritin yakılmasıyla birlikte, Cosmo gözlerinde onaylamayan bir ifadeyle kapıya doğru bakıyordu. Tess onun bakışlarını yönelttiği yere gözlerini çevirdi.

Pinky Wade, orada durmuş, ilgiyle bu sahneyi izliyordu. Bu kadın kesinlikle Lucile’in çevresindekiler yüzünden ürkmüşe benzemiyordu. Wade üst kısmı lekeli, son derece kısa ve sıradan bir elbise giymişti ve çizmeleri eski püsküydü. Kocaman bir çanta omzundan sarkıyordu.

“Hoş geldiniz, tatlım, akşam yemeğine kalıyor musun?” Bayan Duff Gordon, Pinky’yi eleştirel gözlerle süzüyordu. “Kız kıyafet konusunda yürüyen bir felaket,”

diye fısıldadı yanındaki bir arkadaşına. “Kadınlar neden bunu kendilerine yaparlar?”

Pinky ise oldukça rahat görünüyordu. “Kesinlikle. Burası boş değil mi?” Pinky toplanmış olan kalabalığa neşeyle gülümseyerek baktı ve boş bir sandalyeye kendini bıraktı. Karşısında Tess’in olduğunu görünce el salladı.

“Onu tanıyor musun?” dedi Cosmo, ters ters Tess’e bakarak.

“*Carpathia*’da karşılaşmıştım.”

“Bu pek de iyi bir fikir değilmiş.” Cosmo’nun sesi buz gibiydi.

“Kısa bir konuşma yapmıştık sadece,” dedi Tess çabucak.

“Anlıyorum ama Lucile sana muhabirlerle konuşmanızı öğütlemişti.”

“Tam manasıyla bir ziyafet bu,” dedi Pinky, onların konuşmasını bölerek. Peynir tabağı taşımakta olan garsonlardan birine baş işareti yaptı, her şey yolunda gittiği için memnun bir vaziyette gümüş bir kaşıkla kendine bir porsiyon aldı. Van Anda onun gemide elde ettiği bilgiyle mutluluktan deliye dönmüştü. Pinky’nin *Times*’ın haber odasındaki kredisi öyle zirve yapmıştı ki, Van Anda ona *Titanik*’le ilgili hikâyeyi istediği her açıdan ele alabileceğini söylemişti. Pinky de bu gece tam olarak bunu yapacaktı. Pinky, Tess’e baktı ve ilk haberinde kullanmak için bir numaralı cankurtaran filikasıyla ilgili bilgileri bir araya getirme kararından ötürü kendini daha da kendinden emin hissetti. Daha öğrenecek çok şey olduğundan emindi ve bu daveti almak büyük bir şans olmuştu. Pinky ufak bir ekmek parçasının üzerine epeyce bir miktar Kamembert

krem peyniri sürmüş, salonda etrafına bakarken çiğniyor, Bayan Duff Gordon'a odaklanmış gibi görünmek istemiyordu. Bu şey çok lezzetliydi, tuzluydu ve tereyağı gibiydi. Bir dahakinde Fourme d'Ambert peynirini deneyecekti.

Neden, diye sordu Pinky kendine, kendini beğenmiş soyadıyla bu gösterişli kadının etrafında böyle gizemli bir hava vardı? New York zenginlerinin pırıltılı, son derece büyük dünyasında epeyce büyük bir yer kaplayan biri için, Lucile Duff Gordon süslü püslü kızıl saçları, neredeyse kıskırtıcı bir kırmızı olan saçlarıyla ufacak görünüyordu. Tamamen kapalı bir kutuydu.

Lucile masanın diğer tarafından neşeyle "Tatlım, umarım peyniri beğenmişsindir ama şu an şefin bizim için hazırladığı lezzetli bonfileye yer ayırmamız gerekiyor," dedi. Kahkahası yemek salonunda çınladı. Gülüşü Pinky'nin beklediğinden daha yumuşak ve genç kızlara özgüydü.

Pinky, kendine kalın bir dilim keserek Fourme d'Ambert peynirine uzandı. "Kesinlikle yer ayıracağım," dedi neşeyle. "Peki bize yaşadığınız deneyimden bahsedecek misiniz, Bayan Duff Gordon?"

"Evet, neler oldu, Lucy?" diye yalvarır gibi konuştu, omuzlarında yaka kürkü ile sarılmış olan bir kadın. "Ah, Lucy, bize başından sonuna kadar her şeyi anlat! Kurtulmayı nasıl başardınız?"

Lucile, Cosmo'ya zafer kazanmış bir edayla bakarak boğazını temizledi. "Canlarım, güverteden aşağıya bakıp zavallı ruhların çılgınlıklarını duyarken o simsiyah sulardan korktuğumu inkâr edecek değilim." Lucile'in normalde boğuk olan sesi bir oktav alçalmıştı. "Bu hayatımın en akıl almaz macerasıydı ve kaderi alt etmek için azmimizin her zerresiyle çabaladık."

“Peki bunu nasıl yapabildiniz?” diye sordu Pinky sessizce.

“Diğerleri kendilerini kaybederken aklımı koruyarak,” diye yanıtladı Lucile soğukkanlı bir şekilde.

Sonraki beş dakika boyunca, Lucille dinleyicilerini adeta büyüledi. Gemi tayfasının beceriksizliğinden ve çıtkırıldım cankurtaran filikasının dayanıksızlığından yakındı, soğuğu, korkuyu anlattı. Lucile, denizin buzlu suyu ayak parmaklarından ayak bileklerine doğru sızarken bile nasıl diğer kurtulan yolcuların sinir bozukluklarını yatıştırdığını anlattı... Sonra kesik, neredeyse nefessiz bir fısıltıyla *Titanik*’in denizin derinliklerine gömüldüğü o korkunç anı anlattı. “Adamlar ve kadınlar buzlu suyun içindeki enkaz parçalarına tutunuyorlardı ve o dehşet verici çığlıkların kesilmesi en az bir saat sürdü.”

Cosmo, karısının koluna ikaz niteliğinde elini koyarak boğazını temizledi. Lucile silkelenerek kolunu çekti.

“En sonuncu çığlığı anımsıyorum, bir adamın sesi yüksek perdeden bağırıyordu, Tanrım ...” Lucile devam etmedi ve titremeye başlayan ellerini hemen sakladı.

O ana dek, odadaki herkes gözyaşlarına boğulmuştu. Garsonlar bile yerlerinde kalakalmış, gözleri irileşmiş, havada tepsilerini tutarak dinleyip o anın büyüleriyle cezbedilmişlerdi. Kendi anlattıklarıyla heyecanlanan Lucile kristal avizeden yayılan pırıltılı ışığa doğru kafasını kaldırdı. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmeye bile çalışmamıştı.

Tess masa örtüsünün altında birbirine kenetlenmiş kendi ellerine baktı, neredeyse tuzun, ıstırapın tadını alacaktı, kendi filikalarının ıslak, rahatsız edici kenarındaydı

yeniden sanki. Lucile öyle canlı anlatmıştı her şeyi. Parlı-
dayan avizenin altında ahlar ve oflar eşliğinde öne eğilmiş
Lucile'in tiyatral duraksamalarında araya sorular sıkıştıran
iyi giyimli adamların ve kadınların yüzlerine baktı.

"Ah Lucy, kaçışınızı planlayacak akla sahip olduğun için
ne kadar şanslısın," dedi konuklardan biri. "Ne kadar ce-
sur davranmışsın!"

"İnsanlar o geminin asla batmayacağı ile ilgili kandırıl-
dı, onlarla alay edildi." Lucile bir rüyaya dalmış gibi dalgın
görünüyordu. Oda sessizleşmişti. Lucile normal otoriter
ses tonunu takındığında neredeyse elle dokunulabilir bir
rahatlama oldu herkeste. "Cankurtaran filikalarını görünce
geri çekildiklerini, binmeyi reddettiklerini gördüm. Bunu
söylemekten nefret ediyorum ama ahmaklardı. Kafalarını
kullanmadılar. Sakin kalanlar kurtulmak için en fazla şansa
sahip oldular."

"Filikanızda kaç kişi vardı, Bayan Duff Gordon?" diye
sordu Pinky aniden.

"Katlanır bir filikadaydık ve belki bir iki tane daha insan
alabilirdik. Tabii tayfa bu kadar düzensiz olmasaydı," diye
yanıtladı Lucile.

"Zamanından önce suya indirilme emrini kim verdi?"

"Zamanından önce değildi, Tanrı aşkına gemi batıyor-
du."

"Biz yarı dolu olan tek filika değildik, Bayan Wade,"
diye araya girdi Cosmo, kelimeleri gergin ve vurguluydu.
"Yolcuların filikalara bindirilmesi işinde bütün gemideki-
ler için tam bir fiyasko olduğunu duyduk."

"Ama sizinki en boş olandı, insan merak ediyor," dedi
Pinky. Ses tonu suçlayıcı değildi ve garsonlar kenarları gü-

müslü pembe porselen tabaklarda kalın kesilmiş bonfileleri servis etmeye başladıklarında gözleri parlamıştı. “Harika bir yemek,” dedi Pinky, Lucile’e doğru başını sallayarak. “Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim.” Sonra eti kesmeye başladı. Daha önce yedikleri gibi pembe ve yumuşaktı, diğerleri huzursuz bir şekilde kırırdanıp çatallarıyla oynarlarken Pinky neşeyle etini çiğniyordu.

“Katlanmak zorunda kaldıklarımın sonra beni eleştiriyor musunuz?” diye sordu Lucile.

Pinky beyaz keten peçetesiyle sabırsız bir şekilde ağzını sildi. “Sizi eleştirmiyorum, bir gerçeği belirtiyorum. Eğer doğru anladıysam, filikadaki kararları da siz vermişsiniz.”

“Bu trajik olay üzerine bu kadar konuştuğumuz yeter,” dedi Cosmo konuşmaları keserek. “Karım tıpkı benim gibi perişan bir halde. Bu gece bize kurtuluşumuzu kutlamak için katıldığınızı umuyoruz, saldırmak için değil.”

Odada çıt bile çıkmazken, Pinky çatalını tabağının kenarına koydu ve başını kaldırıp önce Lucile’e sonra da Cosmo’ya dik dik baktı.

“Bu hayatta kalmayı kutlamak için uygun bir durum değil,” dedi sakince. “Aşağıda otel lobisinde, iskelelerde, Manhattan’ın doğusundaki evlerde kocalarını, eşlerini, kız kardeşlerini ve çocuklarını kaybetmiş insanlar var ve onların kutlayacak hiçbir şeyleri yok. Sizin gibi insanlar hep hayatta kalırlar. Siz daha fazlasını borçlusunuz.”

Tekrar sessizlik.

“Bu sizin anlatmayı sevdiğiniz türden, her zamanki zenginin fakire karşı olduğu bir hikâye değil,” dedi Jim Matthews, Pinky’ye ters ters bakarak. “Lucy, bize inanılmaz bir hikâye anlattın ve davranışın bence kahramancay-

dı. Bay Hearst'ün anlatımını *Sunday American*'da basmak isteyeceğine eminim. Kullanabilir miyiz? Senin imzanla tabii?"

"Bence olmaz..." diyecek oldu Sör Cosmo ama Lucile başını kararlı bir şekilde sallayarak onun sözünü yarım bıraktırdı. Bu küstah kız tarafından sindirilecek değildi.

"Elbette, kullanabilirsiniz."

Pinky sandalyesini geriye doğru itip doğruldu. Her nasılsa tabağındakileri bitirmeyi başarmıştı. "Kesinlikle çok cesurmuşsunuz," dedi. "Sizin içinde bulunduğunuz cankurtaran filikasında neler olduğuyla ilgili daha fazla ayrıntıya cevap vereceğinizi umuyorum. Bazı hikâyeler kulağıma geliyor zaten. Hepinize iyi geceler."

Pinky, onun şaşkın bakışını sessizce yanıtlayarak Tess'e baktı. Evet, Pinky bir numaralı cankurtaran filikasında bulunan diğerleriyle de konuşmuştu.

Tess'in gözleri çantasını omzuna atıp kapıya doğru ilerlerken Pinky'yi takip etti. Oradaki hiç kimse buna önem vermiş gibi görünmüyordu. Bayan Duff Gordon çoktan arkadaşlarından biriyle neşeli bir sohbete koyulmuştu ve masada belli ki Pinky'nin aleyhine alçak tonda kahkahalar duyulmaya başlanmıştı. Sanki başkalarının öfkelerinden uzakta, güvende, bir camın ardındaydılar. Züppe görünümlü adamlar, boyaya batmış kadınlar... Kristal küllüklerin içinde ekşi kokan rujlu sigaralar... Tess oturduğu yerden kayarcasına kalkarak Pinky'nin ardından koştu.

"Bekle..."

Pinky asansör kapıları açılırken durdu. "Ne yapıyorsun, kafanı koparttırmaya mı çalışıyorsun? Peşimden gelmemelisin. Seni anında kovar."

“Yeterince çaba göstermedikleri konusunda haklısın. Sana bunu anlatmak istiyorum.”

“Dikkat et. Bunlar tehlikeli sözler. Sen asla bir şey öğrenemeyecek olan kendini beğenmiş, ayrıcalıklı insanlar için çalışıyorsun. Hâlâ neden işini riske attığını anlayamıyorum. Geri dön ve o kadının sana sağladığı pahalı tatlıyı ye.”

“Aç değilim.” Bu doğrudu. Bu geceki yemek Tess için talaştan farksızdı.

“İştahını ne kaçırıyor?”

“Bu kutlama fazlasıyla erken ve çok abartılı.” Tess Lucile’e karşı sadakatsizlik anlamına gelsin gelmesin, anlatmalıydı.

“Elbette öyle, bu insanlar değişmezler. Sen farklı olacağını mı düşünmüştün?”

Tess derin bir nefes aldı. “Evet,” dedi yalın bir biçimde.

Pinky, Tess’i dikkatli bir şekilde süzdü. Henüz Amerika’da sadece birkaç saattir bulunan bir hizmetçi için oldukça büyük bir risk alıyordu. Ancak Pinky’nin kızgınlığı da hayal kırıklığına dönüşüyordu. Tam bir ahmaktı. Böylesine büyük bir felaketi sadece kendi tecrübesinin prizmasından gören o kibirli tasarımcıya öfkelenerek kolayca kaçmak yerine bir numaralı filikada neler olduğu hakkını da daha fazla şey öğrenebilirdi. Aklını kullanmalı, dinleyip sorular sormalı ve aptalca konuşmalar yapmamalıydı.

“Sana kızgın değilim, her şeyi berbat eden benim,” dedi Pinky. “Çenemi kapatıp anlatılanları dinlemeliydim.”

“Ama sen dürüstçe konuştun.”

“Peki o zaman, bana olanları anlatacak mısın?” diye meydan okuyarak sordu Pinky.

Tess bir anda kendini koruma hissiyle doldu. “Sana an-

latacağım ne olabilir ki? Herkes elinden geleni yaptı.” Tess bunu daha önce de bir yerlerde söylemişti.

“Anlıyorum. Müthiş Bayan Duff’ın maiyetindesin yine demek. Neyse, sonra görüşürüz.”

Pinky kapılarının arkasından kapanmasına izin vererek asansöre bindi.

Tess, kızarak yemek salonuna geri döndü. Hiçbir işe yaramamış gibi reddedilmişti. Tess durdu. Lucile kolları önünde bağlanmış bir şekilde koridorun sonunda dikiliyordu.

“Eğer yiyeceklerimi beğenmediysen, başka ayarlamalar da yapabilirim,” dedi buz gibi bir tonda. “İstediğin bu mu?”

“Aç değildim,” diyebildi Tess.

“O kadın beni aşağıladı. Apaçık bir biçimde dalga geçti ve görünüşe göre buna hayran oldun. Onu buraya dışarı kadar takip etmenin nedeni bu olmalı.”

“Hayır, öyle değil...” Tess daha fazlasını söylemeye çalıştı ama ağzından başka kelime çıkmadı. Lucile ona anlaşılmaz bir bakışla baktı. Ancak Tess Madam’ın gözlerinde yine ileri geri uçuşan bir güvensizlik gördü. Sonra bu ifade kayboluverdi.

“Odana dönebilirsin... Ya da şöyle ifade etsem daha doğru olacak. Odana dönmen emredildi.” Lucile topukları üzerinde dönerek bir an duraksadı. “Sonunda doğru düzgün bir yatakta biraz uyu.” Lucile, Tess’in herhangi bir yanıt vermesini beklemeden onlara ayrılmış olan yemek salonuna doğru uzaklaştı.

Pinky, asansör aşağıya doğru inerken altın yaldızlı çerçeveli aynadaki yansımaya baktı. Her gece bu şeyin

önünde kadınlar kendilerine çekidüzen veriyorlar, saçlarını düzeltiyorlardı, yanaklarını ovalayıp pembeleşmesini sağlıyor, elmaslarının üzerinden parmaklarını gezdiriyorlardı. Ancak şu anda Pinky kendine bakıyordu ve kirli görünüyordu. Keskin gözlü, sivri dilli ve kirli...

Tess'e sırtını dönmemeliydi, kızın söyleyecek daha fazla şeyi olabilirdi. Neden sürekli dünyanın adaletsizliğini düzeltmek kendi göreviymiş gibi hissediyordu ki? Babası onu yeterince azarlamıştı. Soğukkanlılığını kaybettiğin an gazetici bakışını da kaybedersin, derdi hep.

Asansör kapıları açıldı ve Pinky, Waldorf'un lobisine adım attı. Lobide, Amerikan Senatosu'nun *Titanik* soruşturmasına başlaması için çoktan hazırlıklar yapılmıştı. Hızlı bir şekilde hareket etmeleri zekice bir karardı. Pinky en azından ilk birkaç gün için, faciadan kurtulanlar evlerine gitmek için artık huzursuzlanmaya başlayana dek New York'ta kalmanın iyi olacağını düşündü. Gittikçe daha fazla insan yer bulamayacaklarından korktukları için toplanmıştı. Pinky bile bu sahnenin artan yoğunluğuna hayret etmişti: Bitkin görünümlü, eski püskü kıyafetler içindeki kadınlar umursamaz bir şekilde süslü broker sandalyelerde oturuyorlar, bazıları ağlayıp gözlerini siliyordu. Tüvit şapkalı erkekler, gözlerinde sert bir ifadeyle kendilerini bu yabancı ortamdan ayrı tutarak birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Pinky istatistiklere göz atmak için defterine baktı: Yaklaşık 2220 insandan 705 sağ kalan vardı. birinci sınıf yolcularının yüzde altmışı, çoğunluğu kadınlar olmak üzere kurtulmuştu. Burada şaşılacak bir taraf yoktu. Ucuz bölümde seyahat etmekte olanlarınsa sadece yüzde yirmi beşi kurtulmuştu.

Sert yakalarıyla otele kutular taşıyan genç adamlar aceleyle lobide bir o yana bir yana ilerliyorlar, kristallerle aydınlatılmış devasa balo salonunda gözden kayboluyorlardı. Orası doğu odası olmalıydı, yani yarın görülecek olan oturma alanı. Pinky'nin bakışları tekrar, siyah paltolu zayıf bir adamın etrafında yoğunlaşmış olan hareketliliğin bulunduğu odanın ortalarında gezinmeye başladı. Adamın bıyığı öylesine büyüktü ki neredeyse suratını kaplayıp yutmuştu.

Bu Pinky'nin artık meşru bir şekilde William Alden Smith'le tanışabileceği anlamına geliyordu. Adamın yolunun üzerinden çekilip kaçmanın bir faydası yoktu. Smith, Pinky'nin *Carpathia*'ya gizlice bindiğini biliyor olmalıydı. Tabii o ya da yardımcıları son baskıda onun sağ kalanlarla röportajlarını okudularsa... Belki de okumamışlardı. Pinky defteri elinde duyabildiği her şeyi çalakalem yazarak onlara yaklaştı. “Merhaba, Senatör Smith,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “*New York Times*’tan Pinky Wade. Ne...”

“Evet, Bayan Wade, sanırım birlikte seyahat etmiştik. Haklı mıyım?” Senatörün gözleri, Pinky'nin beklediğinden çok daha hızlı ve çok daha zekiye.

“Evet, efendim.”

“Başında şapkası olup ıslık çalan kişiydiniz değil mi?”

Pinky boynundan yukarısını etkisi altına alan kızarıklığı hissetti. Başını salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Güzel bir şarkıydı; *Good Night, Ladies*. Fakat bir denizci ezgisi değildi.”

“Bir dahakine daha iyisini seçerim,” dedi Pinky. “Bir soru sorabilir miyim?”

Adam gülümseyip başını salladı. Senatör bir an için ona

dengeğini kaybettirip şaşırtmıştı ama bu Pinky'ye kendini iyi hissettirmişti.

"Yarın ilk tanışınız kim olacak?"

"Bruce Ismay." Senatör'ün bunu Pinky'ye söylememesi için bir sebep yoktu. Bu kızın namını duymuştu, kendini işine adanmış bir muhabirdi.

"Bir hız rekoru denemesi yaptığı doğru mu?"

Senatör Smith şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bunu size kim söyledi?"

"Kaynaklarım var, Senatör. Hepsini *Times*'ın gece baskısında okuyabilirsiniz."

"Yorum yok," dedi Senatör sertçe.

"Soruşturmanızın White Star'ın kusurları üzerine odaklanacağı doğru mu?"

"İddia edilen kusurlar. Her şeyi araştıracağız, Bayan Wade. Yeterince cankurtaran filikası olmaması gerçeği de dahil."

"Editörüm bunu en baştan anlamıştı. Ismay'e onun bulunduğu filikada kaç kişi bulunduğunu sorduğunuzdan emin olun. Cankurtaran filikalarında pek çok boş yer vardı. Özellikle de bir numaralı cankurtaran filikasında."

"Bunu biliyorum," dedi Senatör Smith sıkıntıyla. Bu kadın onun sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

Pinky sırtıttı. "Teşekkürler, senatör. Yarın sabah görüşürüz."

Pinky tatmin olmuş bir halde arkasını döndü. En azından erken sabah baskısı için yeni bir başlığı vardı. Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. Lobinin köşesinde, devasa bir fil ağacının dibinde yarı gizlenmiş bir halde *Carpathia*'da konuşmuş olduğu bir denizci oturuyordu. Üzgün ve kasıtlı olarak saklanıyormuş gibi görünüyordu.

Pinky kalabalığın içinden genç adama doğru ilerledi. “Tekrar merhaba,” dedi bitkinin iri yapraklarını geriye doğru iterek. “Benim, Pinky Wade. Sorun nedir?”

Adam şaşırarak başını kaldırıp Pinky’ye baktı. “Burada ne arıyorsun?”

“Sadece biraz daha röportaj yapıyordum. Gemideyken çok konuşamamıştık. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır.” Adam biraz daha koltuğuna gömüldü.

“Tanıklık yapmak zorunda kalacak mısın?” diye sordu Pinky.

“Umarım kalmam.”

“O cankurtaran filikasında neler olduğunu bilmeyi kesinlikle çok isterim.”

Denizci tekrar başını kaldırıp Pinky’ye baktı, bu kez daha düşünceli bir ifade vardı yüzünde. Ne işe yarayacağını düşünüyor, diye geçirdi içinden Pinky.

“Belki öğrenirsin.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi.”

Pinky bir sandalye çekti.

Geceyarısını çoktan geçmiş olmalıydı ama Tess hâlâ uyuyamamıştı. İnsana kendini cennetteymiş gibi hissetti-ren kaliteli sık dokunmuş kumaştan yepyeni çarşafların, kalın, lüks bir şiltenin üzerindeki yatakta hayatının ilk gecesi-ydi ve gözlerini kapatamıyordu. Duff Gordonlar birbirleriyle tartışıyorlardı, sesleri yandaki odadan yükselip alçalıyordu ve saatler geçtikçe enerjileri artıyordu. Tess

ne dediklerini sadece bağırdıklarında duyabiliyordu. “Ne söylemek istiyorsam söyleyeceğim ve kimse beni durduramayacak, sen bile.” Madam bir noktada ağzına geleni söyleyip sövmüştü. Tess kolunu gözlerini kapatacak biçimde yüzüne koydu. Evlilik içi kavgaları çok iyi bilirdi, kendi annesiyle babası arasında da yaşanan bu gece saati tartışmalarını çocukken sık sık dinlemişti.

Tess doğrulup ses yapmaktan kaçınarak odada yavaşça gezinmeye başladı. Güzel, maun bir büfenin önünde durup kendine aynada bakarak ince porselen bir sürahidene bir bardak su doldurdu. Sadece birkaç gün önce müthiş Lucile gibi olmaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Bütün hayal ettiği şeyler ve umutları ona bağlıydı. En çok hayranlık duyduğu kadının yörüngesine girmişti.

Ancak şimdi her şey tepetaklak olup devriliyordu. Gemideki o sıcak ve samimi anda Lucile’in acısını anlaması, o korkunç tecrübeyi paylaşması ne kadar da muhteşemdi. Onun umursadığını bilmek, kaçıp kurtulmayı ve yukarıya çıkmaya çalışmanın ne demek olduğunu anladığını bilmek çok etkileyiciydi. Peki o... Hadi kimse yok etrafta, açıkça söyleyelim, o zalimlik anları ne anlama geliyordu? Bazen muhteşem Lucile, Tess’e o kadar da muhteşem görünmüyordu artık. Ancak bazı zamanlar muhtaç bir biçimde elini uzatıyordu: Bu oldukça kafa karıştırıcıydı. Tess nasıl olur da ona bir teselli sunmazdı?

Yine de Tess ortada bir çeşit oyun döndüğüne, onun anlayamadığı bir oyunun var olduğuna dair hissi içinden atamıyordu.

Pinky haklıydı, sadece sağ kalmak yeterli değildi. Belki Jim de haklıydı, belki de Tess bu yeni ülkede geçim kaynağına sıkıca tutunmak için uğraşıyordu.

Tess gayet iyi bildiği o tutarsız duygularla bir kez daha yüzleşmiş olmaktan yorgun bir şekilde başını önüne eğdi. *Ayağa kalk, meydan oku, ne istiyorsan onu yap.* Evet. O çiftlikten ayrılırken sahip olduğu şey, Cherbourg'a kaçıp gitmesini sağlayan, onu *Titanik*'e bindiren buydu. Hayır. *Dikkatli ol, sadık ol, hiçbir şeye meydan okuma.* Of, çok şey vardı, çok daha fazlası. Neden sağ kalmıştı ki? Neden onca zavallı ruh, suyun altında yalvarıp yakaranlar kurtulmamıştı? Neden Jack Bremerton hayatını kaybetmişti? Tess'in bir borcu vardı ama bunun tam olarak kime olduğunu ya da nasıl ödeneceğini bilmiyordu.

Avucundaki tahtadan oyulmuş cankurtaran filikasına dokundu ve onu aynanın önüne koydu. Yarattığı nesneden çok Jim'i düşünerek parmaklarını nazıkçe filikanın kıvrımları ve gedikleri üzerinde gezdirdi. Tess düşünmeden, parmağını bir nemlendirici kavanozuna daldırıp aynaya yüzünün oval hattını çizdi. Sonra da bir adım geriledi. Tuhaf, o geri çekilirken görüntüsünün boyutu değişmemişti. Küçülüyor olması gerekmez miydi? İleriye doğru yürüdü, aynı kalmıştı. Tess ne daha büyüktü, ne de daha küçük.

Tess bardağın içindeki suyu bitirdi, bu serin suya minnet ederek yatağına geri döndü. Kafasının içinde son bir bilinçli düşünceyle huzursuz bir uykuya daldı: Bundan sonra ne yaşayacak olursa olsun *Titanik*'in güvertesindeki gezintinin cazibesini taşımayacaktı. Eğer öyle bir şey var olmuştaysa bile, bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Waldorf Astoria

19 Nisan

Tess ertesi sabah, ne bekleyeceğinden emin olmadan, Duff Gordonların kapısını yavaşça tıklattı. Lucile neşesiz ve solgun bir halde anında kapıya baktı. Kocasını ortada yoktu. Lucile sessizce yatağının üzerinde duran *American* gazetesini işaret etti.

Tess gazeteyi aldı. En üstteki manşette “*Titanik’ten kaçarken Yaşadığım Yürek Parçalayıcı Deneyimim*” yazıyordu. Lucile’in neredeyse ölümle burun buruna geldiği macerasının, dehşet verici ifadelerle yoğunlaştırılmış olarak, birinci elden hikâyesiydi. Son derece melodramatikti ve Tess’in nefesini kesmişti.

“Dün gece bütün bunları söyledim mi?” diye sordu Lucile. Sesi oldukça alçaktı.

“Bazılarını. Ama bir editör tarafından abartılmış, hiç de adil değil.”

“Ah, Tess, kendimi berbat hissediyorum. Cosmo çok öfkeli.”

Lucile öylesine kırılgan görünüyordu ki, yüzü son derece yorgun ve kırılgan gibiydi. Tess içgüdüsel olarak, onun elini tuttu. “Bu sadece gazeteleri sattırmak için birilerinin bulduğu bir yol. Aynı şey İngiltere’de de yapılıyor.”

“Ama onların kurbanı ben değilim.” Lucile pencerenin yanındaki ipek kaplı kanepeye çöktü. “Cosmo kendimi öne attığımı, bu felaketin ortasına yerleştirdiğimi ve bedelini ağır ödeyeceğimi söylüyor. Şimdi herkes peşimizden gelecek, her tür hikâyeyi uyduracaklar. Neden benimle dalga geçiyorlar ki?” Lucile gazeteyi Tess’in elinden kapıp yere fırlattı. “Şu cümleleri okudun mu?” Ses tonuna alaycı bir hava vererek gazetede yazılanları söyledi: “‘Kocama dedim ki, bu seyahat sabaha kadar sadece ufak bir keyif gezisi olacaksa da, bu filikaya binmeliyiz.’ Ben asla böyle bir şey demedim. Dedim mi?”

“Hayır, demediniz, siz hiçbir şekilde böyle saygısız değildiniz.” Lucile’e dün gece ne kadar şey anlattığını hatırlatmanın bir faydası yoktu. “Siz sadece hikâyeyi anlatıyordunuz.”

“Teşekkür ederim, tatlım. Sen beni anlıyorsun.” Lucile gerçekten rahatlamış görünüyordu. “Neyse ki *New York Times*’ta benimle ilgili hiçbir şey yok. O Wade denen kız bütün ön sayfada, kaptanın başarısızlığı ve White Star’ın zavallı açıklamaları hakkında yazmış ve birkaç da kılıpayı kaçma hikâyesi eklemiş. Verdiğim akşam yemeğini yazmamış. Muhtemelen mideye indirdiği o güzel yemek için bize bir şeyler borçlu olduğu aklına geldi.” Lucile, Tess’e baktı.

“Ne pis mahlûklar şu muhabirler,” diye devam etti Lucile. “Neyse şimdi hazırlanmama yardım et. Mağazama gitmeliyim. Tanrı’ya şükür, elbiselerin çoğunu gösteri için vaktinden önce önce göndermiştim. Eğer hepsi birden batıp gitseydi bu gerçekten korkunç olacaktı. Şu...”

“Peki ya soruşturma?” diye sordu Tess şaşırarak.

Lucile ona sert bir ifadeyle baktı. “Gazetede çıkan bu hikâyeden sonra mı? Tess, oraya inersen, muhabirlerin arasında boğulacağım. Bu sabah gazeteleri getiren oğlanın ne dediğini biliyorsun. İnsanların aşağıda ‘milyonerin filikası’ hakkında konuştuklarını söyledi. Nasıl aşağıya inebilir ve alaylarla karşı karşıya kalabilirim?” Lucile elini boşver dercesine salladı, şimdi daha kararlı ve daha az solgun görünüyordu. “Sen gidip neler olduğunu öğren. Dün gece otelin çamaşırcısına gönderilmiş olan elbiseni aldın değil mi? Ben mağazaya gidiyorum.”

Tess elini kapının topuzuna koydu ama arkasını dönmeyemedi. Bilmek zorundaydı. “Cankurtaran filikanızda korkunç bir şeyler yaşandı mı?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

“Sen de mi beni suçlamaya çalışıyorsun?” Lucile’in sesi aniden öfkeyle dolmuştu.

“Hayır, elbette, değil. Fakat..”

“Tanrı aşkına, hiçbir şey olmadı. Kesinlikle hiçbir şey ve filikamızın o kadar büyük olmasıyla ilgili bu kadar çok şey konuşulması inanılmaz derecede saçma. Filika oldukça küçüktü. Darlinglerin aldatmacası dışında hiçbir şey olmadı. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.” Ancak aslında hissetmiyordu. Lucile’in gülümsemesi kendini zorladığını belli eden bir şekilde yüzüne yayılmıştı.

Saat dokuzda, Tess otelin çoktan mahşer yerine dönmüş olan doğu odasına doğru gidiyordu. İçeri girmeye çalışırken zorlukla nefes alabiliyordu. İçerisi beş tane devasa kristal avizenin voltajı altında kaynama noktasına gelmiş yüzlerce insanla dolu olduğu için daha da boğucu bir hale gelmişti. İnsanların çoğu, özellikle de hırpani giysiler içerisinde olanlar duvar diplerinde sıkışmışlardı. Tess koltuk altlarından ter aktığını fark edip üzerine giyecek daha hafif bir şeyler almış olmayı diledi. Cosmo dün gece kapısının altından bir zarfın içerisinde ilk haftalığını Amerikan doları olarak vermişti ama Tess bunu kıyafet gibi anlamsız bir şeye harcayacak değildi, tüm sahip olduğu o paraydı.

Şişman bir kadın Tess'in arkasındaki son boş kalan yerlerden birine oldukça geniş olan beliyile oturup sohbet etmek üzere öne eğildi. Bu kadın Tess'in bulunduğu cankurtaran filikasında küreklere geçen cesur kadın Margaret Brown'dı.

"Tekrar merhaba, kürekçi arkadaşım." Yüzü son derece yuvarlaktı ve bir anne şefkatine sahipti. "Hanımın bu sabah kesinlikle epeyce haber oldu, değil mi?"

"İnsafsızca," dedi Tess çabucak.

"Röportajı o vermedi mi?"

"Şey, verdi, evet."

"Ah, bu çok kötü. Bulunduğu filikayı 'milyoner filikası' diye adlandırmak pek adil değil bence. Çünkü bütün filikalarda bir sürü milyoner vardı. Ancak bunların arasından birinin çekilmesi güzel değil. Duff Gordonların önünde zor zamanlar var."

"O sadece hikâyesini anlatmaya çalışıyordu..."

Bayan Brown şefkatle Tess'e baktı. "Görüyorum ki sadık bir genç kadınsın. Eğer şanslıysa, Bayan Duff Gordon resmi bir hesap vermeden kurtulur. Senatör Smith'in herhangi bir kadını şahitlik etmek için çağırması kurallara uygun bir şey. Bizim böylesine kamusal bir travmayla başa çıkabilmek için fazlasıyla hassas olduğumuzu düşünüyorlar. Sence de gülünç değil mi? Ben şöyle düşünüyorum. Bu adamlar bizimle ilgili veya bizden gelecek herhangi bir eleştiriyi duymak istemiyorlar."

"Peki sizce..." diye söze başladı Tess. Ancak dikkati aniden odanın arka taraflarından bağırان bir kadına yöneldi. "Neden hepiniz benden nefret ediyorsunuz?" diye bağırdı kadın. "Kendi hayatımı kurtarmaktan başka ben ne yaptım?"

Bütün odayı mırıltılar kapladı, neredeyse seslerin işitilemez bir temizliği gibiydi bu.

"Ah, işte," diye mırıldandı Bayan Brown. "Birinin kocası muhtemelen ona yerini vermişti. Her şey hâlâ öyle taze ki."

"Soruşturma birazdan başlıyor."

Bayan Brown biraz daha öne eğildi. "Canım, Neptune* bize karşı fazlasıyla iyi davrandı," diye fısıldadı, sıcak ve samimi bakışlarla. "O sulardan çıkmayı başardık ve şimdi de bu ifade verme sürecine dayanacağız."

Gerçekten de doğrudu. Bu sözler Tess'e bir hareket gücü kazandırmıştı. Ayağa kalkıp duvara karşı iteklenen o kadını işaret etti. "Birileri şu kadına oturacak bir yer versin," diye bağırdı elinden geldiği kadar yüksek bir sesle.

*Neptune: Mitolojide deniz tanrısı. -ç.n.

“Onun da bizden biri olduğunu görmüyor musunuz? Çok ayıp!”

Bütün odaya bir sesizlik çöktü. Tess oturmak için en ufak bir hamle yapmadı. Sadece durup meraklı seyircilerin gülmesine ve onu onaylamamasına izin verdi ve bunları hiç umursamadı. Tess çevresindeki korkuyu ve ıstırabı hissedebiliyordu.

Kapı girişinde bir hareketlilik oluştu sonra. Bir adam o kadının kolunu tutup kendi yerini vermek üzere sandalyesine giderken eşlik ediyordu. Bütün odayı iç çekişler kaplamıştı ve gerilim azalmıştı. Tess kendi öfkesine şaşırarak yerine oturdu. Tüm bakışların ona döndüğünün farkındaydı şimdi.

“Aferin sana, canım,” dedi Bayan Brown samimi bir şekilde, onun sırtına vurarak. “Ayağa kalkıp onların gözleminin ortasına bir yumruk çaktın.”

“Başım belaya girebilir.”

Bayan Brown’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Bela mı? Amerika’da herkesin başı belaya girer, bu hep böyledir. İnsanlar suratlarına gerçeğin çarpılmasından hoşlanmazlar, ama bazen buna son derece ihtiyaçları var aslında. Birisi için ayağa kalkma cesaretini gösterdin. Bunun neresi yanlış? Etraftaki insanların bütün o dedikoduları ve söylentilerinden çok, gerçeğin savunulmasını tercih ederim. O hafızasını kaybetmiş kişiyle ilgili söylentilerin bile doğru olup olmadığından emin değilim.”

Tess oturduğu yerde doğruldu. “Hangi hafızasını kaybetmiş kişi?”

“Ucuz olan bölümdeki güvertede akli karışmış olan zavallı bir ruh. Söylenene göre kimse ona sahip çıkmamış.”

“Ucuz kısımdan biri olduğuna emin misiniz?”

Bayan Brown, Tess’e meraklı bir şekilde baktı. “Kim olmasını umduğunu bilmiyorum canım ama şimdiye kadar hiçbir birinci sınıf yolcu teşhis edememiş.”

Tess bunun doğru olduğunu kabul ederek başını eğdi.

“Bak senin için bir hikâye daha. Kurtardığın şu küçük oğlanlar var ya?” dedi Bayan Brown, konuyu değiştirerek.

“İyiler mi?” diye sordu Tess hemen, kalbi hızla çarpıyordu. Michel ve Edmund’a veda etmek zor olmuştu. “Yetkililer herhangi bir aile üyesini tespit edebilmişler mi?”

“Öyle de denebilir.” Bayan Brown’un yüzü kederliydi. “Bay Hoffman’ın gerçek adı Michel Navatril’miş. Kadının çocuklarını kaçırmış. Anneleri sapasağlam ve onları geri almak için çıldırıyor.”

“Tanrım.” Eğer *Titanik*’teki apaçık çocuklarını seven o üzgün suratlı adam onları annelerinden çalıyorsa, kim gördüğünü kişi olabilirdi ki?

“Bir sürü hikâye.” Bayan Brown yakınlarında oturup enerjik bir biçimde elindeki yelpazeyi sallayan siyahlar içindeki güzel bir kadını başıyla işaret etti. Gösterişli gür saçları vardı, yüzü porselen bir fincan gibi solgundu.

“İşte Bayan Bremerton, zengin dullardan biri. Kimi dava edeceğini öğrenmek için burada olduğuna eminim. Sağ Kalanlar Komitesi için bağış yapmasını istediğimde beni reddetti. Bazıları parayı sadece kendileri için istiyorlar. Bence maddi şeyleri fazlaca önemsiyorlar.”

Tess, Bayan Brown’ın gösterdiği kadına onun sakinliğinden büyülenmiş olarak bakakaldı. Buna inanamıyordu, bu kadın Jack Bremerton’ın eşiydi. “Yıkılmış olması gerekirdi,” diye fısıldadı Tess.

“Bay Bremerton’un onu boşayacağı gerçeğini herkesin bildiğini düşünürsek yıkılmış olması gerekemeyebilir.” Tess içini çekti ve Bayan Brown ona meraklı bir ifadeyle baktı. “Bay Bremerton’ı tanıyor muydun yoksa canım?”

Odanın kapısında ani bir hareketlenme olduğunda Tess buna verilecek bir cevap arıyordu. Dikkatlerin başka yöne çekilmesine minnettardı. O da neler olduğunu izlemek için kapıya döndü. Daha önce *Carpathia*’nın güvertesinden dolaşmış olan Senatör dar koridordan içeriye girmek üzereydi. Tahminen ellilerinin sonlarında diye düşündü Tess, yüzündeki son derece büyük ve güçlü görünen bıyık bir anıtı bile süsleyebilirdi. Senatör, Tess ve Bayan Brown’ın yanından geçerek arkadaki duvara konumlandırılmış ve şimdiden soruşturma komitesinin üyeleri tarafından doldurulmuş masanın başına geçmek üzere ilerledi. Giydiği kadife yakalı siyah bir ceket sandalyesine oturur oturmaz çıkardı.

Senatör Smith elindeki tokmağı sesizliğin sağlanması için masaya vurdu.

“Sessizlik, lütfen.” Oturum başlamak üzereydi.

Pinky, Bruce Ismay’e gözlerini dikmiş, biraz daha yakınlaşması için fotoğrafçısına işaret etti. Bir yandan da zengin, önemli adamların halka açık bir soruşturmada *fazla* zengin görünmelerinin büyük bir hata olduğunu nasıl anlamadıklarına şaşırıyordu. White Star Denizcilik Şirketi’nin güvenilirmez müdürü ipekten koyu mavi bir boyun bağı takıp lacivert bir takım elbise giymişti ve üzerindeki her şey, göğüs cebindeki keten mendiline kadar zenginlik kokuyordu.

“O elmas yüzüğü çıkarmalıydın, İsmay,” diye mırıldandı Pinky kendi kendine. Fotoğrafçıya İsmay tam elini kaldırdığında çekmesi için işaret etti, dev gibi elmas avizelerin altında pırıl pırıl parlıyordu. Çakan bu ışığı yüksek bir ses takip etti.

“Şu fotoğrafçıları dışarı çıkarın!” diye kükredi Senatör Smith. “Bir beyanınız var mı, Bay İsmay?”

Görünüşe göre şaşırmış olan İsmay boğazını temizledi ve kelepçesini çekti. “Bu korkunç felaket karşısındaki derin üzüntümü ifade etmek isterim,” diye başladı söze. “Amerikan Senatosu’nun bu soruşturmasını gayet iyi niyetle karşılıyor ve saklayacak hiçbir şeyimiz olmadığını belirtmek istiyoruz. *Titanik*’in yapımına kesinlikle daha fazla para harcanamazdı.”

“Peki, niçin kaptanı o buzlu alanda daha hızlı gitmesi için sıkıştırıyordunuz?” diye bağırdı kapının yanındaki bir adam.

Smith elindeki tokmağı aralıksız bir biçimde vurdu bu sefer. Bu kalabalığı kontrol altına almayı başarabilecek miydi? Belki de bu oturum birkaç gün daha beklemeliydi. Hayır, o zaman İsmay tanık sandalyesinden kaçardı. Senatör tokmağı bir kez daha hızla masaya indirdi.

Smith oda sessizleştğinde “Gemiden ayrılışınız hangi şartlar altında oldu?” diye sordu.

“Filika hemen oradaydı,” diye yanıtladı İsmay. “Filikada belli sayıda erkek vardı ve bir görevli hiç kadın olup olmadığını sorduğunda cevap gelmedi, zaten güvertede hiç yolcu kalmamıştı.”

Birkaç kişi birbirlerine bakarak huzursuzca kıpırdandı. Güvertede hiç yolcu kalmamış mıydı? Saçmalık.

“Bu büyüklükteki bir gemiye göre cankurtaran filikalarınızın teçhizatı nasıldı?”

“Size bütün söyleyebileceğim, geminin yolcu sertifikası alacak derecede yeterli sayıda cankurtaran filikasına sahip olduğudur,” dedi Ismay kesin bir biçimde. “Gemi, İngiliz Ticaret Heyeti’nin şartlarına uygun olarak tümüyle filikalarla çevriliydi.”

Smith sandalyesinde geriye yaslandı. Tümüyle filikalarla çevrili mi? Bu da ne demekti? Ismay gemide yeterince filika olmadığını ve filikaların gerekli teçhizatla doldurulmadığını biliyordu ama asla söylemeyecekti elbette.

Sonraki iki saat boyunca Smith ve soruşturma komitesinin diğer üyelerinden sorular gelmeye devam etti. Odadaki hava öyle boğucuydu ki Senatör Smith bile büyük beyaz bir mendille yüzünü silmek zorunda kalıyordu. Sonunda elindeki tokmağı oturuma ara verildiğini duyurmak için vurdu. Ismay’ın White Star Denizcilik Şirketi’ni yalancı çıkaracak bütün sorulara ustaca kaçamak yanıtlar vermeyi becerdiği gerçeğini kabullenmişti. Ancak Ismay o soğuk tavırlarının lekесinden kendini temizlemeyi becerememişti. Bir sonraki tanığın *Carpathia*’nın kaptanı, Arthur Rostron olacağı odadakilere duyuruldu. Rostron onurlu bir adamdı, iyi bir tezat olacaktı.

★★★

Tess biraz temiz hava almak için can atarak, kalabalığın arasından güçlүkle lobiye ulaşmak üzere ilerledi. İnsanlar aceleyle itişip kakışarak birbirlerini ileri gitmeye zorluyorlardı. Tess aniden *Titanik* güvertesinde hepsine hakim olmuş olan panik duygusunun bir hançer gibi saplandığını hissetti. O da önündekileri iteklemeye, sıkıştırmaya başla-

dı ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. Burası o ölüme mahkûm geminin güvertesi değildi, burası bir odaydı, hepsi bu, kalabalık bir odaydı sadece. Tess tekrar derin bir nefes aldı, neredeyse kapıya ulaşmıştı. Böylesi bir kalabalığın içinde kendini rahat hissedebilmesi için aradan epeyce zaman geçmesi gerekecekti.

Tess asansörün yanında gözlerini dikmiş doğrudan ona bakmakta olan Pinky'yi gördü. Tess ona doğru yaklaşıırken Pinky'nin dudaklarında hafif, sorgulayan bir gülümseme vardı. Dün gece omzuna astığı aynı büyük sarkık çanta hâlâ duruyordu. Çantanın sapı epeyce uzundu, öyle ki Pinky'nin belinden çok daha aşağıya sarkıyor, odadan çıkmakta olan diğer insanlara çarpıyordu. Birkaç sinirli bakış Pinky'nin bulunduğu yere yöneldi ama o bu bakışlara karşı bir etkilenmezlik zırhı takınmış gibi görünüyordu. Hassas bir ayak parmağına bastığında "Ah pardon," dedi.

"İnsanların sana öfkelenmesine neden oluyorsun," dedi Tess.

"Bunda yeni bir şey yok," dedi Pinky omzunu silkerek. Sonra bir anlığına durakladı. "Dün gece sana sırt çevirdiğim için üzgünüm. Akşamı berbat ettim."

"Hayır, etmedin. Söylemen gerekeni söyledin ve buna hayranlık duyuyorum."

"Yeterli bilgiyi elde edene kadar etrafta kalamamış olmamı kastetmiştim. Şimdi birkaç soruyu yanıtlar mısın peki?"

Tess başını salladı. "Eğer yardımcı olabileceksem tabii ama olabileceğimden emin değilim."

"Bayan Duff Gordon'ın, filikaya daha fazlasını alıp getirmek kolay olacağı halde, tayfanın geri gidip hayatta ka-

lanları getirmesine izin vermeyi reddettiğini işitiyorum. Ne düşünüyorsun?”

“Nasıl bilebilirim ki? Orada değildim.”

“İyi bir kaçış oldu bu. Pekâlâ, cankurtaran filikasındaki bir denizciden bunları duydum.” Pinky birdenbire konuşmanın yönünü değiştirdi. “Ayrıca Bayan Brown adındaki bir kadın filikalarındaki kürek çekme işini kadınların yaptığını ve senin o kadınlardan biri olduğunu anlattı.”

Tess başını salladı, sonra da güldü. “Denizciler inanılmazlardı. Filikamızdakilerin hayatları boyunca ellerine bir kürek aldıklarını bile sanmıyorum.”

“Bu güzel bir ifade oldu,” dedi Pinky, çantasını kalemini ve defterini bulmak için karıştırırken. “Erkekler korkağın teki çıktıklarında kadınların kimbilir kaç kez işleri ele almaları gerektiğini bir düşün. Bir de o kibirli ahmaklar bizim oy kullanmamıza bile izin vermezler...”

“Kadınlara oy hakkı verilmesi taraftarı mısın?”

“Elbette.” Pinky’yi, Tess’in suratındaki anlık merak eğlendirmişti. “Ve eğer burada kalırsan sen de öyle olacaksın.” Sonra, gene beklenmedik bir geçiş yaparak sordu. “Sana ahşaptan oyulmuş bir filika veren hangi denizciydi?”

“Bunun bir önemi yok, o sadece ahşaptan bir nesne.” Tess niye bu bilgiyi vermek istemediğini bilmiyordu. Belki de Pinky her şeyi bilmek istiyor gibi görüldüğü ve kolayca sürprizler yapabildiği için böyle hissetmişti.

“Öyle mi?” Pinky hayal kırıklığına uğramış bir ifadenin yüzüne yerleşmesine izin verdi ama cevabını almıştı. Belki de gemide bir romantizm olmuştu? Buradan oldukça hoş bir yan haber çıkarabilirdi. Ya da belki... Of, unut gitsin. Defterini kapatıp tekrar çantasına koydu. Tess’den hoş-

lanmıştı. Daha fazla zorlamaya gerek yoktu. En azından şimdilik.

Avizenin ışığı, oturumun tekrar başlayacağını işaret ederek yanıp söniyordu. Tess, zorlu bir mücadeleye hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirerek “Tekrar odaya dönmeyen vakti geldi,” dedi.

Pinky bu hareketi kaçırmamıştı. “Bu oturumları bu kadar çabuk yaptıkları için hepsi gerizekalı,” dedi. “Gulyabanı olduğumuzu düşünüyor olmalısın.”

“Bugün her yerde gulyabaniler görüyorum,” dedi Tess. “Hiç kimse gerçek görünmüyor.”

“Bu bir tür oyun. Kişisel olarak alınmamalı. En azından her zaman değil.”

“Biliyorsun, oyunlar can yakabilir,” diye yanıtladı Tess.

“Biliyorum. Ama senin canını yakmaya çalışmıyorum ben.” İkisi süratli, savunmasız bakışlarla birbirlerine baktılar. Sadece bir saniye için Tess kendisinin, Pinky’nin aklı ve kalbi arasındaki çelişkileri anladığına inanmasına müsaade etti.

Kaptan Rostron sıradışı bir şekilde uzun boylu bir adamdı, bu Tess’in onu *Carpathia*’nın güvertesinde ilk gördüğü andan itibaren fark ettiği bir şeydi. Kaptanın kel kafasının yeni doğan güneşin altında nasıl parladığını hatırlıyordu.

Kaptan şahitliğine başladığında odaya bir sesizlik hakim olmuştu. *Carpathia* ve *Titanik* arasında elli sekiz millik ürkütücü bir mesafe vardı ve imdat çağrısını aldığı anda hızlı hareket etmeseler çok geç kalmış olacaktı. Kaptan faz-

ladan gözcüler görevlendirmiş ve güverteye acil durum gereçleri getirilmesini emretmişti. Hayatta kalanlar için yataklar hazırlatılmıştı. Gemideki her damla su buhara dönüştürülebilsin diye bütün sıcak suyun kapatılmasını emretmişti. Buz dağları olsun olmasın, gemi son hızla yol alabilecekti.

“Kaptan, hayatta kalanları taşıyan *Titanik* cankurtaran filikalarını bize anlatabilir misiniz?” dedi Senatör Smith anlatılanların bir noktasında. “Kaç kişiyi taşıyabilirlerdi?”

Tess cevabı bekleyerek gözlerini kapattı.

Kaptan “Katlanabilir filikalar altmış ila yetmiş beş kişiyi rahatlıkla taşıyabilirlerdi,” diye yanıtladı.

Bir sonraki tanık Charles Lightoller, *Titanik*’in ikinci yetkilisiydi, sağ kurtulan en yüksek rütbeli yetkiliydi. Lightoller’ın, Senatör Smith’in denizcilik işleriyle ilgili bir uzman olmadığını anında anladığı aşikârdı. Smith’in teknik konularla ilgili ilk soruları oldukça beceriksizceydi, belli ki yeterince bilgilendirilmemişti. Lightoller her seferinde bir çocuğa açıklar gibi bazı gemi ayrıntılarını sabırla açıkladı, diğerlerinin de bir espriye katılmalarına izin verir gibi kafasını sallayıp, ufak gülücükler veriyordu anlatırken. Tanık sandalyesine otururken, buzdağlarının yakınlığı, geminin hızı, uyarının olmamasıyla ilgili sorulara cevap verirken son derece kendinden emindi.

Sonra beklenmedik bir şekilde, doğrudan bir soru geldi. “Cankurtaran filikalarına yolcu bindirilmesinden sorumluydunuz bayım. Niçin pek çoğu kapasitesinin alacağı kadar tümüyle doldurulmamıştı?”

“Tümüyle dolu olan filikaların suya indirilirken yolda çökebileceğinden korkmuştum,” dedi Lightoller hiç tereddüt etmeden.

“Peki ama insanlar filikalara binebilmek için yaygara koparmıyorlar mıydı?”

“Bazıları evet, bazıları hayır.”

Tess o kafa karıştıran kargaşayı düşündü, insanların filikalara doğru itiş kakış ilerlemelerini ya da onlardan uzaklaştırılmalarını, bağırışları, çığlıkları ve o kısacık saatler içerisinde yaşanan tüm keşmekeşi...

“Eğer yapabilseydiniz, farklı bir şekilde yapar mıydınız?”

“Hayır, mümkün olan en iyi şekilde bunun üstesinden geldim.”

Odada insanlar birbirlerine bakıyorlardı, öfkeli olanların bağırışları yükseliyordu. Çekingen olanlar dudakları mühürlü bir şekilde öne arkaya sallanıyorlardı. Tess tanık sandalyesindeki adama baktı. Daha önce de sakın yalancılar görmüştü. Sadece bir şeyi soğukkanlı ve ikna edici bir şekilde söylersen sana inanan birileri çıkıyordu.

“Açık vermeyecekler,” diye mırıldandı arkadan bir adam. “Kimse suçlanmayacak.”

Tess orada oturup öylece bakmaya ve kendi saflığına hayret etmeye terk edilmişti.

Lightoller’ın ifadesi –iş vereniyle ilgili bir gıdım bile eleştiri taşımayan ifadesi– saatlerce sürdü ama en sonunda bitti ve belli ki yorgunluktan bitap düşmüş olan Senatör Smith oturuma o gün için ara verdi. Dinleyicilerden bazıları mırıltılı nazik övgü cümleleriyle onun elini sıkmak

için öne atıldı. Ancak çoğu kendi aralarında konuşarak dışarıya çıkıyordu.

Smith kâğıtları topladı. Ismay ve Lightoller'in ifadelelerinde şaşırtıcı bir yan yoktu. Eğer bir ihmalin varlığı bulunursa başlarının belada olacağını gayet iyi biliyorlardı. İngiliz bile olsalar, Amerikalıların onları dava edebileceğini biliyorlardı. Bu sona erdiğinde İngiliz makamlarının soruşturmasıyla karşı karşıya kalacaklarını biliyorlardı.

Omzunu dik tut, dedi Senatör kendi kendine. Başardığı bir şey vardı: En azından hiçbir İngiliz uzun bir süre için herhangi bir yere gitmeyecekti.

Pinky, *New York Times*'taki çalışma masasında kendini geriye itti. Sandalyenin kırık olan tekerleği yine ofisin çam zeminindeki gediklere takılmıştı. Bu gece hiçbir şey umurunda değildi. Herkes yarın hikâyelerde bugünkü ifadeleri görecekti. Ancak onunkilerde değil. Pinky'nin hikâyesi daha çekiciydi, hızlı yazılmış, erken gece baskısına manşetten girmişti ve iyi bir hikâyeden öteydi, zenginlerin dünyasını deşecekti. Ne kadar da geri zekâlılardı! Demek Duff Gordonlar başkalarından daha kötü herhangi bir şey yapmamışlardı, öyle mi? Pinky buna inanmıyordu. Kibirlerinin kırılıp devrilmesini hak etmişlerdi. Bu gerçek hikâyedeki sırlardı onlar, çoğunlukla fakir insanlar ölmüştü ve çoğunlukla zengin insanlar kurtulmuştu.

Pinky önündeki gereksiz kâğıtları buruşturup top haline getirdi ve onları birer birer uzaktaki duvara dayalı olan çöp kutusuna atmaya başladı. Bu haberin yetiştirme saatine kadar süren gerginliğini azaltıp rahatlatmanın iyi bir

yoluydu. Pinky odadaki en iyi atışçılardan biriydi. Ayrıca Van Anda'yla yapılan bir tartışmayı kazanmak ona kendini iyi hissettirmişti. Nasıl olurdu da ona bilgi veren adamın ismini açık edebilirdi? Adam hemen kovulur ya da sınır dışı edilirdi, o denizcilere yapacakları şey buydu. "Tamam," demişti en sonunda Van Anda. "Burada bir şeyleri açığa çıkarıyorsun, o yüzden bir sonraki adımda neler olacağına karşı hazırlıklı ol." Yarın ilk önce kadınların ve çocukların kurtarılmasının skandal olduğunu düşünen, kadınların oy kullanma hakkını destekleyenlerle konuşacaktı. Bu bazıların tüylerini diken diken edecekti.

Van Anda'nın keyifli sesi Pinky'nin konsantrasyonunu bozdu. "İyi iş, Pinky. Smith, onun ifadeleri almasını beklemeden bu bilgileri kendi başına elde ettiğin için deli olacak. Diğer muhabirler gibi burada boy gösterip durma ne gerek var? Evine git, yarın bir oturuma gideceğini unutma."

"Bir dakika içinde gidiyorum."

"Tabii, biliyorum."

O sırada ayaklarının altında hafif bir gürültü oldu. Baskı makinesi çalışmaya başlamıştı.

"Artık gidebilirsin," dedi Van Anda nazik bir şekilde. Pinky'nin nereye gideceğini merak ediyordu. Van Anda en iyi muhabirinin odaklanabilme kabiliyetine, tek başına bir pansiyonda sıcak bir tabaktan ibaret olduğundan şüphelendiği özel yaşamı hakkında herhangi bir şeyi paylaşmayı reddetmesine ilk defa şaşırıyordu. Bu meslekteki kadınlar gerçekten tuhaflardı.

Pinky elindeki top haline getirip buruşturduğu bir kâğıdı daha çöp kutusuna yolladı ve kalkıp çantasını omzuna

astı. Van Anda'ya alaylı bir selam verip yerdeki bir portakal kabuğuna ayağıyla vurarak haber odasında hızlı adımlarla ilerledi. Neden burası hep böyle kirliydi? Birileri *New York Times*'taki bu insanı şoke eden berbat temizlik ve bakım işlerini haber yapmalıydı. Merdivenlerden ikişer ikişer inerken kendi kendine gülümsedi. Bu gece mutluluktan step dansı bile yapabiliirdi. Bir kez daha yıldızların altında hızla dönmenin, hiç kimseye borçlu olmamanın, binlerce kişinin göreceği haberi yapanın adının koyu olarak yazıldığı satırda tertemiz ve dimdik durmanın o tatlı hissini yaşayacaktı ve eğer bu yeterli değilse, hiçbir şey yetmezdi kimseye.

Tess, Waldorf Astoria'nın döner kapısından geçerek dışarıya çıktı ve soğuk, keskin havayı içine çekti. Bu ona kendini çok iyi hissettirdi. Bayan Duff Gordon'ın mağazadan geri gelip gelmediğini merak etti. Dönmüş olmalıydı, gün batımı neredeyse yaklaşmıştı. Tess'in önündeki cadde atlı arabaların takırtısı ve otomobillerin gürültüsü ile doluydu ve gökyüzü pembeye boyanmıştı.

Ancak Tess yukarı çıkıp bunu öğrenmek istemiyordu. Henüz değil. Otelin kapıcısı yakınlarda burada şehrin ortasında bir parkın, oldukça güzel bir parkın olduğunu söylemişti. Adam Tess'in bunu hiç duymamış olmasına şaşırılmıştı.

"Tess." Sakin, tanıdık bir ses söylemişti adını.

Jim Bonney kaldırımında duruyordu, elleri, tokası olmayan düğümlemiş kemerli bol pantolonunun ceplerindeydi. Son görüştükleri günden bile daha hırpani görünü-

yordu. Lacivert üniforması ve pirinçten parlak düğmele-riyle otelin kapıcısının gözlerinde bir aşağılama olduğunu gördü Tess. Komiler ve kapıcıların, içeriye kalabalıklaştıran sağ kalan ucuz sınıf yolcularına da aynı şekilde baktıklarını fark etmişti.

“Jim,” dedi Tess kendisindeki ani sevince şaşırarak. “Seni tekrar göremeyeceğimden korkuyordum.”

“Sana bir bakmak istedim. Dedim ki kendi kendime, o güzel otelde kalıyor, benim de iki ayağım sağlam. Sallanmayan zeminde nasıl oluruz acaba?”

“Evet, altımızdaki hiçbir şey hareket etmiyor.”

“Dalga yok, batan bir ufuk çizgisi yok, çatırdayan gü-verteler yok.”

“Su yok.” Tess hafifçe titredi. “Yürüyüşe çıkabilmek in-sana özgürlük hissi veriyor.”

“Sana eşlik edebilir miyim?”

Tess ihtiyatlı olması gerektiğini hissetti. “Bayan Duff Gordon hakkındaki yazıları okudun mu?”

“Evet.” Jim’in yüzüne anında bir gülümseme yayılmış, sonra kaybolmuştu. “Bunu kendine yapmayı becermesi inanılır gibi değil.”

“Ben hâlâ onun için çalışıyorum, biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Aynı anda hem yürüyebilir hem de konuşabiliriz değil mi?”

Jim’in gözlerindeki ışık karşı koymak için fazlasıyla çe-kiciydi.

“Evet, tabii ki,” dedi Tess ve artık apaçık bir onaylama-ifadesiyle Jim’in kılıksız halini baştan aşağıya süzmekte olan kapıcıya ters bir bakış attı.

Jim’in gözleri onun baktığı yeri takip etti. “Canını sık-

masına izin verme,” dedi omzunu silkerek. “Benimkilere benzeyen giysilerini çıkaralı daha birkaç ay ya da en fazla bir yıl olmuştur. Bu da onu rahatsız edecek kadar yakın bir süre. Günün birinde onun işini savunan insanlardan biri olacağım. Sen de o adamın yanından deve kuşu tüylü elbiselerle geçeceksin.” Jim öylesine esprili ama son derece kendinden emin bir şekilde konuşmuştu ki, Tess otelden uzaklaşırlarken kendini gülmekten alıkoyamadı.

“Bugün ifadeleri dinlemek için mi oradaydın?” dedi Tess.

Jim başını salladı.

“Ne düşündün?”

“Ayağa kalkıp konuşan kızla gurur duyduğumu.”

Tess kızardı ve memnun oldu. “Teşekkür ederim ama ya ifadeler?”

“Rostron gibi bir adam bizi kurtarmaya azimli olduğu için şanslıydık,” dedi Jim ciddi bir şekilde. “Çok cesurdu. Ancak Lightoller? Sadece şirkete ait olan biri işte. Örtbas etmeye çalışıyor.” Jim durdu. “Kadın muhabirle konuştuğunu gördüm. Yoksa ara verildiğinde yanına gelecektim.”

“Onunla tanıştın mı?” Tess şaşırmıştı.

“Tabii. *Carpathia*’da her yana koşup duruyor, konuşturmak için denizcilerin yakasına yapıştıyordu,” dedi Jim. “Tümüyle şevk ve enerji dolu, fena bir tip değil. Sadece işini yapıyor, tıpkı bizim gibi.”

“Konuştunuz mu?”

Jim omzunu silkti. “Diğerleri gibi, birkaç dakika.”

“Ondan hoşlandım,” dedi Tess tereddütle. “Yine de beni huzursuz ediyor.”

“Elindeki bilgiler gerçek, Tess.”

“Ama kötü birileri bulmak istiyor. Her detay daha da karanlık bir şeylere götürmek zorunda sanki.”

Jim, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek geriye itti ve bir iç çekti. Saçları Tess’in daha önce hiç dikkat etmediği, içinde altın rengi kısımlar taşıyan bir kahverengiydi. Saçları gözlerinin önüne düşmeye devam ettikçe, Jim de onları parmaklarıyla geriye taramaya devam ediyordu. Tess’in içinde Jim yerine saçlarını arkaya atıp düzleştirme isteği yükseldi aniden. “Benim bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama bu sabah gazeteler Lucile’yle dalga geçiyorlardı, bu adil değil.”

Jim ona şaşkın bir ifadeyle baktı. “Adaletin bununla hiçbir alakası yok. Lucile o filikadaki kahraman değildi. Eğer ifade vermek için çağrılacak olursam, gerçeği söylemek zorundayım.”

“Onu yerden yere mi vuracaksın?”

“Ben olaya öyle bakmıyorum.”

“Etrafındaki herkese emirler yağdırdığını ve her şeyin onun istediği gibi yapılmasını istediğini biliyorum. Ah, Jim, gezintimizi yine başka bir tartışmayla berbat etmeyeceğiz, öyle değil mi?”

“Fazlasıyla yargılayıcı olduğumu düşünüyorsun.”

“İnatçısın. Bu kelimeyi daha çok seviyorum.”

“Çok nazıksın. ‘Acımasız’ da diyebilirdin.”

“Evet, belki de.”

“Bak sana her şeyi anlatmadım...”

Tess, akşamın soğuğuna karşı paltosuna biraz daha sarındı ama aynı zamanda bir kalkan olarak da kullanmıştı bunu. Filikada neler olduğuyla ilgili daha fazla konuşmak

istemiyordu artık. Lucile'i açıklayabilmesinin bir yolu yoktu. Tess hâlâ onunla ilgili parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. Ancak Lucile'in derinliklerinde bir görünüp bir kaybolan o farklı kişi gerçektir, Tess bundan emindi. Sadece işine karşı hürmetkâr olduğu için böyle hissetmiyordu. Sadakati hak eden birini savunuyordu sadece. Tess dudaklarını birbirine bastırdı, kafasında aniden başlayan zonklamaya direndi. Bunun üzerinde kafa yormayacaktı, şimdi değil.

“Onu senden daha fazla tanıyorum.”

“Tamam.” Jim derin bir nefes aldı. “Belki bir noktada kime inanacağını seçmek zorunda kalabilirsin.”

“Bunu yapmak zorunda kalmak istemem.”

“Seni bu pozisyona sokmayacağım,” dedi Jim yavaşça.

Gerilim azalmıştı. Jim onu kolundan tuttu. “Hayır Bayan Collins, gezintimizi berbat etmeyeceğim. Size refakat eden kişi...” Jim dikkatli bir şekilde öne doğru eğildi. “...inatçı, beceriksiz bir denizci olabilir ama sizle geçireceği birkaç değerli anı mahvedecek bir aptal değil kesinlikle.”

Tess rahatlamış bir şekilde güldü. Jim sadece bir denizci olabilirdi ama Tess onun yanında olmaktan keyif alıyor, kavgaya etmek istemiyordu. Jim'in sözlerinin kör bir bıçak gibi değil de havada neşeli bir şekilde dans etmesi ne kadar güzel bir histi!

Tess'in ilk kez gördüğü bu büyük şehrin görüntü ve seslerini içlerine çekerek 5. Cadde'ye doğru yürüdüler. Sokaktaki bir tezgâh kapanıyordu, ikisi durup saçları kırışmış bir kuklacının daha fazla gösteri için yaygara koparan çocuklara aldırmadan mukavva bir levhayı söküp kuklalarını kaldırmasını izlediler. Önünde kırışık bir önlük

takılı olan bir kadın bir elma teklif edince Tess o anda ne kadar acıkmış olduğunu fark etti. Tam o sırada bir sokak satıcısının el arabası yanlarına yanaştı.

Jim, adamın arabasından buharlar çıkan sosisle dolu bölümü işaret ederek “Hot dog?” dedi.

“Köpek mi?”* diye sordu Tess şaşırarak.

“*Frankfurter*,”** dedi Jim gözlerini devirerek. Tess kızarıp başını salladı. Şimdi onların ne olduğunu hatırlamıştı ama gerçekten de tuhaf bir isimdi!

Ellerinde sosisli sandviçler, New York’un hayret uyandıran dünyasına bakarak yürümeye devam ettiler. Bir Fransız şatosuna benzeyen muhteşem bir otelin önünden geçtiler ve durup kapısının önüne yanaşıp göz alıcı akşama özel kıyafetler giymiş olan erkek ve kadınları alıp bırakan şık arabaları izlediler. Erkeklerin kafasında ipek silindir şapkalar, kadınlarda çok hoş dekolteli kıyafetler vardı. Hatta bazıları ışıktaki parıltıya elmas taşlar takmışlardı. Aralarından hangileri Bayan Duff Gordon’ın müşterileri olabilirdi acaba? Tess, içinde bir gurur hissederek muhtemelen birçoğu, diye düşündü.

Dolambaçlı patikaların ve çimenliklerin yapraklarla çevrildiği çok geniş bir alan olan park önlerinde uzanıyordu. Birlikte caddeyi geçtiler ve kule gibi yükselen karaağaçların yanlarda sıralandığı bir patikayı seçerek parka girdiler. Yaprakların arasından geçen solmaya başlayan altın rengi ışığı izlediler. Tess başını kaldırıp, alacakaranlığın yumuşak ışığıyla huzur bularak yukarıya baktı. İnişli yokuşlu çimenliğin üzerinde sadece birkaç kişi vardı. Ço-

* İngilizce’de sosisli sandviç ‘hot dog’ olarak adlandırılır ve hot “sıcak”, dog ise “köpek” anlamına gelmektedir. -ç.n.

** *Frankfurter*: Baharatlı Alman sosisi. -ç.n.

cuklar akşam yemeği için eve gitmeden önce topu son kez birbirlerine atıyorlardı. Çoğunlukla konuşan Jim'di, ilk başta ciddi bir biçimde, Tess'e geminin kazan dairesinde ölmüş olan arkadaşından bahsetmişti. Sonra Amerika'nın batısını, özellikle de ateşli bir biçimde cennet gibi anlattığı Kaliforniya'yı anlatmıştı. Söyledikleri Tess'in çok ilgisini çekmişti. Tek düşündüğü bu ülkeye gelebilmektir, buranın böyle büyük ve farklı olduğunu hiç düşünmemişti. Sadece New York bile başlı başına büyüleyiciydi.

"Oraları gidip görmek ister misin?" diye sordu Jim.

"Belki bir gün ama şimdi değil."

Jim, Central Park'ın geniş arazisine bakarak "Bu şehirde başarılı olacaksın," dedi. "Buranın sana istediğın şeyi sunacağını görebiliyorum."

"Umarım öyle olur," dedi Tess. "Lucile'den tasarım yapmayı öğreneceğim, en iyi kısmı burası. Onunla tanışmış olmam şimdiye kadar yakaladığım en büyük şansı."

"Ben de seninle tanışmamla ilgili aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Jim sessizce.

Tess ikinci kez şaşkın bir mutluluk yaşıyordu.

"Yani, belki," diye devam etti Jim hafifçe kızarak. "Belki sen de ona bir iki şey öğretebilirsin." Tess'e dönüp öyle sıcak, öyle samimi bir ifadeyle baktı ki, Tess neredeyse onun söylediğı şeye inandı. "Dünyalarımız o kadar da farklı değil biliyorsun."

Ah ama farklıydılar. Şaşırtıcı bir düşünceydi bu. Bu kadar kısa sürede? Sadece birkaç gün önce Jim'in dediğı doğru olabilirdi ve bir şekilde, belki sadece bunun yüzünden Tess aklına estiğı gibi davranmakta kendini özgür hissetti. Jim'in kolunu tuttu.

“Yürüyelim mi?” diye sordu Tess. “Hâlâ bunu yapabileceğimizi kanıtlamak için?”

“Neden olmasın?” dedi Jim sırtarak.

Ve sadece bir an için, tekrar *Titanik*’in güvertesindeki altın rengi gün batımına, her şey sonsuza dek değişmeden önceye geri döndüler.

Yavaşça, birbirlerine yakın durarak ama hiç dokunmadan Waldorf’a geri yürümeye başladılar. Tess, Jim’in çevre hakkındaki komik yorumlarını dinliyordu. Tiyatronun önünde bekleyen kalabalık, kürkler, parıltıyan piring tablolar, muhteşem siyah arabalar Jim’i ürkütmüyordu. Gaz lambaları da yakılmıştı. Işıkları gözden kaybolan güneşe direniyorlardı. Jim, Central Park’taki binilmek için kiralanabilen atların bile burnu havada demişti. Tess gülmüş, Jim’in o güzel kahverengi güzelliği okşama cesaretinden hoşlanıp kendi de denemek istemiş ve kısırağın üzerindeki cekete sürtünmesinden keyif almıştı.

“Ödül bekliyor,” dedi Jim neşeyle. “Ya da belki yakasını ters çevirmeni istiyordur. Senin yaptığın iş de bu değil mi?”

“Ben hiç deri üzerinde çalışmadım. İkimiz de sabırlı olmalıyız.”

Jim, Tess’in bu ufak şakasını içten bir kahkahayla karşıladı. Birlikte ilerlemeye başladılar, Tess yürürken Jim’in üzerindeki eski püskü kıyafetlere rağmen erkeksi bedenini ve güçlü vücut hatlarını fark ediyordu.

“Yaptığın ahşap filika için sana teşekkür edememiştim.” Otelin önüne gelmişlerdi. Birazdan Jim gitmiş olacaktı.

“Neler olduğunu, ne paylaştığımızı hatırlatan bir şey yapmak istemiştin senin için,” dedi Jim adımlarını yavaşlatarak.

“Keşke aynı cankurtaran filikasında olsaydık.”

Jim derin bir nefes aldı, alçak ama aniden heyecanlı bir tonda cevap verdi. “Çocukları tutarak korkulukların kenarında sendelediğini gördüğümde, onları bırakmayacağını biliyordum. Filikaya girmeyi başaramayacağını, atlamak için zamanının olmadığını da biliyordum. Tekrar o iplere tırmanıp yukarı gelmek ve seni tutmak istedim. Bu imkânsız değildi ama orada öylece duran görüntün, kaderine terk edilmiş, o gece hep zihnimin içinde döndü durdu.”

İkisi de sessizleşmişti. Artık oteldeydiler. “Pekâlâ, bir kez daha hoşça kal,” dedi Jim. Durdu ve sonra nazikçe Tess’i çenesinden tutup başını kaldırdı. Yüzü şimdi Tess’e çok yakındı. Acaba Jim onu öpecek miydi? Hayır. Ancak Tess o konuşurken nefesini yüzünde hissetti. “Bir dahaki sefere seni şu arabalardan biriyle gezdirmek üzere alacağım. Tabii izin verirsen.”

Tess, bir an için onun köylü bir oğlan olduğuna dair bütün düşünceleri kafasından atarak “Evet,” diye mırıldandı. Sonra oldukça çabuk bir biçimde, önlerine eğilmiş başlarıyla sessiz atların ve koyu renk at arabalarının kuyruğunu geçip uzun adımlarla ilerleyerek Jim oradan ayrıldı.

Tess keyifli bir ruh haliyle yavaşça otele yürüdü. Tedbirli olmasına dair içgüdüleri faaliyette olmalıydı ama Tess onların hakim olmasına tam olarak izin veremiyordu. Annesinin uyarılarını daha sonra dikkate alacaktı, şimdi değil.

Otelin önünde bir kalabalık toplanmıştı. Bu şehir hiç uyumaz mıydı? Caddeler burada daha da yoğundu, nere-

deyse otomobiller ve at arabaları arasında bir düello vardı, sürücüler birbirlerine bağıyorlar, insanlar zik zaklar çizerek onlardan kaçarken atlar caddeyi geçiyorlardı.

Tess kalabalığın ilgisinin yöneldiği yere baktı. Waldorf'un kapısında gazete satan bir oğlan, etrafında yığılmış bir öbek insana, elinde yarın sabah çıkacak olan *New York Times*'ın erken baskısını sallayarak duruyordu. Tess bakmaya istekli olmayarak aceleyle ilerledi. Ancak gazeteci oğlan onun ellerine gazetenin bir nüshasını sıkıştırıverdi ve "Bunu görmek isteyeceksiniz," dedi.

Tess derin bir nefes alıp gazetenin manşetine baktı.

KORKAK BARONET VE KARISI DENİZCİLERE BOĞULMAKTA OLANLAR İÇİN GERİ GİTMEMELERİ KARŞILIĞINDA RÜŞVET Mİ VERDİLER?

GÖRGÜ TANIKLARI BUNA EVET DİYOR VE DAHA FAZLASI DA OLDUĞUNU SÖYLÜYORLAR

Haberi yapan kişi Sarah Wade'di.

Asansör kapıları açıldı ve Tess başı önünde içeri girdi. Onunla beraber hiç kimse girmemişti. Kapılar kapandı. Bir an için dışarıdan gelecek her şeye karşı kapalı, çelikten ve kablolardan oluşmuş dünyaya karşı onu muhafaza eden bir kutunun içindeydi. Pinky'ye güvenmekle ne kadar yarılmıştı! Bu şeyleri ona kim anlatmıştı? Duff Gordonlardan nefret eden biri, elbette. O kişi Jim miydi?

Şu an Tess'in bütün bildiği sadece birkaç gün önce şimdiye kadar tanıştığı en dayanıklı kadını teselli etmek zorunda olduğuydu. Ah şu asansör biraz daha yavaş yukarı çıksaydı keşke.

ALTINCI BÖLÜM

Lucile yanan lambanın üzerine bir havlu atmış, Cosmo'nun yangın tehlikesi hakkındaki şikâyetlerini duymazlıktan geliyordu. Şu anda gerekli olandan daha fazla ışığa tahammül edemediğini söylemişti. Gözlerinin ağlamaktan nasıl şiştiğini ve cildinin sevimsiz bir biçimde nasıl kızardığını herhangi birinin görmesine dayanamazdı.

"Haklıydım, değil mi? Cosmo, bana haklı olduğumu söyle."

"Lucy, kontrolü ele aldın ve cankurtaran filikamızdaki insanların hayatlarını kurtarmak için makul bir karar verdin. Kimse seni bu konuda suçlayamaz."

"İyi ama suçluyorlar. Daha önce hiç böyle eleştiri bombardımanına tutulmamıştım." Lucile kendini ipek yastıkların bolca bulunduğu kanepeye attı, saçları keçe gibi olmuş ve karışmıştı.

Cosmo *Times*'ı alıp çöpe attı. Sonra gidip karısının yanına kanepeye oturdu. "Her şey düzelecek."

"O adamların hepsi aleyhimize döndü."

“Bir kişinin konuşması yetiyor.”

Aynı anda, Tess’e döndüler.

“Hangi sonuçtan bahsediyorsunuz...” diye söze başladı Tess.

Lucile ayağa fırladı, şişmiş gözlerinde öfke kıvılcımları vardı. “Bu kadınla kim konuştu?” Sonra çöp kutusunu tekmeledi ve gazetenin sayfaları etrafa yayıldı.

“O kadın pek çok kişiyle konuştu,” dedi Tess.

“Anlıyorum. Bu ‘pek çok kişi’ içerisinde sen de giriyor musun?”

“Evet.”

“Ona ne söyledin?”

“Ucuz güvertedeki yolcuların filikalara zamanında yetiemediğini söyledim.”

“Başka ne hakkında gevezelik ettin?”

“Bana filikanızın niye o kadar boş olduğunu sordu, ben de bilmediğimi söyledim.”

“Ah, evet. Her şeyi başlatan o oldu. Sonra tabii şu denizci arkadaşın da var. Adam bizim peşimizde! Bütün bu yalanları ve imaları ortaya saçan o. Çözmesi çok zor bir gizem değil bu!”

“Jim kindar bir adam değildir,” dedi Tess hemen.

“Demek artık *Jim* oldu.” Lucile burnundan soluyordu. “Kindar değil demek? Sen kimin tarafındasın? Fotoğraf için insanları etrafıma topladığımda gözden kaybolmayı becermişti. Bize katılmama sebebin de Jim miydi yoksa? Peki ya o adam, Cosmo bizi sağ salim çıkardıkları için tayfaya cömertçe teşekkürlerini sunarken neredeydi? Kindar değil ha? Tanrı aşkına, kendi sınıfının cahil bir üyesi olduğu o kadar açık ki! Sağduyunun zerresine sahip değil. Tam

bir ukala! Bana hemen şimdi her şeyi anlatsan iyi edersin Tess, derhal.”

“Lucy, sakın ol,” diye araya girdi Cosmo. “Bizi suçlayan kişinin adı açıklanmamış. Bu yasal bir ifade değil, sadece kötü niyetli bir dedikodu.”

“Kim bizi korkak olarak adlandırabilir?” dedi Lucile, Tess’e bakarak. “Ya rüşvet? O zavallı adamlara yeniden başlayabilmeleri için azıcık bir para verdiğimiz için mi, başka kim olabilir?”

“Lucy, sana sakın ol dedim,” diye çıkıştı Cosmo.

“Belki de Jean Darling’dır. Ama hayır, o buna cesaret edemez.”

“Belki de.” Cosmo makyaj masasının üzerindeki gümüş bir kaseden bir sigara çekip yaktı, elindeki titreme yüzünden bunda biraz zorlanmıştı.

“Gazeteler beni mahvetmeye çalışıyorlar,” dedi karısı, Tess’in kararlı, solgun yüzünü görmezden gelerek.

“‘Korkak baronet,’ olarak adlandırılan benim,” dedi Cosmo.

Lucy kanepeye çöktü. “Şu anda, bana verebileceğin bütün desteğe ihtiyacım varken nasıl olur da kendini düşünebilirsin? O gazete için hiç konuşmamam gerektiğini biliyorum. O sırada mağazama gidip kumaşların kesilmelerinden çıkan fısıltıları dinliyor olmalıydım. Of ama hepsi bana röportajın mükemmel olduğunu, hayatta kalıp kurtulduğum için çok mutlu olduklarını söylediler. Ancak ses tonları, dün gece akşam yemeğinde arkadaşlarımla ağzımdan çıkan her kelimeyi bekledikleri andaki gibi değil, görevine bağlı insanlarınki gibiydi.”

“Onları büyülemiştin,” dedi Cosmo, kuru bir şekilde.

“Pekâlâ, gazetelerin tam günah keçileri bulmak için uğraştığı sırada kendimi ışıkların altına attım. Peki ama bir sürü zengin insan kurtuldu ve bütün o insanların arasında neden ben bedel ödemek zorundayım?”

Lucile, Tess’e baktı ve “Orada ne diye dikiliyorsun?” diye sordu.

“Odadan ayrılmak için izninizi bekliyorum.”

“Evet ama izin vermiyorum.”

“Gitmek istiyorum, lütfen.” Hayır aslında, Tess o anda koşmak istiyordu. Demek denizcilere para vermişlerdi.

“Bana itaatsizlik ettin. Gidip o muhabire konuştun. Seni kovmalıyım.”

Tess, yalvarmak yok dedi kendine. O kadar alçalmayacaktı.

Sessizlik. Sonra, daha sakın bir tonda konuştu Lucile. “Gülünç derecede bakımsız görünüyorsun. Sevgili Tess, gidip sana doğru düzgün kıyafetler almalıyız.”

Tess gözlerini kırptırdı. Bir başka ani geçiş daha, bu sefer öfkeden neye? Arkadaşlığa mı?

“Gidebilir miyim o halde?” diye sordu Tess.

“Git, git, Tanrı aşkına. Ancak yarın sabah benimle beraber mağazaya gelmeni istiyorum. Başkası gidip soruşturmaya ifade versin! Şimdi lütfen gidip otelin telefon santrali, muhabirlerden gelen çağrıları artık almadığımızı söyle. İstisna falan olmayacak ve seninle sabah sekiz buçukta aşağıda buluşacağım. Şoförüm bekliyor olacak, adı Farley. Bir şey daha var, Tess.”

“Evet?” Tess geri geldi, uzakta durdu, bu değişken kadından uzaklaşmak istiyordu. Buradan çıkmak istiyordu. Ah, buradan çıkmayı öyle istiyordu ki.

Lucile beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı ve Tess'in iki elini de kendi elleri arasına aldı. "Lütfen, üzülme," dedi. "Bana ihanet etmediğini biliyorum. Berbat bir öfkem var ve bunu kişisel olarak almazsın umarım." Lucile eğilip Tess'i yanağından öptü, çiçek parfümünün tatlı kokusu havaya yayıldı. "Bunu telafi edeceğim, tatlım."

Tess, biraz sersemlemiş bir halde başını salladı. Kapıyı açtı, mırıltı halinde iyi geceler diledi ve odadan çıktı. Lucile bir şekilde ondan özür dilemişti. Bu parayla ilgili şeyin altında neyin yattığı öğrenilebilirdi. Rüşvet olmaya-bilirdi. Cömert bahşişler zenginlerin hayatlarının bir parçasıydı. Pinky'ye bu hikâyeyi veren Jim olmalıydı. Başka kim umursayacaktı? Fotoğraf için sıraya dizilen denizcilerin olmadığına emindi. Jim bunun yayınlanacağını biliyor ya da tahmin ediyor olmalıydı. Buna rağmen yürüyüşleri sırasında ona tek kelime bile etmemiş, gerçeğin suratına tokat gibi inmesine izin vermişti. Buna devam etme, gerçeği bilmiyorsun, dedi Tess kendi kendine. Elleri titriyor, titremesini durduramıyordu.

Gevezelik ettiğinin söylenmesini de unutamayacaktı.

"Gerçekten de neredeyse onu kamçıladın, Lucy. Tanrı aşkına ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Cosmo kapı Tess'in arkasından kapanırken. "Annen olmaya mı?"

"O korkunç kadın mı? Tanrı aşkına, hayır."

"Öyleymişsin gibi davranıyorsun kıza, tatlım."

"Ben onun..."

"Ne? Kontrolü ele geçirmesini mi, sana meydan okumasını mı istemiyorsun?"

“Ne yaptığı umurumda değil, Cosmo. Tanrı aşkına. Tess’i o gemiciyle arkadaşlık ettiği için azarlamanın bir faydası yok, zaten yeterince üzgün görünüyor. Hatta aşırı derecede üzgün görünüyor.”

“Belki de bizim için o korkunç deniz yolculuğunun da-
imi bir hatırlatıcısı olacak.”

Lucile bunu kavramaya çalışarak duraksadı. “Tess bana
‘Madam’ demedi. Fark ettin mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Cosmo.

“Bu işi yapıyorsa söylemek.”

“Çok geç,” dedi Cosmo yalın bir biçimde.

“Sana da doğru düzgün hürmet göstermiyor.”

“Ben ‘Sör’ Cosmo olmamayı tercih ederim.”

“Çekilmez bir adamsın. Lütfen beni üzme.” Lucile
elini gözlerinin üzerine koyup kanepe yastıklarının rahat
kıvrımlarına doğru yaslandı. “Aşırı derecede yorgunum ve
bunların hiçbirini tartışmaya değmez. Hepsiyle yarın sava-
şacağım.”

“Tatlım, gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Bu hikâye Atlan-
tik’in her iki yakasında da tepki çekecek ve düşündüğüm-
den daha da derinlere çekileceğiz. O hamarat Senatör
Smith, korkarım kısa bir süre sonra bizim üzerimize yo-
ğunlaşacak.”

“Buna cesaret edemezler. Eğer bunu yapmaya yeltenir-
lerse izin vermeyeceğim.”

Cosmo lambaya doğru ilerledi ve aşırı derecede ısınmış
olan havluyu yere attı. Kenarları hafiften yanmaya başla-
mıştı.

★★★

“Demek sen getir götür işlerine bakan yeni kızsın. İngiltere’den ya da Fransa’dan ya da her neredense onca yolu geldin hem de? Biraz saçma. Neyse, atla arabaya, Bayan Duff daha otel kapısından çıktığı an emirler yağdırmaya başlayacak.”

Tess’e ertesi sabah Waldorf’un dışında bekleyen siyah arabayı işaret eden adamın kalın dudakları, alaycı sırıtışı onu rahatsız etmişti. Tess’den daha üst bir makamda falan değildi, sadece fazladan bir ehliyeti vardı.

“Ben getir götür işlerine bakan bir kız değilim,” dedi sertçe Tess.

“Tatlım, Madam ne olmanı istiyorsa osun,” dedi şoför cana yakın bir şekilde. “Onun gözdeler ekibine katılıyorsun, muhteşem Madam için çalışan köleleştirilmiş, titreyen gözdeleri arasına... Ben de onlardan biriyim. Adım Farley.”

Farley ilgisini göstermek için sıçrayıp oraya yaklaşan Bayan Duff Gordon’ın kapısını açarken Tess daha yeni arabaya oturmuştu. Farley otomobile hücum eden bir avuç dolusu muhabirin karşısında çabucak Madam’ın kapısını kapattı. Arabayı çalıştırıp, gürleyerek 5. Cadde trafiğine girdi. Tess arada Lucile’e dikkatli bakışlar yönelterek oturduğu koltuğa gömüldü, Lucile’in yüzü her zamankinden daha fazla pudralanmıştı. Dün geceki yüzleşmelerinden hiç bahsetmemişti, kesinlikle Tess’ten de böyle bir konuşma gelmeyecekti.

Lucile'in çalışma atölyesi 23. Sokak'taki yeni Flatiron Binası'nın* hemen aşağısındaki eski püskü, bakımsız bir binanın içindeydi. "New York'un gururu," dedi Farley, Tess'e Flatiron Binası'nı göstererek. "Ütüye benziyor mu, ne dersin?"

Belki de o anki genel kaygılı halinden kaynaklanıyordu ama bina Tess'e bir ütü gibi değil, daha çok bir geminin pruvası gibi, son derece tekinsiz görünmüştü.

Bayan Duff Gordon binaya girdiğinde, asansör için bekleyen bir grup insan serçeler gibi kaçıştılar. "Madam buradayken, hiç kimsenin asansöre binmesine izin verilmez," diye fısıldadı Farley, Tess'e. "Madam kimseyle asansörü paylaşmaz,"

"Benim etrafımda fısıldaşma, Farley," dedi Lucile. Asansöre binip Tess'e gelmesi için başıyla işaret etti. atı katı, binanın tepesi onun mabetiydi, yaratıp yönettiği bir krallık. Kimse oraya Madam'ın izni olmadan giremezdi.

Asansörün kapıları Tess'in nefesini kesen son derece geniş bir atölyeye açıldı. Her yerde pahalı sırmalı ipek kumaşlar, zengin renkleriyle yünlü kumaşlar ve hassas dantellerle tepeleme dolu olan çalışma masaları vardı. Ağızları iğnelerle dolu kadın terziler mankenlerin üzerine eğilmiş, kumaş biçimlendiriyor, kıvrıyor, iğneliyorlardı. Gri bürümcük kumaştan kimonosu içerisindeki zayıf bir kadın telaşla doluydu.

Lucile, konuşmaların ve dikiş makinelerinin uğultusu arasından "Harika öyle değil mi?" diye bağırdı.

*Flatiron Building Amerika Birleşik Devletleri'nde New York City, Manhattan 175. cadde üzerinde yer almaktadır ve yapıldığı tarihte büyük bir çığır açıcı gökdelen olarak kabul edilir. 1902 yılında tamamlanan bina 22 ve 23. sokakların birleştiği alanda, üçgen bir yapıdır. Ütüye benzediği için, İngilizcede bu anlama gelen Flatiron olarak adlandırılmıştır. -.n.

Tess enerjik bir şekilde kafasını salladı, sonra da ağzı açık etrafına bakınmaya devam etti. Bir terzinin yaptığı işi incelerken sırayla bir gülümseyip bir kaşlarını çatarak masaların arasından giden Lucile'i takip etti. Lucile bir buradan bir oradan bir top kumaşa dokunuyor, ağırlığını, kırışabilirliğini sınıyor, çalışanlarına bağıırıyordu. Lucile burada yine nihayet Tess'i *Titanik*'te hayranlık içinde bırakan o kadın olmuştı.

Bu çok büyük olan atölyenin arkasında Lucile'in cam duvarlı ofisi vardı. Odaya tonlarca çiçek –güller, şakayıklar, nergisler– mümkün olan her yüzeye yerleştirilmişti. Her çiçeğin üzerinde muhtemelen tebrik niteliğinde olan notlar ilişitirilmişti.

Lucile odadan içeri girerken “Bütün arkadaşlarım ve müşterilerim sağ kurtulduğum için mutlular,” dedi alaycı bir şekilde. “Yakında hâlâ mutlu olup olmadıklarını göreceğiz.”

Hemen içeride kapının girişinde kümelenmiş kadınlar ve erkekler hürmetkâr bir ifadeyle Lucile'e ilgi gösterdiler.

“Günaydın, Madam,” dedi biri.

Bayan Duff Gordon çantasından kemik çerçeveli bir gözlük çıkardı, onları takıp oradaki herkese sırayla baktı.

“Podyum bugün yerine konulmalı,” dedi. “Atölyedeki fazlalık olan kumaşlar da yerlerine kaldırılmalı. Buralarda kimsenin bunlarla ilgili çalıştığını göremiyorum.”

“Birkaç gün daha atölyedeki alana ihtiyacımız olacak,” dedi fırıncı önlüğüne benzeyen bir önlük takmış olan kadın. “Bütün son dakika...”

“Her zaman yapılacak son dakika işleri olur,” dedi Lucile, kadının sözünü keserek. “Çalışma masalarını birbirleri-

ne yaklaştırın. Erkenden bu pisti kurmalıyız. Aksi takdirde podyumla ilgili bir sorun çıkacak olursa, onu düzeltmek için zamanımız olmaz ve dünya kadar müşterimiz geliyor. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

"Evet, Madam."

Lucile, bu kez seyreilmeye başlayan saçlarıyla genç bir adama doğru döndü. "James, gelinlikte neredeyiz? Boncuk işleyenlerin çalıştığını görmüyorum."

"Bu öğleden sonra başlayacaklar," diye yanıtladı adam çabucak.

Lucile sesi yükselerek odada volta atmaya başladı. "Neden daha ileride değiliz?" diye sordu. "Neden elbiseler henüz modellerin üzerinde denenmedi? Orada boş boş duruyorlar ve zamanımız daralıyor. Gelinlik bu gösterinin asıl parçası. Boncukların işlenmesi mükemmel bir şekilde yapılmalı ve bu yüzden hemen başlanması gerekiyor. Bütün bunları dün söyledim, neden yapılmadı?"

"Herkes son hızla çalışıyor.." diye söze girdi James, endişeli bir ifadeyle.

"Ben orada, okyanusta bir başıma, hayatta kalmak için mücadele edeyim ve burada hiç kimse gösteri için elbiselerin bitirilmesiyle uğraşmasın öyle mi?" Lucile, odayı dolduran çiçek bolluğunu göstererek elini salladı. "Arkadaşlarım müşterilerimdir ve müşterilerim de arkadaşları. Yetersizlikle karşılaşmaları kabul edilemez!"

Tess odadakilerin birbirlerine baktıklarını gördü. Bir tanesi kaşının birini kaldırıp gözlerini devirdi. Demek ki bu Lucile'in normalde takındığı bir tutumdu, belli ki Bayan Duff Gordon bu tür gösteriler yapmayı iyi biliyordu.

Lucile birden Tess'i işaret etti. "İşte şu anda burada ye-

terlilik hakkında bir şeyler bilmekte olan biri var,” dedi. “Size Tess Collins’i tanıştırayım, *Titanik*’ten cankurtaran filikasıyla kurtulan bir arkadaşım.” Terzinin birinin elinde durmakta olan ipek bir elbiseyi aldı ve onu silkeleyip havaya kaldırdı. “Tess, ne düşünüyorsun? Sence bu verrev olarak kesilmeli miydi yoksa kesilmemeli mi?”

Bütün gözler Tess’in üzerindeydi. Tess, Lucile’in ne söylemesini beklediğini merak ederek elbiseyi inceledi. Neyse ki, bu ipek kumaşın ağırlığı ona gereken cevabı vermişti. Bunca yıl annesiyle beraber dikiş diktikten sonra o da kumaşlar hakkında bir şeyler biliyordu. Bunu yapabildi.

“Hayır,” dedi kesin bir şekilde. “Biri giydiğinde kumaşın dökümlü kısmı sarkar.”

Bayan Duff Gordon zafer kazanmış bir edayla elbiseyi terzinin kollarına geri fırlattı ve ilk başta konuşmuş olan saçları seyrelemiş adama döndü. “James, eğer dikkatli olmazsan, seni görevinden alırım,” diye uyardı. “Tess’i çizim masasına götür, onun bu tasarımı kesilmesi gerektiği gibi çizmesini bir görelim.”

Tess çizim kabiliyetinden emin değildi, şimdiye kadar hep kabataslak çizimler yapmıştı. Kalıpları aklında tutardı, kâğıdın üzerinde değil. Lucile bunu James’e odadan çıkarırken söyledi. Belli ki oradan uzaklaşmak James’in rahatlamasına sebep olmuştu, şimdi daha nazik bir biçimde Bayan Lucile’in ilginçliklerini Tess’e öğretmeye başlamıştı.

“Madam genellikle insanları daha fazla çaba harcamaya yönlendiren böyle ufak meydan okumalar ortaya atmaya bayılır, ki bu çoğunlukla faydalıdır. Ancak bu sabah onun dikkatini başka yöne çevirmek için elimizden geleni yap-

cağız.” James içini çekti. “Bugün herkes *Times*’ın sabah sayısıyla çıkıp geldi ve işe koyulmasını sağlamak oldukça zor oldu. Madam gelmeden önce o gazeteleri çöp kutusuna tıktırdıklarından emin olmalarını söyledim. Buradaki hiç kimse başka bir şey hakkında konuşmuyordu. Bugün işlerin böyle yavaşlamasının nedeni bu.” Adam Tess’e ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. “Ona henüz bazı siparişlerimizin iptal edildiğini söylemedik. Hem de önemli olanlarının. Deyince öfkeden deliye dönecek.”

“Ben burada ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diye itiraf etti Tess.

“Madam işe yeni aldıklarını şaşırtmayı sever. Pres ütüy-le başlayalım.”

Bu işyeri inanılmazdı. Elbiseleri ütülemediği zamanlarda, Tess masaların arasında dolandı, o muhteşem kumaş-ları elliyor, yetenekli terzilerin dikiş dikmelerini izliyordu. Masanın bir tanesinde yaşlıca bir adam oturmuş büyük bir titizlikle ilik açıyordu, her bir ilmeği ayrı ayrı geçirip bir öncekiyle tıpatıp aynı sıkılıkta yapıyordu. Provalar başladığında Tess büyülenmişti. Gerçek bir modelin üzerinde can bulan Bayan Duff Gordon’ın çizimlerinden birinin iğne-lenip kıvrıldığı izlemek ve terzilerin Singer dikiş makine-lerinin pedalları üzerindeki ayaklarına bakmak karmaşık bir dans izlemek gibiydi. Tess annesinin de bunları görebiliyor olması isterdi. Annesinin, şöminenin yanı başında çocukları için önlükler ve gömlekler dikerken, iğnesini kumaşa batırıp çıkarışının hatırası Tess’in yüreğine kıymık gibi bir acının batmasına sebep olmuştu. Tess buraya ve buranın içindeki her sese, her kokuya, en ufak bir ışık ve hareket parçasına tümüyle, umutsuzca âşık olmuştu.

ların ona karşı saldırıda bulunacak birini göndereceklerini, belki de arkadaşlarının onu dışlamasını sağlayacaklarını düşünmüştü. Ancak herkes hikâyeden bahsediyordu. Sadece ‘rüşvet’ ve ‘milyoner filikası’ sözcüklerini yan yana getirmek bile bir hafta boyunca iyi satış garantisi sağlıyordu. Pinky Tess’i de orada görememişti ama bu pek de sürpriz sayılmazdı. Bayan Duff’ın onun bugünkü oturumdan uzak kalmasını mutlaka sağlayacağına emindi. Pinky mendilini terlemiş olan alnına bastırdı, bir yandan da meslektaşlarından gelen kıskanç bakışların keyfini çıkarıyordu. Bu sadece iyi bir hikâye edinmek değildi, o gemideki bütün ölenler ve sağ kalanlarla ilgili olan öfke şimdi daha büyük bir odak noktasına sahipti. Başarılı bir işti şüphesiz ama Pinky bu durumların nasıl yürüdüğünü bilirdi. Bugün kötü kişi Bayan Duff’dı, yarın başka biri olacaktı. Zaten çoktan sağ kurtulanlar özür dilemeye, hatta yaltaklanmaya başlamışlardı. Daha ne kadar iyi olabilirdi ki?

“Pekâlâ genç hanım, bu sabah niye sırtıyorsunuz?” Senatör Smith odada ilerleyip onun sandalyesinin yanında durmuştu.

“Burada olduğum için Sayın Senatör,” dedi Pinky, çabucak şaşkınlığından sıyrılarak. “Biliyorsunuz, şehirdeki en ilginç yerdeyim.”

Smith gülümseyip sert görünüşünün sadece bir an için kırılmasına izin verdi. Bu cesur kızıdan oldukça hoşlanmıştı. “Elbette, öyle.”

“Duff Gordonların denizcilere geri gitmemeleri için rüşvet verdiklerine dair yazımı okudunuz mu? Yorumunuz nedir?”

Senatörün yüzündeki gülümseme kayboldu. “İfadelelerin alınmasını beklemenizi tercih ederdim.”

“Bu Duff Gordonları ifade vermeye çağıracağınız anlamına mı geliyor?”

“Ben bir cadı avı yapmıyorum.”

“Peki onları mahkemeye çağıracak mısınız?”

“Buna henüz karar verilmedi.” Smith, daha fazlasını söylememe konusunda tedbirli bir şekilde arkasını döndü ve tanık masasındaki sandalyesine oturup tokmağını oturumun başlaması için vurdu.

İlk tanık sağ kurtulan tek telgrafçı olan Harold Bride’dı.

İnanılmaz derecede solgun ve şaşırtıcı bir biçimde genç görünümlü olan Bride tekerlekli sandalyedeydi, sargılar içinde olan sol bacağı sakınarak kalabalığın içinden dikkatlice geçiyordu.

Smith sorularına nazik bir şekilde başladı ve konuşurken Bride’in cevapları gitgide güçlendi. İkinci telsiz operatörüyle diğer gemilerden yardım çağırmaya çalışmışlardı. Bir noktada, diğer operatöre CQD yerine SOS* kullanmasını tavsiye ettiğinden bahsetti Bride. “Bu yeni yardım çağırısı ve göndermek için belki de son şansın,” diye şakalaşmışlardı arkadaşıyla, sonra gülmüşlerdi.

Bride’a kurtulmayı nasıl başardığı sorusu yöneltildiğinde bütün odayı bir sessizlik kapladı. “Denize düşmüştüm, açılır kapanır filikalardan bir tanesine tutundum ve bir tür hava boşluğuyla filikanın altına kayıverdim. Kendimi oradan kaçıp kurtardım. Filikaya binmeyi başardığımda büyük bir kalabalık vardı. Filikaya davet edilen son kişiydim.”

*Eskiden acil durum sinyali olarak CQD kullanılıyordu. CQ, gemicilikte kullanılan standart “mesaj geliyor” çağırısıydı. Sondaki D harfi ise “danger” (tehlike) ya da “distress” (acil durum) anlamına geliyordu. Bazı teknik nedenlerle CQD’nin tatmin edici olmadığına karar verildi ve SOS kullanılmaya başlandı. -ç.n.

Odayı bir ürperti kaplamıştı. Filikaya *davet edilen* mi?

“Sizden başka binmeye çalışanlar var mıydı?”

“Evet, efendim.”

“Kaç kişiydiler?”

“Düzinelerce,” dedi Bride. Odada huzursuz bir hareketlenme olmuştu, burun çekmelerin ve burnunu temizleyenlerin gürültüsü. Genç adamın sesindeki ıstırap bütün odayı kaplamıştı.

“Düzinelerce,” diye tekrar etti Smith. “Suyun içinde? Cankurtaran yelekleriyle?”

“Evet.”

“*Davet edilmek* kelimesi biraz gerçekçilikten uzak gibi görünüyor,” dedi oturum üyelerinden biri araya girerek.

“Ben bunu böyle ifade ediyorum ve bu konuda bütün söyleyebileceğim bu.”

“Peki ya içinde daha yer olan filikalar? İnsanlar geminin altına çekilmekten korkmuş olabilirler mi?”

.Bride’in ifadesi sakindi. “*Titanik*’ten 45 metrelik bir uzaklığın içerisinde olduğumu tahmin ediyorum. Gemi battığında yüzüyordum ve hiçbir şekilde aşağıya doğru bir çekiliş yaşamadım. Filikaların bazılarının geri dönüp yardım etmeleri gerekirdi.”

Geri dönmemeye dair mazeret de böylece anlamsızlaşıyordu. Pinky tamamen tatmin olmuş bir halde kızgınlıkla bunu defterine karaladı. Kalemi yazarken bir noktada havada asılı kaldı, şaşırtıcı bir düşünce elini havada bırakmıştı. Acaba hepsinden nefret etmeye mi başlamıştı?

Öğleden sonra verilen mola süresince Pinky asıl suratlı *Titanik* tayfasından tanıdık bir yüzü ve o adamın ona doğru yürüdüğünü fark etti.

“Bu sabah Duff Gordonları gerçekten telaşlandırdınız,” dedi Jim Bonney.

“Peki iyi yaptım mı?”

Ancak Jim’in bakışları Pinky’nin üzerinde değildi, şimdi etrafa bakınıyordu. Gözleri bir noktadan diğerine kayıyor, yüzünde endişeli bir ifade belirliyordu.

“Muhtemelen sorulacak en doğru kişi değilsiniz ama birini arıyorum. Şu Duff Gordon denen kadın için çalışıyor.”

“Tess Collins’ten mi bahsediyorsun?”

“Evet,” dedi Jim biraz şaşırarak.

“Bugün karşılaşmadık.”

“Onu görmem lazım,” dedi Jim. “Konuşmam gerek.”

“Bayan Duff’ın onu alıp atölyesine götürdüğünü tahmin ediyorum. Üzgünüm, bir muhabir olabilirim ama her şeyi bilmiyorum.”

Jim ne kadar konuşacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. “Bakın, bütün tayfa bu gece Washington’a doğru gemiyle yola çıkıyor. Gitmeden önce onu görmem gerekiyor.”

Pinky, Senatör Smith’in oturumları merkeze taşıyacağını biliyordu ama bunun bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti. “Ne zaman?” diye sordu.

“Geç bir saatte ama bildiğinizi tahmin ediyorum.” Jim dikkati dağılmış bir şekilde, ellerini cebine sokmuş, yine gözleriyle odayı araştırmaya devam ediyordu.

Hayır, Pinky bunu bilmiyordu ama bunu söyleyecek ya da hikâyenin peşini bırakacak değildi. Belki de Smith’in bu kadar nazik olmasının sebebi buydu. Onu başından savacağını ve New York gazetelerinin muhabirlerinden kur-

tulacağını düşünmüştü. “Bayan Duff’ın sert bir işveren olduğuna dair bir ünü var,” dedi Pinky rahatça. “Muhtemelen yarın akşama kadar Tess’i buralarda göremeyeceksin. Romantizm buraya kadarmış.” Sadece boş atıp dolu tutmuştu ama Pinky için şansını denediğinde neler olacağını görmek her zaman eğlenceli olmuştu.

Jim onu duymuş gibi görünmüyordu. “Ona ulaşabilir misin?”

“Kulağa önemliymiş gibi geliyor.”

“Bak, iyi kalpli birine benziyorsun. Eğer onu görürsen, gittiğimi söyle, olur mu?” .

“Tabii ki,” dedi Pinky ve aceleyle ekledi. “Eğer benimle tekrar konuşursan.”

“Tamam ama şimdi değil. Daha sonra.”

Belki de bunu öylesine söylemişti. “Bu arada çok yetenekliymişsin,” dedi Pinky. “Yaptığın ahşap cankurtaran filikanı çok beğendim.” Bir başka risk daha.

“Sana gösterdi mi?” Jim’in gözlerinde bir ışık yanmıştı sanki.

“Onun gibi bir şey.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jim ve gitmek için arkasını döndü.

“Veda etmeyecek misin?” Jim yakışıklıydı; ona sataşmamak çok zordu.

Jim de bu yakışıklılığından habersiz değildi, Pinky’ye memnun bir bakış fırlattı. “Seninle bir kere daha karşılaşırız herhalde. Bu gösteriyi gözetim altında tutan sen değil misin? Washington’da görüşürüz.” Jim, Pinky’yi arkasından oldukça memnun hissederek ona bakar bir halde bırakarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Jim sa-

dece Tess'in ahşap filikasını kimin yaptığını değil, önemli olduğunu da onaylamıştı. Bu iyiydi. İnsanlar hakkında senin bildiğini zannettiklerinden daha fazla şey biliyor olmak her zaman çok zevkliydi.

★★★

Lucile, kalıpcıları, terzileri ve makasçıları eşyalarını toplayıp yavaş yavaş evlerine doğru yola koyulmaya başlarken sakince atölyesini inceliyordu. Dışarının solmakta olan ışığı masaların ve dikiş makinelerinin üzerini altın rengine boyamış, hatta en uzak uçtaki daha bitmemiş olan podyuma kadar uzanmıştı.

“Şimdi söyle bana. Kaç tane sipariş iptali var?”

James elindeki kargacık burgacık yazılmış kâğıtlara başını eğdi. “Yaklaşık on kadar, Madam.”

“Herhangi biri nedenini söyleyecek cesareti gösterdi mi?”

“Başka mecburiyetler sebep gösterildi,” diye yanıtladı James, zayıf bir sesle.

“Peki ya defile için yapılan rezervasyonlar?” Lucile odanın en ucunda istiflenmiş olan açılır kapanır koltuklara baktı, podyumun çevresine yerleştirilmek üzere hazırdılar.

“Birkaç tane iptal sadece, çok değil.”

“Bayan Wharton?”

“Üzüntülerini bildirdi, gelemeyecekmiş.”

“James, kaç tane gazetenin çöp kutularına tıktırılmış olduğunun farkındayım. Senin emrinle atıldıklarına eminim.”

Yüzü solmuş olan James tedirginlikle başını eğdi. “Evet.”

“Teşekkür ederim. İyi geceler.”

James, ofisin kapısında durmakta olan Tess’e baktı. “Bayan Collins burada iyi iş çıkaracak,” dedi beklenmedik bir şekilde. Sonra da “İyi geceler,” deyip çıktı.

James uzaklaştıkça adımları boş çatı katında yankılı anıyordu. Şimdi sadece Lucile ve Tess kalmıştı.

“Otelde bizi lezzetli bir yemek bekliyor olmalı,” dedi Lucile eldivenlerini takarken. Başını dik tutmaya özen gösteriyordu. “Oranın şefi kesinlikle şehrin en iyisidir. Üçümüz akşam yemeğimizi bizim suit odada yiyeceğiz.”

Tess bu harika yerin onda yarattığı coşkuyu dizginlemeye çalışarak Lucile’i asansöre kadar takip etti. Böyle bir güzelliği hayal bile edemezdi. Sadece kumaşlara dokunmak, o zarif dikiş ve işlemlerin zahmetli çalışmasını izlemek bile yetmişti. Tess’in şimdiye kadar yaşadığı günlerin hiçbirine benzemeyen bir gün geçirmişti. Tess buraya nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu ama yapabileceğini biliyordu. Her şeyden çok *bunu yapmayı istediğini* biliyordu.

Asansörü çeken kablolar gıcırdadı, bina boş olduğu için ses daha da gürültülü çıkıyordu. Tess’e asansörün en üst kata ulaşması sonsuza kadar sürecek gibi gelmişti. Tess ve Lucile asansöre adımlarını attılar, asansör bu kez aşağıya doğru gürültüyle hareket etti. Hafifçe sağa sola yaptığı devrim Tess’i biraz huzursuz etmişti. İlk kata varıp asansörün kapıları açıldığında, karşılarında kalabalık gazeteci grubu buldular.

“Denizcilere rüşvet verdiniz mi?” diye bağırdı biri.

“Filikanız neden o kadar boştu?”

“Ölmekte olanlardan uzaklaşmak için kürek çekmenizi nasıl savunacaksınız?” diye feryat etti üçüncüsü.

Lucile bağırmaları ve diğer soruları duymazdan gelerek hemen arkasında Tess'le caddeye doğru atıldı ve "Farley nerede?" dedi kısık bir sesle.

İşte oradaydı, gazetecileri iterek yolu açıyor, arabaya, sevgili, güvenli otomobile binmeleri için yardımcı oluyordu. Tess arabaya atladı ve Farley de hemen kapıyı kapatmaya çalıştı.

Nefesi kötü tütün kokan biri kapı kapanmadan araya kafasını sokmayı başardı ve Tess'i ürküterek konuşmaya başladı. "Bir adamın kadın taklidi yaparak filikanızda bulunduğunu söylüyor," diye bağırdı. "Bunu doğrulayabilir misiniz?"

"Bunu inkâr edecek değilim," dedi Lucile.

"O kişi, Jordan Darling miydi?"

Kapı hafifçe sallandı. Lucile buz gibi bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Bunu da inkâr edecek değilim."

Kapı kapandı ve Farley gaza bastı. Caddeye çıktıklarında sebze tezgâhlarını ve iğneye benzeyen çan kuleli kiliseleri, parlatılmış at arabalarını gururlu, yerinde duramayan atları geçerek New York caddelerinde ilerlemeye başladılar. Aynı anda yeraltında karanlık derinliklerinde metro güm-bürdeyip uğulduyor, görünmez istikametlerine doğru görünmez yolcularını ileriye savuruyordu.

★★★

Cosmo, Waldorf'un lobisindeki resepsiyon bölümünde durmuş, resepsiyonistin az önce verdiği mektup yığınınca kaşlarını çatarak bakıyordu. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Evet efendim," dedi resepsiyonist tereddüt ederek. Belli ki bu adam, Cosmo'nun hoşgörüsüz olmasına yol

açan bir şekilde, İngiliz soylularına nasıl hitap edeceğini bilemeyen bir Amerikalıydı. Cosmo gitmek için arkasını döndü.

“Ah efendim, bir de grubunuzun bir üyesi için bir mesaj var,” dedi resepsiyonist çabucak. “Onu almak ister misiniz?”

“Evet, elbette.” Cosmo bahsi geçen kırıksık kâğıdı almak için uzandı, asansöre doğru ilerlerken ona bir göz attı. Tess için bir mesaj? Bu neyle ilgiliydi ki? Sadece bir satır vardı, kurşun kalemle aceleyle yazılmıştı:

Bu gece benimle Central Park'taki arabaların orada buluşur musun? Lütfen.

İmza yoktu. Cosmo uzun bir süre boyunca mesaja baktı sonra yavaşça onu avucunun içinde buruşturup asansörün yanındaki çöp haznesine attı. Öfkeyle asansörün düğmesine bastı. Belli ki şu iğrenç muhabir daha fazla bilgi için Tess'i sıkıştıracaktı. Bunu Lucy'ye söylemenin bir faydası yoktu, sadece başka bir öfke nöbeti daha geçirirdi o kadar. Neyse ki şans eseri bunu zamanında durdurup engel olmuştu. Şu anda hayatları zaten yeterince karışık, daha fazlasına ihtiyaçları yoktu.

New York Times

Cumartesi gecesi, 20 Nisan

Pinky bu gece *Times*'ın merdivenlerinden dans ederek inmiyordu, bunun için fazlasıyla yorgundu. Birkaç gıda maddesi için alışveriş yapmış, ardından da babasının ilaçlarını almıştı. Hiçbir zaman çok ilgili kız evlat rolüne

bürünmediği için onu affetmeyen şu etli butlu kolay beğenmez hemşire yardımcısı Bayan Dotson’la da yapılacak işler vardı. Bayan Dotson daha fazla para istiyordu. Her gece Prescott Wade’in bakımının ne kadar ağır olduğundan, çişini tutamaması, görmemesi ve öfkesinden şikâyet edip duruyordu. Pinky böyle durumlarda elinden geldiği kadar kaçmaya çalıştığı dar bir gerçeklik alanına sıkışıp kalarak masada oturmuş onu dinlerken Bayan Dotson çilekeş, kaderine boyun eğmiş bir tonda konuşurdu. Ancak bu gece bu böyle olmayacaktı.

Pinky muhabir olarak ününü perçinleyen patavatsız, doğrudan soruları kendine sormaktan nefret ederdi. Hayatını etkileyen bu sorularla ilgili verecek cevabı yoktu. Babası ne kadar yaşayacaktı? Onun bakım ücretini ödemeyi ne kadar sürdürebilirdi?

Her zamanki gibi eve giderken titreşen ışıkların altındaki sokaklar tenhalaşmıştı. Pinky ne zaman karanlığın içinde birilerini görse, bir erkek gibi kendine güveni olduğunu göstermek için omuzlarını dikleştirir ve yoluna devam ederdi. Pinky bu şehrin sokaklarıyla yüzleşmekten kaçınmazdı. Bunu ilk yaptığında kendini bir çamur birikintisinde, bir başarısızlığın içinde bulacağından emindi.

Arada sırada babası sadece gülümsese bile olurdu aslında. Pinky babasının sadece inatçılığından mı, yoksa gerçekten yapamadığı için mi gülümsemediğini bilmiyordu. Sonuçta o saygı duyulan, efsane olarak görülen Prescott Wade’di ve artık kimsenin onun yanına gelmediğinin farkında olmalıydı. Bayan Duff Gordon gibi çoğu insan onu ölmüş olarak düşünüyordu. Var olmamaya doğru bir tür puslu, rahat ve elbette acısız bir geçişi varsaymak çok

daha kolaydı tabii. Böylece gerçek ölüm geldiğinde ah vah edip anılarından bahsedebilir ama gözyaşı dökmezlerdi. Bu tanınmış biri olmanın getirdiği bir sonuçtu. Peki onu kim hatırlayacaktı? Pinky ne olacaktı? *New York Times*'ın morgunda bir dosyanın içinde çürümekte olan yazarlığını yaptığı haberler... Pinky bu düşünceyi de şarküterinin et reyonuna ilerlerken içinde çürümüş domateslerin bulunduğu çöpe attı.

Bayan Dotson, Pinky daha anahtarı delikte döndürürken paltosunu giymişti bile. “Bugün baban iyi bir gününde değil,” dedi kapı açılır açılmaz.

“Hiç olmuyor ki zaten, Bayan Dotson.”

“Ama beni zorluyor, sen de hiç ortada yoksun.”

“Benim işim bu Bayan Dotson. Ortada olmamam sayesinde faturalarımı ödüyorum.” Pinky çantasının içinden fasulye paketini ve tavuğu çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine koydu. İçinden bu kadının hemen evine gidip şikâyetleriyle kafasını ütülememesini diliyordu.

“Çok fazla çalıştığını biliyorum, tatlım.” Kadının sesi daha yılışık bir havaya bürünmüştü. “Ama biliyorsun, baban her geçen gün biraz daha kötüye gidiyor, umarım daha fazla seyahat etmek zorunda kalmazsın. Babanın vadesi dolduğunda burada olamaman ne kadar utanç verici olur. Bir kere daha gecelemem gerekecekse, biraz fazladan paraya ihtiyacım olacak ve bu tamamen adilane olacaktır. Çok sık uzaklaşıyorsun. Tabii bu işini yapmaman anlamına gelmiyor.”

Bu mantıksız değildi. Bayan Dotson olmasa ne yapardı? İş gereği araştırdığı şu berbat kurumlardan birine mi koyacaktı babasını? “Bunu halledebiliriz,” dedi Pinky.

“Gece mesaisi için beş dolar.”

“Üç.”

“Dört buçuk.” Bayan Dotson’ın cesareti artmıştı.

“Dört, karşılayabileceğim son rakam bu.”

“Pekâlâ.”

Birbirlerine baktılar. Pazarlıklar sonunda tamamlanmıştı.

“Bugün yazdıklarını beğendim, tatlım. Çok ilgilenmiş gibi görünmemesine rağmen onu babana da okudum.”

Ne kadar incitici bir sözdü ve Pinky buna bir an için bile inanmamıştı. *Bayan Dotson, demek isterdi, biz arkadaş değiliz. Birbirimizden hoşlanmıyoruz. Bunun aksi bir durum varmış gibi davranmayalım, siz sadece babamla ilgilenin ve işiniz bittiğinde evinize gidin, çene çalmayın. Çenesi düşük insanlardan nefret ediyorum.*

Bunun yerine Pinky, “Teşekkür ederim,” dedi ve elini çantasının içine sokup bir avuç dolusu kâğıt para çıkardı. Birkaçını ayırdı ve sessizce Bayan Dotson’a uzattı. O da ertesi sabah erkenden geleceği vaadiyle onları kapıp hızlı bir şekilde evden ayrıldı.

Pinky bir bıçak çıkarıp tavuğu temizlemeye başladı, sonra duraksadı. Önce babasını kontrol etmeliydi.

Oda karanlıktı, Pinky ışığı yaktı.

“Nihayet evdesin.” Babasının gözleri kapalıydı ve sesi her zamankinden daha rahatsız ediciydi. Pinky onun çenesinde fırça gibi çıkan sakalları görebiliyordu. Bu da Bayan Dotson’ın bugün babasını tıraş etmeye zamanı kalmadığı anlamına geliyordu.

“Teslim etmem gereken işler var, bunu biliyorsun.”

“Üst tabakanın façasını bozmak gibi işler değil mi?”

“Tıpkı eskiden senin yaptığın gibi.”

“Doğru. Eski günlerde.”

“Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?”

“Hayatımı belki ve çok meşgul değilsen, akşam yemeğimi.”

Pinky babasının onu ağlatmasına müsaade etmeyeceğini çok uzun zaman önce söz vermişti. Taptığı ve özendiği o kapı gibi adam şimdi bir külçe gibi yatağın üzerinde yatıyordu ve Pinky ona yardım edemiyordu. Burada araştırılacak ya da mücadele edilecek bir şey yoktu, elde olan tek şey sabırdı. Pinky odadan çıkmak için arkasını döndü.

“Fırınlanmış tavuk mu?” dedi babası.

“Evet.”

“Sen fırınlanmış tavuğu güzel yaparsın.”

Pinky kendini daha iyi hissederek mutfağa yürüdü. Tam olarak söylenmese de, özür dilendiğini anlamıştı.

Park gecenin karanlığına gömülmüştü. Jim hâlâ arabaların orada duruyor, sokağın aşağısından Tess’in geldiğine dair bir işaret görmek için bakıyordu. Çevik adımlarla yürüyen, zayıf bir kadının yaklaşmakta olduğunu her gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor ve her seferinde de umutları suya düşüyordu.

“Beklediğiniz hanım değil, ha?” Sarkık gerdanlı ve başında rengi solmuş bir şapka olan araba sürücülerinden neşeli görünümlü bir adam ona sempatik bir şekilde gülümsedi. “Neyse, her zaman bir dahaki sefer vardır hayatta.”

Jim adama gülümsemeye çalıştı. Tess’in atın yelelerini

okşayan zarif ellerini hatırlayarak, arabaya bağlı olan uyku-
lu kahverengi atın burnuna dokundu. Bu daha dün müy-
dü? Sanki üzerinden bir yıl geçmiş gibiydi.

Sonunda Jim vazgeçti. “Dostça sohbetiniz için teşekkür ederim,” dedi arabacıya ve hızlı adımlarla yürümeye başla-
dı. Bir dahaki sefer olmayacaktı, Jim aceleyle uzaklaşırken bunu midesine giren sancıda hissediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Washington'a doğru gitmek için hızlanan trenin içindeki yorgun Senatör Smith koltuğunun kaba saba dokumasına yaslandı. En sonunda o histeriden bir soluklanma fırsatı bulmuştu. Bu gece kendi yatağında uyuyacaktı, pazartesi de elbette daha uygar bir oturum gerçekleşecekti.

“Senatör, bazı notlar almamı mı istemiştiniz?” Bir yardımcısı ona yaklaşmıştı, sesi son derece nazikti.

Smith koltuğunda doğruldu. Düşündüklerinin kâğıda dökülmesi onun bir şeyleri daha iyi görmesine yardımcı olacaktı. “Benim başlıca görevim, elbette, geminin neden battığını ortaya çıkarmaktır. Yazıyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Önüne geçilmez bir şekilde oluşmuş bir dizi ufak hatalar olabilir ama insanlar bunu duymak istemezler, onlar birden çok değil, sadece tek bir sebep isterler. Bizim tartıştığımız ahlaki ve pratiğe dair kararları incelemek istemezler.” Senatör içini çekti. Bu ilerleme çağında en iyi beyinlerin ve en modern araç gerecin ortaya çıkarttığı bir

ürünün yaratıcılarının böyle dikkat çekici bir şekilde cezalandırıldığını görmek kendi de dahil herkes için fazla mı aşırıydı acaba?

“Gazeteleri gördünüz mü, senatör?”

“Elbette. Kötü adamlar için yaygara koparıyorlar.”

“Özellikle şu İngiliz çift için. Duff Gordonları tanık kürsüsüne çağırarak mısınız?”

“Neden soruyorsun? Bununla ilgili bana saldırılmasından bıktım.”

Yardımcısı belli ki şaşırmişti. “Üzgünüm, senatör. Ben sadece..”

“Sorunu yanıtlayacak olursam, bunu yapmamayı tercih ederim. Bu İngilizleri fazlasıyla kızdırır.” Tekrar arkasına yaslandı. “Hem zaten şimdiden bana kızgınlar. Şunu gördün mü?” Senatör *American*’daki bir haberi gösterdi parmağıyla. “Henry Adams, onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet, efendim.”

“Bu adam saygıdeğer bir tarihçi. Kendi buz dağımızın üzerinde karaya oturduğumuzu söylüyor, çatırdayan bir toplummuşuz. Diyor ki 19. yüzyılın bütün inşaatı çöküyormuş. Hepimiz dost ya da düşman, bununla beraber batacakmışız.”

“Belki buna daha sonra devam etmeliyiz,” dedi yardımcısı.

“Evet, sanırım bu daha iyi olacak.” Ah, Washington... Orada düzeni daha iyi sağlayacaktı. Şu lanet olası Ismay denen adam kalmak zorunda olduğu için burnundan soluyordu ve öyle de olmalıydı. Bu düşünce Smith’e bir anlık memnuniyet verdi. Adalet isteği samimiydi. Bu soruştur-

ma nereye varırsa varsın sonuna kadar gidecekti. Neyse ki artık şu New York gazeteleri her an peşinde olmayacaktı. İngiliz soylularının ifadesini almak gibi tatsız bir işe girişmeyi ertelemek için yeterli bir sebebi bu.

★★★

New York

Pazar sabahı, 21 Nisan

Bu genellikle haftanın en huzurlu ve sessiz sakin günüydü. Jean Darling, çok sevdiği altın rengi ışığı içeri alacak şekilde camlarla çevrili yemek odasında pazar sabahı gazetesini almış oturuyordu. Tilki kürkünden kol ağzları ve bembeyaz yakaları olan en sevdiği sabahlığını giymişti. Jordan onu pazarları bunun içinde görmekten çok hoşlanırdı. En huzurlu gün.

Genellikle Jean önünde uzanan Central Park'ın yeşillikler içindeki manzarasının keyfini çıkararak kahvesini yudumlardı. Jordan'la ilk Broadway oyunlarından sonra bir mutluluk dalgasıyla kaplanıp bu şık odaları gezerek ve kendilerinin iki küçük İngiliz vodvil oyuncularını olduklarını bilerek başlarını yukarı kaldırıp aynı anda "Evet, bu evi alıyoruz," demeleri ne kadar da heyecan vericiydi. Ne kadar olmuştu? Seneler.

Ancak Jean fincanını dudaklarına bu kez götürmedi. Sadece eli havada saydam, narin fincanını tutup öylece kalakaldı. Adeta taştan oyulmuş bir heykeldi o anda. Ancak heykeller acı hissetmezlerdi.

Fincanın hemen yanında *New York Herald*'ın sabah baskısı vardı. Ve orada *Titanik* battığından beri ülkeyi baştan

başa saran üzüntülerin ve hataların öfkesine katılmasından korktuğu haber vardı. *Dansçının Utanç Verici Sahtekârlığı*, yazıyordu manşette. *Milyonerlerin Filikasında Kendini Kurtarmak İçin Kadın Kılığına Girdi*. Hemen altında Jordan'ın fotoğrafı vardı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle doğrudan kameralara bakıyordu. Öyle savunmasızdı ki.

Jean habere hızlıca göz gezdirdi. Bu tam beklediği gibiydi, kendini kurtarmak için “kadınları terk eden” bir adam hakkında uzun ve alaycı bir yazıydı. Gözü sadece bir cümlede takıldı. “Milyoner filikasındaki adi hadiselerle ilgili bu yeni bilgiyi doğrulaması için olay sorulduğunda Bayan Duff Gordon ‘Bunu inkâr edecek değilim,’ dedi.”

Böylesine bir zalimlik. Sevgili kocası, cesaret ve dürüstlük timsali olan adam mahvolmuştu. Profesyonel yaşantıları da elbette ki sona ermişti. Yarın sabah itibariyle, bütün rezervasyonları iptal edilecekti.

Bu neyi değiştirecekti? Eğer o ısrar etmese, Jordan omuzlarına ve başına o örtüyü almaz ve onunla beraber cankurtaran filikasına koşmazdı; filika neredeyse boş olmasaydı, kocası filikaya binmeyi reddederdi. Jean bunun doğru olduğunu biliyordu. Kocasını bir korkak değildi, o sadece yaşamaya çalışıyordu, bu yanlış mıydı? Jordan'ın yaşaması için birinin ölmesi gerekmiş miydi? Hayır.

Jean şimdi tekrar, aşağıdaki onu pek çok huzurlu sabahlarda mutlulukla dolduran dolambaçlı patikalara ve yeşilliklere baktı. Şu an için tek istediği bu acının yok olmasıydı.

Jean koridordan Jordan'ın ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Dikkatle gazeteyi katlayıp balayında aldıkları eski,

sevimli dolabın en alt bölmesine tıktırdı. O muhteşem balayıları... Partner olarak ilk dans ettiklerinde Fas'a gitmişlerdi. En baştan beri hep uyumluydular, dansları sihirli bir zarafetle yapıyorlar, seyircilerin alkışlarını kabul ediyorlar ve tekrar eve beraber olmak için dönüyorlardı. Jean gülümsedi, başını kaldırıp kocasının neşeli yüzünün odayı aydınlatmasını bekledi. Kaç kadın aşkın böyle değerli bir armağanına sahipti ki? Neden onu ölüme terk edip ondan vazgeçmeliydi?

Jordan odaya girip o her zamanki ufak, komik selamını verdi. "Sevgili eşim nasılmış bakalım bu sabah?" diye sordu. "Bugün dünyamız nasıl?"

Jean iki parmağını kaldırıp dudağına götürdü ve kocasına üfleyerek bir öpücük gönderdi. "Harika," dedi ve ayağa kalkıp onun yanına gitti, kolunu Jordan'ın omzuna doladı, diğeriyle de elini tuttu. Gözyaşı dökmeyecekti. Gözlerinin etrafında zorlukla fark edilen çizgiler belirdi tekrar gülümserken. "Bence bir dansla başlamalıyız, sence de öyle değil mi? Bu, nihayetinde en *huzurlu* günümüz."

Lucile, sessiz dikiş makineleri yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir halde boş çatı katını adımlamaya başladı. Bunların vızıldayıp çalışıyor olması gerekirdi ama Kadın Giyim Çalışanları Sendikası onunki gibi işyerlerini zorlamaya başladığından beri artık New York'ta pazar günü çalışılması için ısrar etmeye cesaret edememişti. Bu skandal denecek kadar haksızlıktı. Tanrı aşkına, bir şekerci dükkânı işletmiyordu,. Çalışanlarına iyi ücret ödüyordu ve hiçbirisi on dört yaştan altında değildi. Üstelik bugün de çalışmış ol-

salar cüzdanlarını biraz daha şişirebilirlerdi. Lucile, gevşemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bir gösteri öncesi o her zaman gergin olurdu. Ancak isminin kadın kılığına girmiş Jordan Darling ile ilgili bütün o hikâyelere karışıp lekelenmesi sinir bozucuydu. Bütün yaptığı bir soruya cevap vermektir ve Jordan Darling'in ifşa olduğunu görmekten üzüntü duymamıştı. Ancak adının dikkat çekici bir şekilde bu hikâyeye eklenmesi çok saçmaydı. Herhangi bir şeyi doğrulamış falan değildi ve haberi yazan şu muhabir de bunu biliyordu. Ancak Cosmo onun söylediği hiçbir şeyi dinlemeyecekti. Bu sabah gazeteyi çöp kutusuna fırlatmış ve tek kelime etmeden çıkıp gitmişti.

Lucile uzun odanın sonundaki yeni tamamlanmış olan podyumu inceleyerek adımlarını yavaşlattı. Şık, pırl pırl ve gösterişli görünüyordu ve bu Lucile'in moralini yükseltmişti. Defile öncesinde yaşanan bu beklenti ve heyecan dolu gerilime bayılıyordu. Podyuma adımını attı, duruşunu dikleştirip başı yukarıda her sezon, burada, Londra'da ve Paris'te modellerine öğrettiği şekilde havalı bir edayla yürümeye başladı. Üzerinde çalışılmış bir zarafetle döndü ve geriye doğru yürümeye başladı. Şimdiden pazartesi için sabırsızlanıyordu. Burası onun yuvasıydı ve hayat dolu olmasını istiyordu. Lucile neyi istediğini biliyordu: *Titanik*'i unutmak. Elbette ki tüm bunlar çok zaman geçmeden unutulup gidecekti. Daha fazla sipariş iptal edilmeyecekti elbette. New York'un şık hanımları onun tasarımlarına bayılıyorlardı. Hiçbiri kaçmayacaktı. Lucile kendini yeniden güvende hissetmek istiyordu artık.

Lucile aniden çatı katının en uzak ucunda karanlıkların içerisinde bir hareket fark etti. Bu bir mesaj getirmiş olan

Farley olmalıydı. Podyumdan aşağıya inip biraz tedirgin ama daha çok öfkeli bir şekilde o siluete doğru ilerledi. Kimse onun izni olmadan buraya giremezdi. Hiç kimse.

“Kim var orada? Ve ne istiyorsun?”

“Her zaman böyle otoritersin,” dedi bir kadın sesi kırıdayarak. “Kendi kardeşini tanıyamadın mı?”

Lucile nefesini tuttu. “Elinor?”

“Niçin bu kadar şaşırdın ki? Geminin battığını duyduktan sonra hemen ilk gemide yer ayırttım ve senin *Carpathia*’dan gelen telgraf mesajını aldım. Yoksa gelmeyeceğimi mi sanıyordun?”

“Ah...” Kardeşi karanlığın içinden çıkıp kolunda o şapşal kırmızı güneş şemsiyesiyle ona doğru gelirken Lucile’in neredeyse dili tutulmuştu. Bunu düşünmüş müydü? Elinor’un her zamanki tavrıyla, hiç alakası yokmuş gibi görünüp en kötü olay karşısında yanından geçip öylece gidip gitmeyeceğini merak etmiş miydi?

“Geleceğini tahmin etmeliydim. Her zaman içgüdüleriyle hareket eden biri olmuştur.”

“Bu özellik gerçekten de son derece fayda sağlıyor.” Elinor’un sesi çok enerjikti. “Zaten yeni bir senaryoya ihtiyacım vardı. Bu kez Hollywood beklemek zorunda kalacak.”

“Teşekkür ederim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin.” Lucile’in içinde bir şeyler infilak ediyordu sanki.

Elinor elindeki şemsiyeyi kesim masasının üzerine fırlattı ve onu kollarının arasına aldı. “Gazetelerden gördüğüm kadarıyla bunu tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı.

Kucaklaşmaları sadece kısa bir an sürdü ama bu kısacık

anda Lucile *Titanik* battığından beri ilk defa gerçekten rahatladığını hissetti.

Pazar sabahı. Tess otel odasında, duvarları ve tavanı birleştiren karmaşık süslemelere gözlerini dikmiş, yatağında yatıyordu. Parmaklarını pirinçten yatak başlığının parmaklıklarına geçirerek yorgun kaslarını esnetmek üzere gerindi. Dün çok uzun bir süre boyunca ayakta kalmıştı ve sırtı hâlâ ağrıyordu. Burada böyle hiçbir şey yapmadan yatmak iyi gelmişti ama kafasından sıkıntılı düşünceleri atamıyordu yine de. Ondan neden hiç haber alamadığını kafasında evirip çeviriyor ve aslında artık Jim'le ilgili bir şey düşünmek istemiyordu. Elbette Jim'in bir açıklaması olacaktı, o da bir açıklama yapmasını isterdi ama bu sessizliğin aslında her şeyi açıklar gibi görüldüğünü inkâr etmek çok zordu. Acaba Jim ona neler olacağını söylemek konusunda isteksiz davranmış, sonra da bunları kabul etmeye utandığı için mi kaçmış mıydı?

Tess onu kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bugün tamamen ona aitti. Geceleyin Bayan Duff Gordon oldukça cömert bir biçimde pazar günleri çalışmasına gerek olmadığını bildirmişti. New York'taki sendika kuralları sayesinde, pazar günü sokakların keyfini çıkarmakta serbestti. Tess bu haberi alıp hayal kırıklığına uğradığında patronunun yüzündeki memnuniyeti görmüştü. Evet, Lucile, dedi kendi kendine Tess. O büyüğü yeri seviyorum ve senin beni atman işe yarıyor.

Pinky pazar sepetini omzuna asıp yıkanmamış olan bulaşıkları görmezden gelip ayaklarının ucuna basarak dairesinden çıkıyordu. Hiçbir şey yıkanan tabak çanağın sesinden daha gürültülü olamazdı. Babası uyuyordu ve o tekrar uyanmadan önce Pinky dışarı çıkmak istiyordu. Bu sabah daha fazla istek duymak istemiyordu. Babasını tıraş etmişti, bu genellikle babasının hoşlandığı bir rutindi ama bugün değil. Evet, bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Pinky kendine bunu söyleyip durmaktan yorulmuştu.

“Ne cehenneme gidiyorsun?” diye bağırdı babası yatak odasından.

“Pazara gidiyorum. Bugün pazar, hatırladın mı? Biraz meyve alacağım, muz falan. Sen seversin. Gazete de alacağım.”

“Buraya gel, Pinky.”

Lanet olsun. Pinky sepeti yere bıraktı ve babasının yatak odasına doğru yürüdü. kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Babası solgun görünüyordu.

“Sana çok fazla para ödemiyorlar değil mi?” Bu aslında bir soru değildi.

“Sorun yok, baba.”

“Beni kandıramazsın, dün gece şu şişman hemşireyle pazarlık yaptığını duydum.”

Pinky ister istemez gülümsedi. “Belki de onunla kilo vermesiyle ilgili konuşabilirsin, böylece çok fazla paraya da ihtiyacı olmaz.”

“Çok komik.” Babasının sesi kulak tırmalayıcı ama nazikti. “Sana ne zaman zam yapacaklar?”

Bunu Pinky de merak ediyordu elbette. “Birkaç iyi haber var elimde ve gelecek hafta kadınların oy hakkını savu-

nanların gösterisini izleyip bununla ilgili haber yapacağım. Yakında bir zam alırım. Bana ihtiyaçları var.”

“Kendi meslektaşlarının söylediklerine inanma. Bu büyük bir hata.”

İşte yine başlamıştı, işini nasıl yapması gerektiği konusunda daha fazla tavsiye... Pinky ağırlığını diğer ayağına verip kapıya sırtını dayadı. “Bak, gitmem gerekiyor, yoksa en iyi malzemelerin hepsi seçilecek. Tamam mı?”

Babası başını salladı. “Sarah...”

Pinky durdu. Babası onu asla Sarah diye çağırılmazdı.

“Özür dilerim, yavrum.”

Pinky neredeyse dönüp babasını alnından öpecekti ama gözlerinden akan yaşları engelleyebileceğine güvenemedi.

Tess ilk önce Pinky’yi gördü. Saçları yüzüne düşmüştü, bir satıcıyla sohbet ediyordu. Rengârenk tentesi, marul ve şeftalilerle dolu kasaları, annelerinin eteklerinin dibinde oynayan çocuklarla bu pazarın içinde, oturumlarda görüldüğünden çok daha rahat görünüyordu. Sevecen ve neşeli bir hali vardı sanki. İnsanların yaşamlarını ve itibarlarını hiç zedelememiş gibiydi. Tess arkasını dönüp gitmek üzereydi.

Çok geç kalmıştı. “Tess?” Pinky ona doğru yaklaşıyordu. “Demek Bayan Duff sana bir gün izin verdi, öyle mi? Sen de pazar alışverişine geldin.” Pinky’nin sesi rahat fakat tereddütlüydü.

“Bunu neden yaptın?” Tess bir dahaki karşılaştıklarında ne diyeceğini hiç düşünmemişti ama şimdi ağzından döken kelimeler bunlar olmuştu.

Pinky şaşırmişti. “Ne?” dedi.

“*Korkak baronet*? Geri dönmemeleri karşılığında denizcilere *rüşvet* verdi? Bunlar doğru değil.”

“Bunları ben uydurmadım,” Pinky dedi çabucak, afallamış bir halde.

“Başka birinin sözlerini kullandın. Suçlamalarının altına ismini koyamayacak karakterde birinin. Kimdi o?”

“Bak, Tess, bana saldırılmasından hoşlanmam. O gemiden kaynaklarım var...”

“Bir denizci mi?” dedi Tess umutsuzluğa düşerek.

“Evet, illa bilmek istiyorsan.”

“Jim Bonney mi?” Lütfen, Jim Bonney olmasın.

“Senden hoşlanan şu denizciyi mi kastediyorsun? Şu sıkıca tutmadığın ahşap filikayı senin için oyan kişi mi?”

Şimdi şaşırma sırası Tess'teydi. “Evet.”

“Zaten onunla arkadaş sayılırsınız. Ben de sana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilim.” Bugün onun izin günüydü, akşam yemeği için meyve ve sebze alması gerekiyordu, belki babası için yahni yapardı. Babası soğana bayılırdı, oysa Pinky soğandan nefret ederdi. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değildi.

“Tek istediğin iyi bir haber yakalamak. Başka hayatları nasıl da mahvettiğini hiç umursamıyorsun.”

Pinky, etrafında alışveriş yapanların bakışlarını görmezden gelerek elindeki sepeti yere çarparak bıraktı. Diploması için fazlasıyla yorgundu. “Senin tek istediğin de herkese tepeden bakan kendini beğenmiş, bencil olan o çalıştığın insanlardan biri olabilmek. Haksız mıyım? Senin hikâyen ne? O filikada neler olduğunu biliyor musun?”

“Beni bunun içine çekemeyeceksin. Hayır, ben orada

değildim ama Lucile kötü hiçbir şey olmadığına yemin ediyor.” Tess nefes almakta bile zorlanıyordu. “Neden onlardan nefret ediyorsun? Senin de ayrıcalıklı bir hayatın var. Sahip olduğun şu özgürlüğe bir bak! Öyle büyük bir gücün var ki. Bunu neden daha nazik bir şekilde kullanmıyorsun?”

“Sen Amerika’nın ne olduğunu zannediyorsun?” dedi Pinky sert bir tavırla. “Herkesin Duff Gordonlar gibi zengin olduğu bir cennet mi? Buraya geldiğin ilk geceden itibaren kristal bardaklarla ve porselenlerle dolu bir masada yemek yedin diye her şeyin bundan ibaret olduğunu mu zannediyorsun? Ve bu insanların başkalarını küçük görüp yakalanmadan onlara zarar verebileceğini mi düşünüyorsun? Sonra da sırf doğruları söylediğim için gelip bana mı çatıyorsun?”

“Birbiri ardına kendini beğenmiş sözler söyleyip duruyorsun. Doğrularla ilgilendiğini hiç zannetmiyorum.”

“Bak, ben bir şeyleri ortaya çıkarmak için çok uğraşıyorum ve iyi bir muhabir olmaya çalışıyorum. Kendini beğenmiş olan sensin. Hem Duff Gordonların denizcilere geri gitmemeleri için rüşvet vermediklerine kesinlikle emin misin sen?”

Tess elinden geldiğince yavaş ve sakin bir şekilde karşılık verdi. “Denizcilere para verdiler ama rüşvet olarak değil. O para teşekkür etmek ve onlara yardım etmek içindi. Neden buna inanman bu kadar zor? Bu neden onları kötü insanlar yapsın ki?”

“Tess, sadakat insanı körleştirebilir.”

“Manşetlerin peşinden koşmak da öyle.”

“Yanılıyor olabilir misin?”

“Ya sen?”

Birbirlerine baktılar. Pinky ne yapılacağına dair idareyi ele aldı.

“Pekâlâ ben ayrıcalıklıyım, nerede yaşadığımı görmek ister misin?” Uzanıp Tess’in elini tuttu. Alışveriş unutulmuştu. Tess onunla beraber sokakta yürümeye başladı ve en sonunda dar bir yoldan dönüp eski püskü asansörsüz bir binaya girdiler. Pencereleden keskin kokular duyuluyordu, lahana, yahni ve soğan kokuları... Çocuklar ağlıyor, köpekler havlıyorlardı. Dairelerin arasına gerilmiş olan çamaşır ipleri hafif rüzgârda dalgalanıyorlardı. Pinky yukarıyı işaret etti.

“Dördüncü kat. Babamla beraber yaşıyorum. Kendisi hasta. Emekli maaşı yok. Kimsenin umurunda değil. Bunlar nasıl, yeterince ukala sözler mi?”

Tess bir an için sessiz kaldı.

“Fakir olduğumu mu söylüyorsun? Demek istediğin bu mu?”

“Fazla para kazandırmayan harika bir işim olduğumu söylüyorum ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Yani özellikle de...” Pinky derin bir nefes alıp sakın bir şekilde konuşmasını sürdürmeye çalıştı. “Bana ayrıcalıklı ve kendini beğenmiş olduğum söylendiğinde.”

“Bence öylesin..” Tess derin bir nefes aldı. “İkisinden de var sende.”

“Belki de öyleyim. İnsanların, balolara katılıp kendilerinden başka hiç kimseyi zerre kadar önemsemeyen zengin insanlar tarafından bazı kurumlara tıklıp ölmeye terk edildiklerini gördüm.”

Onun kafasını böyle gerçeklere çarpmanın bir fayda-

sı yoktu. “Peki iyi olan şeylere de bakamaz mısın? Bayan Duff Gordon insanlara iş veriyor ve onlara gayet iyi ücretler verip onlara iyi davranıyor.” Tess’in kendi mübalağası karşısında yanakları kızardı. “Bu senin için bir şey ifade etmez mi?”

“Siz unvanlara düşkün İngilizler,” dedi Pinky. “O işine ne gelirse onu yapıyor.”

“Korkunç bir insan değil, Pinky.”

“Pekâlâ ama ben neye inandığımı biliyorum. Bence o kadını memnun etmek için çok uğraşıyorsun ve o tür insanlar asla memnun edilemezler.”

“Buraya geldikten sonra beni bir başıma bırakabilirdi ama bunu yapmadı. Bunun benim gibi biri için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?”

“Bu kadar boyun eğmek zorunda değilsin, Tess.”

Bu kelimeler can yakıcıydı. “Gücünü niye bu şekilde kullandığını anlayamıyorum,” dedi Tess.

“Dikkat çeken birkaç savaşın içinde mücadele ediyorum ve bir şeyleri biraz olsun değiştirmeye çalışıyorum. Ancak öfkeleniyorum çünkü bir şeyleri çok fazla değiştiremiyorum.”

Yine birkaç saniye sessizce durdular.

“Belki sana söyleyebilirim,” dedi Pinky gönülsüzce. “O cankurtaran filikasında neler olduğuyla ilgili hikâyemi Tom Sullivan ismindeki bir denizciden duyduklarımın yazdım. Rahatsız edici bir adam ama sonuçta o da filikadaydı.”

Tess baştan ayağa rahatlamış hissetti kendini. O kişi Jim değildi demek. “Ona nasıl güvenebiliyorsun?”

“Bayan Duff’tan alacağını zannettiği miktarda parayı

alamamış, o yüzden de deliye dönmüş. Ödeme konusunda cimri davranmışlar. Bu benim için yeterli.”

“Yanılıyor olduğunu kabul etme olasılığın var mı?”

“Ancak mahkemede yemin edip bunu inkâr ederse. O zaman bile bundan tam olarak emin olamam. Neden kaynağımın Bonney olduğunu düşünmüştün?”

Tam o sırada yeşil şapkalı bir oğlan çocuğu onları oldukları yerden kaçınmaya zorlayarak titrek bir bisikletle yollarından geçti. Tess ne diyeceğini düşünme fırsatı verdiği için geçen bu çocuğa minnettardı.

“Onun olduğunu düşünmemiştim. O olmasından korkmuştum,” dedi yavaşça. “Anlıyor musun?”

“Tabii ki.” Pinky dün içgüdülerinin hanesine bir artı puan daha koymuştu ama bu onu fazla tatmin etmemişti. “Pazara geri dönmeye ne dersin? Sana tadıp tadabileceğin en iyi elmaları gösterebilirim.” Pinky’nin sesine tekrar neşe yerleşmişti.

· Tess başını salladı.

“Ben kötü bir insan değilim,” dedi Pinky çabucak. “Senden hoşlandım. Bu şehirde iyi iş çıkaracaksın bence Tess.”

James de aynısını söylemişti. “Ama senin hakkında ne düşüneceğimden emin değilim. Senden sakınmalı mıyım yoksa seni bir arkadaş olarak mı görmeliyim bilmiyorum.”

Bir arkadaş. Pinky bunu sevmişti. “Sadece işimi yapıyorum. Kimse muhabirleri sevmez.”

“Kendinizden fazlasıyla eminsiniz.”

“Bayan Duff değil mi peki?”

Tess sessiz kaldı.

Pinky içini çekti. “Pekâlâ, babamın bazen benim ku-

durmuş bir şirret olduğumu düşündüğünü söylememin faydası olur mu acaba?”

Tess gülümsemekten kendini alamadı. “Sanırım olur. En azından şimdilik.”

Sessizce, birbirlerine uyararak geldikleri yoldan geri döndüler. Çok geçmeden parlak tenteli ve bir sürü el arabasıyla dolu pazarı tekrar karşılarında gördüler. Tess, Jim’i düşünerek hem yüzünü güneşten korumaya çalıştı hem de sıcaklığın keyfini sürdü. Ruhunun rahatladığını hissediyordu. En azından bir günlüğüne her şey yolundaydı.

Tess elinde elmalarla dolu ufak bir sepetle pazardan Waldorf’a dönerken güneş batmaya başlamıştı. Beraber tezgâhların arasında dolaşırken en çok Pinky konuşmuştu. New York’tan bahsetmiş, en ucuz kadın iç çamaşırlarını nereden alacağına ve doğru düzgün çayı nereden bulacağına dair tavsiyeler vermişti. Birkaç gün içinde Washington Meydanı’nda kadınlara oy hakkı tanınmasına dair bir yürüyüş olacağını da söylemişti. Büyük, çok büyük bir yürüyüş olacaktı ve bu Pinky’nin işlemeyi çok sevdiği türden bir hikâyeydi. Çünkü durum baskı ve kadın haklarıyla ilgiliydi. Liderleri beyaz bir ata binmiş olan bir kadın olacaktı. Muhteşem, iri bir beyaz at. Pankartlar açılacak, kadınların yanı sıra bebekler ve çok az da olsa erkekler olacaktı. Kadınlar, korselerinin içine tıklıp kocaları genelevlerde gecelerini geçirirken çocuk doğurup durmakla nasıl bir hayat yaşayabilirlerdi ki? Evlilik bir tuzaktı.

Pinky bütün bunları öyle tutkulu bir şekilde anlatıyordu ki, Tess etkilenmişti. İngiltere’de de kadınlara oy hakkı

verilmesini savunanlar vardı. Tess onlarla ilgili birkaç şey okumuş, hatta bir keresinde ellerindeki pankartları sallayarak yürüyüş yaptıklarını görmüştü. Oy hakkı isteyenler? Bağımsızlık isteyen kadınlar? Sanki ayrıcalıklı bir gezegenden gelmiş yabancıları. Yatak çarşaflarını değiştirip tuvaletleri temizlemek dışında bir şeye enerjisi ve vakti kalan kadınlardı.

“İngiltere’deyken onları destekliyordun değil mi?”

“Bana bir faydası yoktu ki. Cherbourg’daki patronumun oğluyla savaşmak yeterince enerjimi alıyordu. O da istediği kadını elleyip okşayabilme hakkı olduğunu düşünüyordu.”

“Gördün mü? Onu durduracak gücün yoktu.”

“Oy kullanmamın onun ellerini üzerimden çekmesini nasıl sağlayacağını anlayamıyorum.”

Pinky ona en zor anlayan öğrencilerinden biriyle karşılaşan bir öğretmenın sabırsız ifadesiyle baktı. “Oy verebilirsen senin de sesin duyulabilir ve iktidarda kalmak isteyen politikacılar üzerinde bir etkin olabilir. Böylece günün birinde o tip adamları hapse tıkacak bir kanun çıkarabilirler.”

“O günün geldiğini görmeyi çok isterim.”

“O halde sen de yürüyüşe gel. Sana bir sır vereceğim,” dedi Pinky.

“Bir sır mı?”

“Bu çok heyecan verici bir şey. Yürüyüşü haber yapacağım, gösteriyi ayarlayanlar da gösteri başlamadan önce beyaz atı sürmeme izin verecekler. Bunun benim için ne ifade ettiğini sana anlatamam,” dedi Pinky bir rahip yardımcısının ciddiyetiyle.

“Ata binebiliyor musun?”

“Elbette.” Pinky gülümsedi. “Dünyadaki en zevkli şeylerden biridir. Kadınlar toplanıyor, yürüyor, birlikte her şeyi yapıyorlar ve erkekler buna deli oluyor. Bağırıp çağırıyor, alay ediyor ve yumruklarını sıkıyorlar. Neden biliyor musun? Korkuyorlar. Gerçekten güç kazanıp onları değiştirmeye zorlayacağımızdan korkuyorlar.” Pinky’nin gözleri yaramaz bir çocuğunki gibi parlıyordu. “O hallerini izlemek harika oluyor.”

“Öyle erkekleri bilirim,” dedi Tess. Titanik’teki bir görevlinin onu bir erkeğin beceriksizliği için suçlamasının üzerinden çok zaman geçmemişti. Tess bunlara son derece alışkındı. Acaba Tess’in bu alışmışlığı Pinky’yi dehşete düşürür müydü? Belki de. Yürüyüp kadınlardan, oy vermekten, güçten ve beyaz atlardan bahsetmek iyi gelmişti. Üstelik, tenine vuran güneş öyle güzeldi ki... Pinky bir sonraki *Titanik* haberinden bahsederken Tess onu tam olarak dinlemiyordu artık. Her şey çok huzur vericiydi.

“Sayılmamış olan birkaç tane sağ kalan olduğuna dair haberler var, muhtemelen sayılmadılar çünkü ucuz bölümün yolcularıydılar ve İngilizce bilmiyorlardı,” dedi Pinky. “En tuhafı da zengin bir adamın gözden kaçırılmış olması. Adamın ilk başta şuuru yerinde değilmiş ve üzerinde yırtık pırtık bir ceket varmış.”

Tess’in kalbi duracakmış gibiydi. “Kim olduğunu biliyor musun?”

“Jack Bremerton adında Şikagolu bir adam.”

“Yaşıyor mu? O iyi mi?”

“Evet.” Pinky ona hızlıca bir bakış fırlattı. “Onu tanıyor musun?”

“Gemide tanışmıştık.”

“Oldukça önemli biriymiş. Şu ünlü Henry Ford bile adamı görmeye gelmiş. Bremerton çoktan ofisine dönüp çalışmaya başladı bile. Bence hâlâ aklı yerinde değil.” Pinky kıkırdadı. “Bu arada yarınki oturumlara katılmam için beni bu gece Washington’a göndermesi hususunda editörümle de konuştum.”

“Washington mı?”

“Smith bütün bunların yaşadığı yerde devam etmesine karar verdi. Bütün tayfa dün oraya gönderildi. Denizcine göndermek istediğin herhangi bir mesaj var mı?”

“O benim denizcim değil.” Pinky’nin sesindeki alaycı tonu duymak Tess’i allak bullak etmişti. Bay Bremerton hakkında daha fazla şey de soramıyordu.

“Pekâlâ, ikinizle de konuştum ve ikinizin yüzünde de, adlarınız söylendiğinde güller açıyor. Tabii bunun illa bir anlam ifade etmesine gerek yok.”

Tess, Pinky’yi tam olarak dinlemiyor, Titanik’in güvertesindeki gri saçlı, gülümseyen yakışıklı adamı anımsıyordu. Buradaydı. Bu şehirde, şu anda ve ay kadar uzaktaydı. Onu görmeyi nasıl da isterdi! Of, bu çok gülünçtü. Okul çocukları gibiydi. Gerçek dünyada, Tess’in hayal ettiği şey imkânsızdı. Üstelik Jim... Jim ona tek bir kelime bile etmeden gitmişti. Bu da ayrı bir gerçektir.

“Tess? Gidiyorum. Jim’e bir mesajın var mı?” Pinky tek kaşını kaldırarak bekledi.

“Hayır, hayır, mesajım yok.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Waldorf-Astoria Oteli
Pazar akşamı, 21 Nisan

Cosmo onun güzel elbisesinin arkasındaki düğmelerini ilklerken Lucile çok mutlu görünerek gevezelik ediyordu. Tess onların suit dairesine geldiğinde Lucile neşeyle “Girin, girin,” dedi. “Bugün çok güzel bir gece geçireceğiz çünkü olabilecek en muhteşem şey oldu. Kız kardeşim geldi!”

“İlk defa muhteşem bir şey olduğumu söylüyorsun,” dedi diğer odadan neşeli bir ses. Sonra da Tess’in Cherbourg Rıhtımı’nda elindeki güneş şemsiyesini çevirdiğini hatırladığı o güzel kadın görüldü. “Merhaba, Tess,” dedi kadın gülümseyerek. “Ben Elinor Glyn. Daha önce doğru düzgün bir biçimde tanıştırıldığımızı zannetmiyorum. Duyduğuma göre iyi bir hizmetçi olmak dışında her konuda harikaymışsın.”

“Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?” diye sordu Tess şaşırarak.

“Tatlım, benim gemim batmadı.”

Elinor bunu son derece bir rahatça söylemişti. Demek ki hâlâ, her şeye rağmen şakaların yapılabildiği sıradan bir dünya vardı. Tess bu kadından anında hoşlandı.

“Elinor bu gece Palm Odası’nda yemek yiyeceğimizi söylüyor. Bir şeyden ötürü suçlu insanlarmışız gibi artık yemeğimizi buraya çıkarttırmak yok,” dedi Lucile, Cosmo’nun ellerinin arasından sıyrılıp kendi etrafında dönecek. “Şimdi başlarını önlerine eğmeleri gerekenler Darlingler. Onların utanç verici kılık değiştirme hikâyelerini okudun mu?” Lucile ahududu rengi ipekli uzun elbisesini kenarlarından hafifçe tutup, tekrar döndü odanın içinde. “Sizce de bu çok güzel bir elbise değil mi? Belki de bu bahar gösterinde bunu ben sunarım, çok değişik olmaz mı?”

Cosmo neredeyse otomatik bir şekilde “Sen bütün elbiselerin için en iyi modelsin, canım,” dedi hemen. Saati-ne baktı ve acele etmesini söyledi. Aşağıdaki rezervasyonları on dakika içerisindeydi.

“Tess, sen de bize katılmalısın,” dedi Lucile. “Diğer odada senin için hazır bir elbise var.”

Bu gerçekten bir davet değildi elbette, daha çok bir emirdi. Ancak Elinor’un gelişi Lucile’in moralini inanılmaz bir hızla düzeltmişti. Küçük odada asılı olan elbiseyi gördüğünde Tess’in nefesi kesildi. Bu daha önce, *Titanik* batmadan önce Lucile’in ona verdiği şaşırtıcı derecede benziyordu. Aynı renk, aynı kesimdi. Acaba Bayan Duff Gordon bunu bilinçli olarak mı seçmişti? Tess elbiseyi askıdan çıkardı ve geçip giden zaman gibi dayanıksız ve uçucu olan kumaşı parmak uçlarıyla tuttu.

Kubbeli tavanıyla Palm Odası iyi giyimli insanların ke-

tum mırıltıları ve sakin resmîyetleri ile doluydu. Baş garson kırmızı kadife ipi kaldırıp onları içeriye buyur etti ve Tess de dahil hepsini hürmetkâr bir selamlamayla karşıladı. Etrafa aval aval bakmak yok, dedi Tess kendi kendine. Hizmetçi bir kız gibi davranma. Tess'in her yanı kristallerin, kehribar rengi mermerin ve kristalin karışık parıltısını yansıtan aynalı duvarlar ve dans eden görüntülerden oluşan bir manzara sunan mum ışıklarıyla sarılıydı. Çok güzeldi.

"Başını yukarı kaldır, Tess," diye mırıldandı Elinor. "Bir kraliçe gibi giyinmişsin. Herkesin bize bakıyor olduğu gerçeğinin keyfini çıkar."

"Kendimi kraliçe gibi hissetmiyorum."

"Tanrı aşkına, rol yap o zaman."

Müşteriler gerçekten de onların gelişini fark edip yanlarından geçerken arkalarından fısıldaşıyorlardı ama seslerinde bir bıçak gibi havayı kesen bir sertlik vardı.

"Bizim için iyi şeyler söylemiyorlar," dedi Tess.

"Kötü niyetin ve kıskançlığın bir karışımı işte... Olağan şeyler. Ablama bak, o bununla nasıl baş edileceğini gösteriyor."

Lucile, Cosmo'nun koluna girmiş, sadece yürümüyor her an bir alkış tufanı kopacakmış ve zafer dolu bir edayla bu alkışları eğilip selam vererek kabul edecekmiş gibi ezi-ci bir tavırla salınıyordu. Lucile'in yüzü kızarmıştı. Tess'e göre Lucile ışığın peşinden giden bir ayçiçeğine benziyordu.

"Pekâlâ, Tess, bilmem lazım. Kalıyor musun yoksa kaçmaya mı hazırlanıyorsun?"

Masalarına oturduktan sonra, Elinor, Tess'e rahat, alçak

sesli bir şekilde ama gözlerinde soğuk bir ifadeyle sormuştu bunu. Diğer garsonlar sandalyelerinin arkasında dönüp dururken, içkilerden sorumlu olanı bir şampanya açmıştı.

“Gitmek gibi bir planım yok,” dedi Tess, şaşırarak.

“Lucy yetenekli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Kendini kanıtlamak için bir fırsat var elinde. Fark ettiğinden daha büyük bir fırsat. Ancak işler bir süredir iyi gitmiyor.”

“Biliyorum.”

“Ablam durmadan çam devirip duruyor. Darlingler hakkındaki o son gevezelik çok ahmakçaydı.”

Tess onunla aynı fikirde olmasının mı yoksa sessizce durmasının mı beklendiğini bilemeyerek oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

“Seni denemeye çalışmıyorum, ağzı sıkılığa değer vermem. Aksine, bunu fazla kibirli bir yaklaşım olarak görürüm, en azından film işinde.”

“Hizmetçilik işinde pek de öyle sayılmaz bu durum,” diye mırıldandı Tess.

Elinor güldü. “Artık hizmetçilik işinde değilsin,” dedi. “Bak, burada çok fazla kalamayacağım. Elimden geldiği kadar ablama destek olmak istiyorum. Sonra da Los Angeles’a gitmem gerekiyor.” Elinor sigarasının ucundaki külü silkeledi, zarif sigara ağızlığının gümüşü ışığın altında parıltıyordu. “O yüzden sana bunu açıkça ifade edeyim. Lucile’in şu an atölyesinde bir göze ve kulağa ihtiyacı var ve şu anda bunun için en bariz kişi sensin. Cosmo bugün senin için Flatiron Binası’nın hemen yanında bir daire buldu, Lucile’in çatı katına oldukça yakın. Burada kalamazsın, otel senin odanı istiyor. Bu çok uzun sürmeyecek ama Lucy bahar gösterisini atlatmadan ve bu soruşturmayla il-

gili ifade vermeyeceğinden kesinlikle emin olmadan önce eve gidemez. Ondan sonra ne istersen onu yapabilirsin. Referansın olacak.”

“Onun gözü ve kulağı olmak ne demek?”

Elinor omzunu silkip gülümsedi. “Ah, biliyorsun işte.” Elinor’un gülümsemesi sessiz duran Cosmo’ya bir şeyler anlatan Lucile’e bakarken yüzünden silindi. Cosmo boş bir yüz ifadesiyle şampanyasını yudumluyordu. “Lucy dikkatli olsa iyi olur,” dedi yumuşak bir tonda.

“Ne demek istiyorsunuz?” Tess tam bunu söylerken, Cosmo’nun gözlerinde bir ışıltı fark etti. Neydi bu?

“Çok hoş olmayan şeyler meydana gelebilir.”

Tess dikkatli bir şekilde önüne gelmiş olan salatayı yemek için gümüş çatalını eline aldı. Lezzetli yeşillikler, beyaz kuşkonmaz ve küçük küçük doğranmış jambon vardı salatada ama en cezbedici olan doldurulmuş zeytinlerdi. Tess, Elinor’un ona doğru hızlıca attığı bakıştan doğru çatalı seçtiğini anladı. “Sizce Lucile ifade vermek zorunda kalacak mı? Senatör Smith komisyonun karşısına kadınları çağırıyor.”

“Biliyorum, bu deneyimi yaşamış olan her kadın konuşmak için fazlasıyla hassas sayılıyor. Ne saçmalık! Fakat Smith onu çağırmak zorunda hissedebilir kendini. Lucy eleştiri yağmuruna tutuldu ve bu onun kendi hatası. Hatta, Cosmo’nun da.” Cosmo’ya bakarak konuştu Elinor. “Geri gitmemeleri karşılığında denizcilere *rüşvet* vermek? Tanrım.”

Baş garson yaklaşp “Bayan Duff Gordon için bir mesaj var,” diye mırıldandı.

“Daha sonra, şimdi olmaz,” dedi Lucile, onun uzaklaşması için elini sallayarak.

Garson biraz daha yaklaşıp Cosmo'nun kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra da notu verdi. Cosmo nota hızlıca bir göz attı, yüz ifadesi donup kalmıştı.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Lucile sabırsızca. "Seninle konuşurken şunu okumak zorunda mısın?"

Cosmo sandalyesini masadan gteriye iterek ayağa kalktı. "Sanırım yemeğimizi yukarıda tamamlayacağız," dedi hoş bir şekilde garsona. "Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde mönüyü ve garsonu odamıza gönderin."

"Tanrı aşkına..."

"Sessiz ol, Lucy. Gidelim."

"Ama..."

"Hişt," diye mırıldandı Elinor ve soru sormadan ablasını kolundan tuttu. Tess diğer müşterilerin bakışlarını üzerlerinde hissederek onları restorandan çıkarken takip etti. Bu kez çaba sarf ederek başını dik tutmayı başarmıştı.

Cosmo odanın kapısını hızla kapatarak onların yüzüne baktı, dudakları gerilmiş, rengi uçuk bir kil rengini almıştı. "Jordan Darling kendini asmış," dedi gözlerini Lucile'den ayırmadan. "Karısı onu birkaç saat önce bulmuş."

Bir titreme... Nerede başlamıştı, midesinde mi, bacaklarında mı? Soğuk ve kontrol edilemez bir titreme Tess'in bütün vücuduna yayılmıştı.

"Kimden?" diye sordu Elinor.

Cosmo her an patlayabilirmiş gibi elindeki kâğıda baktı. "Karısından. Lucile için."

"Onu görmek istemiyorum," dedi Lucile. Konuşurken çenesi titriyordu.

"O zaman duyman gerekecek." Cosmo notu Elinor'a

uzattı, o da mor mürekkeple kargacık burgacık harflerle yazılmış son cümleyi yüksek sesle okudu.

Neden bu kadar zalim davrandın?

Lucile inleyip elleriyle yüzünü kapatarak bir sandalyeye çöktü.

“Perişan haldeymiş, bunu sen yapmadın,” dedi Elinor çabucak.

Şimdi titremesi hafiflemişti ama *Carpathia*’da Lucile’in Darlingleri bariz bir biçimde suçlaması Tess’in zihninde belirivermişti. Hayır, hayır, Lucile onu öldürmemişti, bu çok korkunçtu! Neden odada bu sessizlik vardı?

“Ama bunda rol oynadım,” dedi Lucile.

Ancak o zaman Tess konuşup rahatlatmak üzere arzusunu ve acıma hissini ortaya koyabildi. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

Lucile minnettar gözlerle başını kaldırıp Tess’e baktı. “Teşekkür ederim,” dedi.

“Yarın bu odadan dışarıya çıkma, Lucy,” dedi Cosmo. “Geri çekil. Herkese yasta olduğunu söyleyeceğim. Duyuyor musun? Tanrı aşkına, hiçbir muhabirle konuşma.”

Waldorf Astoria Oteli
New York
Pazartesi, 22 Nisan

Tess otelden çıkıp etrafına endişeli bakışlarla bakarak onu arabada bekleyen Farley’e doğru ilerlerken güneş

daha yeni doğuyordu. Güzel, ortada hiç muhabir yoktu. Ne kadar da karanlık bir gece olmuştu! Tess, Lucile'i üzerine gelmekte olan bir trenden koruduğu, bir odaya girip orada ipek bir kumaşla Jordan Darling'in asılmış bedenini gördüğü kâbuslar görmüştü. Böyle rüyaları hangi ruh haliyle yaratmıştı aklı?

Bugünün gerçekliği daha da korkutucu olacaktı. Dükkânda işlerin yolunda gitmesini sağlamak şimdi Tess'in göreviydi. Lucile en sonunda uykuya dalabildiğinde Elinor dün gece geç saatte bunu söylemişti. Tess'in her şeyi bilmesi gerekmiyordu, sadece yatıştırıcı bir etki vermesi için orada bulunması lazımdı. Lucile'in bu odadan dışarı çıkması çok daha kötü haberlerle sonuçlanabilirdi. Tess bunu başarabilirdi.

Midesi korkudan taklalar atarken mi? Bu mümkün değildi. Tess, paniklememeye çalışarak "Daha önce sadece bir kez dükkânda bulundum," diye itiraz etmişti. "Oranın nasıl işlediğiyle ilgili hiç bir şey bilmiyorum."

Elinor onu yatıştırmaya çalışarak "Yarın hızlıca birkaç ders alma fırsatın olacak, hem unutma, yanında sana yardımcı olacak James var. O epeyce şey biliyor," demişti. "Sadece birkaç gün için. Zaten hayat bir oyun değil mi? En azından büyük bir kısmı öyle. Tanrı aşkına, oraya git ve işin başındaymış gibi yap. Beni duydun mu? Başını dik tut ve rol yap." Elinor'un yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçmişti. "Her şeyin sırrı bunda yatıyor."

Sonra Elinor kendi odasına geçmek üzere oradan gitmişti. Cosmo da Tess'e bir anahtarlığa takılı bir deste anahtar ve üzerine alelacele bir adresin yazılı olduğu katlanmış bir kâğıt vermişti. "Bu senin dairen için Tess. Salı günü-

ne hazır olacak. Yatak yapılacak, havlular ve biraz yiyecek de olacak. Neye ihtiyacın olursa bana bildir.” Cosmo’nun yüzü de çürümüş bir erik gibi kırışmıştı ve Tess onun da acı çektiğini düşünmeye başlamıştı. Karşısındaki bu adam Cherbourg’daki rıhtımda ilk karşılaştığı o gösterişli, sakın adam değildi. Bu da kesinlikle Tess’in rüyalarındaki kargaşayı beslemişti.

Bu sabah Farley’in yüzünde bir sırıtiş yoktu, daha çok endişeli ve dikkatliydi. Kapıyı Tess’e açarken “Demek bugün Bayan Duff yok?” diye sordu.

“Evet, bugün dinleniyor.”

Farley arabayı caddeye sürdü ve yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Tess, Elinor’dan aldığı notlara bir göz attı. Podyumu kontrol et, defile için kullanılacak elbiselerin envanterini yap. İşlemelerin ve son ayrıntıların doğru düzgün yapıldığından emin ol. Modellerin üzerinde son düzeltmeleri yap.

Bu çılgınlıktı, imkânsız.

Tess “Ben bunların başına geçecek kişi değilim. Neden siz gitmiyorsunuz?” diye itiraz etmişti.

“Basın benim gitmeme baylırdı,” dedi Elinor gözlerini devirerek. “Lucy’nin adını tümüyle Darling’in intiharı ile ilgili hikâyelerine bulaştıracaklardır. Hayır, ben de başımı önüme eğeceğim, böyle bir ilgiye ihtiyacım yok. Bunu yapacak olan kişi sensin, Tess. Kimse senin peşine düşmez.”

İşleyen dikiş makinelerinin sesi, asansörden inip çatı katına girerken Tess’in güvenini tazeledi. Lucile’in ofisine doğru yürürken birkaç bakış ona yöneldi ama kimse herhangi bir şey sormadı. Tess’in bugün cumartesiden daha az kişi olduğunu fark etmesi çok sürmedi.

James gergin bir şekilde Lucile'in ofisinde bekliyordu. "Madam nerede?"

"Çok sıkı çalışmıştı ve bugün dinleniyor." Tess sesinin yeterince gerçekçi çıktığını umarak etrafta solmakta olan pek çok çiçek buketine baktı. Çürümekte olan yaprakların mide bulandırıcı kokusuyla burnunu kırıstırdı.

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?" dedi James. "Kimse kendi elleriyle bir ölümü istemez. İtibarını zedeleyen onca şeyden sonra..."

"Sanırım yapılması gerekenleri halletmek bize kaldı," dedi Tess, sesinin biraz olsun özgüven tınısı taşıdığını umarak.

James sırtını cam duvara doğru döndü ve Tess onun hiçbir terzinin yüzünü görmesini istemediğini fark etti. "Kötü bir haberim var." James uzun bir masaya doğru ilerleyip işaret etti. Krem rengi, oldukça karmaşık bir işlemeyle süslenmiş bir elbise masanın üzerine yayılmıştı. Gösterinin başrolündeki gelinlikti bu.

"Çok güzel," dedi Tess elbiseyi kaldırmak için yaklaşıp. Onu şaşırtan bir şekilde elbisenin etek kısmı parmaklarının arasından yere kayıverdi. Tam ortadan kesilip açılmıştı ve kalanı da elbisenin üst kısmına yarı yarıya tutturulmuş bir haldeydi.

"Ne oldu?" Tess buna inanamıyordu. Tüm bu güzel çalışma kesilip gitmişti.

"Birileri Madam'dan nefret ediyor," dedi James. "Bu korkunç. Daha önce hiç bunun gibi bir şey olmamıştı." Adam Tess'e bakmıyordu, sadece elindeki gelinliğe ölü bir bedenmiş gibi gözlerini dikmişti. "Hiç kimse gazete-de okuduğu şeylerden hoşlanmadı, Madam'ın söyledikleri kulağa çok hoş gelmiyordu ama yine de..."

“Bunu tekrar yapmalıyız.”

James kafasını iki yana salladı. “Bunun için vaktimiz yok. Üstelik onarmanın da imkanı yok, kumaş çok hassas.”

“Bunu yapmayı kim biliyor?”

“Boncuk işleyen kadın... O da gözyaşları içerisinde işi bıraktı. Artık burada çalışamayacağını söyledi. Dışarıdaki herkes şimdi neler olduğunu biliyor.”

Tess ipeğin kesilmiş olan yerine ve kırılmış olan bocuk dizisine dokundu. Annesinin ona yıpranıp yırtılmış perdeleri nasıl onaracağını öğretmesini hatırlamaya çalıştı. İki ilmek ve bir düğüm, ustalık düğümdeydi. Eğer bu yeterli gelmezse, Tess çok az bir elastik kumaşla toparlamaya çalışacaktı.

“James, bana güvendiğin bir terziyi gönderebilir misin?”

“Evet, efendim.”

“Sanırım bunu tamir edebilirim ama her şeyle ilgili yardımına ihtiyacım var. Burayı işletmeyi beceremem, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Madam dışında bunu kimse bilemiyor zaten. Fakat size yardımcı olacağım konusunda bana güvenebilirsiniz.”

Tess ona minnettarlık belirten hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Belki de herkese gelinliğin tamir edileceğini ve gösterinin daha önceden ayarlandığı tarihte gerçekleşeceğini söyleyip hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyız.”

“Bu bana da iyi bir fikir gibi geldi.” James rahatlamış görünüyordu. Kapiya ilerledi ve Tess tekrar konuşunca durdu. “Bundan başka...”

“Hangi modelin hangi elbiseyi giyeceğini seçmemiz gerekmez mi?” diye sordu Tess tereddütlü bir şekilde.

“Doğru.”

“Bir de belki biri bu solmuş çiçekleri kaldırabilir, çok hüznü görünüyorlar.”

“Hemen halledeceğim.”

Tess ancak yırtık elbisenin üzerine eğilmeden hemen önce James’in ona efendim diye hitap ettiğini fark etti.

Senato Ofis Binası

Washington, DC

Pazartesi, 22 Nisan

Sabah 05:00

Pinky, Senato Ofis Binası’nın basamaklarına oturmuş, buraya bu kadar erken bir saatte geldiği için kendini bir ahmak gibi hissederek güneşin doğuşunu izliyordu. Oturumun saat ondan önce başlaması beklenmiyordu ama başka nerede bekleyecekti ki? Van Anda otelde daha fazla gece geçirmesinin masrafını karşılamayacaktı. O yüzden geceyarısı trenine binmesi gerekiyordu ve bu da Bayan Dotson’ı sıkıntılı bir durumda bırakıyordu. Pinky sadece fazladan bir elli dolarla iyiliksever hizmetlerini satın almıştı. Pinky’nin, Van Anda’ya bundan sonra sadece günü birlik yolculuklara gidebileceğini söylemesi gerekiyordu. Pinky ağrıyan alnını ovuşturdu. White Star Şirketi’nin tayfaları misafir ettiği Continental Otel’e gidip birkaçını uyandırmayı düşünmüştü. Belki bu tuhaf şehirde hiç paraları olmadan tıklımlarıyla ilgili şikâyetlerini anlatırlardı ama Pinky bunun için çok fazla uğraşması gerekeceğini düşünmüştü.

Soğuğa karşı paltosuna biraz daha sarındı. Belki de New York’ta kalmalı ve Jordan Darling’in intiharını araş-

tırmalıydı. Bununla beraber aslında tekrar Bayan Duff'ın peşinden koşmak için hiç isteği yoktu. O ahmak kadın bu son eleştiri bombardımanı fitilini de kendi kendine ateşlemişti. Tess fazla sadıktı, olması gerektiğinden daha fazla. Diğer taraftan Darling bir masa örtüsüne sarılı olarak o cankurtaran filikasına atlamıştı, bunu kendine o yapmıştı. Pinky tekrar ağrıyan başını ovdu. Bazen bu Titanik hikâyesi onu bıktırıyordu. Biri gelip şu lanet olası binayı açmayacak mıydı? Üzerine daha kalın bir palto giymiş olmayı diledi.

“Merhaba, genç bayan, sizi tanıdım!”

Bu gür ve içten kadın sesi binanın önüne park etmiş olan gösterişli bir arabadan geliyordu. Pinky arabaya yaklaşıp pencereden içeri baktı. Arabanın içinden kendisine bakan kadın Coloradolü, cankurtaran filikalarının birinin içinde kürek çeken Margaret Brown'dı.

“İçeri gir ve ısın tatlım. İkimizin de aynı nedenle burada olduğu aşikâr. Sen çalışıyorsun ama ben sadece saygıdeğer senatörün bununla kendi topraklarında nasıl baş edeceğini merak ettiğim için geldim.” Bayan Brown kapıyı açıp Pinky'ye içeriye girmesi için işaret etti ve özel şöfö-rünün bir termostan uzattığı dumanı tüten sıcak kahveyi ona ikram etti. Pinky minnettarlıkla kahveyi alıp soğuk parmaklarını sıcak fincana doladı. Bundan kesinlikle bir röportaj çıkarırdı.

“Siz şu *Times* için çalışan tuhaf isimli muhabirsiniz, değil mi? Ben biraz pervasızımdır kusura bakmayın ama duyduğum bu. Washington'ın gün doğumunu nasıl bulunuz bakalım?”

“Çok sessiz,” dedi Pinky.

“Çok uzun sürmez. Şehirden en son ne haberler var, peki?”

“Bir intihar. Bir numaralı cankurtaran filikalarından biri.”

“Ah, zavallı Jordan Darling. Evet, bunu otele dönerken duymuştum. Ölümcül bir maskeli balo... Bu aşağılanma çok ağır gelmiş olmalı ona,” diye mırıldandı Bayan Brown. “Hiç iyi haber var mı?”

“Şu Fransızca konuşan yetimler... Anneleri onları almak için geliyor.”

“Ah, evet. Bunu da duydum, zavallı küçük şeyler. En azından babaları onları kurtarmak için elinden geleni yapmış. Ölüme yakın olunca zihin daha berrak çalışıyor tabii.”

“Sizin için neler berraklaştı peki?” diye sordu Pinky.

Bayan Brown güldü. “Ölümle burun buruna gelmek bana istediğim şeyi yapıp söylemem ve kimseyi umursamam gerektiğini gösterdi. Hayat çok kısa, bir şey üzerinde uzun zaman düşünmeye değmez. Ya siz?”

“Ben gemide değildim.”

“Tam bir gazeteci cevabı. Zamanı gelince senin de seçeneklerin olacak.” Kadının yüzünde kocaman ve rahat bir gülümseme belirdi. “Şu Senatör Smith var ya, onu sarsıp kendine getirmek istiyorum. Beni ifade vermeye çağırıyor. Ancak bazı şeylerin resmi olarak kayıtlara geçmesini istiyorum. Özellikle de kadınların nasıl erkek korkaklardan yönetimi devralmak zorunda kaldıklarını.”

“Bana anlatın,” dedi Pinky hemen. “Ciddi bir gazete için çalıştığımı biliyorsunuz.”

“Evet, gazete künyenizi okudum.” Bayan Brown’ın gözleri parlıyordu.

Pinky, defterini bulmak için çantasını karıştırarak “Söyleceklerinizi not alabilir miyim?” dedi.

“Tatlım, söylediğim her şeyi yazabilirsin. Okyanusun ortasında tuzlanıp salamura olduktan sonra artık tamamen güvendesin.”

“Duff Gordonlarla ilgili ne diyeceksiniz? Sizce ifade vermeliler mi?”

“Bence senin umut ettiğin bu, öyle değil mi?”

“Ben sadece bir muhabirim.”

“Hayır, değilsin. Yazdığın haberi okudum ve bence o filikada neler olduğunu umursuyorsun.”

Kısa bir tereddüt. “Pekâlâ, bunu yakalamışsınız,” dedi Pinky.

“Zavallı yaşlı Smith bunu istemez ama her iki durumda da kendi başını belaya sokacak. Göreceğiz. Beni ifade vermeye çağırmayacaktır zaten. Çünkü kesinlikle nazik olmam ve onun istediği şekilde davranmam. İngiliz üst tabakasını getirirse de, onların bu gösteriyi nasıl karşılayacaklarından, verecekleri tepkilerden korkar.” Bayan Brown arabanın camından dışarı, Senato Ofis Binası’na baktı. “Her şey öne arkaya savrulup hışırıyor, hissediyor musun? Sanki her an patlamaya hazır bir maden suyu şişesinin içinde gibiyiz. Ya da belki çoktan patladı da biz daha farkında değiliz.”

★★★

“Şimdi şikâyet eden kim?” Senatör Smith, Senato Ofis Binası’ndaki ofisinin kapı aralığında duran yardımcısına baktı.

“Amerikan Devriminin Kızları, efendim. Ulusal genel ruh haliyle ilgili endişe taşıyorlar.”

“Neden ki? Lanet olası gemiyi biz inşa etmedik ve kesinlikle batıran da değiliz!”

“Hayır, efendim. Bu daha çok şöyle. Herkes fazlasıyla öfkeli görünüyor. Şu dansçının intiharı, o adam oldukça sevilen...”

“Biliyorum, biliyorum.” Smith önündeki mektup yığını, onlarcasının yere düşmesine aldırmadan çekmeceye tıktırdı. Gece boyunca ayaktaıdı, denizcilikle ilgili kitaplara gömülmüş, buz dağlarının tehlikelerini okuyup anlamaya çalışmıştı. Bugün için yaptığı bütün planların daha fazla skandalla tepetaklak olması çok fazlaydı.

Smith ofisinden dışarı çıkarak yönetim kurulu odasına girdi. İddialar, karşı iddialar, kime inanacaktı? Şu gözcülük yapan kişinin gözcü yerinde uykuya dalmış olduğunu iddia eden denizciye güvenilebilir miydi? Pek olası değildi, adam şüpheliydi. Bir süre daha tayfalar ve İsmay elinde olacaktı ama sağ kurtulanlar çoktan dağılıyorlardı. Hızlı bir şekilde gelip ifade vermelilerdi, yoksa tanıklıkları kaybolup gidecekti. Bu da ruh haline hiç de iyi gelmeyen New York’a geri dönmesi gerektiği anlamına gelirdi.

Korumalar yönetim kurulu odasının kapılarını biraz çaba sarf ederek açtılar ve Smith hayal kırıklığıyla bu devasa odaya hemen ön sıralarda duran *Times*’tan o sinir bozucu kadın da dahil olmak üzere yüzlerce insanın doluşmuş olduğunu gördü. Gazetecinin yanında da şu yaygaracı Bayan Brown vardı. Bu kesinlikle kolay bir gün olmayacaktı.

“Sessizlik, lütfen!” Smith elindeki tokmağı aralıksız olarak vurdu ve daha oturumu başlatmanın bile bu kadar zor olması karşısında çileden çıktı. Neredeyse şimdiden sesi

kısılmıştı. “İlk tanışımız dördüncü yetkili kişi olan, Joseph Boxhall, *Titanik*’teki rotadan sorumlu baş deniz subayı.”

Siyah saçlı, gergin bir şekilde kıpırdayan ağzıyla ufak tefek bir adam tanık sandalyesine doğru ilerledi. Pinky adamın girdiği kapıya doğru başını çevirdi. Resmi bir tanık listesi yoktu. Acaba Smith bütün gemi çalışanlarını arkada bekletiyor muydu? Eğer öyleyse onlarla röportaj yapmak zor olacaktı.

Smith sorgulamasına başladı. Boxhall deniz seferiyle ilgili becerisiyle açık bir şekilde gurur duyuyordu. Ayrıca diğer gemilerden gelecek tüm buz dağı uyarılarını alıp ona göre *Titanik*’in seyrini planlamaktan sorumluydu. Peki bu uyarıları ona kim vermişti? Geminin kaptanı elbette. *Titanik*’in yolu üzerinde herhangi bir buz uyarısı almış mıydı? Hayır. Hava nasıldı? Açık ve sakın.

Oturumun başka bir üyesi boğazını temizledi. “Gece bu kadar açıksa ve görüş netse, bir buz dağına görememiş olduğunuz gerçeğini nasıl açıklıyorsunuz?”

Boxhall’ın yüzü allak bullak olmuştu, kafasını salladı. Görememişti, üzgündü.

“Onları gece görmek daha mı zordur?”

“Her zaman değil. Ancak o gece su yağ gibi dümdüzdü. En ufak bir dalga olsaydı, o buz dağına zamanında görüp kaçınma şansımız olurdu.”

Yağ gibi dümdüz. Tuhaf bir tanımlamaydı. Ancak bunun açıklanmasıyla uğraşmak zaman kaybı olacaktı. Bunun yerine Smith daha küçük olan alçaktaki buz kütlesiyle geniş bir alana yayılmış olan buzul arasındaki farka işaret ederek –Boxhall da bu sırada hevesli bir şekilde kafasını sallıyordu– yeni edindiği bilgileri göstermeye karar verdi

“Bu oluşumlar Kuzey Atlas Okyanusu’nun Kanada Kı-

yıları enleminde daha sıklıkla görülürler, doğru mu anlıyorum? Ayrıca o civarda özellikle dikkatli olmak alışlagelmiş bir şey.”

“Ah evet, efendim.”

“Pekâlâ,” dedi Smith. “Nasıl oldu da tam olarak aynı civardayken gözcüleri artırmanın gerekliliği düşünülmedi?”

Boxhall durdu. “Bilmiyorum.”

Yeterli. Smith tokmağını vurup ara verildiğini duyurdu.

Pinky dirsekleriyle kalabalığın içinde kendine geçecek yol açmaya çalışırken, hız ve aptallık, sebebi buymuş, dedi kendi kendine. Hep aynı eski hikâye, bunu onlarca defa duymuştu. Hepsini eninde sonunda çıkar politikasıydı. Pinky temiz havaya hasret kalmıştı.

Kalabalıktan kaçarcasına çıktı. Kimse yerini kaybetme korkusundan dolayı o civardan çok fazla uzaklaşmak istemiyor gibi görünüyordu. Pinky lobiye açılan mermer koridora doğru ilerledi. Orada köşedeki bir bankta, büyük bir heyecanla bir denizciyle konuşan Bayan Brown’ı gördü. Pinky onlara doğru ilerledi ve kadının yanındakinin Jim Bonney olduğunu gördü.

“Pinky, yanımıza gel,” dedi Bayan Brown. “Bak şu adamın yaptığı şeye!”

Jim başını kaldırıp yüzünde Pinky’i tanıyınca oluşan hafif bir gülümsemeye baktı. Yorgun ve dağılmış görünüyordu ama bir şekilde rahattı da. Elinde küçük bir bıçak ve bir tahta parçası tutuyordu. Pinky Jimmy’nin parmaklarının ne kadar uzun ve güçlü olduğunu ilk kez o an fark ediyordu.

Bayan Brown, Jim’in elindeki tahtayı aldı ve yukarı kaldırdı. “Şu detaylara bir bak,” dedi hayranlıkla. Elinde bir

detay ve beceriyle oyulmuş olan Amerikan Kongre Binası'nın bir minyatürü duruyordu.

Pinky Jim'e bakıp gülümseyerek "Daha önce başka bir çalışmanı da görmüştüm," dedi. "Gerçekten iyisin."

Jim uzanıp tahtayı yeniden aldı. "Daha bitmedi aslında. İfade vermeye çağıracakları zamana kadar yapılacak pek fazla bir şey yok." Jim'in gözlerinde Pinky'ye soru sorar bir ifade vardı. Pinky ona ne diyebilirdi ki? Tess mesaj göndermemişti.

"İnanılmaz derecede etkilendim," dedi Bayan Brown. Jim'e kurnaz bir ifadeyle baktı. "İstersen senin için bir işim var, genç adam. İçinde bulunmuş olduğumuz o talih-siz gemiyi yapabilir misin?"

"*Titanik*'i mi? Elbette, yapabilirim."

"Bütün detaylarıyla ama... Biliyorsun ya, merdivenler, halatlar, gözcü yeri ve bütün bu şeyleriyle?"

Jim duraksadı, kaşları çatılmıştı. "Bunun için birtakım planlar edinsem daha iyi olur," dedi. "Hem vaktim olur mu bilmiyorum."

"Senin için planları bulurum," dedi Bayan Brown elini sallayarak. "İfadeni verdikten sonra buralarda bir bitki gibi oturmayı düşünmüyorsun değil mi?"

Jim'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu pervasız, içten Bayan Brown'dan kesinlikle hoşlanmıştı. "Hayır, efendim. Bundan sonra bir iş bulacağım."

"Bir işin var," dedi kadın sabırlı bir şekilde. "Sana ahşaptan bu gemiyi oyma görevini veriyorum. Bu da son derece cömert bir şekilde sana ödeme yapılacağı anlamına geliyor. Evet, bayım, çok yeteneklisiniz ve artık ellerimin arasındasınız. Size iş getireceğim. Bunda çok başarılıyım. Ayrıca

belki bilmiyorsundur diye söylüyorum, oldukça da zenginim.” İcini çekti. “Colorado’daki madenler sağolsun.”

Pinky, Jim’in yüzünün değişmesini izledi. İlk başta şaşırılmış gibi görünüyordu. Sonra bakışlarını onları ilk defa görüyormuş gibi ellerine çevirdi.

“Anlaştık.”

New York

22 Nisan, Pazartesi gecesi

Tess otel odasında amaçsızca dolanıyordu, yarın otel çalışanları ve müşterilerinin meraklı bakışlarından kurtulacağı için sersemlemişti. Yarın kendi evinde olacaktı.

İlk başta sessizliğin keyfini çıkararak yatağın üzerine oturdu. Sonra bu yalnızlık içini burktu. Acaba Washington’da neler oluyordu? Pinky’nin yarına kesin bir haberi olacaktı. Jim’i görmüş, onunla konuşmuş muydu ki? Jim iyi miydi acaba?

Yavaşça yatağına girmek için hazırlandı. Jim’i özlemiyormuş gibi yapmanın bir anlamı yoktu. Tess gözlerini kapattı ve Jim’in yüzünü gözlerinin önüne getirdi. O sihirli Central Park’tan otele kadar yürüdükleri zaman Jim’in uzun adımlarındaki rahatlığı düşündü. Bu sadece iki gün önceydi.

Örtüyü üzerine çekti ve ipeksi bir dokumadan yapılmış çarşafın arasına gömüldü. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Elbiseyi tamir etmesi işe yaramıştı ama yarın çok zor ve mücadeleli bir gün olacaktı.

Tess uykuya daldı, parmakları avucunun içindeki anahtarların rahatlatıcı varlığını sıkıca sarmalamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Waldorf Astoria Oteli
New York
23 Nisan, Salı sabahı,

Elinor, sabah güneşinin içeri girmesi için kalın perdeleri açarken “Gazetede ki cenaze ilanını gördün mü?” diye sordu.

“Evet, elbette gördüm.” Işıkla beraber görünür olan uçuşan tozlar havada asılı kalmışlardı. Lucile öksürdü, sonra da inleyip bir mendille yüzünü kapadı.

“Ah, kes şunu, Lucy,” dedi Elinor sabırsızca. “Yeterince uzun süredir kurbanı oynuyorsun.”

“Benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsin?”

“Çünkü seni tanıyorum. Öfkelenmekte ve kendine acımada çok iyi olduğumu da biliyorum. Olan oldu ve seni bu odadan ne kadar erken çıkarıp İngiltere’ye götürürsek o kadar iyi olacak.”

“Jean Darling’e gönderdiğim notun içinde kendime acıma yoktu, bunu kabul et.”

“Evet, iyiydi. Bu şartlar altında yapabileceğinin en iyisi.” Elinor elini paketine uzatıp içinden bir sigara çekti

“Yakmak zorunda mısın? Bu odanın içinde sigaranın kokusunu duymaktan usandım.”

“Çay ve turtadan daha mı kötü yani?” Elinor sigarayı yakıp açık olan pencereden dışarıya bakarak içine bir nefes çekti. “Dün gece onların ‘iğrenç’ olduğunu söylüyordun.”

“Lütfen, Elinor.”

Kız kardeşinin yüz ifadesi yumuşadı. “Tamam.” Sigarayı söndürüp küllüğe bıraktı.

“Biliyorum bana kızgınsın ve belli ki Cosmo da öyle. Jordan Darling’in intiharı korkunçtu ve keşke ağzımı o muhabirlere hiç açmamış olsaydım. Ancak yaptığı şey için beni suçlamaları çok büyük bir haksızlık. O gemiden sağ çıktı. Neden bu işi orada bitirmedi ki? Sağ kurtulmakta kötü olan şey ne?”

“Epeyce çok şey, belki de.”

Lucile kızgın bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen derin ve karmaşık bir şeyler söyleyeceksin ve ben de bu odadan kaçıp gitmek isteyeceğim.”

“Bu kez seni köşeye sıkıştıracağım.” Elinor’un sesi sakin. “Birbirimize eş değil miyiz?”

“Bu da ne demek böyle?”

“İkimize bir bak. On beş yaşımdan beri hikâyeler yazıyorum. Sen ise benim sevgili kardeşim, başını iğnenin üzerine eğip berbat bir evlilikten dikiş dikerek kaçmaya çalıştın. Sonra elbiseleri canlı modellere giydirme fikrini keşfettin ve işte! Başarı. Unvanı olan biriyle evli olmanın da epey faydası oldu elbette. Şimdi birbirimize eş olduğumuz konusunda bana katılmıyor musun?”

“Daha fazlası için sahneyi hazırlıyorsun, seni tanıyorum.”

“Elbette. Belki de kendi kurallarımızı koymaya fazlasıyla alışkınız.”

“Peki bunun sağ kalmakla ne alakası var?”

“İkimiz de iyi insanlar değiliz, Lucy. Biraz düşüncesiziz, doğru değil mi?”

“Senin oyunlarını oynamakla ilgilenmiyorum.” Lucile bunları dinlemek zorunda değildi, bu tam da Elinor’un pek hoşlandığı o eski alaycı sataşmalarıydı.

“Ve de bencil?”

“Cosmo’ya göre öyle tabii.”

“Pekâlâ, sevgili kocanı bir an için bir kenara bırak. Bu arada kocan sizin cankurtaran filikasındakilere cömertlik göstermekte oldukça beceriksizdi. Kendi sorunun cevabını zaten biliyorsun.”

Lucile tek kaşını kaldırdı. “Neymiş cevap, sevgili kardeşim?”

“Çok basit. Düşüncesizler ve bencillerin hayatta kalma olasılığı daha fazladır. Biz şanslı değil miyiz?”

Her ikisini de bir sessizlik kaplamıştı. Önünde duran gümüş tepsinin üzerindeki çay takımına bakarak uzun bir süre geçtikten sonra Lucile konuştu.

“Buraya beni rahatlatmaya geldiğini düşünmüştüm.”

“Ve seni uyandırmaya, Lucy.” Elinor’un sesi sakindi. “Kendi başına bir yerlere gelmiş kadınlarız. Bizim durumumuzda olanların çoğundan farklı değil miyiz? Ancak kendimizle ilgili inşa ettiğimiz hayallere inanacak değiliz. Şimdi soru şu: Sağ kalanları kurtarmasına engel olduğunı iddia eden o denizcinin yarın ifade vereceğini duydum. Bununla ilgili ne yapıyorsun?”

“Ne yapabileceğimizi bilmiyorum. İnkâr edeceğim, elbette.”

“Bunun nasıl gelişeceğini tahmin edebiliyorum.”

“Her şey iyi gidecek, bundan eminim. Ve şu senin deyişine göre ‘hayallerime’ gelirsek bütün istediğim, en iyi yaptığım şeyde, tasarımı yapmakta başarılı olmaktır. Bunu başardım ve keyfini sürmeye niyetliyim.”

“Bu başarı bir-iki dakika içinde buharlaşıp yok olabilir.”

“İkimizden biri buna odaklanmış olsaydı hiçbir yere varamazdık.”

“Muhtemelen çocukluğumuzdan bile çıkamazdık.”

“Annem katlanılmaz biriydi.”

“Ah, tutma kendini Lucy. Annemiz berbat derecede huysuzdu.”

Kısa bir an için sessizlik içinde oturdular.

“Başardık,” dedi Lucile farklı bir ses tonuyla. “Birlikte.”

“Sevgili Lucy, darbenin en şiddetli kısmını atlattın.”

“Ve sıradışı bir şekilde bir öfke nöbetine girme becerisini de öğrendim.”

“Bunu daha da mükemmelleştirmeye devam edeceksin,” diye mırıldandı Elinor, gözleri parıldayarak.

“Evet, elbette.”

Tekrar aralarında bir sessizlik oldu; bu kez öncekiler gibi gerilimli değildi. Lucile turtadan bir ısırık aldı ve çayından bir yudum içti. “Elbette bu korkunç gazete haberleri yakında hız kaybedecek. Bu yerde bir gün daha saklanmaya dayanamam. Şimdilik onların günah keçisiyim ama eninde sonunda benden sıkılacaklar. Her zaman böyle olur. Yeni günah keçilerinin peşine düşecekler. Bazı korkunç davranışlar çalınmıştı kulağıma, özellikle de ucuz olan güvertedeki fazla heyecanlı insanların yaptığı davranışlar.”

“Buna güvenme. Sen onların vazgeçmesi için fazlasıyla iyi bir kariyere ve iyi bir itibara sahipsin.”

Lucile arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Mağazama dönmeliyim. Orası benim hayatım ve kimsenin işin başına geçmesini istemiyorum, özellikle de hiçbir yeterliliği olmayan Tess’in.” Lucile kaşlarını çatarak gözlerini açtı. “Tess dün işlerin nasıl gittiği konusunda biraz düşünceliydi. Onunla konuştun mu? Bir şeyleri saklıyor olabilir mi?”

Elinor ablasına dikkatli bir şekilde baktı. “Sana öyle olduğunu söylersem, bana kendini kaybetmeyeceğine söz verir misin?”

“Tanrım!”

“Söz mü? Sözünü tutmazsan buradan çıkıp Los Angeles’a giden bir trene bineceğim.”

Lucile gönülsüz bir şekilde kardeşine söz verdi ve Elinor’un ona kesilmiş olan gelinliği anlatmasını korkunç bir sessizlik içerisinde oturup dinledi. Tess onu tamir etmeyi nasıl becermiş, bu nasıl işe yaramıştı?

“Böyle bir şeyi kim yapar?”

“Tess de bilmiyor. Ancak genel müdürünün asistanının yokluğu şüphe uyandırıcı.”

“Tasarımımla oynamamış değil mi?”

“Ne yapması gerekiyorsa onu yapmış.”

“Bu demek oluyor ki oynamış ve bunu kabul etmeye korkmuş.”

“Ne yapması gerekiyorsa onu yapmış dedim. Sen de onu azarlamaya hazırlanıyor gibi görünüyorsun. O zaman kızı senin yerine neden gönderdin?”

“Başka seçeneğim yoktu.”

“Cosmo ne diyor?”

“Benim fazla anaç olduğumu düşünüyor. Ki bu çok saçma.”

“Anaç olmamak daha saçma bence,” dedi Elinor.

Eski, dillendirilmemiş bir yaranın ağırlığı ikisinin üzerine çöktü.

“Bir şey sormuyorum.”

Lucile cevap vermeden önce kafasını diğer tarafa çevirdi. “Aslını istersen bence de sorma,” dedi.

Şehrin sesleri –caddede giden atların takırtısı, arabaların hırıltısı, birbirine bağırان çocukların sesleri– açık olan camdan içeriye süzülüyordu.

Elinor ablasının eline hafifçe dokunmak için uzanarak içini çekti. “Pekâlâ, bahar defilesine geri dönelim. Yakında filmlerde yıldız olacak genç bir kadınla pazarlık yapıp anlaştım. Kızın şimdi biraz paraya ihtiyacı var.”

“Ne tür bir pazarlık bu?”

“Kıza senin elbiselerinden birini vereceğiz. O da elbiseyi buralarda, Hollywood’da giyecek ve tasarımcı olarak yeteneklerini övecek.”

“Pazarlık ne?”

“Ona bin dolar ödeyeceğiz.”

“Tanrım, bu çılgınlık! Onun bana para ödüyör olması gerekirdi!”

“Lucy, yakında bu kız çok büyük bir müşteri olacak. Mary Pickford’ı hiç duymadın mı?”

“Hakkında yazılanları okumuştum. Bu tür ucuz reklamlara ihtiyacım yok. Hayır, bunu duymak istemiyorum.”

Elinor koltuğuna iyice gömülüp tekrar sigarasına uzandı ve oyalanarak bir sigara yaktı. “Sevgili kardeşim, bu fırsatı tepecek durumda değilsin.”

★★★

Tess, salı sabahı küçük bir valizle Lucile’in odasına yak-

laşmaktan kaçınarak otelden çıktı. Artık bu lüks çevreye aitmiş gibi davranmak zorunda kalmayacak olması onun için büyük bir rahatlık olacaktı. Tess için kendine ait bir yere sahip olmanın ne anlama geldiğini Cosmo ve Elinor'un anlamasına imkân yoktu. Tess'in avuçlarının içine pazar gecesini bırakılan bu anahtarlar ona özgürlüğünü sunmuşlardı. Hissettiği kadar yorgun görünmüyor olmayı umarak saçlarını yüzünden çekip arkaya attı.

Bu gece de kâbuslarla geçmiş, Darlingler Tess'in peşini bırakmamışlardı. Tess'in kafasının içinde uyumasını bekliyorlardı sanki. Tess bir türlü onları zihninden silip atamıyordu. O nazik, mutlu adam, neşeli bir hayalin somutlaştığı o çift gitmiş, kaybolmuştu. Tess önceki gün düşüncelerini, onu daha sonra meşgul edeceklerini bilerek bir kenara gömmüştü. Ancak Darlingler seslerini duyurmak için Tess'in başını çekiçe dövüyorlardı sanki. *Zalim*. Jean Darling de bu kelimeyi kullanmıştı. Ancak Lucile onun kocasını öldürmemişti, kimse bunu söyleyemezdi. Bir adamın korkakça davranması ve kendi canına kıyacak kadar cesaretini toplayabilmesi... Yoksa bu sadece utançtan mıydı? Ne kadar ironik! Bu kadar üzgün ve çaresiz olmak nasıl bir şeydi acaba? Tess otelin lobisinde, Pinky'nin dünkü ifadelerle ilgili yazdığı haberi okuyarak, *Times*'a bir göz gezdirdi. Ne Jim'den ne de Duff Gordonlardan bahsedilmişti. Ön sayfada Jordan Darling'in ve ağlayan karısının bir fotoğrafı vardı.

Jean Darling'i teselli etmenin imkânı yoktu. Özellikle de Bayan Duff Gordon için çalışan birisi için... Jim şimdiye kadar neler olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Ne düşünmüştü acaba?

Tess kendini üzgün hissederek onu beklemekte olan

arabaya bindi. Kendini toplamalıydı. Bugün, yavaş yavaş kendine çekidüzen vermeliydi. Mağazada inanılmaz bir telaş olacaktı. Böyle bir trajedinin karşısında bunun ne önemi vardı? Gösteriye sadece günler kalmıştı. James dün gece yapılması gereken her şeyi halletmişti ve Tess o bu kadar çabuk harekete geçip yardımına koştuğu için ona inanılmaz derecede minnettardı. James kanepeleri ve şarabı sipariş ediyordu. Hatta bugün Lucile'in müşterilerine elden dağıtılacak olan kartları bile hazırlamıştı. Başka? Tess modellerle ilgilenmeye odaklandı. Dün gösterinin merkezinde olan gelinliği giymesi kararlaştırılmış olan model huzursuz ve canı sıkkın görünüyordu, en son iğnelemeleri yaparken gönülsüzce dikilmişti.

Tess gözlerini ovuşturdu. Ah, çok yorgundu ve gün neredeyse daha yeni başlamıştı. Çabucak geri gel, diye fısıldadı sessizce. Bu benden çok senin dünyan. İçindeki anahtarları hissedip tekrar rahatlamak için el çantasını kendine doğru çekti.

James, Lucile'in ofisinden içeri girerken "Bir sorun var," dedi. Kel kafası terden parlıyordu. "Gelinliğin kıvrımları model için fazla dar yapılmış."

Tess, kendinden emin görünmeye çalışarak "Bunu biraz ipekle halledebilirim, sanırım," dedi.

James endişeyle kafasını iki yana salladı. "Model gelinliği çekip çıkarınca tekrar yırtıldı. Ayaklarını yere vurarak daha önce bir gösteri öncesi böyle bir rezillik görmediğini söyledi! Şu Chanel denen kadından aldığı iş teklifini kabul etmişti herhalde."

"Bana elbiseyi getir ve kim olursa olsun başka bir model bul!"

James başını sallayıp aceleyle odadan çıktı.

James ona elbiseyi uzatırken Tess yırtığı gördüğünde elleri titremeye başlamıştı. Elbisenin üst kısmının hattını değiştirmesi gerekecekti ve bu da etek kısmının da yeniden şekillendirilmesi anlamına geliyordu. Lucile buna kızacaktı ama başka seçenek yoktu. Tess dikişleri sökerken –neden bu jüpon konulmak zorundaydı ki– içinde tümüyle beklenmedik ve korkutucu bir duygu hissetti: Coşku. Bunu yapabilirdi. Lucile’in tasarımını kurtarabilirdi.

Uzun boylu, zayıf, on sekiz yaşlarında bir kız olan model Tess çalışırken dosdoğru ona bakıyor ve herhangi bir şeyi umursuyor ya da sorguluyor gibi görünmüyordu. Kesip onarmakla meşgul olan Tess sessizlik içinde çalışıyordu. Yırtılmış malzemenin altındaki jüpon toplanmıştı, bunu çıkarması gerekecekti. Ancak makas bir anlığına elinde kaldı. Tess tereddüt ediyordu. Bu fazla mı şeffaf olurdu yoksa giyenin bacaklarını sadece belli belirsiz mi gösterirdi? Hiçbiri şu halinden daha korkunç olamazdı. Tess bunun işe yarayacağından emindi. Boncuk işlemeler bu şeffaflığın önünü kesecek ve elbise böylece bütünüyle daha akışkan olacaktı. Tess sert ve kendinden emin bir tavırla jüponu kesmeye başladı.

Tam bitirmek üzereyken, James gözleri ıslıl ıslıl hızla içeri girdi. “Bayan Glyn aradı,” dedi. “Isadora Duncan gösteriye katılacağını söylüyor. Bu Bayan Wharton’ın gelmeyişi telafi etmemize yardımcı olabilir.”

Tess zorlukla nefes alarak gözlerini önündeki kumaştan kaldırdı. “Tanrım.”

James, Tess’ten soru gelmesini bekleyerek “Madam ona çok güzel kıyafetler yapmıştı,” dedi. “Üstelik herhangi bir şey satın almak zorunda değil. Sadece burada olması bile yeter. Acele etmeliyiz, halıyı sermeye başladılar bile.”

Tess kapıdan dışarıya bir göz attı ve yine nefesini tuttu. Eski asansörün girişinden bütün kat boyunca pahalı, kalın mor bir halı yere seriliyordu. Terziler ve prova edenler izleyip kıkırdıyorlardı. Her gün gelip çalıştıkları dikiş makineleriyle ve çok miktarda ipekli ve yünlü kumaşla dolu atölye baştan aşağıya bir dönüşüme uğruyordu. Sahnenin etrafına şifon perdeler yerleştirilmiş ve gümüş rengi bulutsu bir ortam yaratmıştı. Bir işçi ışıkları ayarlayıp yumuşak bir aydınlık vermesi için loş hale getiriyordu. Bunların etkisi sihir gibiydi.

“Lucile bu işin nasıl yapılacağını biliyor değil mi?” diye mırıldandı James. “Böylesi bir sahne... Deli edici olduğu kadar şaşırtıcı da bir kadın.”

“Evet,” dedi Tess. Kendi sözleri bu kez bir soru olarak kafasının içinde yankılandı: Günün birinde ben de bütün bunları yapabilecek miyim? Belki, diye düşündü Tess ve *Titanik'teki* o gece Jack Bremerton'ın beklenmedik bir şekilde ona güven vermesini hatırladı. Muhtemelen onu bir daha hiç göremeyecekti. O gece Bremerton'ın ona olan inancı hak edilmemiş bir güvendi. Ancak Tess'in kesin olarak bildiği bir şey varsa o da bunun için çabalamayı çok istediğiydi.

★★★

Territories Konferans Odası
Washington, DC
23 Nisan, Salı

Pinky, salı sabahı yeni oturum yerine kendini sürüklemekte çok zorlanmıştı. Şu adi Van Anda onu geç saatlerde

partilere katılan şamatacı tiplerle dolu olan bir otele koymuştu ve ne duvarlara vurmak ne de koridora çıkıp bağırarak gürültüyü susturabilmişti. Pinky dün Bonney'yle konuşmaya çalışmış ama Smith'in adamları onu lobide bulup tayfanın geri kalanıyla beraber hızlıca oradan uzaklaştırmışlardı. Pinky'yi huysuzlandıran çok fazla tanık ve çelişki vardı. Deri eşyalar satan bir adam tayfanın paniklemiş olan insanların hızla filikalara hücum etmesini engellemek için silahlarını havaya doğrultup ateşlediğini söylemişti. Brooklynli bir papazsa gemiye tamamen bir nezaketin hakim olduğunu, hiçbir şekilde panik olmadığını iddia etmişti. Pinky babasıyla ilgili bir tedirginlik dikkatini dağıttığı için erken baskının son teslim zamanına kadar çalışmıştı.

Pinky öne yakın bir yerlere oturup yine erken geldiği için memnun oldu. Yazılabilecek mükemmel alıntılar veren Bayan Molly Brown bu sefer orada değildi. Çünkü bu içi içine sığmayan kadın, Pinky'ye göre biraz abartılı davranarak Jim'in bir sanatçı olarak geleceğine dair çok hoş tahminlerde bulunduktan sonra New York'a dönmüştü. Zenginler para kazanmayı hep kolay gösterirlerdi zaten.

Daha iyi akustik için oturumun daha küçük bir odaya alınmış olmasına kızgın ve tepkili olan insanlar dışarıda birikmişlerdi. Akustik umurlarında değildi, sadece orada olup felaketi oluşturup tatmin edici ve zevkli hale getiren bütün o acı ve kızdıran hikâyeleri duymak istiyorlardı. Tanrım bu ne kadar da berbat bir düşünce, dedi Pinky kendi kendine. İnsanların bu kadar kötü olduğuna inanıyor muyum gerçekten?

Tanıklık yapacak olan ilk kişi *Titanik*'te gözcülük yapan Frederick Fleet'ti. Pejmürde bir şapka takmış, yırtık pırtık

kiyafetler giymiş bir adamdı. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde sürekli endişeyle bakan gözleri Bruce Ismay'ın bulunduğu yöne doğru kayıyordu. Smith geçimlerini White Star Şirketi'yle sağlayan bu adamların tarafsızlıklarına, dürüstlüklerine nasıl güvenebilirdi ki?

“Bay Fleet, göreviniz önünüzdeki herhangi bir tehlikeyi bildirmekten değil mi?” diye sordu Smith.

“Evet efendim, bize küçük buzlar için çok dikkatli bir şekilde gözcülük yapmamız söylenmişti. Ve şey, ben tam önümüzde bir buz dağı rapor ettim, siyah bir kütleyi.”

“Çarpışma ya da kazadan ne kadar zaman önce rapor etmiştiniz bu buz dağı?”

“Hiçbir fikrim yok.” Ismay'ın bulunduğu yöne doğru tekrar endişeli bir bakış.

“Yaklaşık ne kadar süre önce?” diye sıkıştırdı Smith.

“Görür görmez rapor ettim.”

“Gözcülük yaptığınız yerden mesafeleri tahmin etmeye alışkınsınızdır herhalde. Orada ileriye doğru bakmak ve engelleri gözlemlmek için bulunuyorsunuz değil mi?”

“Sadece herhangi bir şey gördüğümüzde onu rapor etmek için oradayızdır,” diye yanıtladı Fleet. “Mesafeleri tahmin etmekte pek iyi değilimdir.”

Bütün odada gülüş sesleri duyuldu. Dünya'daki en büyük, en görkemli geminin gözcüsü zamanı ya da uzaklığı muhakeme edemiyordu.

“Size herhangi bir çeşit dürbün vesaire verilmiş miydi?” diye sordu Smith.

“Hiçbir şey verilmemişti, sadece gözlemlmek için kendi gözlerimiz vardı. Southhampton'dayken istemiştik ama bize dürbünün olmadığını söylediler.”

“Bu gemide, dünyanın en büyük gemisinde bir tane bile dürbün yok muydu?”

“Bu doğru.”

Pinky defterine büyük harflerle “Dürbün yok,” diye yazdı. Bu yazacağı haber için klavuz olacaktı.

Pinky öğlen yemeği arasında Smith’e “Sizce nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Yine sen,” dedi kısaca Smith uzaklaşırken.

Pinky onu takip etti. “Senatör, sadece bu tanıklığın sizi nasıl etkilediğini soruyorum. Beni nasıl etkilediğini biliyorum mesela.”

“Nasıl etkilemiş bakalım?” dedi Senatör durarak.

“Üzmekten de beter. Beceriksiz insanların, hatalı işlerin ve bencilliğin tümünün iç içe geçtiği bir karmaşa... İşte bana böyle gibi görünüyor.”

Smith belli belirsiz gülümsedi. “Bir yapbozu bir araya getirmeye çalışıyoruz Bayan Wade. Henüz yerine tam olarak oturmamış pek çok parça var. Bence beklediğinizden çok daha onurlu hikâyelerle karşı karşıya gelebiliriz. Ancak unutmayın, insan doğası illa gözüpek değildir.”

Pinky birdenbire hiç düşünmeden başka bir soru sordu. “Yani durum White Star Şirketi kadar, sağ kalan yolcuların yaptıklarıyla da ilgili?”

“Bununla nereye varacağını biliyorum,” dedi Smith ve bir kez daha arkasını döndü.

“İngilizler size çok kızgın, efendim,” dedi Pinky aceyleyle. “Sizi, aptal, sığ ve...”

“Biliyorum, biliyorum, bu sabah hepsini dinledim.” Senatörün sesi asabileşmişti. “Başka bir şey var mı?”

Denemeye değerdı. “İfadelerini verene kadar tayfaları

tecrit ediyorsunuz Senatör ama ben onlardan biriyle, Jim Bonney'yle kısaca konuşabilir miyim? Sadece olayların arka planıyla ilgili olarak konuşacağım. İşiniz bitene kadar kesinlikle herhangi bir şey yazmayacağım.”

“Yarın,” dedi senatör. “Oturum bittikten sonra.”

“Bonney ne zaman tanık kürsüsüne çıkıyor?”

“Perşembe.”

“Peki Duff Gordonları açıklama yapmak için ne zaman çağırıyorsunuz?”

Smith topukları üzerinde dönüp Pinky'nin yanından uzaklaştı.

Pinky hoşnut bir biçimde Senatör'ün gidişini seyretti. Eğer baskı yapmayı sürdürürse belki Senatör'e bunu yaptırabilirdi.

New York

Salı gecesi

Tess, elindeki buruşmuş kâğıda bakarak, Flatiron Binası'ndan pek uzakta olmayan mütevazı bir binanın önünde durdu. Evet, adres burasıydı. Hevesle ön kapıya yürüdü ve elindeki iki anahtardan birini kilide soktu. Anahtar dönmüyordu. İçinde bir anlık bir panik hissetti, neyi yanlış yapıyordu ki? Sonra bariz gerçeği fark etti. Elindeki anahtar üst daireyi açıyor olmalıydı, diğeri apartman kapısı içindi.

Tess doğru anahtarı sokunca kapı açıldı. Merdivenleri hızla tırmandı, kendi daire numarasını gördü ve ikinci anahtarı kilide soktu. Tekrar mucizevi bir biçimde kapı açılıverdi. Ve Tess Collins hayatında ilk defa tamamen kendine ait olan bir yere adım attı.

Tess kollarını açarak dönerek yavaşça dans etti. Demirden bir ocağı olan küçük bir mutfağı, sağlam olan ve bacakları üstüne oturunca kırılmayacak gibi görünen eski sandalyeleri vardı. Yatağına kırmızı ve yeşil renklerden oluşan bir örtü serilmişti ve yanında da üzerinde elektrik lambası olan bir masa duruyordu. Bunlar Tess'indi, tamamen onun. Bunu kime söyleyebilirdi? Bunu kiminle paylaşabilirdi? Tess birdenbire Pinky'nin orada olmasını diledi. İçinde onun bunu anlayacağına dair bir his vardı.

Tess kendi sesinden biraz ürkerek "Bunu hak edeceğim," dedi. "Ve bunu elimde tutacağım."

Territories Konferans Odası
Washington, DC
24 Nisan, Çarşamba

Adam hiç taviz vermiyordu. William Alden Smith, sabahın ilk tanığı olan Bruce Ismay'ın kürsüye çıkmasını izledi. Çok çekişmeli bir maç olmuştu, ki bu da en ön sırada oturup defterine bir şeyler karalayan Pinky Wade'i bariz bir şekilde keyiflendirmişti. Adam tanık kürsüsüne iki kere çıkmıştı ve White Star Şirketi'ne ait ticari dünyanın soğuk yüzünden hâlâ kendini savunan bir kibirlilik akıyordu. Korkunç!

Hayır, kaptanı *Titanik*'in hızını güvenli noktayı geçecek derecede artırması konusunda sıkıştırmamıştı. Evet, buz olma olasılığını duymuştu ama hızları aşırı değildi.

"Önünde buz olma ihtimaliyle uyarılmışken, uygun bir şekilde önlem almayı ve Atlantik'i geçerken geminin hızını azaltmayı dikkate almadınız mı?" diye sormuştu komite üyelerinin biri dişlerini sıkarak.

“Bununla ilgili bir fikrim yok. Geminin idaresi için mümkün olan en iyi adamları görevlendirdik ve bu mesele tamamen onların takdirindeydi,” demişti İsmay.

Ve yine burada, kollarını bağlamış, sandalyesine yaslanmış, son derece şık bir şekilde yerine geçmişti. Henüz evine gitmek için serbest değilsin, diye düşündü Senatör Smith acımasız bir biçimde. Sadece ben hazır olduğumda İngiltere’ye kaçmana izin vereceğim.

Senatör elindeki tanık listesine baktı. Diğer tanık geminin beşinci yetkili subayı Harold Lowe’du. Cesaretiyle ve renkli diliyle nam salmıştı ve muhtemelen aralarındaki en nitelikli olan denizciydi.

“Cankurtaran filikalarının doldurulmasına yardımcı olduğunuz doğru mu?” diye sordu Smith.

Lowe kuvvetli bir şekilde başını salladı.

“Size yardımcı olan adamları tanıyor muydunuz?”

“Hayır, efendim, isimleriyle değil.” Lowe tereddüt etmişti ama sadece birkaç saniye. “Ancak burada bir adam var ve eğer ben Bay İsmay’in filikadan çıkması gerektiğini söylememiş olsaydım o burada olmayacaktı.”

Odada bir hareketlilik oldu. “Bay İsmay’e filikadan inmesini mi söylediniz?” dedi Smith şaşırarak.

“Evet, çünkü Bay İsmay aşırı derecede endişeliydi ve giderek daha da endişeli bir hal alıyordu. ‘Filikayı aşağıya indirin!Aşağıya indirin!’ diyip duruyordu. Ben de...”

“Bize sizin ne dediğinizi söyleyin.”

Lowe parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, belli ki ağzını sıkı tutup tutması gerektiğini tartıyordu. Sonunda açıksözlü doğası galip geldi. “Ona, ‘Bu lanet olası şeyden inersen bir şeyler yapabilirim. Filikayı çabucak aşağıya in-

dirmemi mi istiyorsunuz? Hepsini boğmama neden olacaksınız,’ dedim.”

Senatör Smith, kendine Ismay’ın tedirgin halinin keyfini çıkarmak için biraz izin verdi. Bu oldukça tatmin ediciydi gerçekten.

Lowe’un şimdi içi rahattı. Denizcilere suya çarpmadan evvel açılır kapanır filikaların tıkaçlarını takmaları için bağırıştı yoksa hepsi batacaklardı ve bir sürü acemiye küreklerle boğuşurken izleyeceklerdi.

Smith kuşkulu bir ifadeyle “Denize açılmadan önce hiç eğitim alınmadı mı?” diye sordu.

“Bir talim yapıldı ama sadece iki filikada,” dedi Lowe. “Biz de tıpkı diğer herkes gibi gemiye gıcır gıcırken bindik.”

Smith sessizliğin çökmesine izin verdi. Bütün odayı aslında ne olabileceği, neyin yapılması gerektiğine dair ortak bir iç çekiş doldurmuştu.

“Pekâlâ filikaların doldurulmasına yardım ettiniz. Bize sudayken neler olduğunu anlatın,” dedi Smith en sonunda.

“Kendi filikamı diğer dört tanesine yaklaştırdım, beş filikayı da birbirine yakın toplanmış hale getirdim. Sonra hepsini birbirine bağladım, böylece bir kurtarma gemisi tarafından daha rahat görülebileceğimizi düşünüyordum. Sonra filikamda bulunan diğer yolcuları diğer dört filikaya geçirdim.”

“Bunu neden yaptınız?”

“Böylece geri gidebilecektim.”

Oda sessizliğe gömülmüştü. Pinky kalemi havada, bekledi. Senatör Smith öne doğru eğildi.

“Peki, insanları kurtarmak için geri gidebilmeyi başardınız mı?”

“Evet, efendim. Elbette, bağırışların ve çığlıkların yatışmasını beklemek zorundaydım. Sonra enkazın arasına girmemin benim için güvenli olduğuna kanaat getirdim.”

Gayet sakince konuşuyordu Lowe.

“Boğulmakta olan insanların seslerinin kesilip sakinleşmelerini mi beklediniz?” Smith’in sesinde belli belirsiz bir tereddüt vardı.

“Evet efendim.” Lowe belli ki bu hikâneyi güzel ve masum kisveyle çekilir hale getirecek bir adam değildi. “Oraya daha önce gitmek benim için akılcıca veya güvenli olmayacaktı çünkü o zaman hepimiz batacaktık ve kimse kurtarılmamış olacaktı. ığlıklar azaldığında enkaza doğru kürek çektim ve dört kişiyi topladım. Diğer üçü ölmüşlerdi.”

“Onları ne yaptınız?”

“Kendi kendime, ‘Cansız bedenler için endişelenmek üzere değil, yaşam için, yaşayanları kurtarmak için buradayım, cesetleri rahat bırakmalıyım,’ diye düşündüm ve onları orada bıraktım.”

“Eğer beklememiş olsaydınız daha fazla kişiyi kurtarabilirdiniz.”

Lowe duruşunu dikleştirip doğrudan Smith’in gözlerinin içine baktı, sesi son derece kesindi. “Girişimde bulundum, efendim, herhangi birinin yapabileceği kadar çabuk bir şekilde yaptım ve ben bunu söylemekten çekinmiyorum. Eğer o kargaşanın içinden biri çabalayarak kurtulduysa onları filikaya toplamak için ben oradaydım ama benim için o kaosun içine girmek faydasızdı.”

“Herhangi biri için mi demek istiyorsunuz?”

“Bu kesinlikle intihar olurdu.”

Kalabalık denizcinin sözlerinin ağırlığıyla sessizleşti. Herkes kafası karışmış bir halde birbirine bakıyordu. Pinky elindeki notlara bakarak kıpırdamadan duruyordu. Şimdiye kadar hiç kimse bu izole edilmiş, güvenli mahkeme salonundaki gözlemcilere o trajedinin içinde, o denizde neler olduğunu bu kadar canlı bir biçimde hissettirmemiş, insanları neyin doğru neyin yanlış olduğu sorusuyla yüzleştirmemişti. Herkes haklı öfkelerini gizleyecek, hayır, daha çok şu anahtar sorudan kendilerini koruyacak bir yer arıyordu şimdi: *Ben olsam ne yapardım?* Pinky’nin kalemi yavaş yavaş kâğıdın üzerinde gidip gelmeye başladı.

Jim, o gün için oturuma ara verildiğinde, Senato Ofis Binası’nın merdivenlerinde Pinky’yi bekliyordu. Elleri cebinde, huzursuzca ileri geri yürüyüp duruyordu, üzerinde ceket yoktu ve baharın bu erken günlerinin serin akşamlarına aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Jim sanki Pinky ona seslenmiş gibi başını kaldırıp baktı.

“Seninle bugün konuşabileceğim söylendi,” dedi Jim. “Ama haberle ilgili değil, doğru mu?”

“Olayların arka planıyla ilgili. Yarın ifadeni verdikten sonra kullanacağım. Bayan Duff’ı tekrar manşetlere taşıyacağını tahmin ediyorum. Haklı mıyım?”

“Sadece bana yöneltilen bütün sorulara dürüst bir şekilde yanıt vereceğimi söyleyebilirim.”

Birlikte, yokuştan aşağıya doğru inmeye başladılar.

“Sen de içeride miydin?” diye sordu Pinky.

Jim başını salladı.

“Lowe’ın verdiği ifadeyle ilgili ne düşünüyorsun?”

“Dürüst ve cesur bir adam.”

“Geri dönmek için pek de acele etmemiş gibi göründü, sence de öyle değil mi?”

“Benim bu fikri kabul etmemi mi bekliyorsun yoksa kendin gerçekten buna mı inanıyorsun?”

Bu Pinky’nin beklediği yanıt değildi, tereddüt etti.

“Evet?” dedi Jim

“Bilmiyorum,” dedi Pinky.

Jim ona baktı, ses tonu gergin ve ciddiye. “Bunu bir düşün, olur mu? Lowe korkmuştu. Hepimiz öyleydik, bunu söylemenin nesi yanlış? Lowe yapması gerektiğini hissettiği şeyi yaptı ve konferans salonundaki o şık görünümlü insanlar birbirlerine şoke olmuş yüz ifadeleriyle baktılar. Oysa bunun nasıl bir şey olduğuna dair lanet olası en ufak bir fikirleri bile yok. Sövdüğüm için beni bağışla ama durum bu.”

“Daha beterlerini de duyдум,” dedi Pinky neşeli bir şekilde. “Haber odasında biraz zaman geçirmelisin, orada hepimiz küfür konusunda birer denizciyiz.”

“Ağzından argo kelimeler döküldüğünü kafamda canlandıramıyorum. Bildiklerimi bilmediğine iddiaya bile girerim,” dedi Jim belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Benimle akşam yemeğine gelir misin?” diye sordu Pinky aniden.

“Elbette. İçine sıkışıp kaldığımız o berbat otel olmadığı sürece sorum yok.”

Ebbitt’in barında, ağır, maun bar tezgâhının uzağında, tek bir mumun titreşerek yandığı bir masa buldular. Pinky

içinde oturdukları yerin sıcaklığına gömülüp rahatlamış hissediyordu kendini. Çalışma ruh hali içinde değildi ama olması gerektiğini biliyordu. Kendini biraz daha yumuşak ve savunmasız hissettiren Jim’le ilgili neler olduğunu düşündü garip bir kederle. Zaten Jim sadece Tess’i düşünüyor olmalıydı.

“Yarın ne söyleyeceksin?” diye sordu sonunda Pinky.

“Bana bunu daha önce sordun,” dedi Jim çatalını bir parça patatese batırarak. “Cevabım aynı. Sorarlarsa ne olduğunu anlatacağım.”

“Bayan Duff’ın seni geri dönmekten alıkoyması hakkında şimdi daha farklı hissediyor musun? Yani Lowe’ın ifadesinden sonra?”

Jim şaşırmış görünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey, Tess, onun herkesten farklı bir şey yapmadığını söyleyerek savunuyor. Herkesin günahları için Duff Gordon’ın günah keçisi haline getirildiğini söylüyor.”

“Biliyorum.” Jim bunu son derece sessizce söylemişti, neredeyse şefkatli bir tonda. “Biz onunla aynı şeyi hissetmiyoruz ama ona her şeyi söyleyemem.”

“Dün senin için bir mesaj getirmediğim için üzgünüm.”

Jim onun açıksözlülüğü karşısında biraz mahcup olmuş gibi görünüyordu. “Umut ediyordum ama mesaj geleceğini beklemiyordum zaten.”

“Bence bekliyordun.”

Jim bakışlarını kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Belki de Pinky şimdi onu rahatsız eden şeye gelebilirdi. “Sen de –Lowe’un belirttiği gibi– sudaki kargaşanın yatışmasını bekledin mi? Bayan Duff’ı savunuyor değilim ama Lowe da oldukça soğukkanlıymış.”

“Yazacağın şey bu mu?”

Bu muydu? Pinky bunu bilmiyordu ama böyle söyleyecek değildi. Birkaç saat içinde telgrafhanede dosyayı göndermesi gerekecekti, bunu enine boyuna düşünebilirdi.

Jim ellerini masaya dayayıp öne eğildi ve yüzünü Pinky’ye yaklaştırdı. “Haber bu değil,” dedi. “Senin haberin, Lowe’un geri dönüşü üzerine olmalı. Bak, seçeneklere sahibiz. Evet, geri dönebilirdim ve belki de çılgınca davranmış ve filikamdaki herkesin ölümüne sebep olmuş olabilirdim. Belki de olmazdım. Belki Lowe da altmış kişiyi taşıyacak kapasitede boş bir filikayı geri döndürüp geri gitmek için bu kadar beklememiş olmayı diliyordur. Ancak o hikâyesini dürüst bir şekilde anlattı. Gemide insanların son derece sakın olduğu ve suda hiç çılgılık atanların olmadığı söyleyen Lightoller gibi olayla ilgili düşüncelerini yumuşatmaya çalışmadı.”

“Eğer onun için geri gitmek doğru idiyse, o halde herkesin geriye kürek çekmesi gerekirdi ve bunu hemen yapmalılardı.”

“Ben bildiğim şeyi söyleyeceğim. Geri gitmesi gerekenler benimle beraber kocaman ve utanç verici bir şekilde boş olan filikada bulunanlardı.” Jim ileriye doğru bakarak elini bira bardağının etrafında kenetledi. “Duff Gordonlar işlerini para vererek görmeye alışkınlar. Bu kez bu gayet güzel işe yaradı.”

“Ben şöyle hissediyorum...” Pinky durdu. Konuşmanın bu yöne gitmesini istemiyordu. Pekâlâ, o halde Jim geriye doğru kürek çekip alabora olsalardı, insanları öldürmüş olacaktı, onları kurtarmış değil. Belki bunda hiçbir asil taraf yoktu, belki de vardı. Pinky daha sağlam bir zemin istiyordu.

“Çok zor bir çiftte karşı koyacaksın, Jim.”

“Yapmak zorundayım. O filikayı Bayan Duff idare ediyor ve gidişatı belirliyordu. Olay sadece geri gitmemek değildi. Bazı şeylerin olmasına izin verdi.”

“Ne gibi?”

Jim sanki içinde bir şeylerle mücadele ediyordu. “Bununla ilgili konuşamam.”

“Cosmo denizcilere olup bitenlerle ilgili sessiz kalmaları için rüşvet verdi mi?”

“Bu bilgiyi Sullivan’dan aldın değil mi? Büyük ihtimalle sana rüşveti reddettiğini söyledi. Gerçek hikâye bu mu? Bence Duff Gordonlar vaat ettikleri kadar para vermediler ve Sullivan da buna köpürdü.” Jim öfkeyle güldü. “Bak sadece ne olduğunu söyleyeceğim. Hiçbir şeyi süsleyecek değilim. Keşke Tess uğruna bunu yapabilseydim. Bayan Duff’la yeterince mücadele etmedim, bundan dolayı kendimle gurur duyduğumu mu düşünüyorsun? Ve Harold Lowe’un elini ilk sıkan kişi oldum. Hakkında ne dendiğini umursamıyorum, çünkü o *geri döndü*.”

“Sanırım neden ifade vermek istemediğini biliyorum.”

Jim önünde duran bira bardağını kaldırıp uzun, yavaş bir dikişle bitirdi. “Evet, sanırım biliyorsun.”

“Bunun bir ağır ceza mahkemesi olmadığını biliyorsun,” dedi Pinky, yine her zamanki körlemesine risklerden birini alıyordu. “Ve sen sadece onların sordukları sorulara cevap vermek zorundasın.”

“Soracaklardır,” dedi Jim.

ONUNCU BÖLÜM

Territories Konferans Odası
Washington, DC
25 Nisan, Perşembe sabahı

Çok az uykuyla geçen bir başka gece. Pinky bu sefer komitenin masasına yakın olan açılır kapanır koltuklardan birine oturdu. Esnemekten kendini alamıyordu. Çünkü ifadelerin anlatıldığı haberi tümüyle planlanmıştı. Bazı muhabirler Lowe'un kendini tutmasındaki "soğukkanlılık" karşısında afallamış, diğerleri Jim'in doğru olduğunda ısrar ettiği şeyi işaret etmişlerdi: Bu adam gerçekten birilerini kurtaran tek adamdı. Pinky dün gece gözlerini tavana dikmiş, Jim'in haklı olduğuna kanaat getirmişti. Bu sabah *Times*'ta yaptığı haberin okuyucuları için Lowe bir kahramandı, gerçek bir kahraman.

Pinky gözünün ucuyla, kucaklarında deri siyah çantalar olan iki adamın hareketsiz bir şekilde en uzak duvarın yanında önlerine bakarak oturduklarını gördü. Bir tane-

si kemik çerçevesi gözlük takmıştı, diğeri süt gibi solgun görünüyordu. Kanun yapan kişilere göre fazlasıyla iyi giyimliydi. Ayrıca tam önlerinde huzursuzca sandalyesinde kıpırdanan Sullivan vardı. Acaba Jim'in anlattıklarını desteklemek için buraya gelmişti? Pek muhtemel değildi. Pinky'nin bakışları Jim'e kaydı. Bugün oldukça resmi ve ödünç alındığı bariz olan bir ceket giymişti. Fazla kısa olan ceketin kolundan tanık sandalyesine doğru yürüyüp otururken bilekleri görünüyordu. Kararlı ama savunmasız bir hali vardı.

Pinky aniden neler olduğunu fark etti ama artık Jim'i uyarmak için çok geçti.

Senatör Smith, sigara dumanının oluşturduğu sisten kaçarak tokmağını masaya vurdu. "Bugün, suda ve cankurtaran filikalarında neler olduğuyla ilgili bilgiyi almayı umut ediyoruz," dedi. "İlk tanışımız denizci James Bonney. Bir numaralı cankurtaran filikasıyla kaçıp kurtulan bir denizci. Yemin eder misiniz, Bay Bonney?"

Sorgulamalar başlamıştı. Sakin, hatta neredeyse cansız bir tonda Jim sancak tarafına geçmeden evvel, beş farklı filikanın dolmasına yardımcı olduğunu, sancak tarafında bir tane açılır kapanır filikanın asılı kaldığını ve iplerinin dolandığını anlattı. Bay Murdoch onlara bu filikanın Bayan Duff Gordon için hazırlanmasını sağlamaları için bağışmıştı. Jim oraya doğru hızla koşarak, acil durum filikası olarak bilinen bir numaralı filikanın diğer denizcilerle beraber iplerinin çözülmesi için yardım ettiğini söyledi. Evet, dedi. Denizci Sullivan filikanın idaresine getirilmişti.

"Bu filika neden içinde bu kadar az insanla suya indirilmişti?"

“Çünkü Bayan Duff Gordon bunda ısrar etmişti.”

“Onu güvertedeki insanları terk etmekle mi suçluyorsunuz?” diye sordu Smith.

“Hayır, efendim. Onu sadece kendini düşünmekle suçluyorum.”

“Gemi battığında sağ kalanları aradınız mı?”

“Hayır.”

“Filikanın kapasitesi neydi ve siz içinde kaç kişiydiniz?”

“Elli ya da daha fazlasını taşıyabilirdi. Ama içinde sadece on iki kişiydik.”

“İçinde çok az kişi olduğu halde suya indirilmekten dolayı filikanız oldukça tartışma yarattı değil mi?”

“Evet, efendim.”

Kalabalığın içinden mırıltılar yükselmeye başladı, Pinky’nin ensesindeki tüylerin kalkmasına neden olan fısıltılar.

Sonra Smith’in meslektaşlarından biri konuştu. “Şimdi bu işin asıl düğüm noktasına gelelim. Pek çok boş yer olduğu halde, hiçbir şekilde geri dönüp birilerini almadınız mı?”

Jim’in sesi boğuktu. “Hiç kimseyi,” dedi.

“Niçin?”

“Diğerleri geri gitmek istemedi.”

“Siz istediniz mi?”

“Evet. Hiç kimse bana katılmadı.”

“Geri gitme konusunda itiraz eden kimdi?”

“Bayan Duff Gordon küreklerin tutulmasına izin vermeyi reddetti. Batacağımız korkusuyla geri gitmekten korkuyordu.”

“Bildiğiniz kadarıyla, bir numaralı filikanın, geri gittiğiniz takdirde batma tehlikesi var mıydı?”

Jim hiç tereddüt etmedi. “Bu elbette mümkündü. Ancak dolu olmayan çok büyük bir filikanın içerisindeydik.”

Oturumun diğer bir üyesi olan Senatör Bolton “Filikanın içinde yedi denizci olduğunu düşünürsek, denizin içinde yardım çığlıkları atan insanların arasına girmek ne kadar tehlikeli olurdu?” diye sordu yüksek sesle. Belli ki hâlâ Lowe’un dünkü ifadesini düşünüyordu. “Çığlıkları duymuş muydunuz?”

“Elbette, duydum,” diye karşılık verdi Jim. “Hepimiz duyduk. Size söyledim, ben geri dönmeyi önerdim ama onlar bunu duymazdan geldiler.”

“Bunu herhangi birine doğrudan söylediniz mi?” diye sıkıştırdı Smith.

“Herkes seslendim.”

“Filikanın geri gidip gitmeyeceğine karar verecek olan adam Sullivan’dı değil mi?” Smith, sandalyesine gömülmüş oturan ve gözleri oradan oraya dolaşan bir sonraki tanığına baktı.

“Evet,” dedi Jim sadece gizli bir küçümsemeyle. “Sorumlu olan adam oydu. En azından olması gereken oydu.”

“O da hayır mı dedi?”

“Doğru.”

“Onun tavrı Bayan Duff Gordon’ın itirazından mı kaynaklanıyordu?”

“Evet.” Bu kez Jim, gözlerini ondan kaçırarak Sullivan’a bakıyordu doğrudan.

“Bundan emin misiniz?”

“Eminim. Sullivan’ı çiğneyip geçmem gerekirdi.”

“Hangi yetkiyle?”

Jim sessiz kaldı.

“Bağırışlar duyduğunuzu söylediniz. Acı çeken bağırışlar mıydı bunlar?”

“Evet.”

“Ve Duff Gordonlar da geri dönüp yaşamları kurtarmanın çok tehlikeli olduğunu mu söylediler?”

“Evet.”

Komite üyelerinden biri, yuvarlak kırmızı suratlı bir senatör öne doğru eğildi, sesinde bir alaycılık gizliydi.

“Peki, doğru anlamış mıyım diye soruyorum. Yolculardan iki tanesi bunun tehlikeli olacağını söyledi diye hepiniz çenelerinizi kapatıp kimseyi kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunmadınız mı?”

“Bu doğru efendim.” Jim bir darbe almış gibi omuzlarını dikleştirdi.

Smith odak noktasını değiştirdi. “Cankurtaran filikasında Bay Duff Gordon tarafından size para verileceğine dair bir söz verildi mi?”

“Evet.”

Şimdi odada fısıltılar vızıltısı duyuluyordu. Rüşvet, diyorlardı insanlar; rüşvet verilmiş.

“Peki bu tayfanın geri kalanının belli bir fiyat için belli bir şeyleri yapmasını düzenlemek üzere verilmiş bir para mıydı? Yani bir başka ifadeyle, geri gitmemeleri için miydi?” Konuşan yine o kırmızı yüzlü adamdı.

Pinky nefesini tuttu. Jim çok yorgun görünüyordu.

“Bu şekilde teklif edilmemişti.”

“Bu ne anlama geliyor? Bay Duff Gordon bunu bir rüşvet olarak belirtmedi mi yani? Bu biraz tuhaf değil mi? Bunun rüşvet olduğunu düşündünüz mü?”

“Evet, düşündüm.”

“Bu sözde rüşvet dışında başka neyin sessizliğe neden olduğunu merak ediyorum. Sudaki insanlardan filikanıza binmeye çalışanlar oldu mu?”

Pinky tekrar nefesini tutup bekledi.

“Evet, etrafımız insan doluydu. Birden çok fazlası filikaya binmeye çalışmıştı.”

“Peki ne oldu?”

Sessizlik. Jim’in bakışları donuktu.

“Bazıları kaydı.”

“Diğerleri?”

Tekrar, sessizlik. “Karanlıktı, tam olarak seçmek zordu,” dedi Jim en sonunda.

“Herhangi birinin zorla suya itildiğini düşünüyor musun?”

“Bu olmuş olabilir.”

Kalabalıkta tekrar bir hareketlenme ve fısıltılar başladı.

“Bu oldukça büyük bir suçlama, Bay Bonney,” dedi Senatör Bolton. “Son derece ciddi. Belirli bir kişiyi suçluyor musunuz?”

“Net bir şekilde görmediğim birini suçlama konusunda ihtiyatlıyım, efendim. Ama benim inandığım bu.”

“Başka söyleyecek bir şeyiniz var mı?” diye sordu Senatör Smith.

“Hayır, efendim.”

“Tanık sandalyesinden inebilirsiniz,” dedi Senatör Smith. Kalbi ağırlaşmış olarak odaya bir göz attı. İşine kaldığı yerden devam etmeliydi. Bir sonraki tanık çiçek bozuğu teniyle, kemikleri çıkmış ve bir numaralı cankurtaran filikasıdan sorumlu olan denizciydi. Sandalyesine bu kovuşturmalardan sıkılmış gibi gömülmüştü ama gözleri bütün odayı tarayıp durmaktan geri kalmıyordu.

“Bay Tom Sullivan, anladığım kadarıyla bir numaralı cankurtaran filikasındaki sorumlu denzciydiniz. Lütfen tanık kürsüsüne çıkar mısınız?”

Pinky sersemlemiş bir halde Jim’in kürsüden inip yerine oturmasını izledi. Demek söylemeye çekindiği şey buydu. Şimdi kesinlikle bir saldırı geliyordu. Neden komiteye kendisinin rüşveti geri çevirdiğini söylememişti ki? *Çünkü sormamışlardı.* Ama Jim tam söylediği gibi yapmıştı, hiç süslemeden sadece doğruları anlatmıştı. Şimdi onu lime lime edeceklerdi.

“Tom Sullivan, adınız bu mu?”

“Evet, efendim.” Sullivan tanık sandalyesindeki duruşunu dikleştirdi, elleri önünde sımsıkı şapkasını tutuyorlardı. Pinky’nin rüşvet hikâyesinin kaynağıydı bu adam. Gözleri öfkeliydi, Jim’in arkasından bakarken sırtında yanan bir delik açacak kadar öfke saçıyorlardı. Ancak kendine soru soran kişiye döndüğünde yüzünde bir ciddiyet maskesi vardı.

“Bir numaralı cankurtaran filikasında neler olduğuyla ilgili sizin hikâyenize gelemim. Yetkili olan sizdiniz, öyle değil mi?” Bu turun sorgulamasını Senatör Perkins yapıyordu ve bir an önce bitirilmesi için sabırsızdı.

“Evet efendim, öyleydim. Durumu yöneten kişi bendim.”

“Filikanızda kaç kişi vardı?”

Sullivan tereddüt etmedi. “Ah, on dört ila yirmi kişiydik.”

“Bir önceki tanık bize filikada on iki kişi olduğunu söylemişti ve de elli kişiye kadar alabileceğinizi. Bu doğru mu?”

“Alabildiğimiz kadarını aldık.”

“Ayrıca Bay Bonney’nin ifadesinden geminin battığı yere dönmediğinizi de anlıyoruz.”

Sullivan başını öyle şiddetle salladı ki neredeyse yakası çözülecekti. “Hayır, efendim, biz geminin battığı yere git-tik ve hiçbir şey görmedik. Kayıtları doğrulama şansı ver-diğiniz için size teşekkür ederim.”

Smith ve diğer oturma üyeleri birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

“Geri gittiniz mi yani?”

“Elbette, gittik,” dedi Sullivan kızgın bir şekilde. “Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu Jim Bonney güvenilir bir adam. Bu işte kişisel bir çıkarı var.”

“Sudaki herhangi birini kurtardınız mı?”

“Hayır, efendim, yaşayan hiç kimse yoktu. Kimseyi duymadık.” O üzgün ses tonu geri dönmüştü.

“Ne zaman geri gitiniz?”

“Elimizden gelen en kısa sürede.” Sullivan belli belirsiz elini salladı.

“Sonra ne yaptınız?”

“O civarda kürek çektik.” Sullivan evrak çantalı iki ada-ma hızlıca bir bakış attı, Pinky bu bakışı yakalamıştı. Pinky o iki adama gözlerini dikti.

“Yolcularınız arasında hiç kargaşa ya da itiraz olmuş muydu?”

Sullivan şimdi tümüyle rahatlamış görünüyordu. “Ha-yır, efendim, hiç olmadı. Tıpkı gündelik işler yapıyor-muş gibi bir hava vardı.”

Gündelik işler mi? Odadaki sessizlik ona fazla ileri git-tiğini söylüyordu. Birkaç fısıldaşma ve karşılıklı bakışlar

oldu. Sullivan parmaklarıyla oynamaya başlamıştı, bakışları bir kez daha çantalı adamlara doğru kaydı. “Tam olarak aynı değil, elbette. Ancak elbirliğiyle çalışıyorduk, anlarsınız ya. Üzücü bir zamandı.”

“Kamuya açıklamak istediğiniz herhangi başka bir olay var mı? Yolcuların hareketleriyle ilgili, Duff Gordonlarla ilgili?”

“Hayır, efendim, bütün bildiğim bu.”

“Duff Gordonlar geri dönmeyi reddettiler mi?”

“Hayır, efendim. Onlar iyi insanlar.”

“Size rüşvet teklif ettiler mi?” Senatör Smith araya girmişti.

“Hayır, efendim. Bay Bonney bunda da yanılıyor. Onun sorunları var ve başka söyleyecek bir şeyim yok.”

Perkins alnını kırıştırarak sandalyesine yaslandı. “Teşekkür ederim, Bay Sullivan. Gidebilirsiniz,” dedi saatine bakarak.

“Tek bir şey daha söyleyebilir miyim, efendim?” dedi Sullivan.

“Ne söyleyeceksiniz?”

“Bazen insanlar kötü durumlarda doğru düşünemezler ve sonra da kendi davranışlarını örtmeye çalışırlar. Eğer insanları itebilmiş olan biri varsa bu Bonney’dir. Kötü bir namı var, o insanları kendisi itmiş olabilir, emin olun, bu odadaki alçak odur.”

Pinky, Sullivan’a bakakalmıştı. Sırf kendi kışını kurtarmaya çalışarak olayları çarpıtan iğrenç, yalancı bir kurbağa! Adını gazeteye basmalıydı. Burada durmuş, alçakgönüllü bir denizciyi oynuyordu, işini yapmaya çalışan azimli bir adamı, iyi gösteriydi doğrusu. Duff Gordonlar bu kez daha

cömert davranmışlardı anlaşılan. Pinky çantalı iki adamın kapıya doğru kayarcasına ilerlemesini ve içlerinden birinin çıkarken Sullivan'a başıyla hafifçe işaret etmesini izledi.

Kimdi bunlar? Pinky onların peşinden hızla ilerledi ve çıkış kapısına kadar onları takip edip birinin önünü kesti. Adam ne şaşırılmış ne de keyfi kaçmış görünüyordu, sadece kayıtsızdı.

“Bekleyin, bilmem gerekiyor, kimsiniz?” diye sordu.

“Bu gerçekten sizi ilgilendirmez, Bayan Wade,” dedi.

Demek adam onun adını biliyordu. “Sizin avukat olduğunuza iddiaya girerim. Hangi firmayla çalışıyorsunuz?”

Adam zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bayan Wade, bu odada pek çok avukat var. Bazıları sizin de bildiğiniz gibi, kongreye seçildiler. Mütevazı bir denizcinin bir avukatı olabilmesine çok mu şaşırdınız? Korkarım hukuk konusunda yeteri kadar tecrübeli değilsiniz. İyi günler.” Adam yürümeye başladı.

“Bekle bir dakika, size ödeme yapan kim?”

Adam onu duymazlıktan geldi ve yürümeye devam etti.

Senatör Smith sabahın son tanığını çağırırken neredeyse başını kaldırmamıştı bile. Tanık bir numaralı filikadan başka biriydi.

“Bay Albert Purcell, lütfen tanık kürsüsüne gelin.”

Büyük kulakları ve seyrelmeye başlamış saçlarıyla iri yarı, yıpranmış bir adam tanık sandalyesine iri cüssesini yerleştirdi. Sorgulama başladı, sorular daha öncekilerle aynı zeminde ilerliyordu: Tanık gemide neredeydi, ne yapmıştı, vesaire.

“Gemi battıktan sonra hiç çılgılık duydunuz mu?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.” Adam çok hızlı, neredeyse kaçamak bir bakış fırlattı Sullivan’a.

“Herhangi biri sudaki insanların olduğu yöne doğru gitmeyi önermiş miydi?”

“Herhangi bir bilgim yok.”

“Hiç kimse geri gitmeyle ilgili bir şey demedi mi?”

“Hayır, efendim.” Pursell’in neredeyse gözlerinin içi gülüyordu.

“Bay Bonney önerdiğini söyledi. Bu doğru mu?”

“Hayır, efendim. O sadece kendini övüyor.”

Senatör Harbinson lafa karıştı. “Pekâlâ, hediyeler ya da parayla ilgili bir şey söylendiğini hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum ve bunun nasıl meydana geldiğini size açıklayacağım.” Purcell detaylara hazırlanmıştı ve onları bir an önce ortalığa saçmak için sabırsızlanıyordu. “Şey, bilirsiniz, Bayan Duff Gordon şöyle bir şey dedi, ‘Benim güzel gece elbisem gitti,’ ve ben de ona ‘Boşverin oriu, hayatınız gitmedi ya,’ dedim. Bizim her şeyimizi kaybettiğimizi söylediğimde Bay Duff Gordon bize yeniden başlamak için bize biraz para vereceğini söyledi. Bütün duyduğum bu.”

“*Titanik* battıktan ne kadar zaman sonra ilk kez bu para konusundan bahsedildiğini duyduunuz?”

“Yaklaşık kırk beş dakika sonra.”

“Bunu bir rüşvet olarak düşündünüz mü?”

“Ah hayır, efendim. Sadece cömert birinden gelmiş cömert bir teklifti.”

Pinky burnundan soluyor, zorlukla nefes alıyordu.

“Geri dönmeniz gerektiği aklınıza hiç gelmiş miydi?”

Purcell buna mağrur bir biçimde yanıt verdi: “Hayır,

bu benim sorumluluğum değildi. Filikanın idaresi bende değildi; eğer söylenmiş olsaydı, kesinlikle geri giderdim.”

“İstekli ve hazır mıydınız buna?”

“Oldukça istekliydim.”

“Kimsenin bunu önermemiş olmasına şaşırmadınız mı?”

“Evet, şaşırdım,” dedi Purcell, sesinin bir iççerleme tınısı taşıdığını umarak.

“Düşünce yapınızı anlayamadım,” dedi aniden Senatör Harbinson. “Kimsenin bu öneriyi yapmamasına şaşıırıyorsunuz ama geri gitmemiş olduğunuza şaşırmıyorsunuz, öyle mi?”

Purcell, ona ters ters bakmakta olan Sullivan’a doğru bakarak “O zaman tamamen afallamıştık,” dedi zorla.

“Neden insanları sudan çıkarmaya çalışmadığınızla ilgili bir açıklama sunabilir misiniz?”

Purcell tereddüt etti, tuzağa düşmüştü, bir anda altüst olmuştu. “Evet, şey, geri gitmiş olsaydık batabilirdik bençe. Suda pek çok insan vardı, çığlıklardan bunu anlayabiliyordunuz.”

“Ah, demek çığlıkları duydunuz ve geri gitmediniz, öyle mi? *Hiçbir şey* bulmak için bile olsa? Bu arada, Bay Sullivan onun talimatıyla geri gittiğinizi söylüyor?”

Purcell umutsuzca Sullivan’a baktı ve aceleyle konuşmaya başladı. “Hayır efendim. Yani, evet, efendim.”

“Kimse bunun tehlikeli olduğunu söyledi mi?”

Ezberletilen sözler belli ki Purcell’in kendine güvenini tazelemişti şimdi. “Hayır, efendim. Kimse buna benzer bir şey söylemedi.”

“Kimse devrilip batabileceğinizi söyledi mi?”

“Hayır, efendim.”

“Şansınız yaver gidip o kalabalıktan en azından birkaç suda çırpınan insanı alıp çıkarma ihtimaliniz yok muydu?”

“Evet, eğer yakınımızda olsalardı, bu olabilirdi sanırım.”

Harbinson yorgundu. Hepsi yorgunlardı. “Yolcularınızdan bazılarını diğer filikalara geçirerek tamamen boşaltılmış bir filikayla geri dönüp sudaki o zavallı insanlardan bazılarını toplayabilmek aklınıza gelmedi, öyle mi?”

“Hayır, efendim.”

“Bu kadar yeter,” dedi Senatör Smith. Odadaki herkes belli ki Harold Lowe’ın dürüstlüğünü hatırlamıştı. Pinky de Jim’i görebileceği umuduyla etrafına bakınıyordu. Sullivan kesinlikle onun yalanlarını doğru düzgün sürdürmeyi beceremeyen yeteneksiz bir ahmak tarafından gözden düşürülmüştü. Herkes bunu görmüştü herhalde.

Jim, Senato Ofis Binası’nın giriş kapısında tek başına durmuş, bastırıldığı dudaklarının arasında bir sigara tutuyor ve Amerikan Kongre Binası’na bakıyordu. Kemikli yüzünde derin çizgiler belirmişti.

“Kim...” Pinky onun yanına varır varmaz sormaya başladı.

“Sorma, çünkü cevap vermeyeceğim. Hiçbir şey ölenleri geri getiremez.”

“Bak o ikisi yalan söylüyor, bunu herkes görebilir. Sen haklı çıktın.”

“O kadar emin olma. Şu çantalı adamları gördün mü? Kim onlar?”

“Öğreneceğim. Eğer avukatlarsa, Purcell’i daha iyi

bilgilendirmeleri gerekirdi. Rahatla, Jim. Purcell onların hikâyelerini berbat etti.”

“O kadın bu kadar kolay pes etmeyecek. Gizli bir planı var kesin.”

“Bayan Duff’ın mı?”

“Elbette.”

Pinky duraksadı. Yine de Jim’i teselli etmeye çalışmaktan vazgeçmedi. “Artık ne yapabilir ki? Filikanda olan diğer kişiler gerçeği biliyorlar. Hepsini birden susturmak için ne yapabilir? Birileri mutlaka seni destekleyecektir.”

“Kim? Şu dansçılar ve Duff Gordonlar dışında filikada sadece gemi tayfası vardı. Ve inan bana, hepsini yanlarına çektiler. Ne yaptıklarını biliyorlar.” Jim elindeki bitmiş sigarasını yere attı ve yenisini yaktı. “Zaten ne fark eder ki? Kimse bunun için hapse girmeyecek. Bunun başka filikalarda da olduğunu biliyorum. Ben sadece bu lanet olasıca şeyin dürüstçe anlatılmasını ve de Tess’in bana inanmasını istiyorum.”

“Bence inanacaktır.”

“Bana karşı, hayatının bağlı olduğunu düşündüğü kadın arasında kimi seçer sence?”

“Tess böyle bir yalanla kandırılmaz.” Pinky neden bu kadar inançlı konuşuyordu ki? Tess’in durumundaki birinin ne düşüneceğini nereden bilebilirdi? Yine de Jim’e güvenmeyen birini hayal etmek zordu, özellikle de bu Tess olmazdı.

“Tess’i görmek istiyorum, Pinky.”

“Aracı olacağımı tahmin etmiştim,” dedi Pinky iyi huylu bir biçimde. “Emin misin?”

“Tahmin edebileceğinden daha fazla.”

Jim'in sözlerinde Pinky'yi bir an için sessizleştirecek kadar öfke vardı. Daha sonra öfkesi iyice büyüdü.

"Sullivan insanların inanmak istediklerini söylüyor. Bu herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayan temiz bir yalan." Jim sigarasından derin bir nefes çekip yere attı ve izmariti ayağıyla ezdi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Güya cesur denizciler ve yolcular kurtarma görevini ifa etmek üzere geri döndüler ama suda çılgılık atan onca insan zaten ölmüştü! Bu her şeyi düzgün ve anlamlı bir şekilde açıklıyor. İnsanların sakinleşmelerini ölümleri pahasına bekleme seçimini yapmış ya da bırak başkasını kendisi için bile kahramanlık yapma cesaretini gösterememiş bir denizcinin anlattıklarına inanmamak zorunda kalıyor herkes böylece. Sullivan bu ihtiyacı karşılıyor. Herkes doğru kararı veren, düzgün insan tiplerini sever. Bu da ne demekse artık!"

Jim arkasını döndü. "Üzgünüm, gitmek zorundayım." Yokuştan aşağı inerek hızlıca yürüdü. Pinky onun peşinden gitmeye çalışmadı. Sadece onu gözleriyle takip etti.

Senatör William Alden Smith ellerini arkasında kenetlenmiş, konferans odasının penceresinden merdivenlere doğru bakıyordu.

Şu Bonney denen, uzaklaşmakta olan uzun boylu adam oldukça kararlı ve ciddi görünüyordu. Bu adam, Sullivan'la ikisinin arasında bariz bir düşmanlık varsa da, muhtemelen doğruyu söylüyordu. Purcell tam bir fiyaskoydu.

Bu olayı ne kadar ileriye götürecekti? Gazeteler ne derse desin bütün kalbiyle cesaret değil, korkaklık göstererek hayatta kalmayı başarmış sağ kalanların olduğunu biliyor-

du. Acaba onları avlayıp ifşa etmeye değer miydi? Şu adam mesela; Darling. İyi bir adamdı, bütün raporlarda zayıf iradeli yaptığı tek bir şey vardı ve şimdi de kendi eliyle kendi canını almıştı. O küstah İngiliz tasarımcısını ve kocasını oturuma çağırması gerekecek miydi? Gazetelerde yeterince yerden yere vurulmamışlar mıydı?

Senatör Bonney'in arkasından baktı ve kararını verdi.

Pinky New York'a gidecek olan trene binerken alacakaranlık çökmüştü. Van Anda'yla tartışmaktan bitkin düşmüştü. Evet, belki birbirinden nefret eden ve biri ahmak olan iki denizci hakkında bir hikâye gibi görünüyordu ve evet, Pinky'nin rüşvet yazısının kaynağı da yalancı gibi görünüyordu. Ancak Bonney bunu doğrulamıştı, bu yüzden de o haber de yanlış değildi. Bonney tanık kürsüsünde kaybedecek daha çok şeyi olan biriydi ve çok daha inandırıcıydı. Doğru olmasa neden insanların denize itildiğini düşündüğünü söylesindi ki? Dikkat et, şu Bonney'i fazlaca kahramanlaştırıyorsun, demişti Van Anda. Sullivan'la onun birbirlerini yalancılıkla suçlamalarına odaklan. Avukatları gördüğüne emin misin? Kanıtla o halde. Yarın bu işi takip et ve evine gelip biraz uyu. Van Anda telefonu kapatmadan önce "Lowe bölümü harikaydı," demişti. Pinky endişeli bir şekilde koltuğuna çöktü. Perspektifini mi yitiriyordu? Kimin incindiğini ve kimin incinmediğini düşünmeyi bırakmalıydı. Bu bir gazeteci olarak onun görevi değildi. Onun görevi gerçekleri söylemekti, ki bu gerçek de ihanet olarak düşünülmemeliydi. Ancak her zaman sadakat ve gerçek arasında seçim yapmak kolay değildi.

Pinky katladığı paltosunu başının altına koyarak gözlerini kapattı. Van Anda haklıydı, biraz dinlense iyi olacaktı. Yapacak bir işi vardı ve bu Bonney'yle ilgili olarak endişelenmesini içermiyordu. Eve varır varmaz pazara uğramalıydı ve bu gece geç kalırsa, çilekeş Bayan Dotson elini tekrar para için uzatacaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Flatiron Bölgesi

New York

Perşembe sabahı, 25 Nisan

Lucile ve Elinor hızlıca dış kapıdan asansöre doğru ilerlerken girişte hiç muhabir yoktu. Lucile yukarı çıkış düğmesine içi rahatlamış olarak bastı.

Elinor, en üst kata doğru çıkarken “Çok uzun kalamam, kuaförümle randevum var,” dedi. “Zaten beni neden bugün burada istediğini de anlamıyorum.”

“Saçın işimden daha mı önemli? Gerçekten öyle mi, Elinor?”

“Zamanlamanın çok iyi olduğunu söyleyebilirim. Tam Jordan Darling’in cenazesinin ortasında.”

“Kesinlikle. Bütün muhabirler şimdi orada. Buradan çok uzun süre ayrı kaldım; artık daha fazla saklanmaya dayanamam. Neyse ki her zamanki kalabalığın içinden yürümek zorunda kalmadım. İstedğin zaman gidebilirsin, artık bildiğim yere geri döndüm zaten.”

James şaşkınlıkla, başını gösteri için gerekli olan tüm şapka, eldiven ve mücevherin yığılı olduğu çalışma masasından kaldırarak “Madam,” dedi. Hemen yanında Tess, ağzında iğnelerle dizlerinin üzerine çömelmiş bir modelin üzerindeki eteği iğneliyordu.

“Hımm, görüyorum oldukça meşgulsünüz,” dedi Lucile yüzünde bir gülümsemeyle. “James, şu korkunç yeşil şeyden kurtul. Rengi berbat, safra gibi.”

“Evet, Madam, sizi aramızda tekrar görmek çok güzel, Madam.”

Tess ayağa kalkarken ağzındaki iğneleri de çıkarmayı başardı. “Sizi görmek çok güzel,” dedi sıcak bir şekilde.

“Yeni dairen nasıl, tatlım? Elinor her şeyi hızlıca halletmemiş mi?”

“Muhteşem ve ben size minnettarım.”

Minnettar az bile kalıyordu aslında, Tess heyecan içindeydi. 5. Cadde’deki o harika, ufacık, daire ne kadar az eşyalı ve sade olsa da sadece ona aitti. Ufacık mutfak tezgâhında birkaç fincan, iki tabak ve bir demlik vardı. Tess’in yaptığı ilk şey kendine çay demlemek olmuştu. Tess artık kadrodaydı, yaptığı iş için para alacaktı ve yakında bu dairenin parasını da ödüyor olacaktı. Sonra İngiltere’den annesini getirecek ve birlikte ev için perde dikeceklerdi. Annesi de onun kendisine ait olarak adlandırdığı bir dünyanın parçası olmaya başlayacaktı.

“Gelinlik nerede?”

Lucile’in sesi öfkeli gibiydi. “İşte orada, masanın üzerinde, tamiratlarını bitirdim.” Lucile elbiseyi incelerken Tess’in midesine korkudan sancılar giriyordu. James bir adım gerilemişti, iki model endişeyle Lucile’i izliyorlardı.

En yakındaki dikiş makinesinin başındaki terzi çalışmayı bırakmıştı.

Lucile iki parmağıyla tutup eteği kaldırdı, gözlerini kısıp kollarını uzatarak incelemeye başladı. "Jüpon nerede?"

"Yırtılmıştı ve ben de çıkarttım, bu eteğin daha dökümlü olmasını sağladı."

"Peki elbisenin üst kısmına ne yaptın?"

"Onun da değiştirilmesi gerekti, çünkü o da yırtılmıştı." Tess çok hızlı konuşuyor, dili dolanıyordu.

İlk önce, Lucile elbiseyi çevirip üst kısmını incelerken, bir sessizlik oldu.

"*Sen ne yaptın?*" dedi sonunda. Boğuk, gırtlaktan gelen sesi bütün atölyeyi dolaştı. "Çok yakında büyük bir defilem var ve sen benim defilemin baş tasarımını kurcaladın, bütün şehre kendinden bahsettirecek olan tasarımımla.... Ve şimdi... *Şimdi...*" Lucile elindeki elbiseyi masanın üzerine bıraktı. "Şimdi ise bu yırtık elbiseleri dikişle yamalamayı becerebilen ama tasarımın estetiğinden hiç mi hiç anlamayan, sadece işe yeni başlayan birinin amatörce işi haline gelmiş!"

Tess bu saldırı karşısında yere yığılacağından korkarak, dengesini korumak için masanın kenarına tutundu. Sesi zayıf ve titrekti. "Sizin mükemmel elbisenizi kurtarmak için yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Sadece birkaç gerekli değişiklik vardı ama hayal gücünüze sadık kalmaya çalıştım. Modelin onu giymesine müsaade ederseniz kendiniz de göreceksiniz."

Lucile ona öfkeyle baktı. "Bana bu saçmalığı anlatma. Lucile'in tasarımını aldın ve onu kendinin yaptın."

"Niye şikâyet ediyorsun?" diye mırıldandı Elinor, Luci-

le'in koluna dokunarak. "Epeyce hasar görmüş bir elbiseyi kurtarmış işte kız, başka ne yapacaktı? Dikkat et, buradaki ruh hali her zamanki gibi hürmetkâr değil. Fark etmedin mi?"

Lucile kolunu silkeleyerek, kardeşinin elinden kurtuldu. "Buraya gel..." Modellerden birine başıyla işaret etti ve elbiseyi ona uzattı. "Şunu üzerine giy de zararın boyutunu görebileyim." Sonra podyuma doğru ilerleyip, James'e doğru parmağını işaret ederek konuştu. "Düğmeleri iliklendikten sonra, bu tarafa doğru yürümesini söyle."

James koşarak modele talimatı iletmeye gitti ve Tess'in yanından geçerken bir saniye için duraksadı. "İyi iş becerdin," diye fısıldadı. "O ne derse desin."

Bu oldukça ürkek bir destektir ama Tess yine de müteşekkirdi. Tess model ona doğru ilerlerken Lucile'in yüz ifadesini inceledi, muhteşem elbise modelin bacaklarının arasında salınıp dalgalanıyordu. Ancak elbise hâlâ Lucile'in tasarımının özüne sadıktı. Fakat Lucile hiçbir şey söylemedi ve yüzündeki taşlaşmış ifade değişmedi. Muhakkak ki, bundan hoşlanmamıştı.

"Tanrı aşkına neden yandaki dikişleri tersine çevirmedin?"

"Bunu düşünemedim."

"Korkarım artık bu benim koleksiyonumun esas tasarımı olarak nitelendirilemez."

Tess'in yanakları kıpkırmızı olup yanmaya başladı. Burada çalışanların sempatisini kazanmış olabilirdi ama bu, o anki durumu atlatmasına yardımcı olmayacaktı.

"Hâlâ öğrenecek çok şeyin olduğunu biliyorsun değil mi?"

“Bunu inkâr etmiyorum.”

“Bir daha böyle cüretkâr bir şeye kalkışma.”

Yine o tuhaf, havada asılı kalmış bir his, tam bir şeyin kıyısındaymış gibi... Tess nefesini tuttu.

Lucile eteğini hızlıca silkeleyerek aniden ayağa kalktı. “İdare etmek zorunda. Tess, yapmayı becerebileceğin bir şey yap ve şapkaların üzerindeki filelerin üzerine biraz buhar vermeye başla, tamam mı? Korkunç derecede kırışmışlar.”

“Evet, Madam.”

“Defileye sadece birkaç gün kaldı,” diye bağırdı Lucile, ofisine doğru ilerlerken ellerini çırparak. “Herkes iş başına!”

Tess, günün sonunda ikisi kaldırıma adımlarını atarlarken “Lucile, konuşabilir miyiz?” dedi.

“Hataları tamir ederken, burada durup havadan sudan bahsedemeyecek kadar yoruldum.” Lucile konuşurken onun yüzüne bakmamıştı.

“Yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Yeterince iyi olmadığı için üzgünüm.”

Lucile çenesini kibirli bir şekilde kaldırıp onu beklemekte olan arabasına baktı. “Yarın sabah sekizde dükkânda ol,” dedi. “*Ve bana bir daha isimle hitap etme.*” Bu sözle beraber Bayan Duff Gordon, yüzünde duygusuz bir ifadeyle kapıyı açmış olan Farley’nin yanından geçip arkasına bakmadan arabaya bindi.

★★★

Tess açmak için uğraşarak dairesinin kapısının anhtarını

itmeye uğraştı. Sadece fileleri ütilediği değil, kenar kıvrımlarını bastırdığı, yere dökülenleri paspasladığı, kumaş parçalarını toplayıp çöpe attığı bir gün olmuştu, içerisinde bir iğne tutmanın, kalıp kesmenin ya da modelin üzerinde düzeltmelerin yer almadığı bir gün... Bir hizmetçinin yapması gerekenlerden ötesine izin verilmemişti. Bütün bunlar, Lucile'in çatı katındaki herkese, Madam'ın hâlâ iş başında olduğu, onun tasarımcı olduğunu kanıtlamak içindi. Sanki bundan şüphe eden vardı! Tess elinden geleni yapmış, Lucile'in harika tasarımını kurtarmaya çalışmıştı ama yaptığı iş eksikti. Hep böyle eksik mi kalacaktı?

Anahtar kilidin içinde döndü. Mucize gibi gelen bir anda kapı açıldı ve Tess sığınağına adım attı. Işığı yakıp kapıyı kapattı. İçinde bir ferahlama hissiyle sırtını kapıya yasladı. Bugün hizmetçi maskesini takmıştı ve ah, o maskeyle nefes almak ne kadar da zordu. Bir kez daha yerdeki kumaşları toplarken başını kaldırmış ve Lucile'in ona daha önce de gördüğü anlaşılmaz ifadeyle baktığını görmüştü. Kızgınlıktan farklı bir şeydi bu, Tess'in işverenini kısa bir an için ulaşılabilir bir hale getireceğini umduğu bir şeydi.

Tess büfeye doğru ilerleyip elini kaba yüzeyin üzerinde gezdirdi. Henüz Jim'den tek kelime yoktu. Düşünme, düşünme. İstese mutlaka seninle iletişim kurmanın bir yolunu bulurdu. Tess kendi başınaydı.

Derin bir nefes alıp etrafına bakındı. Bunu istiyorsa, bu küçük daire onun yeni özgürlüğünün gerçekten de yeni rotası olacaksa, Lucile'in onun için niyetinin ne olduğunu anlamalıydı. Etrafındaki herkes o anda Lucile hangi şekli talep ederse o kalıba giriyorlardı. Kim olduğunu, neler yapabileceğini nasıl bilebilirdin ki? Lucile'in dükkânı bir

vaat yeri ya da sadece başka bir tür kölelik biçimi miydi? Kendisi de o muhteşem Madam'a yağcılık yapan becerikli grubun içine mi giriyordu? Tess birden kendini inanılmaz yorgun hissetti. Çok sıkı ve iyi çalışmıştı, bütün yapabildiği buydu. Düşünceleri tekrar Jim'e kaydı. Bu korkunç gecede o neredeydi? Tess gözlerini kapatsa, Jim'in kolu kendini sımsıkı tutarken Central Park'taki o at arabasının yanında hayal edebilirdi. Şimdi Tess içinden keşke bir mesaj göndermiş olsaydım diye geçiriyor ve neden göndermemiş olduğuna hayret ediyordu.

Demlikteki su kaynamıştı. Tess sokağa bakarak pencerenin kenarında biraz çay içti. Yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. Aslında evde yiyecek hiçbir şey olmadığını fark edecek kadar sakinleşmişti artık. Buraya gelirken önünden geçtiği bir market vardı aşağı sokakta. Dışarı çıkıp bir bakmaya değerdi. Tess çayını bitirip çantasını aldığı anda kendini biraz daha iyi hissediyordu. En azından artık sığınmıştı ve anahtarına sahipti.

Et reyonundaki kasap, yumuşak görünümlü bir tavuğu ve bir koyun butunu kaldırdı. "Hangisi?" dedi. Görünüşe göre sadece bunları seçebiliyordunuz. Tess dairesindeki fırının çalıştığını umarak eliyle butu işaret etti. Sebze bölümüne doğru ilerleyip, birkaç patates ve bir tane ekmek aldı. Kendi ihtiyaçlarını almak ona kendini iyi hissettirmişti. Biraz meyve de güzel olurdu ama elmalar buruşuk görünüyordular. Tess elinin elmalardan birinin üzerinde kaldığı bir kararsızlık anı yaşadı.

"Portakalı dene. Daha iyi görünüyorlar."

Tanıdık bir sestir bu, şaşırtıcı bir şekilde tanıdık bir ses...

Tess diğerk taraftaki elindeki sepeti tepeleme meyveyle doldurmuş olan adama baktı. Daha yeni yeni iyileşmeye başlayan bir yara kırmızı bir iz bırakarak alnından kulağına kadar iniyordu ama bunun onun gülümsemesine en ufak bir etkisi yoktu. Gri saçları düzgünce taranmış, takımı tertemiz ütülenmişti. *Titanik*'te en son görüldüğü kadar hoştu hâlâ. Elinde tuttuğu bir portakalı Tess'e uzatmıştı.

"Bay Bremerton." Tess onun adını zorlukla söyleyebilmişti.

"Merhaba, Bayan Collins." Bremerton, Tess'in sepetindeki buta baktı, dudaklarının kenarlarına bir gülümseme yerleşti. "Lezzetli görünüyor."

"Burada ne yapıyorsunuz? Nasıl..."

"Canlanmanın bir yolunu buldum. Sen nasılsın?"

Gerçekten de Tess'in karşısında mı durup böyle rahat, kendinden emin bir tavırla konuşuyor muydu? "Sizi gördüğüme inanamıyorum," dedi Tess hâlâ soluk soluğa konuşarak. "Kurtulduğunuzu duymuştum."

"Umarım seni gördüğüme sevindiğim kadar sen de benimle karşılaştığın için mutlu olmuştundur."

"Öyleyim, mutluyum tabii ki." Tess neredeyse o son gece *Titanik*'in güvertesinde yan yana durdukları andaki deniz kokusunu duyabiliyordu. Bremerton'ın sesini duymak bir nabız gibi atan bir anıyı geri getirmişti. "Peki ama neden buradasınız? Burada yaşamıyorsunuz herhalde." Tess onun, kendisinininki gibi mütevazı küçük daireler ve çatı katlarının olduğu bir çevrede değil de 5. Cadde'den uzakta çok büyük bir evde yaşadığını hayal ediyordu.

"Ofislerimden biri Flatiron Binası'nda. Ama seni bul-

duğuma göre, bir teklifim var. Benimle akşam yemeğini paylaşma şerefini bağışlar mısın acaba?”

“Buna çok sevinirim,” diyebildi Tess zorlukla.

“Tek bir şartla,” dedi Bremerton yumuşak bir şekilde. “Bana Jack demelisin.”

“Şey...”

“Çok mu erken? Pekâlâ, anlıyorum.”

Ne kadar da beyefendiydi! Tess elindeki but ve patatesler olan sepeti elmaların üzerine bıraktı ve şaşırıp kalmış olan market sahibini geçip Bremerton’la beraber çıktı. Belki de uykumda yürüyorum, diye düşündü ve sonrasında bütün bunların rüya olup olmadığına emin olamayacağı.

Restoranın adı Sherry’ydi ve 5. Cadde’nin köşesinde 44. sokaktaydı. Tess’in gördüğü kadarıyla Waldorf’dan daha büyüktü. Restoranın yüksek, süslemeli tavanı, parlayan kristal aplikleri ve avizeleri, eski zamanlara ait keten örtüleriyle masaları, kılık kıyafetleriyle avizelerden aşağı kalmayan müşterilerin önünde saygıyla eğilip mırıldanan garsonları vardı. Tess etkilenmemiş gibi davranmıyordu, bunun yerine bariz bir keyifle etrafını izledi.

“Amerika’da aşırılıkları severiz Tess,” dedi Jack nazik bir ses tonuyla. “Ve İngilizleri taklit etmeye de bayılırız.”

“Bunun nedenini anlayamıyorum. Biz de sizi taklit etmek istiyoruz.” Tess parmaklarını son derece zarif olan kadehin etrafına sarıp hayatının ilk martinisinin yavaşça boğazından aşağıya inmesine izin verdi. Garip bir şekilde dilinin üzerinde neredeyse anında kaybolan belli belirsiz bir bitki tadı veriyordu.

Jack güldü. “Düşündüğün şeyleri hiç saklamıyorsun, değil mi?”

“Her zaman değil ama şu an öyle.”

“Konuşacak çok şeyin olduğuna eminim. İşte ıstakozlarımınız da geldi.”

Kıskaçları öne doğru uzanan, kaynama esnasında gözleri donakalmış parlak kırmızı bir kabuklunun bulunduğu tabak nazikçe önlerine kondu. Tess o akşam karşısına daha ne geleceğini merak ederek bakakaldı.

“Sana göstermeme izin ver,” dedi Jack yumuşak bir ifadeyle. Becerikli bir biçimde, kıracak yardımıyla kıskaçları ayırıp çevirdi ve içerideki et ortaya çıktı. Jack, Tess’in tanımlayamadığı uzun, ince bir aletle eti öne çekip Tess’e bir lokma sundu. Tess tereddüt etmeden aldı. İnanılmaz lezzetliydi. Bir yudum daha martini içtikten sonra Tess ona dakikadan dakikaya değişen Lucile’le deneyimlerini anlatmaya başladı. Bu yeni ülkede her kelimesini tartarak söylemeye çalışan Tess, Jack’le konuşurken hiçbir huzursuzluk hissetmiyordu.

“Bana sorular sorup duruyorsun ama sen hiç kendinden bahsetmiyorsun,” dedi Tess sonunda.

“Ben klasik, kendi kendini yetiştirmiş Amerikalı bir adamım,” dedi Jack omzunu silkerek. “Ford’una T modeliyle ilgili bir şeyler duymak istiyorsan benden iyisini bulamazsın. Muhteşem bir otomobil, yakında bir hız göstergesi ve kornası da olacak. Tam bir gurur kaynağı bence.”

“Bu kulağa çok ilginç geliyor,” dedi Tess utangaç bir şekilde.

“Gelişme muhteşem bir şeydir,” dedi Jack. “Dünya değişiyor, sen de onunla beraber değişmezsen, bittin demektir.”

Gece, heyecan verici, göz kamaştırıcı bir şekilde geçip gitti. Tess odanın parlamasına neden oluyormuş gibi hissettiği bir baş dönmesinden endişe ederek, ikinci içkisinden ufak yudumlar alıyordu. Parıldayan ve yüzen bir sahnenin üzerinde gibiydi ama akşamın en güzel yanı o konuşurken Jack'in dinlemesiydi. Bu adam Tess'i gerçekten dinliyordu.

Ve henüz, bir kez bile olsun *Titanik*'in batışından ve Jack'in *Carpathia*'daki deneyiminden bahsetmemişler, bunu ima bile etmemişlerdi. Tess gitmek için ayağa kalktıklarında bunun tuhaflığını fark etmişti.

Tess'in apartmanının önüne geldiklerinde "Seni tekrar görmek isterim," dedi Jack.

"Bunu ben de isterim," dedi Tess.

İkisi birbirlerine yakın, sessiz bir şekilde durdular.

"Seni *Carpathia*'da bulacağımı ummuştum," dedi Tess.

"Bunu önemsemiş olmanın benim için gerçekten çok önemi var."

"Öldüğüne inanamamıştım. İnanmak istemiyordum." Tess boğazında bir düğüm varmış gibi hissetti.

"Bazıları bunun yerinde bir gelişme olduğunu hissetmiş olabilir."

Tess'in aklına Jack'in karısı gelmişti. O kadın nasıl olurdu da böyle bir adam için yas tutmamış olabilirdi?

"*Carpathia*'da aklımın başında olmadığı zamanları hatırladığımı söyleyemem. Ama *Titanik*'teki son gecede şu anda bildiklerimi biliyor olsaydım o kadar nazik davranmazdım. O zaman seni öperdim, Tess. Seni kollarımın arasına alır ve öperdim."

Bir an için birbirlerine karışan nefeslerinin sesleri dışında çıt çıkmadı.

“Bunu şimdi yapabilir miyim?” diye sordu Jack sonunda.

“Evet.”

Jack, Tess’i kendine doğru çekip dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Tess’in bir şey söylemesine gerek yoktu, sadece parmaklarının ucunda yükseldi ve onun öpücüğüne karşılık verdi.

Gecenin geç saatlerinde, Tess yatağında gözünü tavana dikerek yatmış, Jack’in onun ismini mırıltılı bir şekilde söyleyen sesini hatırlıyordu. Boğuk, sıcaktı sesi. Tess bir türlü uyuyamıyordu. Yatağının içinde doğruldu ve pencereden dışarıya baktı. Nasıl olurdu da Jack Bremerton gibi bir beyefendi onunla ilgilenirdi? Jack ondan epeyce büyüktü, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı. Son derece sakın ve kendinden emindi. Tess daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı ve Jack onu öpmüştü. Ne herhangi bir talepte bulunmuş, ne elleriyle uygunsuzca dolanmış, ne de oradan oraya parmaklarını gezdirmişti. Jack onu tekrar görmek istemişti. Tess şimdi neyi hayal etmeye cüret edebilirdi ki? Jack kimdi ve taşıdığı bu düşüncelerle Tess nasıl bir yere gidiyordu?

Bir de Jim vardı. Tess bir an için onu kafasından atmaya çalışarak başını yastığa gömdü ama bu işe yaramadı. Jim orada, sanki Tess’in yanındaydı. Tess bu düşünceyi öfkeyle kafasından atmaya çalıştı. Kendini ikiye bölünmüş hissetmesi için bir sebep yoktu. Tanrı aşkına, nişanlı falan değildi. Kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu. İki

adam da öyle farklıydılar ki. Jim bir köy çocuğundan fazlasıydı, çok daha fazlası ama Jack görmüş geçirmiş bir adamdı. Heyecan verici, yeni bir tarz. Üstelik hâlâ.... Tanrım, Jim neden onunla hâlâ irtibat kurmamıştı ki? Neredeydi, onu unutmuş muydu? Tess'in aklına o ölü anne ve bebeği için tereddütlü dualarını paylaştıkları an, Jim'in çocuklar için hünerli, ustalıklı parmaklarıyla oyuncaklar yaparkenki nazikliği geldi. Birlikte Central Park'ta yürüdükleri zaman olduğu gibi bir neşe doldu yine içine. Acaba Jack'in hayatının cazibesinden mi gözü kamaşmıştı? Her halükârda Jim neredeydi? Bu kadarı yeterdi. Tess yastığına öfkeyle vurdu. Bu gece ona uyku yoktu.

★★★

New York

26 Nisan, Cuma sabahı

Bu güneşli günde cebini bozukluklarla dolduran ve yoldan geçenlere haberleri bağırıp duyuran gazeteci çocuk marketin önünde ileri geri koşturuyordu. Hepsini okuyun, Washington'daki *Titanik* oturumlarından Milyoner Filikası hakkındaki son bomba, denizciler birbirleriyle karşı karşıya geldiler, gerçek üzerine bir savaş!

Tess *Tribune* ve *Times* almak için bozukluk aradı. *Tribune* gazetesi, *Boğulmakta Olan İnsanlar Bir Numarlı Filikadan İtildiler mi? Denizcilerin Karşılıklı Suçlamaları*, diye manşet atmıştı. İki de fotoğraf konmuştu, bir tanesi Jim'in, diğeri de Sullivan isimli başka bir adamındı. Alt başlıkta da *Yalan-çı Kim?* yazıyordu. Pinky'nin yazdığı haberin başlığı daha sakindi: *Bir Numaralı Cankurtaran Filikasının Denizcilerinden Çelişkili İfadeler, Destek Tanığı Tökezledi.*

Tess hızlıca yazıları okudu, hâlâ mürekkebi kurumamış olan sayfayı çevirirken elleri titriyordu. Jim, emin misin, sen ne gördün, kimi suçluyorsun? Tess başını kaldırdı, kaldırım yağmurla yıkanmış gibi görünüyordu ama görüşünü gözyaşları bulanıklaştırmıştı aslında. Geri gitmemek, soğukkanlı, korkakça, makul ya da korkunç olabilirdi. Bunların hepsi idi belki. Ancak insanları itmek? Zalimlik, panik? O gece öyle karanlıktı ki, birini görmek çok zordu, hatta tıka basa insan dolu kendi filikalarında bile... Jim, Duff Gordonları suçlamaya çalışmamıştı. Bu tam da Tess'in içgüdüsel olarak bildiği adamdı zaten. Sorulduğunda hiç kötüleme yapmadan ne gördüğünü anlatmıştı. Bütün bunların içinde, en savunmasız olan kimdi? Jim'di.

Tess, Jim'in sesini hatırlamaya çalışarak, elindeki gazete-yi dükkânın önündeki çöp kutusuna attı. Onun sesini aklında tutmak istiyordu ama elinden kayıp gitmişti bir şekilde. Havaya karışıp kaybolmuştu.

Lucile çatı katında, Tess'in kesip attığını değiştirerek, sakince gelinliğin altına yeni bir tül tabakasını iğneliyordu.

"Günaydın," dedi sakın bir şekilde. "Gazeteleri gördün mü?"

"Evet."

"Denizci arkadaşınla ilgili haklıydım. Belli ki ilk haberdeki kaynak da o. Böylece bizi bu olayın içine çektiğini zannediyor sanırım. Ancak bu mücadelenin içinde değiliz. Bay Sullivan'ın desteği de yardımcı oldu tabii. Diğerleri de elinden geleni yaptı, fazla zeki bir adam değildi belki de."

Tess sessiz kalamazdı. "Rüşvet haberinin kaynağı Sullivan'dı, Jim değil. Pinky Wade'in söylediği bu. Ayrıca Sullivan denen adamın hiçbir söylediğine inanmıyorum."

“İnanmıyorsun, öyle mi? Peki kime inanıyorsun, şu senin denizciye mi? Ortada bir rüşvet olduğuna mı? Gerçek bir cinayet işlendiğine mi? Neye? Bütün bunlar için beni mi suçluyorsun?”

“Hayır ama filikanızda ne olduğunu bilmiyorum.”

Lucile bir top tülü silkeleyerek açtı ve çok keskin bir makasla iki eş parçayı çapraz kesti. “Sana bir an önce ne olduğunu anlamanı tavsiye ederim. Şu Bonney denen pislik bizi mahvetmeye çalışıyor ve bunu inkâr etmeye sakın cüret etme.”

Artık geri dönüş yoktu. “İfade vermek zorundaydı, sorularına cevap vermekten başka seçeneği yoktu.”

“Of, yapma, Tess.” Lucile elindeki makas havada asılı bir şekilde durdu. “Adamın niyeti aşikâr. Senin şu denizcinin duyguları fazla yoğun. Kötü biri olduğu meydana çıktı işte. Daha fazlası için küçük hediyemizi kabul etmemiş olmasına hiç şaşırımdım doğrusu. Bu besbelli şantaj amaçlı.”

“Jim bir şantajcı değil,” dedi Tess elinden geldiği kadar sakın kalmaya çalışarak.

“Onu savunmayı bırakır mısın? Biz yanlış hiçbir şey yapmadık. Sullivan ve Purcell kendi adlarına konuşular. Bonney de kendi vicdanının sesini bize ödetmeye çalışıyor.”

“Jim’in öyle biri olduğuna inanmıyorum.”

“O lanet olası gemi battığından beri çok gergin ve zor şartlar altında hayatta kaldığımızı söylüyorum. Her şeyi siyah ve beyaz diye yargılamak çok kolay. Basının bize nasıl davrandığına bir bak.” Lucile’in bakışlarına üzgün bir ifade yerleşmişti. “Kötü insanlar olduğumuza inanıyor musun?”

Korkunç şeyler yaptığımıza? Cevap ver Tess, inanıyor musun, inanmıyor musun?”

“Hayır,” dedi Tess yavaşça. “Kötü değilsiniz. Ama bazen...”

“Teşekkür ederim, tatlım. Gerçekten rahatladım.” Lucile’in ruh hali hızla neşeli bir coşkunuğa doğru değişmişti. “Bir fikrim var, üstlenmeyi isteyeceğini umduğum bir iş. Defile sırasında bu şirketin yüzü olmanı istiyorum. Pazarlama elemanım olacaksın! Kim senden daha iyi olabilir ki? Defiledeki her kıyafeti biliyorsun ve hepsini isimleriyle takdim edebilirsin. Sana çay ve bisküvileri ikram ettirecektim ama bunu başka biri de yapabilir. Bu senin üzerine inanılmaz derecede ilgi toplanmasını sağlayacak.”

Tess, Lucile’in dediklerini neredeyse hiç duymamıştı. “Bütün bu olanların ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum. Ancak insanların suya itilmesine neden olacak büküklükte bir korkuyu anlayamıyorum.”

“Elbette, bu cinayet olurdu, tatlım. Pekâlâ ne diyorsun bakalım?”

“Neye?”

“Pazarlama elemanı olmanla ilgili teklifime. Beni dinlemiyor musun sen?”

“Ah, ben... Bu çok cömertçe ama...”

“O halde her şey kararlaştırıldı. Her şeyi ardımızda bırakıp yolumuza devam edelim.”

Tess daha buna yanıt veremeden, bir ses araya girdi.

“Tess.”

Elinor her ikisinin de arkasında, bir kesim masasına yaslanmış, kolları önünde bağlanmış, saçları tepesinde hoş bir şekilde toplanmış olarak duruyordu. “Böldüğüm için

özür dilerim ama bana tam da doğru zamanmış gibi geldi. Seninle defile için masa örtülerini almaya gidelim mi? Biraz alışveriş ikimize de iyi gelecektir. En azından bana iyi geleceğini biliyorum. Otel odalarından, kumaşlardan ve dikiş makinelerinden bıktım.”

Tess, Lucile’e baktı. Lucile başını önüne eğmiş ve kestiği tül düzeltiyordu, kırmızıya boyanmış tırnakları krem rengi tülün üzerinde parlıyordu. Daha fazla söylenecek bir şey yoktu. En azından o an için.

“Tamam,” dedi Tess.

Farley kapıyı açmıştı, önce Elinor, ardından da Tess arabaya bindiler. Tess yumuşak deri koltuğa yaslandı. Kısa bir süre önce böylesi rahat, sarsıntısız bir yolculuk ve bu parlak arabanın lüks döşemesi karşısında neredeyse büyülenmişti. Çok kısa bir süre önce mi? Bir ömür geçmişti üzerinden sanki.

Elinor, yumuşak yastıklara gömülüp Tess’e dönmeden önce “Herald Meydanı’na, Farley,” dedi. Sonra da “Orada olmam iyi oldu,” dedi konuya hiçbir giriş yapmadan. “Sen ve Lucy berbat bir kavgaya doğru gidiyordunuz. Bunu biliyorsun değil mi?”

“Tanıştığımız ilk günden itibaren ona hayranlık duydum ama bugün değil. Neyin doğru olduğunu bilmiyorum ama Jim’in yalancı olmadığından eminim.” Kelimeler şaşırtıcı derecede kolayca çıkmıştı ağzından. Elinor’layken hep böyle oluyordu zaten.

“Biliyorum ama onu daha iyi anlamam gerekiyor.”

“Ne zaman öyle yaptığımı zannetsem, beni şaşırtmayı başarıyor.”

“Lucy’yi senin uysal kalmayacağına ve uzun süre tanrı-
çanın ayaklarının dibinde oturmaya hevesli olmaya devam
etmeyeceğin konusunda uyarmıştım.” Elinor güldü. “Ta-
mamen dürüst olabilir miyim?”

Tess sessizce başını salladı.

“Ablamın dünyası sallantıda olan zayıf bir dünyadır ve o
bunu bilmez bile. Bu sadece *Titanik* mevzusu ve bütün o
kötü propagandayla ilgili değil. Bu... Tanrım, bir sigaraya
ihtiyacım var ve yanımda hiç olmadığına eminim.” Elinor
telaşla çantasını aradı, sonunda bir keyif çığılığı attı. Hafif-
çe kıvrılmış bir sigara bulmuştu. Elinor sıkışmış olan tü-
tünün birazının ucundan düştüğü sigarayı çabucak yaktı.
“Ne diyordum?”

“Bunun *Titanik*’ten daha fazlasıyla ilgili olduğunu.”

“Evet, elbette. Görüyorsun günümüzde bir kadının
dizlerinin çirkin olduğunu söyleyip ortada dolaşan biri,
modadan habersizdir. Kısa etekler gelecek, buna hiç şüp-
he yok ve Lucy onlara burun kıvrırmaktan vazgeçmeyecek.
Benim zavallı ablam kendini yeri doldurulamaz bir marka
sanıyor ve o kadar çok yanılıyor ki. Bütün o danteller, tül-
ler ve elbiselerini gerçekten tek tek isimlendirmesi olacak
şey değil.”

“Dün korkup korkmadığını düşündüm.”

“Belki de. Ayrıca sana köle gibi davrandığını da hisset-
tin. Doğru mu?”

Tess sesine güvenmeyerek başını salladı.

“Evet, haklıydın. Onun gelinliğini kurtarmıştın ve bu-
nun karşılığında berbat bir muamele gördün. O yüzden de
kızgınsın. Bunda da haklı mıyım?”

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ancak unutma, o sana bu meslekle ilgili pek çok şey öğretebilir. Yetenekli birisin, istersen bu işte geleceğin olduğunu biliyorsun ve sanırım sen de zaten bunu istiyorsun.”

“Bunu inkâr edecek değilim, elbette istiyorum.”

“Fakat huzursuz olmaya başladın değil mi?”

Tess başını çevirip camdan dışarıya baktı. “Üzgünüm, artık ona hayranlık duymakta zorlanıyorum.” Ve neyin doğru olduğunu anlamakta, diye düşündü sessizce.

“Tanrı aşkına, hiçbir zaman onun itaatkâr bir kölesi olmayacaksın. Lütfen anla. Lucile debeleniyor ama olanlarla yüzleşmeyecek. Müşteriler azalıyor, Lucy bunun sadece çıkan olumsuz haberlerden kaynaklandığını zannediyor ama ben o kadar da emin değilim. Dün daha fazla iptal haberi aldık. Mary Pickford’ı tutmaya çalışıyorum ama o da biraz kararsız davranıyor. Eğer Lucy’nin gösterisi burada New York’ta bir fiyaskoyla sonuçlanırsa, bu ona Paris ve Londra’da korkunç derecede zarar verecektir ve Lucy buna hazır değil.” Elinor, Tess’in eline uzandı. “Biraz merhamet göster, Tess. Biliyorum sana karşı eleştirel ve nankör davrandı. Ancak sana ihtiyacı var.”

“Bana ihtiyacı olması nasıl mümkün olabilir ki?”

“Şey... İşler karmaşık bir hale gelebilir.”

Gerçekten de öyleydi. “Ona karşı büyük bir sadakat hissediyorum,” dedi Tess yavaşça. “Ama korkarım Lucile beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalışıyor. Gemideyken sanki bir top kumaşmışım gibi beni parçalara ayırıp sonra tamamen farklı bir tasarım meydana getirmek için bir araya getireceğinden bahsetmişti.”

“Ve bu seni rahatsız mı ediyor?”

“O zaman etmemiştii. Şimdi ediyor.”

Elinor güldü. “Görmüyor musun, tatlım? O senin Pygmalion’un.”*

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Boşver, eski bir mit. Şimdi gelelim diğer konuya. Bu denizci senin için ne kadar önemli?”

Bu soru Tess’i gafil avlamıştı. “Arkadaşız ya da en azından ben öyle olduğumuzu düşünüyordum,” dedi Tess kendi cevabına şaşırarak. Bu söyledikleri katı, umursamaz ve mesafeli geliyordu kulağa. Yeterli değildi. “Onun başına kötü bir şey gelmesini istemem. Jim namuslu bir adam.”

“Pekâlâ, rahat ol. Namuslu adamlar hayatta kalırlar.” Elinor kırmızı boyalı tırnağıyla cama sertçe vurdu. “Farley, bizi Macy’nin yerinde bırak.” Sonra enerjik bir şekilde Tess’e döndü. “Orası harika bir dükkân, çok seveceksin. Sahibi Straus Ailesi, belki biliyorsundur.”

Tess, Elinor’a boş bakışlarla baktı.

“Bay ve Bayan Isador Straus, tatlım. *Titanik*’le beraber battılar.”

Birkaç saat sonra geri döndüklerinde, araba incecik ke-ten masa örtüleri ve mendillerle dolu kutularla dolmuştu. Tess için bu devasa dükkânda gezinmek hayret verici bir deneyimdi. İçerisi kıyafetler, manifaturayla dolu çok büyük bir alan, depolardan muhteşem kıyafetler çıkarıp getiren tezgâhtarlar, rafların üzerinde tepeleme dizilmiş eldivenleri deneyen genç kızlar, etrafta capcanlı, gülerek gezinen insanlar, düzgün kesimli, sade ceketler ve etekler içerisinde yürürken bacaklarını gözler önüne seren kadınlarla doluydu.

*Pygmalion: Yunan Mitolojisinde, daha sonra Afrodit’in hayat vereceği, kendi yonttuğu kadın heykeline aşık olan Kıbrıslı kral. -ç.n.

Elinor bir ara, şapkaları deneyen bir kadını işaret ederek “Ne demek istediğimi anladın mı?” demişti. “Lucile’in müşterisi değil. Burada gördüğün her şey giymeye hazır durumda. İşte gelecek bu, dalgalanan şifonlar değil.”

Paketleri arabadan indirmek için acele ederlerken, Tess’in her zamanki hırpani görünümü ve omzundan sarkan çantasıyla Lucile’in binasının önünde duran Pinky’yi fark etmesi birkaç dakikasını almıştı.

“Yukarı çıkmama izin vermiyorlar,” dedi Pinky neşeyle. “Bayan Duff artık gazetecilerle konuşmadığını söylüyor.”

“Evet şu sıralar çok meşgul,” diye yanıtladı Elinor umursamaz bir biçimde ve elleri dolu bir şekilde kapıyı itip açtı. “Yukarı gel, Tess’le konuşabilirsin.”

“Şimdi de Lucile’in sözcüsü mü oldunuz?” diye sordu Pinky, büyümüş gözlerle Tess’e bakarak. Bundan daha tuhafları da oluyordu. Pinky bir gazeteci olarak bunu deneyimlerinden biliyordu. Bir an bir taraftayken, bir an sonra öte tarafa geçebiliyorlardı insanlar. Şahsi menfaat bunu gerektiriyordu.

“Elbette, hayır,” dedi Tess hemen.

“Hayır, hayır, Tess sadece defile için ne gibi hazırlıkların yapıldığını bilen kişi. Sen de burada defileyi yazmak için bulunuyorsun, değil mi?”

Konuşurken bir yandan asansöre binmişlerdi. Buraya kadar gelmeyi becerdin artık, dedi Pinky kendi kendine. Rol yapmanın gereği yok. Pinky kapılar kapanırken Elinor’a “Siz onun kardeşisiniz, değil mi?” diye sordu. “Tanıştığımızı zannetmiyorum. Ben Pinky Wade. *Titanik* oturumlarını yazıyorum gazetede.”

“Ah, anlıyorum. O halde buraya ablamı felç etmek için

geldiniz. Bunun şu anda pek iyi bir fikir olduğunu söyleyemeyeceğim.” Çatı katına geldiklerinde kapılar açıldı ve Elinor nazik bir şekilde konuşmaya başladı. “Tess, elindeki masanın üzerine bırak. Sonra belki Bayan Wade aşağıya inerken ona eşlik edebilirsin. Olur mu?”

Tess itaat etti ama asansör onlar tekrar binmeden alçalmaya başlamıştı bile.

Pinky, yoğun çatı katına göz ucuyla bakarak “Hımm, sanırım bu büyük tasarımcının gizli sığınağına gelebileceğim en yakın mesafe bu,” dedi.

Giriş yaparak vakit kaybetmenin anlamı yoktu. “Jim’in ne diyeceğini önceden biliyor muydun?” diye sordu Tess.

“Hayır. Ama onun için zor olduğunu biliyorum.”

“Senin haberin en iyisiydi.”

Pinky ona hızlıca, minnettar bir bakış fırlattı. “Böyle düşünmene sevindim. Bir şeylerin arasında denge kurmak kolay değil, özellikle gerçekten neye inandığımı ve haberin nereye doğru gitmesini istediğimi bildiğimde.”

“Jim iyi mi peki?” diye sordu Tess. Bu bariz bir soruydu ama sorulabilirdi. Onunla Pinky aynı taraftaydılar ne de olsa.

“Sanırım iyi. Fakat kim yalancı olarak anılmak ister ki? Sullivan ve Purcell birbirleriyle çelişmekten kurtulamadılar. Ben de yarın oturumların yapıldığı odadaki avukatlar hakkında bir yazı yazacağım. Adamlar Duff Gordon’ın çalıştığı firmanın adamlarıymış. Ne tesadüf değil mi?” Pinky’nin bakışları hâlâ odanın içerisinde geziniyordu. “Sanırım Duff Gordonlar soruşturma ifadelerini ayarlamaya çalışıyorlardı. Bunu henüz kanıtlayamıyorum ama bence onlar bunu yaptı.”

Asansörün kapıları arkalarından açıldı ve ikisi de içeri geçtiler. Pinky çantasının didik didik etmeye başlamıştı. “Kusura bakma, dün gece pek fazla uyuyamadım ve şu an her zamankinden daha da beter durumdayım.” Çantasının içinden dişlerinden bazıları dökülmüş bir tarak çıkardı ve saçını gelişi güzel taramaya başladı. “Tıpkı Jim’in dediği gibi, insanlar neye inanmak istiyorlarsa onu seçiyor ve doğru olduğunu söylüyorlar sanırım. Benim kanıtı ihtiyacım var. Zaten şu an bunun üzerinde çalışıyorum. Daha fazlası da var ve ben bunu bulacağım.”

“Yanılmanı istiyorum,” dedi Tess yavaşça. “Ancak umduğum şeyin doğru olduğunu söylemiyorum.”

“Tess, sen gerçek bir yetişkinsin.”

Tess bu söz karşısında gülümsedi. “Yeni bir tarağa ihtiyacın var.”

Pinky dalgın bir şekilde elindeki tarağa baktı. “Belki de bu yüzden hiç farklı görünmüyorum.” Tarağı çantasının içine attı, artık önemli mesajı iletme zamanı gelmişti.

“Jim seni görmek istiyor. Hem de çok.”

“Peki niye Washington’a gitmeden önce beni görmeye gelmedi? Tek kelime bile etmeden ortadan kayboldu,” dedi Tess çabucak. Jim’in bu davranışının yarattığı sızı hâlâ geçmemişti.

“Ama o seni görmeye çalışmış, bana Washington’da öyle dedi,” diye yanıtladı Pinky. “Otele senin için bir not bırakmış. Almadın mı?”

“Hayır, almadım.” Demek Jim onu görmek istemiş, onun için geri gelmişti. Tess’in hissettiği rahatlamayı hemen bir afallama takip etti. Jack’in onu öpmesine izin vermişti, kendine daha farklı şeyler hayal etmek için izin vermişti.

“Jim ifade verdiği için ona kızgın değilsin galiba?”

“Oraya çıkıp düşündüklerini söylediği için mi? Hayır. Nasıl olabilirim ki?”

“Bayan Duff’ın iyi bir taraftarısın sonuçta. Jim artık onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşünüyor.”

“Ben böyle hissetmemiştim. Onu incitmek istemem,” dedi Tess zorlukla.

“Bence Jim diğer gemi tayfasından daha olumlu bir şekilde öne çıkıyor. Duff Gordonların Sullivan’ı ifade verirken hazırlamak üzere avukatlarını devreye soktuklarını düşünüyorum. Sen de iki arada bir derede kaldın, değil mi?”

Pinky’nin onun korkularını bu kadar çabuk yakalaması iyi değildi. “Elbette, hayır,” dedi Tess sertçe.

“Jim’in New York’a dönmesine izin verdiklerinde onunla görüşecek misin?”

“Evet, elbette.” Tess, Pinky’nin keskin hisleriyle onun bir anlık tereddütünü yakalamadığını umdu. Çünkü eğer yakalarsa ona Jack’in, yani gerçek nedenin ne olduğunu anlatması imkânsızdı. Tess, Pinky’nin gözlerindeki meraklı ifadeyi görmemek için başını çevirdi. “Artık yukarı çıksam iyi olacak.”

“Sanırım, davetli değilim,” dedi Pinky. Gözlerinde yine dans eden pırıltılar vardı. “Tabii defile için görevlendirilmezsem...”

Tess asansörden inerken, neredeyse ona başıyla ofisine gelmesi için işaret eden Lucile’e çarpıyordu.

“Elinor’un anlattıklarından, sana değer verdiğimi ve burada mutlu olmanı istediğimi söylemem gerektiğini fark

ettim.” Lucile kollarını önünde bağlamıştı ve sesi duygusuzdu. “Sana bunu ifade etmezsem buradan ayrılacaktın değil mi??”

“Evet, bu doğru.” Tess bunun doğru olduğunu biliyordu.

“Buradaki geleceğini ve daireni bırakacaktın?”

“Mecbur kalırsam, geleceğimi kurmak için başka bir yol bulacaktım.” Tess, Jack’i, onunla öpüşmelerini düşündü.

“Ah, meydan okuyorsun yani? Sanırım şartlara göre değişen bir kıvılcım. Ancak söylediğimin doğru olduğuna emin olabilirsin. Sana değer veriyorum ve her ne kadar senin daha iyisini bulabileceğini düşünüyorsam da o denizci arkadaşına zarar vermeye çalışmıyorum.”

Lucile aynı anda hem otoriter, hem de özür dileyen bir tavır takınmıştı. Birbirlerine baktılar ve Tess dizlerinin titremediğini fark etti. Bu olumlu bir işaretti.

“Bir tek şartım var sadece.”

Tess bekledi.

“Sen de bana zarar vermek için hiçbir şey yapmayacağına söz vermelisin.”

“Elbette,” dedi Tess hemen.

“Güzel.” Lucile bir şekilde söze nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi.

“İşe geri dönmeliyim,” dedi Tess yumuşak bir şekilde ve arkasını döndü.

“Bu arada, aşırı zayıfsın. Bir model olmak için eğitilmediğini biliyorsun değil mi?”

Şimdi şaşırma sırası Tess’e gelmişti. Tedirgin bir hareketle, Tess ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi, eli kapının topuzundaydı. “Son zamanlarda pek iştahım yok,” dedi sonunda.

Lucile birdenbire son derece şen bir ruh haline büründü. “Sanırım zorlu bir yoldan geçiyoruz. Bu yüzden sana sanırım hoşlanacağın bir meydan okumadan bahsedeceğim. Belki bu mümkün değildir ama yaparak çok fazla şey öğrenmiş olacaksın. Defileye kadar bir tasarımlar çizimini, kesimini ve dikişini halledeceğin bir elbise oluşturabilir misin?”

“Ah.” Tess nefesini tuttu. “Tanrım, nasıl...”

Lucile güldü. “Tess, şu şaşkın hallerine bayılıyorum.”

Tess kızardı. Sonra da temkinli bir hal aldı. “Henüz bunun için yeteneğim yok, yeterince tecrübeli değilim. Neden...”

“Soruma cevap ver. Yapabilir misin?”

“Evet, yapabilirim, sanırım yapabilirim. En azından...”

Tess’in bunca yıldır içinde tuttuğu umutları ve hayali cevabının içindeydi: “Denemek istiyorum.”

“O halde işin bu, tatlım,” dedi Lucile geniş bir gülümsemeyle. “Eğer güzel olursa... Aslında, iyi olmak zorunda zaten. Çalışmanı defilede takdim edeceğim. Sen ve ben, yaşama devam etmeliyiz öyle değil mi?”

Birlikte ofisten çıktılar ve onları beklemekte olan posta teslimatı yapan yabancıyı görünce durdular. Cosmo, dudakları sımsıkı birbirine bastırılmış, hemen adamın yanına duruyordu.

“Bu adam kim ve onun buraya çıkmasına kim izin verdi?” diye sordu Lucile ve o bunu söylerken adam ifadesiz bir biçimde şapkasını hafifçe yana yatırıp ona beyaz bir zarf verdi.

“Hazırlıklı ol, Lucy.” Cosmo öne doğru bir adım attı. “Tanrı aşkına kendini kaybetme. Senatör Smith bir mahkeme çağırısı göndermiş.”

Lucile elindeki zarfa gözlerini dikti. “Buna nasıl cüret eder?”

“Sanırım ortalıkta pek çok dedikodu dolaştığı için bas-kılara dayanamadı.”

Lucile solgun bir yüzle olduğu yerde hafifçe sallandı. Sonra da Tess’e doğru yüzünde tuhaf zafer dolu bir ifa-deyle baktı. “Ne yazık, Tess. Yine bir taraf seçmek zorunda kalacaksın sanırım.”

Cosmo karısını kolundan tuttu ve ofisine götürdü. Ka-pıyı Tess’in üzerine kapattı.

“Bir şey demeden önce lütfen ağlayıp çığlık atmadığımı dikkate al.”

“Fark ettim,” dedi Cosmo belli belirsiz bir gülümse-meyle.

Lucile bir lekeden rahatsız olarak eliyle ceketinin kol-larını silkeledi. Hep bu pis şehir yüzündendi, bir temizlik felaketi yaşamadan herhangi bir şeyi giyebilmeniz müm-kün değildi. Lucile ceketini çıkarıp yere fırlattı.

“Lucile. Otur.”

“Bu çekilmez kibirli senatör ve bana ne yapmaya çalış-tığı konusunda konuşmak istemiyorum!”

“Otur.”

Cosmo’nun ciddi yüzü Lucile’i itiraz etmemesi konu-sunda uyarıyordu. Lucile gönülsüzce de olsa kanepeye oturdu. “Bu berbat şeyden kurtulmamızı sağlayamaz mı-sın?” diye yalvardı Cosmo’ya. “Tek istediğim bahar defile-mi yapıp bu berbat yerden kurtularak, evime, İngiltere’ye dönmek.”

“Bu şeyden öyle kolayca kurtulamayacağız. Bu işe çe-kilmeyeceğimiz konusunda Smith’in teminatına sahip

olduğumuzu düşünmüştüm ama bir politikacıya güvenemezsin. Rüzgâr nereye eserse oraya giderler.”

“Ne zaman ifade vermem gerekiyor?”

“Gelecek hafta. Senatör birkaç gün için oturumları tekrar New York’a taşıyor, böylece bizim gibi insanlar dağılamayacaklar. Ve inan bana orası hıncahınç dolu olacak.” Cosmo, Lucile’in yüzüne bakmadan odayı adımıyor, karısıyla arasındaki mesafeyi koruyordu.

“Nece cevap vermek istiyorsam ona cevap vereceğim!”

“Avukatlarımızın sana söylemeni istediklerine kelimesi kelimesine bağlı kalacaksın..Fazladan tek kelime bile etmeyeceksin, beni duydun mu?” Cosmo’nun sesi bir okul müdürünün sesi gibi sert ve duygusuzdu.

Lucile onun şiddeti karşısında irkildi ama çabucak kendini topladı. “Beni hafife alma, Cosmo. Bu işi halledebilirim. O gün için özel olarak giyineceğim. Çok geniş, siyah bir şapka, bol miktarda pudra. Mecbur kalırsam çok solgun görünebilirim. İşimi bitirinceye kadar bütün ülke ne kadar mağdur edildiğimi görmüş olacak.”

“Akıllı kız.” Cosmo’nun yüzünde tekrar bir gülümseme belirmişti ama bu kez daha yorgundu. “Smith’in elde edeceği tek şey İngiliz karşıtı söylemler olacak. Ancak daha kötü haberlerim de var. İngiltere’de de bir soruşturma olacak ve ikimiz de orada ifade vermek için mahkemeye çağrılacağız. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Oradaki hava ülke için bir utanç kaynağı olduğumuz yönünde. Her halükârda itibarımın zarar gördüğü kesin.” Cosmo’nun ses tonu buruktu. “Buradaki gazetelerin kötü olduğunu mu zannediyorsun? Tatlım, orada neler olduğunu görene kadar bekle. Büyük bir girdabın içine giriyoruz.”

Memleketlerinde mi? Bu mümkün değildi. Orada Lucile'in tartışma götürmez bir şöhreti vardı ve hiçbir şey bu kadar hızlı bir biçimde değişemezdi. "Ne yapacağız?" diye sordu Lucile.

"Nüfuzumu kullanmak için elimden geleni yaptım. İkimizi de tanık kürsüne çıkarmak konusunda hiçbir uzlaşma olmayacak. Belki bundan sonrasını planlamak için bir yol bulabiliriz."

"Elbette, bulabiliriz. Bize böyle muamele edilmesi çok trajik."

"Performansını prova etmekten daha fazlasını yapmak zorunda kalacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

"O denizci muhtemelen İngiltere'de de ifade verecek."

"Bonney denen adam mı?"

"Evet."

"Bu kesinlikle kabul edilemez."

"Bunun kararının sana kaldığını zannetmiyorum."

"Bunu göreceğiz bakalım."

Cosmo karısını serinkanlı bir biçimde süzdü. "Bana söylenen, Washington'daki soruşturmalarda o denizciyi oldukça inandırıcı buldukları. En azından, burada seninle aynı yerde olup söylediklerini yalanlamasını beklemek zorunda kalmayacaksın. İngiltere daha da beter olacak. Şu andan itibaren batmayla ya da orada ne olduğuyla ilgili hiç kimseye hiçbir şey söylememelisin, beni duydu mu?"

"Neden aklından geçeni söylemiyorsun?" diye sordu Lucile, öfkeyle. "Bizi bu çamurun içine sürükleyenin ben olduğumu düşünüyorsun değil mi?"

"Buna kendin yanıt veremiyor musun? Söylememe gerek var mı sence?"

“Senin de o filikada olduğunu unutma.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Sevgili kocacım, sen de bir kahraman sayılmazsın.”

Lucile arkasını dönerek, derin bir nefes aldı. “Beni mahkeme salonunda paramparça etmelerine izin vermeyeceğim. Bir şeyler düşüneceğim.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sıkı çalışmayla neredeyse bir hafta geçip gitmişti. Tess'in elleri ağrıyordu. Kalem çok sıkı tutuyordu, bu bir amatör-lük göstergesiydi. Çizdiği hatları daha yumuşak bir hale getirerek çizim masasının üzerine eğildi. Cherbourg'da tasarladığı aynı katlanmış kolları çizebilirdi, bu işe yaraya-bilirdi. Kumaşı düşün. Mahkeme celbini düşünme. Jim'i düşünme. Tess çizdiği eteğe baktı. Bu sert ama kabarık bir kumaştan yapılmalıydı, şifondan uzak olmalıydı.

Tess tasarımına eleştirel gözlerle bakarak geriye yaslandı. Umut vericiydi. Çizmeyle geçirdiği uzun saatler Tess'in her şeyin dağılıp gittiğine dair zihnini kurcalayan o histen uzaklaşmasını sağlıyordu. Lucile'in defileden bir gün önce ifade vermesi gerekecekti ve dükkânın içerisin-deki gerginlik yukarıya doğru tırmanıyordu.

Fakat günün sonunda, Tess çizim masasından kalkıyor, çalışanlara iyi geceler diyor ve başka bir dünyaya adım atı-yordu. Jack'in dünyasına.

Kapıdaki, şapkasını eğerek ona selam verirdi Jack, sonra

da girmesi için kolunu uzatarak onu ısıt ısıt parlayan ve her şeyin çok güzel olduğu farklı bir restorana götürürdü. Tess bölük pörçük onun hakkında bilgiler ediniyordu. Bayan Brown haklıydı, Jack boşanıyordu ve Jack'in dediğine göre bu ilk değildi. "Bunu bir kara leke olarak görme, sadece yavaş öğreniyorum," demişti esprili bir şekilde ve Tess de bununla ilgili ne hissettiğinden emin olmayarak ona gülümsemişti.

Tess daha sonra evde, tavanı izlemişti. Jim neredeydi? Hâlâ ondan tek bir kelime bile duymamıştı ve bunun hiçbir zaman olmayabileceği ihtimaliyle yüzleşmeliydi. Acaba Lucile'in ifade verdiği sırada ortaya çıkacak mıydı? Yoksa çoktan batıya yönelmiş, onu unutmuş muydu?

Sabah olduğunda, Tess tekrar çizim masasında olacak, her iki erkeği de kafasından atıp şimdiye kadar tecrübe ettiği en heyecan verici meydan okumaya odaklanacaktı.

İşte dördüncü günün de sonu gelmişti. Tess acıyan parmaklarını ovuşturdu. Yine aynı şeyi yapıyor, kalemi çok sıkı tutuyordu.

"Çok ciddiye alıyor," dedi Elinor ablasına, Lucile'in ofisinden Tess'i izlerken.

"O denizci arkadaşının bana yaptıklarından sonra ciddiye alsa iyi olur."

"Hıncını kızdan çıkarma. Tess seninle onun arasında sıkıştı."

"Şu ana kadar yaptığı tasarımı fena değil."

Elinor, Lucy'yi süzerek tek kaşını kaldırdı. "Bunu gerçekten inanarak söylediğine inanıyorum biliyor musun?"

"Niye inanmayayım ki?"

“Sevgili ablacım başka bir ruh halinde, birine bu fırsatı ancak yüzlerindeki hayal kırıklığını görmek ve yenilmez Madam’a sürünerek gelmelerini izlemek için verirdin.”

“Peki şimdi ne düşünüyorsun?”

“Bence Tess’in başarılı olmasını istiyorsun.”

Tess tam o sırada başını kaldırdığında iki kadının onu izlemekte olduklarını gördü. Lucile bu göz temasına canlı bir baş eğmeyle, Elinor da gülümseyerek karşılık verdi.

Benim bunu yapabileceğimi düşünüyorlar, diye düşündü Tess. Ve gerçekten de yapabilirim.

Saat geç olmuştu. Tess kaldırımı çıkarken ayakları ağrıyordu, neden evin olduğu yöne giden tramvaya binmemişti ki? Şimdi içi insanla dolu, basamaklara kadar taşıp bulabildikleri ne varsa ona tutunanların olduğu tramvaylardan biri Tess’e doğru çanlarını çalarak geliyordu. İnsanlar nasıl beceriyorlardı bunu? Tess tek eliyle eteğini kaldırdı ve zıpladı. Bir yere tutunabildiğinde tramvay hızla öne atıldı. Tess neredeyse düşüyordu.

“Biraz antrenmana ihtiyacın var,” diye kıkırdadı şapkasını tutmakta olan bir kız.

Elmayla dolu bir paketle tramvayın arkasından koşan bir kadın, “Yavaşla!” diye bağırdı. O kadın da eteğini tutarak tramvaya tutunmaya çalışıyordu. Kadın eteğine takılıp tökezleyince Tess’in neredeyse nefesi kesildi. Ancak sürücü acele etmesi için öfkeyle bağırarak birazcık yavaşladı ve kadın da nefes nefese kendini içeri attı.

“Bu çok tehlikeliydi,” dedi Tess hemen yanında duran yolcuya.

“Tehlikeli mi? Tatlım, biz bunu hep yapıyoruz,” diye yanıtladı kadın.

“Daha kısa bir etekle daha çabuk hareket edebilirdi.”

Kadın homurdandı. “Daha kısa etek mi? Hiç saygın değil.”

Tess durağına geldiğinde tramvaydan sıçrayarak indi ve Jack gelmeden önce bir bardak sıcak çay içip sakinleşmeyi umdu. Bu yaşadığı iki ayrı dünyanın arasında köprü kuran bir şeydi sanki. Soruşturma esnasında ne olduğuyla ilgili kara kara düşünmeyecekti Tess. Bu günü güzel olarak niteleyecekti. Yarın, diye kalbi sevinçle çarparak düşündü Tess, tasarladığı elbiseyi kesecekti.

“Bayan Collins?”

Melon şapkalı bir adam ona doğru ilerliyor, ayakkabılarının topuğunun çıkardığı ses sokakta tıkırdıyordu. Tess öyle düşüncelerine gömülmüştü ki, onu görmemişti.

“Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Howard Wheaton, Bay Bremerton’ın sekreteri.” Adam şapkasını hafifçe yatırıp selam verdi, huzursuz gibi görünüyordu. Tess o sırada adamın elindeki bir buket çiçeği gördü. “Bay Bremerton size bunu ve bir notu iletmemi rica etti. Bunları kendisi veremediği için özürlerini yolluyor, bugün şehir merkezinde önemli işleri vardı.”

Daha önce hiç kimse Tess’e çiçek vermemişti. Tess bu hoş kokulu buketi aldı ve leylakların ve güllerin kokusunu içine çekti.

“Nota bakmayacak mısınız?”

“Ah, elbette.” Tess çiçeğin arasına sıkıştırılmış notu açarken kızardı. “10:30’da Sherry’nin yerinde?”

“Cevabınız?”

“Lütfen Bay Bremerton’a orada olacağımı söyleyin,” dedi.

“Teşekkür ederim, Bay Bremerton çok mutlu olacak. Sizi araba almaya gelecek.”

Tess başını salladı ve sersemlemiş bir halde hürmetkâr Bay Wheaton’ın uzaklaşmasını izledi.

★★★

Bu kez duvarları kaplayan deriyle kaplı kitapların kokusunun hissedildiği kişiye özel bir odadaydılar. Jack, birkaç kâğıdı evrak çantasına koyarak kapının yanındaki sandalyesinden kalkarken “Her akşamımı seninle geçirmek istiyorum,” dedi. Bakışlarında hafif bir dalgınlık vardı ama Tess ona doğru yaklaştığında kayboldu. “Çiçekleri kendim getiremediğim için beni affet, işten başımı alamadım ne yazık ki.”

“Bay Ford’un otomobiliyle mi ilgili?” diye sordu Tess.

“Seni iş mevzularıyla sıkınak istemiyorum.”

“Ama bir şeyler öğrenmiş oluyorum.”

“İlgileniyormuş gibi yapıyorsun ve ben bunun için sana tapıyorum.” Son derece rahat bir şekilde, Jack ona doğru eğilip Tess’i kulağından nazıkçe öptü.

“Garson gelmeyecek mi?” diye sordu Tess gergin bir şekilde.

“Emir vermiştim. Ben zili çalana kadar gelmeyecekler.”

Bremerton öne doğru uzandı, Tess’in elini tutup okşamaya başladı. Jack’in yüzü çok yorgun görünüyordu. Onu daha yaşlı gösteren ve Tess’in daha önce fark etmediği bir çizgi vardı alnında. Ancak dokunuşu düzenli ve sakindi. Kendinden emindi.

“Kaliforniya’ya gitmem gerekiyor,” dedi Jack birdenbire.

“Geri gelecek misin?” diye sordu Tess, kalp atışları hızlanarak.

“Evet ama uzun bir süre için gelemeyebilirim. Senden uzak kalmak istemiyorum.” Jack, Tess’in çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü kendine doğru çevirdi. “Sen de benimle beraber gelebilirsin.”

Tess afallayarak nefesini tuttu. “Bu imkânsız.”

“Emin misin?”

Bunu izleyen sessizlikte, Tess duvardaki bir saatin tik taklarını duydu. Sonra Jack onun elini daha sıkı tutmaya başladı. O anda Tess fark etti, evet farklı bir cevap verme olasılığı vardı. Tess onun gitmesini istemiyordu. Tereddüt içindeydi.

Jack gülümseyerek öne doğru eğildi. “Biliyorum Tess, sen o tür bir kız değilsin. Ancak eğlenceli olmaz mıydı? Sana oradaki muhteşem hayatı gösterebilirdim.”

• “Eminim öyledir ama burada bir işim var.”

“Tamam, bu fikri unutalım. Düşünmeden hareket eden bir adamım sanırım. En azından bir sürü insan bana böyle söylüyor. Ancak bu farklı. Seni *Titanik*’in egzersiz salonunda parmak uçlarında yürürken gördüğüm anda olağanüstü olduğunu biliyordum. O aptal makinenin üzerinden kaldırıp aşağıya indirmek istedim ama bana izin vermedin. Seni öpmemek için kendimi zor tutuyordum.” Jack güldü. “Amaçsızca geçen zamanımı değiştirecek olan kişinin sen olduğunu tam o zaman anlamıştım.”

Acaba Jack dalga mı geçiyordu? “Birazdan eve gitmem lazım, çok geç oldu,” dedi Tess sesinin fazla kendini beğenmiş çıkmadığını umarak. Tess etrafına bakarken –ki-

taplar, titreşen mumlar, mahremiyet- Jack'in onu kendisine doğru çektiğini fark etti ama bu ona uygunsuz bir durum gibi gelmedi.

Sonrasında ikisi de kadife kanepenin üzerindeydiler. Akşam yemeğiyle ilgili olma numarası kaybolup gitmişti. Jack şimdi onun uzun siyah renk saçlarını okşuyor, aldığı tutamları parmaklarının arasına doluyor, kendi yanağına sürüyordu. Tess, Jack onun saçlarını tutan tarağı yerine koymaya çalışınca şaşırıldı.

"Bunu ben yaparım," dedi. "Restorandan düzgün bir şekilde çıkmalıyım."

"Bana kalsa uzun saçlarından başka bir şeyin üzerinde olmasına izin vermezdim."

Tess gözlerini kapattı. Bir adam ona bunu söylemişti, daha önce tanıdığı hiç kimselere benzemeyen, tokatlayıp şikâyet etmeyeceği, böyle şeyler söylemesine izin verileceği veya veremeyeceği bir adam... Tess'in böyle bir seçeneği vardı ve bu muhteşemdi. Bu adamda ne vardı? Kendinden emindi. Evet, Tess burada kendini güvende hissediyordu. Hiçbir kaygı yoktu, Jack bir sığınaktı. Tess gözlerini kapattı ve Jack'in onu öpmesine izin verdi.

O gece çok az uyuyabilmişti. Ertesi sabah, elinde maska kesim masasının üzerine eğilirken beli ağrıyordu. Elbisesinin muslin kumaşıyla denenmesi iyi netice vermişti. Birkaç düzeltme ve üst kısmın teyellerinin eğiminin değiştirilmesi gerekiyordu ama genel olarak güzeldi. Yine de Tess kararsızdı. Önündeki masanın üzerinde serili olarak duran seçmiş olduğu kumaş güzel, kabarık, krem rengi bir

ipekti. Doğru kesimliydi, çok yumuşaktı ama aynı zamanda sağlamdı. Lucile'in zengin stoğundaki en lüks kumaş toplarından biriydi. Hata yapmamalıydı.

"Bu kısmı makasçılardan birinin yapmasını ister misin?" dedi James nazıkçe.

Tess başını kaldırdı ve Lucile'in terziler, makasçılar, süslemecilerden oluşan birkaç çalışanın orada durduğunu gördü. Hepsi masanın etrafına izlemek için toplanmışlardı. Birkaçı tereddütle gülümsüyorlardı.

Tess, nerede olduğunu merak ederek bakışlarını Lucile'in ofisine çevirdi. Lucile avukatlarıyla bir toplantıyla ilgili bir şeyler fısıldayarak bir içeri, bir dışarı aceleyle gidip gelmişti. Çok endişeli olduğu belliydi. Birçok şey aynı anda oluyordu. Tess, Lucile'in gelinliğini tamir ettiği sırada olduğu gibi yine kendi başınaydı ve bu da onu korkutuyordu. Fakat korkularına teslim olamazdı.

"Teşekkür ederim ama bunu ben yapabilirim sanırım," dedi Tess. Elini titrememesi için zorladı. "İşte başlıyoruz."

Tess makasın rahatça kaymasına izin vererek, kararlı bir hareketle kumaşı kesti. Kumaş, güzel ve düzgün bir şekilde ayrılıyordu. Tess'in kendine güveni kolları keserken iyice arttı. Tasarladığı detaylı katlamalar için yeterince kumaş bırakmış olduğunu umuyordu.

Son parçayı keserken masanın etrafındaki sessizlik alkışlamaya dönüştü.

"Harika bir iş," dedi James gülümseyerek. "İlk kez böyle bir kumaşı kesmek, cesaret ister."

Başarmıştı! Seçtiği terziler dikkatli bir şekilde elbiseyi teyellemeye başlarken elinde makasıyla orada dururken Tess bir dağın zirvesinde gibiydi.

“Tess...” James, ona gelmesi için masanın diğer tarafından işaret etti. “Şuna bir bak.” Elinde küçük metal bir mekanizma vardı.

“Bu ne?”

“Kancasız bağlayıcı. İzle.” James düz metal parçasına asıldı, ortaya kenetlenen dişlere benzeyen bir şey çıktı. Sonra tekrar yukarı doğru çekti ve dişler sihirli bir şekilde birbirine geçerek kapandı. “Satıcılar para kemeri ya da can yeleği gibi şeylerde kumaş kenarlarına bunun dikilebileceğini söylüyorlar. Ne düşünüyorsunuz?”

Tess bu kadar kolay çalışmasından neredeyse büyülenerek bağlayıcıyı elinde döndürdü. Elbisenin üzerinde şişkinlik yapar mıydı acaba? Anlamak zordu. Yine de işe yarayabilirdi. Tess parmaklarını hayranlıkla, küçük dikkörtgen dişlerin üzerinde gezdirdi.

James’in gözleri neşeyle parlıyorlardı adeta. “İlgini çekeceğini biliyordum,” dedi.

Lucile, yanında not alan bir çiçekçiyle, asansörden etrafına emir yağdırarak ortaya çıktığında saatler geçmişti. “Çiçekler mavi ışıkların altında güzel görünmeli, yeşil ya da solgun bir renge dönen hiçbir şey getirme anladın mı? Buna katlanamam. Ayaklı vazoları da unutmayın. Yüz elli santim civarında olmalılar, daha kısa olmaz ve... Evet?” Lucile sabırsız bir biçimde Tess’in beklenti içerisindeki yüzüne baktı.

“Elbisem kesilip teyellendi, görmek ister misiniz?” diye sordu Tess.

“Güzel,” dedi Lucile elini hızlı bir şekilde havada sallayarak. “Ona daha sonra bakacağım. Çok sıkı çalıştın tatlım, yarın izinlisin.” Bununla beraber Lucile çiçeklerle ilgilenen kişiyle ofisine gitti.

Bu tuhaf bir biçimde gurur kırıcıydı. Tess bir şekilde kovulmuş gibi hissediyordu kendini. Omuzlarını dikleştirdi ve dikkatli bir şekilde teyellenmiş elbisenin içerisinde kıpırdanan modele bir baş işareti yaparak “Bana doğru yürüyün,” dedi.

Tess o anda nefesini tuttu. Evet, elbise tam hayal ettiği gibi salınıyor, krem rengi ipek kumların üzerine zarif bir dalganın çarpışı gibi pek çok değişik tona bürünüyordu. Kolların daha fazla kata ihtiyacı vardı ama bu büyük bir sorun değildi, kumaş nasılsa elinin altındaydı. Ancak bir şey Tess’i rahatsız ediyordu.

“Bu elbisenin içinde yürürken ne hissediyorsun?” diye sordu modele.

Şaşırdığı belli olan model kekeleyerek cevap verdi. “Hoşlandım, bürümcük ve dantellerin içinde kendimi sıkışmış gibi hissetmiyorum.” Kız Lucile’in tarzına bir eleştiri yöneltmiş olmasıyla korkarak anında kızarmıştı.

“Sorun değil,” dedi Tess yumuşak bir tonda. “Ne demek istediğini biliyorum.”

“Sadece bir tek şey var, eğer soracak olursan.”

“Evet.”

“Bu bir gündüz elbisesi, gayet uygun. Ancak bunun tren kapısına sıkıştığını düşünmekten nefret ediyorum.”

Tess tramvaydaki deneyimini hatırlayarak, tasarıma baktı. Masaya doğru uzanıp makası aldı. Çok uzun boylu düşünmeye gerek yoktu, ne istediğini biliyordu. Dakikalar içinde hallolmuştu. Etek ucundan yirmi santim kadarı gitmişti bu değerli kumaşın. Tess daha cesur olabilseydi yirmi beş santimini alırdı.

Tess “Elbise defile için hazır olacak, buna inanamıyorum,” dedi James’e.

“Bizim bundan hiç şüphemiz yoktu zaten,” diye yanıtladı James. “Uzun bir gün oldu, Tess. Eve gitme vakti.”

Flatiron Binası’nın dışındaki rüzgâr yürürken eteğini şişirerek etrafında fırıl fırıl döndü. Civarda aylıklık eden erkeklerin bir-iki ayak bileği görme umuduyla dikkat kesilmeleri Tess’i eğlendirmişti. Bir polis köşede durmuş aval aval bakanlara ilerlemelerini söylüyordu. Kadınlar elbiselerini kısaltacak kadar cesur olduklarında polise ihtiyaçları kalmayacaktı.

Tess’in apartmanının önündeki basamaklarda bir adam duruyordu. Jack miydi acaba? Tess biraz daha yaklaştı ve adamın elinde bir sigara tuttuğunu ve diğer eliyle de altın rengi saçlarını geriye doğru taradığını gördü.

Hayır, Jack değildi bu.

Adam onu görünce gülümsedi ve Tess’in o anda nefesi kesildi. Ah, bu gülümsemeyi nasıl da özlemişti!

“Tess.”

“Merhaba, Jim.”

“Bitti.”

“Evet, biliyorum.”

“Yapmam gerekeni yaptım. Sana önceden söylemeye çalıştım ama o zamana kadar neler olacağını anlamıştın ve beni görmek istemediğine karar verdin.” Jim’in bakışları tedbirli ama sakindi ve öyle derin bir maviydi ki. “Her neyse, şimdi bunun bana neye mal olacağını sormak için buradayım.”

“Pinky bana bir not gönderdiğini söyledi ama o notu hiç almadım,” dedi Tess.

“Almadın mı?” Jim şaşırmış görünüyordu.

“Hayır,” dedi Tess. “Niye bilmiyorum. Beni unuttuğunu düşünmüştüm. Ya da..”

Jim’in gözlerinin içinde bir ışık belirdi. “Ya da sana söylemeden Pinky’nin haberi için onunla konuştuğumu?”

“Evet.”

“Tek istediğim o süslü arabaların içerisinde seni parkta biraz gezdirmektir,” dedi Jim usulca. “Washington’a gideceğimi ama sonra geri döneceğimi de söyleyecektim.”

“Bundan çok hoşlanırdım,” dedi Tess.

Jim ona kederli bir ifadeyle baktı. “Senin her an çıkıp geleceğini umdum. Parktan ayrılana kadar atlar beni iyice tanımışlardı. Duff Gordonlar notumu alıkoydular bence. Neyse, en azından beni ekmediğini biliyorum artık.”

“Sana daha fazlasını borçluyum, bu olmamalıydı,” dedi Tess aceleyle.

“Beni anlayabilecek misin? İfade vermek zorunda olduğumu anlayabilecek misin?”

Tess’in buna cevap vermek için düşünmeye ihtiyacı yoktu. “Dürüst bir şekilde neye inandığını söyledin. Diğerleri bunu da yapmadılar.” Tess elini Jim’e doğru uzattı. “Eğer demek istediğin buysa, bunun dostluğumuza mani olmayacağını bilmelisin.”

Jim’in yüzündeki rahatlama hissi Tess’in kalbinde bir kesik açmıştı. Jim eline uzandığında parmakları birbirlerine değmesine rağmen Tess kıpırdamak istemiyordu. Jim onun elini yavaşça yüzüne çekip gizlenmeye gerek duyulmamış bir şefkatle öpünce bile Tess kıpırdamadan öylece durmak istedi. Sonra yumuşak bir hareketle elini çekti. Kafası karmakarışık olmuştu.

“Biraz yürüyebilir miyiz? Senin bu hoş ama daha az

lüks olan yeni muhitinde başka bir parka gideriz, olmaz mı?” Jim’in gözleri şimdi ışıltı ışıltı, tam olarak mutluluktan parlamıyordu belki ama rahatlama hissiyle sımsıcaktı.

“Elbette,” dedi Tess. Eli onun parmaklarının kıvrımının içindeyken güzel şeyler hissediyordu. Tess bunu beklememişti.

Jim uzun adımlarla yürüyordu ama Tess de ona ayak uydurmuştu. Jim hızlı hızlı yürüyor, aynı hızla konuşuyor ve Tess’e Washington’la ilgili izlenimlerini, en iyi parçaları paylaşmak için zihninde tutmuş birinin hevesiyle anlatıyordu. Bir parktan içeri girdiklerinde Jim durdu ve yerden bir kestaneyi almak için eğildi. Sonra kestaneyi hızla ilerleyen bir sincaba doğru gülerek yuvarladı. Birazdan konuşmak zorunda kalacaklardı.

“Ben, Lucile’le birlikte kaldım,” dedi Tess.

“Biliyorum ve seni suçlamıyorum.”

Tess’in yüzü kızardı ve kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Kendini suçlamayı bırak, Tess.”

“Ben sıkışıp...”

“Bu konuda yalnız olduğumu mu sanıyorsun? Seçenekler arasında sıkışıp kalan sadece sen değilsin. Hepimiz aynı durumdayız.”

“Jim, komite Lucile’i ifade vermesi için çağırdı.”

“Sanırım buna şaşırmadım. Lucile seni taraf olman için zorluyor mu?”

“Neden böyle olmak zorunda?” Tess’in sinirleri boşalmıştı, gözleri yaşlarla doluydu.

Jim ona bakmadan bir kestane daha yuvarladı. “Eğer işini koruman için benden uzak durman gerekiyorsa, bunu anlarım. Benim arkadaşım olduğumu bildiğim sürece, her şeye katlanırım.”

“Öyleyim,” dedi Tess istekli bir şekilde. “Öyleyim ve de hep öyle kalacağım.”

Jim durup Tess’i kendine doğru çevirene kadar huzurlu bir sessizlik içerisinde yürüdüler.

“İyi haberlerim var,” dedi Jim. “Gerçekten iyi haberler.” Birdenbire son derece utangaç görünmeye başlamıştı.

“Nedir o?”

“Cankurtaran filikasından arkadaşın olan Bayan Brown var ya?”

Tess devam etmesi için bekleyerek başını salladı.

“Beni Washington’ındaki oturma odasında bir şeyler yontarken görmüştü ve yaptığım işi çok övdü, hatta haddinden fazla övdü. Onun biraz kaçık olduğunu düşündüm neredeyse.”

“Kesinlikle bir kaçık değil,” dedi Tess hemen.

“Alçakgönüllü olmaya çalışıyorum tamam mı?” Jim sırtıp çalışkan sincapa yakalaması için bir tane daha kestaneye attı. “Her neyse, yaptığım şeyi beğendi ve özellikle ona özel bir parça yapmam için benimle anlaştı.” Jim neşeyle Tess’e bakıyordu. “Senin için yaptığımın daha büyük bir versiyonu. Kadın her ayrıntısıyla bütün o gemiyi istedi, neden bilmiyorum.”

“Titanik’in maketini mi?” Tess bununla ilgili nasıl bir şey hissettiğinden emin değildi.

“Evet.”

“Bu harika Jim. Fakat o gemiyi tekrar hatırlamak zorunda kalmak sana kâbuslar gördürmeyecek mi?”

“Hayır,” dedi Jim yavaşça. “Hatta bence iyileştirici bir tecrübe olacak. Her neyse, Bayan Brown sonra daha da iyi bir şey önerdi.” Jim boğazını temizledi ve Tess’in gözleri-

nin içine baktı. “Sevgili Bayan Collins...” Jim özenli bir şekilde eğilip selam verdi. “Herhangi bir şeyin olmasını sağlayabilen, en önemlisi benim için bir iş olanağı sağlayan kolay heyecanlanan bir hanımefendi tarafından usta zanaatkâr olarak tarif edilen birine bakıyorsunuz şu anda.”

“Bu harika,” dedi Tess, gülererek. “Kesinlikle harika.”

“Tamam şu anda geleceğin ‘usta zanaatkarına’ baktığınızı unutma. Londralı bu yontucunun artık bir doğrama dükkânında işi var, harika bir yerde, iyi bir maaşla üstelik.”

Jim daha da hızlı konuşuyordu artık. “Harika bir yer. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi oymacılık aletlerine sahipler. Onlar için ayna ve benzeri eşyaların üzerine bazı özel kabartma veya oymacılık çalışmaları yapacağım. Tah-tadan bir surat ya da bir resim ortaya çıkaracağım. Buna bayıldım. Ne...” Jim bir an durdu ve eliyle alnına vurdu. “Ah, ne anlatıyorum ben? Orası çok yakın. Görmek ister misin?”

Kısa bir an süren bir tereddütten sonra Tess başını salladı, o da Jim’in heyecanına ve gururuna kapılmıştı. Jim adımlarını hızlandırmıştı. Tess ona yetişmek için neredeyse koşar adım gidiyordu. “Tahmin et ne oldu? Lucile defilesi için bir elbise tasarlamamı istedi,” dedi nefes nefese. “Harika bir kumaşın üzerinde çalışıyorum. Çok heyecanlı...”

Jim birden durdu ve Tess’e dönerek onu belinden kavrayıp döndürmeye başladı. “Bu harika bir haber. Bize bir bak, ikimiz de istediğimiz şeyi buluyoruz. Tanrım bu çok heyecan verici değil mi?”

“Evet,” diyerek güldü Tess, hâlâ nefes nefeseydi ve Jim’in onu bırakmasını istemiyordu. Nasıl olur da bu kadar yoğun duygular hissedebilirdi, Jack ne olacaktı?

Jim nazikçe onu yere indirip elini tuttu ve tekrar yürümeye başladılar. Bu tamamen normal bir şeymiş gibi geliyordu. Ellerin *Carpathia'dayken* birbirlerine ilk dokundukları anı hatırladı Tess. Kelimeler olmadan o yakınlığı paylaşmışlardı.

“Bu doğrama dükkânı senin burada kalacağın anlamına mı geliyor?” diye sordu Tess. “Batıya gitmeyeceksin yani?”

“Şimdilik buradayım. Belki daha sonra, kim bilir? Sendikalı bir iş yerindeyim, o yüzden burada sendika işlerini yapabilirim. Bu şekilde esnek olmak güzel bir şey, özellikle de gitmemek için sebeplerin olduğunda.” Jim, Tess’e kısacık bir an gülümseyerek baktı. Sonra da nerede olduklarını daha o an fark ediyormuş gibi etrafına bir göz gezdirdi. “Bu yerden bahsedildiğini duymuştum,” dedi Jim. “Buraya Union Meydanı diyorlar. Pek çok konuşma ve gösteri burada düzenleniyor. Güzel bir ülkedeki güzel bir yer.” Bunları söylerken Jim adımlarını neredeyse hiç yavaşlatmamıştı. Sonunda birkaç metre sonra durup işaret etti. “İşte burası.”

Tess iki pansiyonun arasına sıkışmış eski püskü bir bina gördü. Jim onun elini tuttu ve dükkânın kapısını açıp içeri girerken durup derin bir nefes aldı. “Şu nefis tahta kokusunu alıyor musun?” dedi. “Bu kokuya bayılıyorum.”

Tess başını salladı. Bu öylesine güçlü aromalı, topraksı bir kokuydu ki, gerçekten de çok rahatlatıcıydı. Ne ıslaklık, ne de soğukluk, ne de deniz ya da tuz hissediliyordu. Yer bazısı incecik, bazıları bir kadının saç lüleleri gibi kıvrıkcık olan talaşlarla kaplıydı. Üzerinde Tess’in daha önce hiç görmediği çeşitli aletler bulunan uzun, yıpranmış meşe masayı yumuşak, pudramsı bir toz kaplamıştı.

“Bu aletlerle her istediğini yapabilirsin,” dedi Jim, bir tanesini eline alarak. Başıyla düz bir tahta levhayı işaret etti. “Bu bir ayna için çerçeve olacak,” dedi. “Şimdi onun üzerinde çalışıyorum.” Başıyla masanın yanında asılı olan süslü detaylı barok tarzında bir aynayı işaret etti. “Bu da benim örneğim.”

“*Titanik* nerede?”

“Arka odada.” Jim tekrar Tess’in elini tuttu ve birlikte dükkânın arkasına yürüdüler. Jim birkaç işçiyle selamlaşıp şakalaştı. Belli ki burada çoktan kendini rahat hissetmeye başlamıştı.

“İşte burada. Gerçi daha yeni başladım. Yapılacak çok işi var henüz.”

Tess neredeyse korkuyla gemiye bakakaldı. Göze çarpan bir şekilde oyulmuş dört baca ürpermesine neden olmuştu. Ne kadar büyük ve büyüleyiciydiler.

“Korkma, Tess. Dokun. Sorun olmaz.”

Tess bir parmağıyla bitmiş olan cankurtaran filikalarından birinin kıvrımına dokundu. Küçük, hareketsiz ama harika bir kopyaydı bu. Sıkıca bağlanmış, *kaygan* güverte- de dönerek kaymayan ince ipler... Çok özenli bir biçimde şekillendirilmiş, hiçbir dürbünün gözcüyü beklemediği o gözcü yerine giden merdivenler... Tess geminin kış tarafına dokundu, *Titanik*’in gördükleri son kısmıydı burası.

Ne öğrendim, diye düşündü Tess. Bana ne öğretti?

Jim, Tess’in omzunun üzerinden bakarak “Doğru düzgün olması için daha yapacak çok işim var,” dedi.

“Jim bu harika.” Tess gözlerini maketten alamıyordu. “Tanıştığımızda neredeydik?”

Jim cankurtaran filikalarının birinin yanındaki bir yeri

işaret etti. Bir an için ikisi de sessizlik içinde hiçbir şey demeden durdular. Sonra Jim alçak sesle konuşmaya başladı.

“Sana bir keresinde birbirimizden çok da farklı olmadığımızı söylemiştim ve gözlerinde böyle düşünmediğini belli eden bir ifade görmüştüm. Umarım bu değişmiştir.”

Doğru ve dürüst. Kalbindeki kargaşaya aldırmandan Tess de öyle olmalıydı. Ancak nasıl? Söyleyebileceği şey neydi?

Jim ellerini nazıkçe onun omuzlarına koydu ve Tess'i kendine çevirdi. “Gözlerini görmeye ihtiyacım var,” dedi Jim. Öyle sevecen bir şekilde söylemişti ki Tess hiçbir şey diyemedi. “Seni öpeceğim, Tess Collins. Parkta yaptığımız o yürüyüşten beri bunu yapmak istiyorum.”

Tess kendine engel olamadı. Jim'in kolları onu sardı. Jim kollarında, dudakları dudaklarındayken, uzun ve yavaş geçen bir an boyunca Tess onun varlığını hissederek açlığına karşılık verdi. Kollarını Jim'in boynuna sarıp yumuşak, söz dinlemeyen saçlarına dokundu. Jim, Tess'in kulağının dibinde bir şeyler fısıldadıktan sonra dudakları tekrar buluştu. Ne yapıyordu o? Tess kendini geriye çekti.

“Hayır, hayır. Jim. Kafam çok karışık.”

“Özür dilerim, bu çok mu hızlıydı?”

“Hayır, ondan değil.”

“Tess, söylemek istediğim çok fazla şey var.” Jim yine çok hızlı konuşmaya başlamıştı. “Dört gündür bu ülkede seninle birlikte bir yaşam kurabilmekten başka şey düşünmüyorum.” Jim ellerini avuçları Tess'e dönük bir şekilde kaldırdı. “Bunlar benim araçlarım, daha iyi şeyler yapmak için bir tek onlara ihtiyacım var. Tıpkı senin gibi. Tess, geleceğimiz işte burada.” Jim gözlerinde umut dolu bir ifadeyle Tess'in çenesine dokundu. Bakışları aynı zamanda

kederliydi de. “İkimizin birlikteliği için en azından düşüncecek misin?”

İşte, sıcak bir ışık gibiydi. Tess bir karşılık vermeyi, ‘evet,’ demeyi o kadar çok istiyordu ki... Ancak bir yanı da onu tutuyor, başka bir yöne çeviriyordu. Nasıl bilebilirdi, şu anda herhangi bir şeyden nasıl emin olabilirdi ki? “Bence bunların hepsi harika ve sen de öylesin ve seninle hayatım boyunca başkasıyla paylaşamayacağım bir bağa sahibim,” diyebildi Tess zorlukla ve sonra durdu.

Uzun bir andı ama Jim’in yüzündeki renk yavaşça kayboldu. “Hayır mı diyorsun?”

“Emin değilim diyorum.”

Jim tokat yemiş gibi bir süre hiç kıpırdamadan durdu. “Bu bana daha çok hayır gibi geldi. Bunun sebebi ifade vermiş olmam mı?”

“Hayır, hayır, sana hayranlık duyuyorum, bunda ciddiylim.”

“Seni asla arada bırakmam, Tess. Belki çok fazla şey bekliyorum, belki çok hızlı davranıyorum. Özür dilerim, bekleyebilirim.”

Tess ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı.

“Yoksa başka biri mi var?”

Tess yavaşça kafasını salladı.

Bir duraksama. “Buna dair bir işareti mi kaçırdım?” Jim’in hafifçe sesi titriyordu. “Bilmiyordum. Böyle bir şeyde yanılmış olabilir miyim?”

“Daha önce kimse yoktu, bunu bil. Ama...”

“Ama şimdi var.”

“Evet,” diye fısıldadı Tess.

Jim bir adım geriledi, öyle şaşkın görünüyordu ki Tess

onun eline uzanmaktan vazgeçti. Zaten artık ona dokunamazdı. Tess üzgün bir şekilde Jim'in gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü. Şimdi ondan uzaklaşıyordu. Farklı bir şekilde davranmasını nasıl bekleyebilirdi ki? Jim'in elleri iki yanına düşmüştü.

"Buna böyle kesin gözle baktığım için beni affet."

"Kafam çok karışık ve seni incitmek istemiyorum," dedi Tess. Hiçbir şey ifade etmeyen aptalca, manasız sözler. Tam olarak yaptığı buydu.

"Artık bunun senin elinde olduğunu zannetmiyorum," dedi Jim.

"Yine de öyle hissediyorum."

"İkimize de bir faydası yok," dedi Jim. "Bak, ben fazla şey umdum."

"Hayır, o kadar çok şeyi o kadar hızlı bir şekilde oldu ki. Of, Jim..."

"Sorun değil," dedi Jim ruhsuz bir şekilde. "Artık gitmeliyim." Yere bakarak ellerini cebine soktu. "Seni evine kadar bırakayım. Birazdan hava kararacak ve yalnız yürümemelisin."

"Hayır, gitmen gerekiyorsa sorun değil. Ben yolumu bulabilirim."

Jim başını diğer tarafa çevirip bir an için sessiz kaldı. Hafif bir rüzgâr yumuşak bir biçimde ağaçları, Jim'in saçlarını yalayıp geçti. Jim tekrar konuştuğunda sesi hem durgun hem de meraklıydı. "Sormamam için bir neden yoktur sanırım. Gerçekten sadece bir köy çocuğu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Nasıl..."

"Nasıl mı biliyorum? Bayan Duff bunu bütün *Carpat-*

hia'ya yaymıştı.” Jim omzunu silkti. “Bunun artık bir önemi yok. Benden utanmanı istemezdim.”

“Utanmıyorum ve asla da utanmadım,” dedi Tess.

“Bunu duymak güzel sanırım.”

“Lütfen, Jim. Aramızda önemli bir şeyler var, bir dostluk... Lütfen bunu yok etmeyelim.”

Bu kez Jim ona tamamen inanmaz gözlerle baktı. “Gerçekten bunu mu istiyor benden? Sadece parmağımı şıklatıp seninle ilgili hissettiklerimi değiştirmemi mi bekliyorsun?”

“Hayır, hayır, bu çok ahmakçaydı.”

“Sanırım biraz yürümem gerekiyor. Sana iyi şanslar,” dedi Jim. Sırtını Tess’e döndü, omuzları bir keder dağının altında çökmüş gibi hızlı adımlarla uzaklaştı.

Çevrene bak, diye düşündü Tess içinden. Lütfen. Ancak Jim bakmadı. Tess de dönüp aksi istikamete doğru yerdeki talaşlara basarak, bu yerin hoş kokusunu içine çekerek yürümeye başladı. Az önce çok büyük bir şey kaybetmişti sanki ve geride onu yutabilecek kadar kocaman bir boşluk kalmıştı. Daha iyi bir şekilde düşünmek için birazcık daha zamanı olsaydı... Peki bunun ne anlamı olacaktı? Şu an sadece bu iki adamı kalbinde ayrı bölümlerde tutamayacağından emindi.

Jack, lacivert bir Buick'in içinde Tess'in binasının dışında bekliyordu. Arabanın motoru sabırsızca çalışıyor, gümüş rengi farları yanıyordu. Ne kadar zamandır bekliyordu acaba? Tess yavaşça yürüdü, hem onu gördüğü için rahatlamıştı hem de tek başına biraz daha zaman geçirmenin

arzusu içindeydi. Tess hazır değildi, dairesine girip, kapıyı kapatıp, biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı.

Jack arabadan indi ve Tess'i yanağından öptü. Gözlerinde dikkatli bir ifade vardı. "Belki herhangi bir şey açıklamak istemezsin," dedi. "Ama nerede durduğumu bilmem gerekiyor."

Son derece kibar. Jack ona her zaman asil biri gibi davranmıştı, Tess şimdiden kendini sakinleşmiş hissediyordu.

"Bir numaralı cankurtaran filikasındaki geri gitmek isteyen adamla gördün beni," dedi Tess.

"Çok cesur bir adam olmalı."

"Öyle." Tess'in yine gözleri doluyordu.

"Ve seni seviyor değil mi?"

Tess başını salladı.

"Niçin ağlıyorsun, Tess?" Sesi öyle nazikti ki. Ne endişeli, ne kızgın, ne de zorlayıcıydı.

"Ağlamıyorum. Her şey öyle hızlı oldu ki."

"Belki açıklayabilirsin."

"Onu reddettim." Öylesine üstü kapalı, eski moda bir laf.

Jack'in bariz derecede gergin olan omuzları gevşemeye başladı. "Emin misin? Ona nasıl baktığını gördüm Tess. İstedğin bir şeyin önünde engel olmam ama bilmek zorundayım."

"Eminim." Kendi sesi kulağına geldiğinde Tess ne kadar zayıf çıktığına şaşırdı. Kesin bir şeyden bahsediyormuş gibi değildi sesi tonu.

"Sadece emin olmak istiyor olabilirsin."

Tess elleriyle yüzünü kapattı. "Nasıl bu kadar anlayışlı ve bilgili olabiliyorsun?"

Jack içini çekti. “Tecrübe. Hem de çok fazla tecrübe.” Duraksadı ve sonra sözüne devam etti. “Kararsızlık kötü bir şey değildir. Keşke her şeyi yavaşlatabilseydim ama bunu yapamam. Sana sarılabılır mıyim?”

Tess’in daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı, daha fazla zamana... Ancak Jack’in kollarında her şey kaybolup gitmiş gibiydi. Yerin üzerinde kayarcasına durmak çok güzel bir histi, bütün kaygılarını bir tarafa bırakmıştı sanki.

“İznim var mı?” diye mırıldandı Jack ve Tess’in boynunda nabzının attığı yere bir öpücük kondurdu.

“Evet.”

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Jack. “Evlen benimle.”

Tess donup kaldı.

“Biliyorum bu çok hızlı oldu ama hangi zamanın doğru olduğunu bilecek kadar fazla hata yaptım ve etrafıma yeterince uzun süre bakındım.”

“Ama hâlâ evlisin...” dedi Tess.

“Adımımı *Titanik*’e attığım an boşanma kâğıtları son imzalar için hazırды zaten. Oldukça tedbirli birisin Tess.” Jack’in gülümsemesi sıcak ve nazikti. “Çekingen olmama izin verseydim bugün olduğum yere gelemezdim.”

“Ben çekingen değilim, sadece... Sadece şaşırdım.”

Jack tek kaşını kaldırdı. “*Titanik*’te tanıştığım o cesur ve maceracı kız nerede?”

“Evlenmek istemiyorum, daha değil,” dedi Tess. Annesinin yüzünü görebiliyor, onun ikaz eden sözlerini duyabiliyordu. “Ne olacağını biliyorum. Sana söyledim, ben çalışmak istiyorum, ben...”

Jack güldü. “Senden seçim yapmanı istemiyorum,”

arzusu içindeydi. Tess hazır değildi, dairesine girip, kapıyı kapatıp, biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı.

Jack arabadan indi ve Tess'i yanağından öptü. Gözlerinde dikkatli bir ifade vardı. "Belki herhangi bir şey açıklamak istemezsin," dedi. "Ama nerede durduğumu bilmem gerekiyor."

Son derece kibar. Jack ona her zaman asil biri gibi davranmıştı, Tess şimdiden kendini sakinleşmiş hissediyordu.

"Bir numaralı cankurtaran filikasındaki geri gitmek isteyen adamla gördün beni," dedi Tess.

"Çok cesur bir adam olmalı."

"Öyle." Tess'in yine gözleri doluyordu.

"Ve seni seviyor değil mi?"

Tess başını salladı.

"Niçin ağlıyorsun, Tess?" Sesi öyle nazikti ki. Ne endişeli, ne kızgın, ne de zorlayıcıydı.

"Ağlamıyorum. Her şey öyle hızlı oldu ki."

"Belki açıklayabilirsin."

"Onu reddettim." Öylesine üstü kapalı, eski moda bir laf.

Jack'in bariz derecede gergin olan omuzları gevşemeye başladı. "Emin misin? Ona nasıl baktığını gördüm Tess. İstedğin bir şeyin önünde engel olmam ama bilmek zorundayım."

"Eminim." Kendi sesi kulağına geldiğinde Tess ne kadar zayıf çıktığına şaşırdı. Kesin bir şeyden bahsediyormuş gibi değildi sesi tonu.

"Sadece emin olmak istiyor olabilirsin."

Tess elleriyle yüzünü kapattı. "Nasıl bu kadar anlayışlı ve bilgili olabiliyorsun?"

Jack içini çekti. “Tecrübe. Hem de çok fazla tecrübe.” Duraksadı ve sonra sözüne devam etti. “Kararsızlık kötü bir şey değildir. Keşke her şeyi yavaşlatabilseydim ama bunu yapamam. Sana sarılabilir miyim?”

Tess’in daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı, daha fazla zamana... Ancak Jack’in kollarında her şey kaybolup gitmiş gibiydi. Yerin üzerinde kayarcasına durmak çok güzel bir histi, bütün kaygılarını bir tarafa bırakmıştı sanki.

“İznim var mı?” diye mırıldandı Jack ve Tess’in boynunda nabzının attığı yere bir öpücük kondurdu.

“Evet.”

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Jack. “Evlen benimle.”

Tess donup kaldı.

“Biliyorum bu çok hızlı oldu ama hangi zamanın doğru olduğunu bilecek kadar fazla hata yaptım ve etrafıma yeterince uzun süre bakındım.”

“Ama hâlâ evlisin...” dedi Tess.

“Adımımı *Titanik*’e attığım an boşanma kâğıtları son imzalar için hazırды zaten. Oldukça tedbirli birisin Tess.” Jack’in gülümsemesi sıcak ve nazikti. “Çekingen olmama izin verseydim bugün olduğum yere gelemezdim.”

“Ben çekingen değilim, sadece... Sadece şaşırdım.”

Jack tek kaşını kaldırdı. “*Titanik*’te tanıştığım o cesur ve maceracı kız nerede?”

“Evlenmek istemiyorum, daha değil,” dedi Tess. Annesinin yüzünü görebiliyor, onun ikaz eden sözlerini duyabiliyordu. “Ne olacağını biliyorum. Sana söyledim, ben çalışmak istiyorum, ben...”

Jack güldü. “Senden seçim yapmanı istemiyorum,”

dedi. “İstedigini bildiğim tarzda bir hayatı sana verebilecek olan çok az adamdan biriyim. İstediklerinin hepsi aynı anda olabilir. Buna şüphen mi var?”

Tess başını salladı.

“O halde sorun ne?”

Bu fazla kolaydı, sorun buydu. Tess bunları söyleyemeden, Jack’i kendine çekti.

“Bunu düşünmem gerekiyor,” diye fısıldadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pinky, 57. Cadde'deki Dunhill, Brougham ve Picksley Hukuk Şirketi'nin heybetli ofislerinin dışında beklerken yağmur ve sisin altında gözlerini kısmıştı. Gözetlemeler işinin en sıkıcı kısmıydı ama bu seferki daha uzun sürmeyecekti herhalde.

Binanın devasa giriş kapısı aniden açıldı. Dışarıya üç adam çıktı.

"Biliyordum," diye düşündü Pinky muzaffer bir edayla.

Sör Cosmo her zaman olduğu gibi, mükemmel bir takım giymiş ve bıyıklarına her zamanki gibi düzgün bir biçim verilmişti. Cosmo, Pinky'nin oturumlardan hatırladığı, kemik çerçeveli gözlük takmış olan adamla hızlı bir şekilde konuşuyordu. Pinky onları izlerken el sıkıştılar ve Cosmo yanlarından uzaklaştı.

Pinky iki adama yaklaştı. Gözlüklü olan onu gördüğünde gerildi.

"Merhabalar," dedi Pinky neşeyle. "Planlarınızdan habirim var dostlar. Sanırım henüz bilmediğim tek şey Duff Gordonların size ne kadar para ödediği."

Tess yağmurun, yatak odası camına vurmakta olduğunu duydu ve kafasını bütün gecesini mahveden kâbuslar görmeden uyuyabilmek için örtülerin altına gömdü. Faydası yoktu. Yatağın içinde doğruldu, bugün işe gitmek zorunda olmadığına minnettardı. Buna ihtiyacı vardı. Ancak sonunda kalkıp çaydanlığa su koyarken, Jack'in sesi, güvenirliliği yine de kafasının içinde dönüp duruyordu. Yan daireden gelen bağırışlar yükseliyordu, bir erkek ve kadın kavga ediyorlardı. Dün gece, saat gece yarısını geçerken yatağına girdiğinde onların yatağının somyasının duvara doğru vurup çıkardığı gıcırtilı seslerini duymuştu. Tess böyle bir hayat istemiyordu: Gündüz öfke, karanlık basınca seks ve bir sürü bebek ve parasızlık...

Peki ya çok para olursa? O zaman evlilikte yanlış olan neydi?

Tess bardağına doldurduğu güzel kokulu çaydan bir yudum almak için oturdu. Jack ona bu yeni ülkeyi öğretebilir, karşısına çıkacak olan zorluklarda ona rehberlik edebilir, onu korumak ve iyi şeylerin olmasını sağlamak için yanında olabilirdi. Jack bu dünyanın tepesinde yaşıyordu, onun içinde bir yer bulmak için mücadele etmiyordu. Tess hayatında ilk kez rahatlayabilirdi ve bütün bunlar nefes kesici şekilde kısa bir süre içinde gerçekleşmiş olsaydı buna engel olunamazdı. Jim'i düşünmemeliydi artık. İşini kolaylaştırmalıydı. Jim bir bakıma haklıydı, birbirlerine benziyorlardı, yeni şeylerin kıyısında susamış ve hazır bir şekilde duruyorlardı. Ancak ikisi de birbirinin rehberi olamazdı. Tess'in de şu an istediği bu değil miydi zaten?

Tess yavaşça giyindi. Çarşıya inebilir belki Central

Park'a gidebilirdi. İnsanlarla çevrili herhangi bir yer olabiliirdi. Böyle korkunç bir günün muhtemel sonucunu görmeyeceği bir yer... Annesine yazdığı mektuplardan bir cevap gelmesini nasıl da istiyordu ama daha hiç gelmemişti. Bu Tess'i bu uçsuz bucaksız yeni ülkede güvenebileceği hiç kimsenin olmadığı gerçeğine ikna etmişti.

Tess eldivenlerini takıp şemsiyesini aldı ve kavgı eden komşularını susturacak şiddette kapıyı arkasından çarparak dışarıya çıktı. İnce paltosunun içinde titredi ve gazete almak için marketin önünde dururken sıkıca önünü kapattı. Manşetlere göz gezdirdi. Bayan Duff Gordon'ın adını yine acımasız bir haberde görmeye kendini hazırlama alışkanlığını kıramıyordu.

Tess'in dikkatini iki küçük paragraf çekti. Bugün Herald Meydanı'ndaki o muhteşem dükkânın sahibi olan Isador Straus için Carnegie Hall'da bir anma töreni vardı. Onu tek başına ölüme terk etmektense gemide beraber kalmayı seçen karısıyla batmış olan böylesine ünlü bir adam için özel bir veda diyordu gazetede.

Tess gazeteyi kapattı. Bugün gideceği yer orasıydı. Kaderi onunkine bağlanmış, tanımadığı birine saygısını sunacaktı. Tess'le o adam artık bir kardeşlik içindeydiler. *Titanik*'teki hiç kimse sağ ya da ölü olmayı seçmemişti ama aralarındaki bağ gerçikti.

Uzun bir yürüyüş olmuştu ama bu Tess'i yatıştırmıştı. 42. Cadde'ye varan kadar yağmur durmuş ve güneş yüzünü göstermeye başlamıştı. Kırmızı ve beyaz çizgili şemsiyelerle dolu bir bahçe görünüyordu şimdi. Baharlık şapkaları içindeki kadınlar ve takım elbiseleri içindeki erkekler çiçek tezgâhlarının ve sosis satan satıcıların etrafında

kümelenmişlerdi. Çocuklarda caddede oturmuş bir kukla gösterisini izliyorlardı. Elbette, bu bir sokak şenliğiydi, çalarken püskülleri sarkıp yanağına değen kırmızı şapkalı bir kemancı ve bandosu vardı. Sarı önlük takmış olan bir kadın farklı renk ve tatlardaki buzlu şekerlemeleri kaşıklayıp kaba dolduruyordu. Tess kadına merakla yaklaştı.

“Gelati,” dedi kadın onun ilgisini görüp gülümseyerek “Dondurmadan daha güzeldir.”

Tess de kadına gülümsedi ve cüzdanını açtı. Kadının ona uzattığı küçük kabın içinden bir ısırık aldı. Bu pürüzsüz, yumuşacık çikolata çok lezzetliydi. Şimdi kısa bir süre için bir İtalyan gibi davranabilir ve aklından bütün zaman sınırlamalarını, şüphelerini ve kederini atabilirdi.

Tess, Carnegie Hall’a ulaştığında kalabalıklar kaldırım-da toplaşmış ciddiyetle duruyorlardı. Tess onlara katılıp bir adama “Ne zaman içeriye girebiliriz?” diye sordu.

“Davetiyeniz var mı?” dedi adam.

“Hayır, bunun gerekli olduğunu bilmiyordum.”

“Tanrım, hanımefendi bunu herkes bilir.” Fakat adam bunu nazik bir tonda söylemişti. “Neyse, işte belediye başkanı da geliyor.”

Atlar tarafından çekilen büyük siyah bir araba kaldırım kenarında durdu ve iki polis memuru kalabalığı itmeye başladı. Tess baştan ayağa siyahlar giymiş olan iri yarı bir adamın arabadan inmesini ve sonra da orta yaşlı bir kadına inmesi için yardım etmesini izledi. Kadın, adamın koluna girdi ve ikisi kalabalığın arasından Carnegie Hall’a girdiler. Birbiri ardına at arabaları ve otomobiller kaldırımın yanında duruyor, hepsi uzun siyah bir şerit oluşturuyorlardı. Kalabalık, bir kadının ağlama sesi dışında sessizdi.

Son konuk da içeri girdikten sonra, bir koruma dış kapıları ardına kadar açık bıraktı, insanlar bunun, onların duaları ve methiyeleri duyabilmelerine izin vermelerinin bir nezaket olduğunu fısıldaştılar.

Salondan yumuşak bir ses yükseldi. “Kaddish’i* söylüyorlar,” dedi yanındaki adam. Belli ki Tess’in Yahudi dualarına aşına olmayabileceğini varsayıyordu.

Aslında Tess bu duaya aşınaydı. Denizin üzerindeki o dayanıksız cankurtaran filikasında birinin bunu söylediğini duymuştu. Diğer filikadan biri bu kederli duayı okuyordu. Adamın sesi buz gibi, hareketsiz havayı kaplıyordu. Tess bu duanın şimdi ona verdiği teselli hissine şaşırarak başını önüne eğdi.

“Tess?”

Tess başını kaldırdı. Pinky hâlâ üzerinden yağmur damlaları damlayan hamur gibi bir şapka takmış, kanvas çantasını göğüs kafesine yakın tutmuş, orada dikiliyordu.

“Bunu mu yazıyorsun?” dedi Tess. Sesi soğuk çıkmış olabilirdi ama kendini tutamamıştı. Pinky her zaman kargaşa ve gerilimle geliyordu ve Tess şu anda uzun zamandan beri ilk sakin anını yaşıyordu.

“İş için gelmedim. Sadece uğramayı düşündüm. Onu tanırdım.”

Tess az önce düşündüklerinden dolayı utanmıştı. “Ben de onu biraz tanıdığımı hissediyorum.”

Orada İbranice duaların ritmini dinleyerek, sessizce yan yana durdular. Anma töreni sona erdiğinde, belediye başkanı ve diğer yüksek mevkili kimseler at arabalarına ve otomobillerine binip gittiler.

*Kaddish: Yahudilikte Şükür duası. Üç gündelik sinagog ayini sırasında okunan ve bir yakının ölümüne yas tutanların okuduğu dua. -ç.n.

Sessizliği ilk bozan Pinky oldu. “Demek ipek yapmak için ipekböceklerini kaynatman gerekiyor?”

“Ne?” dedi Tess, şaşırarak.

“Bilirsin işte. İpek. Tasarım ve o tür şeyler hakkında bir şeyler okuyorum. Van Anda’nın beni Bayan Duff’in büyük moda gösterisi için görevlendirmesini sağladım. İpekböceklerine çok yazık oluyor, sence de öyle değil mi?”

“Bence her şeyi keten ve yünden dikebiliriz,” dedi Tess mendiline uzanıp gülümseyerek. “Ama bir de bütün o kırılmış, titreyen koyunları düşün. Bana şapkanı ver, üzerindeki suyu alıp kurutayım.”

“Çok mu kötü görünüyorsun?” dedi Pinky şapkasını uzatırken. “Çünkü sen bayağı kötü görünüyorsun.”

Tess, cevap vermeden önce elindeki şapkaya odaklanıp yürümeyi bıraktı. “Biraz öyleyim,” dedi şapkayı vermeden önce.

“Jim’e söylediklerin yüzünden. Dün.”

“Her zaman, her şeyden nasıl haberdar oluyorsun?” dedi Tess şaşırarak.

“Hayır, her şeyi de bilmiyorum. Diğer adam kim? Merakım için özür dilemeyeceğim, sadece soruyorum. Cevap vermek zorunda değilsin.”

“Değilim ve vermeyeceğim. Üzgünüm, Pinky.”

Pinky omzunu silkti. Denemezsen bilemezdin. “Bayan Duff’in atölyesinde işler nasıl gidiyor?”

“Lucile’in iki gün içerisinde ifade verecek olmasıyla ilgili tümüyle çıldırıp perişan olup olmadığını mı soruyorsun?”

“Öyle olsa şaşırdım doğrusu. Büyük bir performans sergilemek için sabırsızlandığına eminim. New York memnuniyetle onu bekliyor.”

“O halde neyi soruyorsun?”

“İşlerin senin için nasıl gittiğini soramaz mıyım? Yoksa sadece dedikodu peşinde mi koşuyorum?”

Tess insafa gelerek gülümsedi. “Lucile bir elbise tasarlamama izin verdi ve yeterince iyi olursa onu defileye koyacak. Kollarındaki katlar hariç elbise bitti. Yarın Lucile’e göstereceğim. Gerçekten yaptığım işle gurur duyuyorum. Bence o da elbiseden hoşlanacak.” Tess aslından bundan daha fazlasını istiyor, Lucile’in onu beğenmesi için dua ediyordu.

“İpek mi?”

“Evet.”

“Bu çok kötü, ipek böceklerine yapılan zalimlikle ilgili yazmak istiyordum.”

İkisi de gülüp yürümeye devam ettiler ama Tess yine o melankolik ruh haline girdiğini fark ediyordu. Pinky tekrar konuşmaya başladığında, eve gidip yalnız kalmak için bir mazeret bulup ayrılmak üzereydi.

“Babamın durumu çok iyiye gitmiyor. Onunla gündüzleri ilgilenen kadın babamın onun için fazla huysuz olduğunu söyleyip duruyor, işi bırakmaması için dua ediyorum.”

“Üzüldüm, umarım bırakmaz.” Pinky’nin pervasız ruhunun da aslında zaman zaman gerçek dertlerle yüzleştiğini unutmak kolaydı.

“Yaşlı Bay Straus’un cenazesinden sonra pazara uğrayıp onun için birkaç domates almayı düşünmüştüm.” Pinky şapkasını çıkarttı, fikrini değiştirdi ve tekrar taktı kafasına. “Bu şeyin suyunu aldığın için teşekkür ederim.”

“Tekrar yağmur yağarsa, şemsiyem var.” Bu kelimeler

ağzından öyle hızlı çıkmıştı ki, Tess artık geri alamazdı. Şimdi Pinky onunla beraber yürümeye devam etmesini bekleyecekti.

“Bu iyi olur, teşekkürler.” Sonra da, o an aklına gelmiş gibi konuştu. “Neden benimle eve gelmiyorsun? Bize öğle yemeği hazırlarım. Belki babamla tanışmaktan hoşlanırsın. Aslında iyi biridir, sadece bütün dünyanın onun etrafında döndüğünü düşünüyor. Ama eskiden de öyleydi sanırım. Taze peynir ve salam da var.”

Demek Pinky konuşmak istiyordu. Ne diyebilirdi ki? Tess de konuşmak istiyordu.

Merdiven boşluğu idrar kokuyordu ve Tess dördüncü kata çıkana kadar elinden geldiğince nefesini tutmaya çalıştı.

“Komşularla yerleri nöbetleşe temizliyoruz. Genellikle güzel kokar ama dün temizliği yapamayan bendim. Bugün için üzgünüm.”

“Daha beterlerini de gördüm,” dedi Tess önemsemez bir tavırla. Doğruydu da. Sadece bunu kabul etmekten hoşlanmıyordu.

Yatak odasına girdiklerinde Prescott Wade birkaç yastıkla desteklenmiş, kucığında açık bir kitapla pencereden dışarıya bakıyordu. Tess’in hayal ettiğinden daha ufak tefek ve daha çelimsizdi. Ancak Pinky onları tanıştıırken, ince, kemikli parmakları Tess’in elini sıkıca kavramıştı.

“Pinky sizden çok bahsediyor,” dedi. “Büyük tasarımcı için çalışan kızsınız değil mi? Böyle bir şey sadece Amerika’da olur.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Tess adamın dolaysız tavırından hoşlanmıştı.

“Güzel, devam et. Sarah da iyi bir muhabirdir. Ama Nellie Bly* olmak istiyor.” Babasının bakışları Pinky’ye yöneldi. “Bunu ben varken yapamaz. Sanırım onun kanatlarını bağladım.” Prescott Wade’in gözleri kapandı ve başını duvara çevirdi.

Pinky babasının omzunu hızlıca sıvazlayarak, Tess’e onu yatak odasından çıkarken takip etmesi için başıyla işaret etti. Pinky neşeyle konuşarak, marulları doğramaya başlamıştı. “Kendinde değil şimdi. Hatta artık hep böyle bile denebilir.”

“Kendini Nellie Bly olarak mı görüyorsun?”

Pinky elindeki bıçak doğranmış marulların üzerinde asılı kalmış bir şekilde durdu. “Onun yaptığı gibi dünyayı gezip dolaşmak isterdim. İnsanlarla tanışmak, develere binmek...” Gözlerinden hayallere daldığı belli oluyordu. “Bunu yapabilirdim ve aynı onun gibi hiç eşyam olmadan hem de... Sıfır bavulla.”

“Neden peki?”

“Sen niye Amerika’ya gelmek istedin? Çünkü maceralar yaşamak ve dünyayı görmek istiyorum, sebebi bu. Ancak gerçeği söylemem gerekirse daha fazla para için olduğum yerde kalmaya da razı olurdum.”

“Daha fazla kazanabilir misin peki?” diye sordu Tess merakla. Gazetecilikte böyle konuşmaların nasıl ilerlediğini bilmiyordu. Kendi deneyimine göre iyi gitmezdi.

“Kadınlar gazetelerde zam almazlar. Eğer şanslılarsa bol miktarda övgü alırlar sadece, para değil. Al, sen de ekmeği

*Nellie Bly, Amerikan gazeteci. Gerçek adı Elizabeth Jane Cochran olmasına karşın gazetecilik hayatında Nellie Bly adını kullanmıştır. Soruşturmacı gazetecilik tarihinin en ünlü isimlerindendir. Farklı kimliklere bürünüp haber yapmasıyla bilinir. -ç.n.

kesebilirsin.” Pinky, Tess’e doğru bir somun ekmeği ve bir kasap bıçağını itti.

“Babanın neyi var?” Tess ekmeği dilimler, Pinky de salatayı yaparken bu soru niyeyse uygunsuz bir soru gibi görünmemiştir.

“Kalbi. Birkaç kalp krizi geçirdi ve her seferinde de daha zayıf düştü.” Pinky domatesi doğrarken başı önüne eğikti.

“Üzgünüm.”

Pinky başını kaldırdığında, gözleri her zamankinden farklı bir şekilde parlaktı. “Babam her zaman kolay biri değildir ama oldukça iyi bir babadır. Ona ağrıları için morfin veriyorum. Salamını kalın mı ince mi seversin?”

“Sen nasıl dilimlemeyi tercih ediyorsan öyle severim.”

“İnce, o zaman.”

Öğle yemeği için muşamba serili masayı hazırladıkları sonraki dakikalar sessizlik içinde geçti. Görev bitirilmişti, Pinky ellerini sandalyenin arkasına koydu ve doğrudan Tess’in gözlerinin içine baktı.

“Otur, lütfen. Sana söylemem gerekenler var.”

“Neyle ilgili?”

“Jim. Başı dertte.”

Tess gözlerini Pinky’den ayırmadan yavaşça sandalyeye oturdu.

“Yollarının üzerinden çekilmesini isteyen insanlar Jim’in geçmişini kurcalıyorlar. Kömür grevi gösterileri sırasında yapılan eski bir şikâyete ulaştılar.”

“Ne?” Tess neredeyse ekmeğin tepsisine çarpıp masadan düşürecekti.

“Polisin görünürdeki herkesi tutukladığı, pek çok kişiyi copladığı söylendi bana. Maden işçileri de onlara karşılık

verip mücadele ettiği sırada bir polis darbe almış. Jim de o kalabalıktakilerden biriymiş. Ancak suçlamalar birkaç gün önce reddedilmiş.”

Tess’in elleri titremeye başlamıştı. “Peki o halde Jim’in başı neden dertte?”

“nk biri bu suçlamayı tekrar Jim’e karşı devreye sokmayı başarmış.”

“Biri mi? Kim?”

Pinky doğrudan cevap vermedi. “Jim’in İngiliz mahkemeleri tarafından da ifade vermesi için çağrıldığını biliyor muydun?”

“Hayır, Jim dn bana bunu söylemedi.”

“Sanırım aklında daha önemli şeyler vardı,” diye karşılık verdi Pinky.

Tess kaşlarını çattı. “Lütfen, Pinky. Yapma.”

“zgnm ama onu ne kadar kırdığını biliyorsun.”

Tess başını salladı.

“Tamam. Her neyse, Jim İngiltere’ye geri gidecek ve İngiltere topraklarına adım attığı an tutuklanacak. Bu ‘skandal’ gelişme, Jim’in şahitliğinin güvenirliğini şaibe-li bir hale getirerek İngiliz basınında yer alacak. Jim artık Duff Gordonlar için bir tehdit olmaktan çıkacak, çünkü sonuçta kim bir suçluya inanmak ister ki? Sorgular bittikten sonra Bayan Duff bir sonraki moda defilesine geçecek, Jim’le ilgili suçlama yeniden, sessizce düşecek. Temiz iş gerçekten.”

“Bunca şeyi nasıl biliyorsun?”

“Kaynaklarım var. Gazeteciyim ben unuttun mu?” Pinky’nin yüzündeki gülümseme her zamanki gibi neşeli değildi. İki si de önlerindeki yiyeceklere dokunmamışlardı.

“Demek Lucile, Jim’in itibarını sarsmak için elinden gelen her yolu deniyor.”

“Elbette. Kimsenin bu işte onun kadar çıkarı yok. Jim ifade verdiğinde onu yalanlayan tayfa üyelerine ne söyleyecekleri konusunda talimat verenin de Lucile’in avukatları olduğu ortaya çıktı. Büyük bir hukuk şirketi. Onları kontrol ettim.”

Tess bu yeni haberleri sindirmeye çalışırken gözlerini kırpıstırdı. İlk başta, kuşku, sonra öfke, şimdiyse derinlerinde bir yerde, soğuk bir hiddet yükseliyordu. Kalbinin derinliklerinde Lucile’in bunu yapabilecek biri olduğunu biliyordu. Bu son derece acımasızcadı, zalimceydi. Tess zorlukla “Bunu Jim biliyor mu?” diye sordu.

“Dün gece öğrendi, şaşırdı elbette ama yine de sağlam durdu. Bilirsin işte şu İngiliz soğukkanlılığı.”

“Bununla ilgili bir haber mi yazıyorsun?”

Pinky cevap vermeden önce durdu. “Bekliyorum. Bunu yazdığım anda, tam da Lady Duff’ın istediğini yapmış olurum. Bekleyip o kadının burada ifade verirken ne numaralar yapmaya çalışacağını görmeyi tercih ederim.”

“Bundan emin misin?”

“Eminim, aksi halde sana söylemezdim. Hadi bir şeyler ye.” Pinky iki dilim ekmeğin arasına bir dilim salam koydu ve Tess’e uzattı. “Tabii bir olasılık daha var.”

“Nedir o?” Tess sandviçi aldı ve dişlerini geçirdi ama içindeki bu sert, soğuk öfke onu esir almışken yediğinden hiçbir tat alamadı.

“Eğer bu iş üzerinde Bayan Duff’dan daha iyi avukatları olan biri olsa – doğrusunu istersen bu kolayca bulunacak bir şey değil– Jim’le ilgili olan bu suçlamayı kamuoyuna

yayılmadan önce bozmayı becerebilir. Bu iddiayı çürütüp ait olduğu geçmişe gönderebilir. Bil bakalım, bunun üzerinde kim çalışıyor?” Bu kez gülümsemesi eski günlerdeki gibiydi.

“Pekâlâ, kimmiş?”

“Şu müthiş, zeki, zengin Bayan Brown. İnanılmaz derecede öfkeli. Jim’le ilgili büyük planları var ve onu kaybetmek istemiyor. Sandviç nasıl?”

“Tat alamıyorum.” Tess sandviçi önünden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Hareketsiz durmaya dayanamayarak odanın içinde dolaşmaya başladı.

“Oldukça kızgınsın.”

“Kızgın olmayacağımı mı düşünmüştün? Jim’in üzerinde böylesine kirli bir oyun oynanırken, onu mahvetmeye çalışırken... Kızgından da öteyim. Birinin Jim’i incitmesi fikrine dayanamıyorum.”

Pinky de oturduğu yerden kalktı. “Kimi kandırıyorsun Tess? Birileri çoktan onu incitti zaten.”

Bir an için ikisi de sessiz kaldı.

“Üzgünüm,” dedi Pinky. “Sanırım onu hak etmediğini düşünmekten hoşlanıyorum.” Pinky yanaklarının kızarıp yandığını hissetti, duygularını istediğinden daha fazla gösteriyordu.

Tess bir savunma yapamayacak kadar sarsılmıştı. “Hak etmiyorum,” dedi.

“Peki, ne yapacaksın?”

“İşi bırakacağım. O kadınla artık bir arada duramam, orada bir gün daha kalamam. Artık olmaz.” Kuşkunun yarattığı şaşkınlık tamamen dağılmıştı, Tess’in artık hiç şüphesi yoktu. Denizcilere ifade vermeleri için para ödemeleri

yeterli olmamıştı tabii. Lucile bu kadarıyla yetinemeyecek kadar otoriterdi. Bütün eleştirilerin susturulmasını istemişti. “Artık onun için çalışmam. Bir daha Lucile’e asla güvenmeyeceğim.”

“Buraya taşıyabilirsin,” dedi Pinky. “Ciddiyim. Elbiselerini yapmaya başlayabilirsin. Hatta bir dikiş makinem bile var. Biraz para kazandıktan sonra kendi evine çıkabilirsin.”

“Nasıl müşteri bulacağım?”

“Sorun değil,” dedi Pinky kaygısız bir şekilde. “Tanıdığım herkesi sana gönderereceğim. Belki Van Anda’nın karısını bile... Biraz daha fantezi elbiseler kullanabiliyor. Tess bu harika bir fakir. Lucile’e ihtiyacın yok!”

Tess gülümsemekte tereddüt ettiğini hissetti. Pinky bütün o özgüveni ve coşkusuyla tam bir cesur Amerikalıydı. Kurallara nasıl meydan okuyacağını biliyordu. Tess’in ondan öğreneceği bir şeyler olabilirdi. Olmak zorundaydı, çünkü artık boşluğa adım atıyordu.

Bir de Jack vardı.

Tess’in eve dönüşte yürüdüğü uzun yolda ayakları ağrı-mıştı. Jack onu bekliyordu. Tess neredeyse görmeden onun kendisine uzattığı çiçekleri aldı. “Lucile, Jim’e korkunç bir şey yaptı,” dedi birdenbire.

Jack, Tess’in dikkatsizce kaldırıma bıraktığı çiçeklere baktı. “Pekâlâ, anlat,” dedi.

Jack onu sessizce dinlerken Tess bunun kulağa nasıl geldiğini umursamadan her şeyi sayıp döktü.

“Bu adamın durumunu oldukça fazla umursuyorsun,” dedi Jack sonunda.

“Elbette, umursuyorum,” dedi Tess. “Lucile bunu nasıl yapar? Jim’in hayatını mahvetmeye çalışıyor, tam da her şey onun için yolunda gitmeye başlarken. Bir yanım buna inanamıyor ama diğer yanım Tanrı aşkına, nasıl bu kadar saf olabildin, bu kadar şaşırabiliyorsun, diyor. Ben...”

“Peki ama bütün bu olup bitenlerde senin rolün ne?” diye sordu Jack. “Ne yapacaksın, Tess?”

“İşi bırakacağım, elbette,” dedi Tess, Jack’in sorusuna şaşırarak. “Lucile, Jim’i mahvetmeye niyetliyse, bu yaptığının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim.”

“Defileden hemen önce çıkıp gidecek misin? O kadar gurur duyduğun elbiseni gösterme şansından vazgeçecek-sin yani?” dedi Jack nazik ama sorgulayan bir tonda.

“Bu beni üzer mi? Evet ancak başka seçeneğim yok.”

“Her zaman başka bir seçenek vardır Tess. Hayat o yüzden bu kadar karmaşık.”

“Ama benim başka seçeneğim yok.”

Jack kollarını ona dolayıp Tess’i kendine çekti. “Belki de daha önemli bir seçim yapmaya hazırsındır artık,” diye fısıldadı.

Tess hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kapayıp Jack’in sarılışının getireceği huzuru bekledi. Ancak çiçekleri fark ettiğinde bile o huzur gelmedi.

Tess çıktıktan uzun bir süre sonra daha Pinky mutfakta kaldı. Zorla birkaç çatal salata aldı, bir dilim salamı parmaklarının arasında yuvarladı. Yapmaya başladığı işi bitirmişti. Bir şeylerin harekete geçmesini sağlamıştı. Şimdi sadece bir sonraki adımda ne geleceğini bekleyecekti.

“Sarah.”

Tanrım, babasının ögle yemeğini unutmuştu. Çabucak bir sandviç yapıp tabağa koydu ve babasının odasına gitti. Babasını kandıramamıştı.

“Bayat ekmek.”

“Dalmışım.”

“Konuştuğun o genç adamı mı düşünüyordun?”

Pinky kendini yatağın üzerine bıraktı. “Keşke bu kadar dikkatli olmasaydın.”

“Pekâlâ, sorun nedir?”

Pinky söylemek istediklerinin tam ortasında babasının uyuyakalma olasılığı olduğunu bildiği halde neden zahmet ettiğini düşünerek bir an için tereddüt etti. “Tess yüzünden canı yanıyor.”

“Demek Tess onu bir başkası için bıraktı.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Kahretsin Sarah, hep aynı hikâye. Bunu sizin kuşağınız icat etmedi, biliyorsun.” Adamın ince parmakları sandviçi ağzına götürdü, sonra tekrar tabağa geri bıraktı. “Yorgunum, sanırım uyumaya devam edeceğim.”

“Tabii.” Pinky gitmeye hazırlanarak ayağa kalktı. Bu odadan, bu daireden, her şeyden uzaklaşmak istiyordu.

Babasının eli ona doğru uzandı ve yine şaşırtıcı bir kuvvetle Pinky’nin elini sıktı. “Ne hissettiğini bilmeyecek kadar ilaçların etkisi altında değilim kızım.”

Pinky de minnettarlık hissiyle babasının elini sıktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Temizlenme zamanı gelmiş pencerede sabah ışığı zayıf bir şekilde parladı ama parlak gün ışığı bile Tess'in moralini düzeltemezdi. Yatağın içinde oturup dolaşmış olan saçlarını eliyle taradı. Dolaşmış tutamları birer birer çözdü. Acele etmesine ve ne diyeceğini prova etmesine gerek yoktu. Dikkatlice hasırın içinden iğnesini geçirip şapkasını taktı ve evden çıkıp belirsiz geleceğine yürüdü.

Lucile'in özel asansörünün kapısı, onu bu herkese açık olmayan bölgeye davet ederek açıldı. Bu tuhaf, yavaş asansöre binmeye izin verilmesinin bir ayrıcalık işareti sayılması ne kadar gülünçtü! Tess eteğini hafifçe yukarı kaldırdı ve açılan asansörü görmezden gelip merdivenlere yöneldi.

"Tess, nerelerdeydin? Buraya gel!"

Lucile'in sesi, bütün kafaların içeri girerken Tess'in bulunduğu yöne çevrilmesine yol açarak çatı katında cınlandı. Vızıldayan dikiş makinelerinden ipek ve yün kumaşlar dalga dalga görünüyor, pencerelerden giren ışıkla parlıyorlardı. Muhteşem, pırıltılı bir manzaraydı bu. Tess'in

boğazında bir düğüm oluştu, burayı ne kadar da sevmişti! Oyalanmamalıydı. Defile için hazırlanmış podyuma yaklaşırken sadece neden hemen şapkasını çıkarmadığına dair birkaç şaşkın mırıltı duydu etraftakilerden.

“Tanrım, seni görmek için ölüyordum tatlım. Neden bu kadar geciktin? Neyse, boşver, bak şuraya!” Lucile, işaret verilmiş gibi podyumda Tess’e doğru yürümeye başlayan bir modeli gösterdi. Üzerinde Tess’in bitmiş olan elbisesi vardı. Yansıttığı zengin tonlarıyla bu krem rengi ipek elbise iki gün öncekinden de güzel görünüyordu. Daha kısa olan bir etekle, dalgalanıp ışığı yakalıyor, odaya geri yansıtıp ışığı tekrar içine alıyordu. Tess’in hayal ettiği gibiydi. Onun elbisesiydi. Bunu o yapmıştı.

“Bu kesinlikle harika,” dedi Lucile, ellerini çırparak. “Bu sabah senin için koldaki şu küçük kıvrımı düzelttim, iyi olmuş mu?” Lucile cevabı beklemedi. “Belki olması gerekenden biraz daha kısa ama müşterilerim onu istedikleri uzunlukta sipariş edebilirler. Tess, şahane bir iş çıkardın. Bu, kesinlikle defilede olacak.”

Lucile’in övgüleri daha gösterişli bir biçimde artarken Tess gözlerini elbiseye dikip bakakaldı. Elbise çok iyi değildi, en azından tümüyle... Tess eleştirel gözlerle elbisenin üst kısmına baktı ve sadece penslere daha fazla açı vermiş olması gerektiğine karar vermedi, ayrıca bir de yaka kare kesim olsa daha iyi olurdu. Yine de fena değildi.

“Olması gerektiği kadar iyi değil,” dedi Tess.

“Gerçek bir tasarımcı gibi konuştun tatlım. Elbette harika değil ama taze bir hisse sahip ve çıkardığın işten memnunum. Kendine karşı bu kadar sert olma. Hem neden bu kadar asık suratlısın?”

“Ofisinde konuşabilir miyiz?”

Lucile sabırsız bir şekilde başını salladı. “Vakit yok, yapacak çok işimiz var. istediğin nedir?”

İnsanın ağzını açıp bu enerjik, telaşlı ruh halini paramparça etmesi kolay bir şey değildi. “Bu şekilde olduğu için üzgünüm ama ben işi bırakıyorum,” dedi Tess sessizce.

“Ne? Sen *ne*?” Lucile neredeyse çığlık atarak söylemişti bunları.

Tess kendini bir bıçak çıkarıp kalabalığa saplamış gibi hissetti. İşten ayrılması neden önemli olsundu ki? Fakat kafalar ona doğru dönmüş, gözler büyümüştü. Çatı katını yavaş fısıltılar sonrası bir sessizlik kaplamıştı.

Tess elbiseyi işaret etti. Ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

“Bunu yapmama izin vermen bir rüşvetti, bu kadar basit. Sadakatimi satın alıyordun.”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Lucile.

“Benim için paranın fazla aşikâr kaçacağını biliyordun. Ancak oturumlar sırasında Jim Bonney hakkında yalan söylesinler diye o denizcilere para verdin. Bu bir rüşvetti.”

Lucile’in yüzü kül rengine dönmüştü. Elini kalbine götürdü, James ofisten fırlayarak onu tutmaya koştu.

“Rüşvete ihtiyacım bile yoktu aslında. Burada kalacaktım çünkü bunu istiyordum ama artık istemiyorum ve hiçbir şey bunu değiştiremez.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Of, Lucile, rol yapmayı bırak. İngiltere’de Jim Bonney’yi sıradan bir hırsız gibi gösterip karalamak için kumpas kuruyorsun, bahsettiğim şey bu. Onu haksız bir itham nedeniyle tutuklatmaya çalışıyorsun. Neden? O senin için bu kadar büyük bir tehdit mi?”

“O denizci benim umurumda bile değil.”

“Filikanızda ne oldu?”

Lucile yüz ifadesi donmuş bir halde ona gözlerini dikti. Sonra arkasını döndü. “Çıldırılmışsın. Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bunu inkâr etmek kolay sanırım. Ancak bir adamı bu kadar kolayca mahvetmeye çalışmana inanamıyorum.” Konuşurken Tess’in sesi çatlıyordu.

Lucile, kesim masasına tutunup güç alarak ayakta duruyordu, gözleri kuyu suyu gibi kapkaraydı. “Senin o denizcini hapse göndermek gibi saçma bir planla alakam yok benim. Anladın mı?”

Elbette inkâr edecekti, bu onun doğasında vardı. Bu, önünde duran kadın, onun akıl hocası, onu tesadüfen hizmetli hayatından çıkarıp ona yeni bir dünyanın kapısını açan bu kadın blöf yapmaya son derece hazırды. Jim’in başına gelecekleri o gün cankurtaran filikasına binebilecek, binmesi gereken insanları umursadığından daha fazla umursamıyordu. Her şey, etrafındaki her şey, bu kumaşlar, elbiseler, hayaller bencilliğın üzerine inşa edilmişti. Hayranlık verici bir şeyin üzerine inşa edilen tek şey gemi battıktan sonra Jim’in davranışыydı.

“Eğer gerçeği kabul etmiş olsaydın sana daha fazla saygı duyardım. Ancak artık bunun da bir önemi yok. Senin için çalışmam.”

“Bu mümkün değil, Tess. Seni burada istiyorum ve o denizciyi mahvetmekle ilgili hiçbir plandan haberim yok.”

“Sana inanmıyorum.”

Lucile çenesini dikleştirdi, dudakları gerilip incecik olmuştu. “Demek bana verdiğın sözü bozuyorsun”

“Hoşça kal.” Tess oradan ayrılmak için arkasını döndü.

“Sadece ne yapacağını bir düşün Tess?” dedi Lucile meydan okuyarak. “Yine yatak yapıp tuvalet mi temizleyeceksin?”

“Bilmiyorum ama bir şeyler bulacağım.”

“Peki ya elbisen? Defilede olmasını istemiyor musun?”
Bu elinde kalan son kozdu.

Tess bu eşi görülmemiş kendini feda etmeye dikkat kesilmiş bütün gözlerin onun üzerinde olduğunun bilincinde arkasını döndü. “Umurumda değil,” dedi Tess yavaşça. “Eğer istiyorsan, kendinizin olduğunu söyleyin. Ya da atın gitsin.”

“Sanırım ondan birkaç yastık kılıfı yapabilirim, istediğin bu mu?” Lucile çaresizce kendi seyircisine oynuyordu.

“Bu güzel olabilir.” Tess odadaki donup kalmış işçilere dönüp gülümsedi. “Hepinize çok teşekkür ederim, bana çok iyi davrandınız.” Sonra da arkasında bir sessizlik bırakarak çatı katından yürüyüp gitti.

Senato Ofis Binası
Washington, DC

William Alden Smith, Senato Ofis Binası’ndaki Washington ofisinde bulunan ziyaretçileri yorgun bir nezaketle selamladı.

Ziyaretçilerden biri odayı dolduran kalın ve samimi sesiyle “Tanrım, Senatör, çok keyifsiz görünüyorsunuz,” dedi.

“Merhaba, Bayan Brown,” dedi Senatör. Sanki Bayan

Brown bir kez daha davasının kürsüde sürmesi için baskı yapmak üzere buradaydı ama bu kez Senatör onun bu konuda cesaretini ciddi anlamda kıracaktı. Bayan Brown'ın bütün istediği kürek çekmeyen ve sonra kürek çekmiş olan kadınlara dönüp böbürlenene o korkak erkeklerden şikâyet etmekte.

“Pek eğlenmiyorsunuz herhalde.”

“Elbette eğlenmiyorum, bu ciddi bir konu.”

“İngiliz gazetelerinde pek rağbet görmüyorsunuz sanırım.”

“Denizcilikle ilgili uzmanlığımın olmayışı yüzünden benden ‘doğuştan aptal’ diye bahsedilmesi yıpratıcı bir deneyim,” dedi Senatör sertçe.

Bayan Brown güldü. “Ah, yapmayın, Senatör. Bay Lowe’a bir buz dağının neden oluştuğunu bilip bilmediğini sorduğunuzda...”

“Evet, evet, biliyorum.” Bu kadın bunu tekrar etmek zorunda mıydı?

“Bay Lowe da ciddi bir yüz iafedisiyle ‘Buz’ diye yanıt verdiğinde, kendinize biraz olsun gülmediniz mi?”

“Daha ciddi konularla ilgiliyim. Şu gemide *dürbün olmadığı* ifşa eden Frederick Fleet adındaki genç adamın, o gemiden sağ çıkan bütün yetkililer tarafından dışlandığını fark ettiniz mi? Kimse onunla konuşmuyor, bu inanılmaz derecede zalimce. Misafirhanedeki odasından dışarıya çıkmıyor, yemek yemek için bile... Onunla ilgili endişelerim var.”

“Son derece haklısınız, elbette,” dedi Bayan Brown. “Ancak gerçekten de iyi iş çıkarıyorsunuz.” Senatör’ün heybetli odasında olmaktan dolayı hiçbir baskı hissetme-

den son derece neşeli bir şekilde sandalyeye yerleşti. “Bu kimsenin takdir etmediği bir iş ve siz de gemiler veya denizle ilgili bir şeyler biliyor gibi davranmaya çalışmadınız. Dürüst insanları seviyorum.”

Smith yumuşayarak gülümsedi. “Geminin hangi tarafının pupa hangi tarafının pruva olduğunu hatırlamakta zorluk çektiğimi kabul ediyorum,” diye itiraf etti. “Fakat soruşturmam bittiğinde kamuoyunun sindirmesi için oldukça kapsamlı bir bilgi bütünü ortaya çıkmış olacak.”

“Hiçbir şeyin hiç kimse tarafından kabul edilmediği bir bütün elbette. Zaten dünyanın düzeni böyle değil mi?”

“Doğrusu öyle.”

Bayan Brown buruşuk bir mendille alnını sildi. “Tanrım burası çok sıcak, politikacıların sıcağı çok sevmediğini zannederdim,” dedi kayıtsızca. “Neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur değil mi? Sizi endişelendiren buyusa buraya beni tanık kürsüsüne çıkarmanız için bulunmuyorum. Ancak biraz yardımınızı isteyebilirim.”

“Neyle ilgili?” diye sordu Senatör hazırlıksız yakalanarak.

“Şu sinir bozucu çift, Duff Gordonlar. Pek hoş bir çift değiller bence. Sanırım cankurtaran filikasındaki davranışlarıyla ilgili ifade veren şu denizciyi sıkıştırmak niyetinde-ler. Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz herhalde.”

Smith, Senato Ofis Binası’ndan uzun adımlarıyla uzaklaşan Jim Bonney’in görüntüsünü hatırladı. “Evet, biliyorum.”

“*Times* muhabiri, Pinky Wade’den, Bonney’in onların hazırladığı bir adi tuzağın içine düşmek üzere olduğunu öğrendim.” Bayan Brown, iri göbeğinin üzerinde kavuş-

turduğu elleriyle Smith'e süratle detayları anlattı. "Acaba nüfuzunuzu kullanabilir misiniz? Gordonların ne yapmaya çalıştığıyla ilgilenecek birilerini bulabilir misiniz?"

"İngiliz yetkililerine pek baskı gücüm yok," dedi Smith soğuk bir şekilde. "Benim komik bir figür olduğumu düşünüyor gibi görünüyorlar."

"Bunu biliyorum. Tanrı aşkına, aynı şey benim için de geçerli. Bunların moralinizi bozmasına izin vermeyin. Ancak orada da bağlantılarınızın olduğunu biliyorum. Birkaç eski sınıf arkadaşınız var diye duydum, doğru mu? Avam kamerasında?"

Senatör, Bayan Brown'ın bunu nasıl olup da bilebildiğine şaşırdı ve kadına daha dikkatli bir şekilde baktı. Göründüğünden çok daha zeki olmalıydı.

"Sadece arşivleri kontrol edip, düşmüş bir suçlamayı tekrar ortaya atma teşebbüsünü engelleyecek. Olup bitenlerle ilgili biraz temiz hava sağlayacak yani."

"Bunu bir soruşturacağım," dedi Senatör dikkatlice. "Bütün yapabileceğim doğru insanların arasında ilgi uyandırmasını sağlayıp bunu takip etmeye istekli olup olmadıklarını görmek."

"Bu yeterince iyi." Bayan Brown'ın yüzü ışıldıyordu. "Bonney çok yetenekli bir adam. Tam bir sanatçı. *Titanik*'i arkasında bırakabilirse, burada çok başarı elde edecek."

Smith, yeniden üzerine bir yorgunluk çöktüğünü hissederek "Bunun pek çoğumuz için öyle olduğuna inanıyorum," dedi.

"Ben de hiçbirimizin tamamen bundan kurtulamaya çağını hissediyorum Senatör."

"Doğru," dedi Senatör bir iç çekerek. "Yarın daha fazla

ifadeyi dinlemek üzere bu öğleden sonra New York'a geri gidiyoruz.”

“Duydum. Bayan Duff Gordon da yıldız tanık olarak kürsüye çıkacakmış. Bir numaralı cankurtaran filikasıyla ilgili daha fazla gerçeği öğrenebileceğimizi düşünüyor musunuz?”

“En azından eleştirilerin hedefindeki bu kadının, her ne derse kayıtlara geçmesini sağlayacağım.”

“Mütevazı bir amaç, Senatör.”

“Bayan Brown, bence şaşırsanız.”

Cosmo büfenin yanında kristal bir şişenin içerisinden kadehe viski doldururken Lucile kapıyı açıp oteldeki odasından içeri girdi.

Lucile, el çantasını kanepenin üzerine fırlatarak “Ben de bir tane alacağım ondan,” dedi. “Berbat bir gün geçirdim. Nankör kız beni her türlü şey için suçluyor. Onu buraya hiç getirmemeliydim, bunu şimdi daha iyi görebiliyorum.”

Cosmo ikinci bir kadehe daha viski doldurup döndü ve Lucile'e uzattı. Bakışları sakın ve sabitti. “Bu senin için canım. Buna ihtiyacın olacak.”

“Bu ne demek şimdi?” dedi Lucile bardağı almak için ilerleyerek.

“Bugün olanlarla ilgili haberi aldım. Tess'in az da olsa sıkıntı çıkaracağını düşünmüştüm ama oldukça düşüncesizce davrandı. Çok kötü.”

“Ne diyorsun?” Lucile şimdi bardağını almış, Cosmo'ya bakıyordu.

“Şu kızgın sahneleri geçebilir miyiz? Lucile, ne olduğunu bilmek istemezdin ve ben de öfke nöbetlerinden oldukça yorulmuştum.”

“Neyi bilmek istemezdim?”

“Zaten artık biliyorsun, sanırım.”

Bir an için, sessizlik oldu.

“Cosmo, ne yaptın?” Sesinde yine o eski titremesi vardı.

“Sana hiçbir şey yapmadım. *Senin için* bir şey yaptım. O denizci artık bir tehdit olamayacak. Umarım hâlâ aradaki farkı anlayabiliyorsundur.” Cosmo kadehini havaya diktirerek hızlıca içkisini bitirdi.

“Tess beni alenen suçlayıp işi bıraktı. Bunun bana nasıl bir faydası olduğunu pek anlayamıyorum.”

“Tanrı aşkına, Tess olmadan da yapabilirsin. Planım doğru düzgün işlerse, İngiliz basınının bize daha nazik davranmak için bir nedeni olacak. Bonney’in neler söyleyeceğini engelleyemeyiz ama gazetecilerin ona bakış açısını değiştirebiliriz. Bunu bir satranç hamlesi olarak düşün, Lucy.”

“Yani hapse mi girecek?”

“Kısaca öyle. Kamuoyunun bizi düzenbaz bir ayak takımı hilesinin kurbanları olarak aklamasına yetecek bir süre.”

“Ama Tess’i kaybettim.”

“Kızının yerine geçen kişiyi yani. Kaybettiğin kızının.”

Bunu takip eden sessizlikte şömüne rafındaki saat her zamankinden daha gürültülü bir şekilde çalıştı sanki.

“Benimle asla evlenmemeliydin.”

“Bence evlenmeliydim.”

“Saçmalık. Pazarlığımız belliydi. Bir çocuk yaşamımızı keskin bir biçimde karmaşıktıracaktı.”

“Bir bakalım. Neydi bu pazarlık? Senin için saygınlık ve para ve benim için ne vardı? Unutmuşum.”

“Benimle dalga geçme.”

“Sana ne aldığımı söyleyeyim,” dedi Cosmo. “Sevdiğim kadını. Ya da en azından öyle zannetmişim.”

“Bu öyle bıktırıcı bir hikâye ki,” dedi Lucile ceketini çıkarıp yüzünü diğer yöne çevirerek. “O denizciye gelince başka bir yol bulmalısın, Cosmo. Buna tahammül edemem. Bu öğleden sonra birkaç müşterim daha iptal etti ve bunun sebebi Tess’in tiradının etrafta duyulması. Artık defileye kim gelecek bilmiyorum.”

“Ülkemize geri döndüğümüzde daha büyük felaketlerin başımıza gelmesini engellemek için ödeyebileceğin bir bedel.”

“Senden alacağım bütün anlayış bu mu?”

Cosmo yavaşça kendine ikinci kadeh viskisini doldurdu ve elindeki kadehe bakarak ayakta durmaya devam etti. “Hayır, daha fazlası da var. İfade vermen için yanında olacağım, Lucy. Ancak yarın gece Londra’ya geri dönüyorum.”

Lucile ilk korku dolu şaşkınlığını yaşıyordu. “Beni burada yalnız başıma mı bırakıyorsun? Defile için yanımda kalmıyor musun? Bu kadar kritik bir zamanda uzaklaşmana neden olan o önemli şey nedir?”

“Soruşturmalar için burada ve İngiltere’de yanında olacağım. Ama sana söz verebileceğim tek şey bu.”

“Tanrım, Cosmo, neler diyorsun?”

“Bizim için bir şeylerin değiştiğine inanıyorum, korka-

rım oldukça büyük ölçüde,” dedi Cosmo. “Yıllarca senin için işlerin yolunda gitmesine sessizce destek olmaktan zevk aldım. Ama artık öyle değil. Bu sadece kızgın Amerikan basınının itibarımı iki paralık etmesi meselesi değil. Beni kocandan çok bir hizmetkârın olarak görüğün gerçeğiyle ilgili. Muhteşem Lucile’in emirlerini yerine getiren bir başka itaatkâr sadece değil mi?” Cosmo uzun bir süredir ilk defa karısına bu kadar dikkatle bakıyordu. “Çok uzun bir süre yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vererek büyük bir hata yaptım.”

Lucile sallandı, elindeki viski kadehten sıçrayıp yerdeki halıya döküldü.

“Kendine hakim olsan iyi olur, canım. Bu kez seni tutmayacağım.” Cosmo bir kez daha kadehi kafasına dikti. “Burada kendini koruyup idare etmelisin artık. Dediğim gibi soruşturmalar süresince yanında olacağım. Ondan sonra, bilmiyorum.”

. “Beni bırakacak mısın? *Terk mi edeceksin?*”

Lucile bu soruyu takip eden sessizlikte gerçekten bayılacakmış gibi görünüyordu.

“Bilmiyorum dedim.”

“O halde alternatifleri ben düşüneceğim.”

Cosmo belli belirsiz gülümsedi. “İşte benim Lucy’m. Senin bu direnme içgüdünü seviyorum, her zaman sahipsin buna.”

“O halde ciddi değilsin?”

“Hayır, ciddiyim. Hayatımda herhangi bir şey hakkında hiç bu kadar ciddi olmamıştım.” Cosmo başıyla Lucile’in yatak odası kapısını işaret etti. “Elinor odanda, seni bekliyor.”

Lucile bembeyaz bir suratla döndü ve sarsak bir şekilde oturma odasından yatak odasına yöneldi. Kapının kolunu çevirmek için uzanır uzanmaz kapı açıldı. Elinor, gözlerinde bir acıma ifadesiyle kollarını açmış, orada duruyordu.

Pinky dairesinin kapısında sert bir vuruş duyduğunda gün ışığı yavaş yavaş soluyordu. Muhtemelen bir komşusu yine yaktığı yemekten şikâyet etmek üzere gelmişti. Neden şu kahrolası şeyi hep yakıp duruyordu ki? Kafasında çok fazla şey vardı, sebebi buydu. Kendini hazırlayarak kapıyı açtı ve kendini Jim Bonney'ye bakarken buldu.

"Biraz sabun, su ve paspasın var mı?"

"Koku için üzgünüm, öyle üşengecim ki..."

"Sadece bana bir kalıp sabun ve su ver, içine de biraz ağartıcı ekle." Jim, Pinky'nin omzuna hafifçe vurarak arkasında duvara dayalı olan paspasa uzandı.

"Onu orada tutuyorum çünkü her zaman koridoru temizlemek üzere oluyorum." Pinky aceleyle mutfığa koşup sabun ve su getirmeye giderken kendi kendine, özür dilemeyi kes, dedi. Birkaç dakika içinde, Jim inanılmaz bir enerjiyle merdivenleri ovalıyordu.

"Bunu yapman gerekmiyor," diye itiraz etti Pinky.

"Gemide ne yaptığımı sanıyordun? Bu işte senden daha iyiyim bence."

"Daha iyi değil, sadece daha hızlı." Pinky dudağını ısırırdı. Hiçbir lafın altında kalmaya dayanamıyordu.

"Sen nasıl istersen. Bir koku alıyor musun?"

Şimdi Jim en alt merdivenlerdeydi, paspasa dayanmış, aşağıdan ona sırtıyordu.

Pinky burnunu çekti. “Hayır,” dedi hoşnut bir şekilde. “Yani, sadece ağartıcıyı.”

“O halde benim işim bitti.”

Pinky uzanıp sabunla paspası aldı ve Jim’in içeri girmesi için kenara çekildi. “Şimdi akşam yemeğine kalmak zorundasın. Bu benim sana teşekkürüm.”

Bu kez havayı koklayan Jim’di. “Eti yakmışsın, doğru mu? Çok lezzetli kokuyor. Kabul ediyorum.”

Pinky yakından Jim’in yüzünün ne kadar bitkin göründüğünü fark etti. Her ne kadar Pinky böyle olmasını çok istiyorsa da bu sadece dostça bir ziyaret değildi. “Gel bana mutfakta katıl,” dedi Pinky.

Jim, sabun yüzünden kırmızıya dönmüş ellerini ovuştururken kendini sandalyeye bıraktı. “Bu suçlamayla ilgili bir şey yazmadın, değil mi?”

Pinky kaynaması için su koydu ve patatesleri soymaya başladı. “Bayan Brown’ın bir şeyler yapıp yapamayacağını görmek istiyorum ama Tess’e söyledim.”

“Söyledin mi? O ne dedi?”

“İşi bıraktı. Bayan Duff’ı suçladı ve çıkıp gitti.”

Jim donup kalmıştı. “İşi mi bıraktı?” diyebildi sonunda.

Pinky, Jim’in gözlerinde beliren ani umudu görece kadar uzun bir süre Jim’e dikkatle baktı. “Tess bunu senin için yaptı, kimse için değil. Elde edeceği hiçbir şey yok ve gerçek bu.”

“Şaşırdım.” Jim kendisiyle mücadele ediyor gibi görünerek başını önüne eğdi. Sonra sert bir ifadeyle başını hızlı bir şekilde kaldırdı. “Tess bunu yapmamalıydı. Böyle anlamsızlıklara ihtiyacım yok.”

“Anlamsızlık mı?” Pinky, şaşıarak tamamen Jim’e dön-

dü. “Bu anlamsız bir şey değil, gerçek bir itiraz ve bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın.”

“Hayır, bunun için müteşekkirim ama Tess yapmayı çok sevdiği bir şeyi bırakıyor, bunu yapmasını istemiyorum. Üstelik bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Artık olan oldu.”

“Özür dilerim ama söylediğin bir tek kelimeye bile inanıyor gibi durmuyorsun.”

“Doğru olan şeyi söylemeye çalışıyorum,” dedi Jim sessizce.

“Şunu netleştirelim. Tess bugün senin için kendini feda etti.”

“Tess bir başkasına âşık. Gerçek olan bu.”

Neden bu kadar ısrarcı bir şekilde uğraşıyordu ki? Yine boşboğazlığı tutmuştu. “Belki böyle düşünüyorsun ama bunu kesin olarak bilmiyorsun.”

Jim başını kaldırdı. “Ne iyimsersin,” dedi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Sadece çok iyi iyimser numarası yapıyorum. Bayan Duff’ın yarın vereceği ifade için hazır mısın?”

“Neye inanmak istiyorsa onu söyleyecek.”

“İşin içine epeyce bir tiyatro katarak, tabii.”

Jim güldü, sonra da mutfakta etrafa bakındı. “Sana yardımcı olmama ne dersin? Baban için bir tabak hazırlarım. Şu göğüs etini de fırından çıkarsak iyi olacak.”

“Ah, evet, az kalsın gene unutuyordum.” Pinky fırının kapağını açtı ve yüzüne vuran sıcaktan suratı kırmızıya dönerek, sıcak tepsiyi dışarı çıkardı. Jim ondan Tess’le arasını bulmasını rica etmiyordu. Mesaj götürüp getirmeye dair bir ima yoktu. Acaba gerçekten vazgeçmiş miydi? Pinky buna inanmıyordu.

Bu kez duvarları koyu kırmızı bir şarap gibi parlayan bir restoranda akşam yemeği yiyorlardı. Tess önündeki son derece iştah açıcı ızgara biftek, içine frenk üzümü katılmış peynirli sufleye oynuyor, önünde böylesine güzel bir yemek olsa bile yemek yiyecek gücü bulamıyordu. Akli başka yerlerdeydi ve Jack'in söylediklerini neredeyse hiç duymuyordu.

Jack peçetesini masaya bıraktı. “Şu an aklında tek bir şey var,” dedi ve sonra sessizliğe gömüldü.

Tess onu duymamıştı bile. “Lucile’i savunup durdum. Ne düşünüyordum? Her şeyin onun istediği gibi olduğunu fark etmeliydim. Bir daha asla yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptım. Başımı önüme eğdim ve onu memnun etmek için...” Tess çatalını elinden bıraktı, bunun bir faydası yoktu. Yine kafasının içinde babasının sesini duyuyordu. Evet, o aptal bir kızdı ama babasının onu uyardığı şeyi yaptığı için değil. Tess çekinmeden konuşmadığı ve bir adım öne çıkıp itiraz etmediği için aptaldı.

“Şimdi burada benimlesin. Lucile’i terk ettin. Bu yeterli değil mi?”

Tess kendini zorlayarak dikkatini Jack’e yöneltti. “Hayır, Jim’in başı dertteyken değil.”

“Jim henüz onların tuzaklarına düşmedi. Bu olayla kim ilgileniyor?”

“Bayan Brown, o da *Titanik*’teydi. Jim’de bir yetenek olduğunu fark etmiş ve şimdi burada onu işe başlatıyor.”

“Ah, evet, Bayan Brown. Şu boyun eğmez, bastırılması imkânsız Margaret.” Jack gülümsedi. “Yıllar boyunca onunla bazı iş ilişkilerimiz oldu. Çetin bir kadındır ve gü-

cünü nasıl kullanacağını bilir. Pekâlâ, demek protesto ederek işi bıraktın. Şimdi ne olacak?”

Tess arkasından saatin tik taklarını duyabiliyordu. “Bilmiyorum. Bana neyi sorduğunu biliyorum ama bunu henüz bilmiyorum.”

“Makul bir cevap. Pek çok yönden senin için bir yabancı sayılırım.” Jack düşünceli bir şekilde Tess’e baktı. “Çok fazla şey bekliyorum senden sanırım.”

Tess sandalyesinde doğrulup sırtını dikleştirdi. “Peki o zaman bana kim olduğunu anlat.”

“Çoğunluğa göre daha ayrıcalıklı, önceden kestirilebilir bir yaşamın ürünüyüm ama bunların çoğunu ben kendim elde ettim. İki boşanmadan anlaşılabilceği üzere oldukça yavaş öğrenen biriyim aynı zamanda.” Aralarında bir sessizlik oldu. “Yeterli değil mi?” Jack üzüntüyle favorilerine dokundu. “Beyazlıyorlar,” dedi. “Bu konuda hassasım. Bunun bir faydası oldu mu?”

“Biraz.”

“Ama o denizciyle olan bağınla ilgili pek tereddüt taşımıyor gibisin. Onu ne kadar tanıyorsun?”

“O farklı,” dedi Tess, şaşırarak.

Jack’in yüzündeki ifade bozuldu. “Belki de ona âşıkısın Tess. Çekindiğin şey budur belki de.”

Jack öylesine derinden yaralanmış görünüyordu ki, Tess öylece oturup duramadı. Sessizce ona yaklaşp kollarını doladı. Jack’in aralarındaki durumun ne olduğunu bilmeye hakkı vardı.

“Lütfen bana zaman ver,” diye fısıldadı Tess. Jack onun başını ellerinin arasına aldı ve ikisi de bir süre öyle kaldılar.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Ben hazırım.” Lucile yatak odasının kapısında durmuş, tamamen siyahlara bürünmüş, aynada yüzünü ince-liyordu. “Biraz daha pudra sürmeli miyim?”

“Gayet iyisin,” diye yanıtladı Elinor. “Cosmo aşağıya inmeden önce şu toplantı kâğıtlarına göz atman gerektiğini söylemişti.”

“Onlara ihtiyacım yok,” dedi Lucile her zamanki kibirli edasıyla. “Hem Cosmo bunu söylemek için niye burada değil? O bir korkak, işte bu yüzden...”

“Kes şunu, Lucy, o bir korkak değil. Bu durum onu mahvedecek ve sen de bunu biliyorsun. İnsanlar ülkemizde rüşvet vermek anlamına gelen ‘Duff-Gordonluk yapmak’ diye bir deyim ürettiler çoktan.” Elinor’un yüzü de en az ablasınıninki kadar solgundu.

Lucile beyaz dantel bir mendil çıkararak hafifçe göz çevresine dokundurdu. “İkimize de iftira atıldı ve bunun onların yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Cosmo da beni terk etmeyecek. Bu sadece skandalı daha da derin-

leştirir.” Lucile doğrudan kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Haklıyım, değil mi?”

Elinor zorlukla gülümsedi. “Umarım öyledir.”

Tekrar bir sessizlik.

“Birazdan aşağıda olmamız gerekiyor.”

Lucile içini çekti. “Bu karalamalara karşı beyaz mendil yeterince etkileyici mi? Yoksa beyaz dantel bir yaka da takmalı mıyım?”

“Yakayı Londra’ya sakla.”

“Bunu becerebilirim Elinor, bana öyle bakmayı kes.”

Elinor bu kez ne kaygısız ne de havaiydi. “Elbette. Ben de yaraları sarmak için elimden geleni yapacağım.”

Doğu odası hızla doluyordu. Pinky odanın arkalarında duruyor, içeri giren yüzleri dikkatle inceliyordu. Omzuna dokunana kadar Jim’in kalabalığın içinde kendine bir yol açarak geldiğini görmedi. Jim’in yanakları kızarmıştı ve gülümsüyordu.

“Burada ne arıyorsun?” dedi Pinky onu bir köşeye çekerek. “Seni görecekt olurlarsa bütün muhabirler başına üşüşür.”

“Bunu göze almak zorundaydım. Haberlerim var. Şu suçlama var ya? Bu sabah geri çekilmiş. Nedenini ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama artık suçlama falan yok.”

Pinky zafer dolu bir edayla kalemmini defterine vurdu. “Biliyordum! Bayan Brown’ın bunu halletmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Nasıl başardı acaba?”

“O yapmamış. Bayan Brown bana bu sabah ne onun ne de Senatör Smith’in bu konuda İngiliz hükümetinden herhangi bir yardım olabildiğini söyledi.”

“Peki, ne oldu o zaman?”

“Bilmiyorum. Bayan Brown da öyle. Bir sır herhalde. Ama artık İngiltere’ye gidip bir suçlu olmadığımı kanıtlamam gerekmiyor. Bu pek çok kişi için iyi bir haber olmayacak ama benim için iyi olduğu kesin. Burada çalıştığım için muhtemelen soruşturma dolayısıyla ifade vermeye bile çağrılmayacağım.”

Bir adam, suratını buruşturarak, bu aşırı sıcak ve kalabalık odada bir yer bulmanın imkânsızlığı hakkında mırıldanarak, kendine omuzlarıyla iterek yol açıyordu. Kapı girişinin olduğu yerden kızgın bağırışlar yükseliyor, bir kez daha içeriye girmekte zorlanan insanlar odaya doğru ilerleyebilmek için itişiyorlardı.

“Dünkü yemek için teşekkürler,” dedi Jim ciddi bir ifadeyle. “Ve benim yanımda olduğun için de.”

Ve sonra Jim, Pinky’yi tarafsızlığın ne olduğu düşüncesiyle başbaşa bırakarak gitti. Onun tarafındaydı çünkü Jim haklıydı.

Hayır, Jim gitmemişti. Bir kadın ona yaklaşıırken kımıldamadan durmuştu, aralarında birkaç santim vardı sadece. Bu kadın Tess’ti ve Pinky endişeyle iç çekti. Dün işi bırakıp çıktıktan sonra burada ne arıyordu? İkisi de çıldırmışlar mıydı?

Jim öyle hızlı bir şekilde belirmişti ki, Tess’in onu görmeye kendini hazırlayacak fırsatı olmamıştı. Jim farklı görünüyordu. Yeni bir gömlek ve kazak giymişti ama farklılığın sebebi bu değildi. Hayır, daha fazlası da vardı, farklı türden bir canlılık. Tess aniden kendini tedirgin hissetti.

“Merhaba, Tess.” Jim’in gülümsemesi canlıydı ama

özenli bir şekilde sıcak olmamasına dikkat etmişti. Heyecanlı görünmüyordu. “Bayan Duff’ın yanındaki işini bıraktığını duydum.”

Tess sesine güvenmeyerek başını sallamakla yetindi.

“Bunu yapman gerekmiyordu, en azından benim için. Bu senin için büyük bir şanstı ve kaybetmeni istemezdim.”

“Lucile sana zarar vermek istedi. Buna karşı koymak zorundaydım.”

“Ama böylece sen...”

“İşi bırakmak zorundaydım. Benim için işten daha önemlisin,” dedi Tess yalın bir ifadeyle.

Jim’in soğuk olan bakışları bocalamıştı şimdi. Arkalarında Waldorf’un lobisindeki sarkaçlı saat ağır ağır tam saat olduğunu haber veriyordu. Tess içinden saydı. Jim ona cevap vermeden önce saat sekiz kere vurmuştu.

“Anlayamıyorum. Aramızda neyin değiştiğini bilmiyorum.”

“Bu yapabileceğim tek şeydi. Benim elimdeki tek güçtü.” Tess ellerini önünde birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi.

Jim’in ona bakışlarında hem şaşkınlık hem de ihtiyat vardı. “Açıkla lütfen. Neden?”

Tess tereddüt etti. Keşke kendi içine ulaşır doğru kelimeleri seçebilseydi. Keşke onları çekip çıkarabilse, ellerinin arasına alıp Jim’e uzatabilseydi. Neredeydi kelimeler? Tess, Jack’i düşündü. Metanetini, kendine güvenini. Sonra tiktaklayan saatin saniyeleri arasında kayboldu bu an.

Jim omzunu silkti. “Sanırım sebebini bilmiyorsun. Bir köy çocuğu için kendini böyle cezalandırman muhtemelen yanlış bir hareket.”

Tess başını öte yana çevirdi. “Jim lütfen.”

“Üzgünüm, Tess. Bu benim dar kafalılığım. Sadece ağzımdan öyle çıkıverdi.”

“Bana kızgınsın.”

“Beni savurup attığın için mi?” Jim yine omzunu silkip hafif bir çalım havasıyla ellerini cebine soktu. “Evet, sanırım öyleyim. Ama incinmeni istemiyorum.”

“Jim çok üzgünüm, benim tek istediğim bizim...”

Jim’in ona yönelttiği kederli bir bakış Tess’i susturdu. İkisi de bırakın doğru kelimeleri, söyleyecek herhangi bir şey bulamadan bir an için sessiz kaldılar. Sonra Jim hızla dolmakta olan sandalyeleri başıyla işaret edip “Hepsi dolmadan önce kendine bir yer bulsan iyi olacak,” dedi. “Sanırım Bayan Duff’a destek için gelmedin.”

“Hayır.” Tess sesinin sağlam çıkmasını başarmıştı bu kez. “Seni gördüm.”

Bu kez, konuşmadan önce tereddüt eden Jim’di. “Tess, bu sabah hakkımda iddia geri çekildi. Burada kalmak için bir engel yok.”

“Tanrım, ne kadar harika bir haber,” dedi Tess. Ellerini yüzüne götürmüştü. “Çok rahatladım, mutlu oldum. Bunu kim yaptı? Bayan Brown mı?”

“Hayır, o değil. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama oldu.” Bu kez farklı bir biçimde gülümsedi Jim. Gözlerinde bir şeyin pırıltısı vardı ama gözlerini kırpıştırıp bu ifadeyi yok etti ve arkasını dönüp kalabalığın içinden çıkışa doğru yöneldi.

★★★

Saat on olduğunda doğu odası ve lobi her zamankinden daha fazla insanla doluydu. Tess kapı ağzından dinlemeyi

planlayarak çıkışa doğru ilerlemeyi denedi ama yerinden kıpırdayamadı. Senatör Smith tokmağını bir kez daha vurmadan önce Tess, Pinky'nin yanında kalan tek sandalyeye oturdu.

“Bu sabah ilk tanışımız Bayan Lucile Duff Gordon olacak,” diye bildirdi Senatör salona. “Lütfen tanışın ilerlemesi için yol açın.”

Neredeyse ürkütücü bir itaatkârlıkla Lucile'in geçmesi için kalabalık ayrıldı.

Lucile kendisi için açılan boşluktan yavaşça yürüdü, baştan ayağa siyahlara bürünmüş ufak tefek bir kadın, başında gözlerini örten bir tül olan geniş, siyah bir şapka vardı. Bir elinde kar beyazı bir mendil tutuyordu. Tanık sandalyesine otururken odadakiler neredeyse tamamen hareketsizlerdi.

Senatör Smith komite üyelerine biraz huzursuz bir tavırla baktı. Bu kez karşılarındaki kişi korkmuş, cahil bir denizci değildi. Eğer bunu doğru düzgün beceremezse bütün İngiltere ona saldırmaya hazır olacaktı.

“Bayan Duff Gordon, bize kocanızla beraber nasıl bir numaralı cankurtaran filikasına bindiğinizi anlatın. Oradan başlayalım.”

“Elbette, Senatör,” dedi Lucile sakın bir azametle. “Kesinlikle boğulacağımıza kanaat getirmiştım ama önümüzde duran o küçük filikayı gördüm aniden. Küçük bir şeydi. Kocama, ‘Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?’ diye sordum. O da filikaya binip binemeyeceğimizi sordu ve görevli de son derece kibar bir biçimde, ‘Ah, tabii ki binebilirsiniz, çok sevinirim’ deyip binmemize yardımcı oldu.”

Tess, tek kaşını kaldırmış olan Pinky'ye bir göz attı. Bu nasıl şarkı söyler gibi bir tavırdı böyle?

Sorular gitgide daha az genel hale gelerek devam etti, Lucile bunları kuvvetli, kibirli bir ses tonuyla yanıtlamaya devam ediyordu, belirli aralıklarla mendili gözlerine götürerek bir numaralı cankurtaran filikadaki nezaket ve kibarlığa dair neredeyse gülünç bir resim çiziyordu.

“Şimdi size sormam gerekiyor, *Titanik* battıktan sonra boğulan insanların çığlıklarını duydunuz mu?”

“Hayır, *Titanik* battıktan sonra hiç çığlık duymadım.”

“Hiçbir şekilde çığlık duymadınız mı?” diye sordu Smith, kuşkucu bir şekilde.

Lucile, Senatör'ün sesindeki kuşkuculuğa karşılık vererek ona baktı. “Bunu bilmeyecek miyim senatör? İzlenime göre orada tümüyle bir sessizlik hakimdi.”

Bu öyle sakın bir kesinlikle söylenmişti ki odaya şaşkınlık içinde bir sessizlik çökmüştü. Takdiri hak eden iyi bir performanstı. Herkes bunun doğru olmadığını biliyordu ama bu ufakık kadın kürsüde, kendi iradesiyle, bunu doğru yapmaya kararlıydı.

“Filikanızda birinin insanları kurtarma amacıyla geri dönmeniz gerektiği konusunda bağırıldığını duydunuz mu?”

“Hayır.”

“Suda insanlar olduğunu biliyordunuz, öyle değil mi?”

“Hayır, bununla ilgili herhangi bir şey düşündüğümü sanmıyorum.”

“Geri gitmenin tehlikeli olacağını, sizin de batabileceğinizi söyledinizi mi?”

“Tanrım, hayır.”

Senatör Smith elinde tuttuğu *Sunday American* gazetesinin Lucile'le röportaj yaptığı sayfayı yukarıya kaldırdı. "Buradaki röportajınızda acı veren yardım çılgınlıklarını duyduğunuzdan bahsetmişsiniz. Bu nedir Madam?"

Lucile bir an bile tereddüt etmedi. "O sözde röportaj tümüyle uydurma," dedi. "İğrenç, gazetecilere özgü bir yalan."

Tess kımıldamadan oturduğu yerde zorlukta duruyordu. Lucile gerçekten bütün bunları söylüyor muydu?

"Peki ya kocanızın, filikanızdaki denizcilere diğer kazazedelere yardım etmek için geriye dönmemeleri karşılığında ödeme yaptığı söylentilerine ne diyorsunuz?"

"Kocam kendi adına konuşabilir elbette. Ancak tek yaptığı onlara sıfırdan tekrar hayata başlamaları için biraz yardım etmektir." Sesi gitgide daha canlı ve sabırsız bir hale geliyordu.

"İfadeniz Jim Bonney adlı denizcinin verdiği ifadeden son derece farklı bir yönde."

"Elbette, öyle olacak. Bildiğim kadarıyla o adam bir tehdit. Ve beni mazur görün ama kendisi tam bir yalancı."

Tess bir anda kendini ayağa fırlamış, ona doğru yönelmiş bakışlara kayıtsız bir şekilde, Lucile'e bakarken buldu.

"Bunun sadece sizin düşünceniz olduğunu zannediyorum," dedi başka bir komite üyesi mırıltılı bir tonda. "Ama şimdi resmen sözlerinizin kayıt altına alınması gerekiyor. Jim Bonney'in bir numaralı cankurtaran filikasında insanların suya itildiğiyle ilgili iddiasına ve Neredeyse boş olan filikanıza bazılarının binebilecek kadar yakında olduğu suçlamalarına ne diyorsunuz?"

"Tamamen saçmalık."

Tess daha fazla dayanamadı. İnsanların onu izleyip, kim olduğunu bildiğini umursamadan kalabalığı yararak çıkış kapısına yöneldi. Yine de Lucile'in bakışlarının onu takip ettiğini hissediyordu. Tess bunu yeni fark ediyordu, Lucile'in sizi izleyip izlemediğini hep anlıyordunuz.

Lucile, Smith'e doğru döndü. "Bu daha ne kadar sürecek, senatör?" dedi sesi hafifçe titreyerek. "Ben gerçekten meşgul bir kadınam."

"Madam burada yaşam ve ölümden bahsediyoruz," dedi Smith sertçe. "Sabırsızlığınız oldukça rahatsız edici."

"Beklentilerinizi karşılamadığım için üzgünüm. Artık gidebilir miyim?"

Komite heyeti sessizlik içindeydi, tüm odada çıt çıkmıyordu..

"Gidebilirsiniz," dedi Smith sonunda. "Ama..." Senatör hareketlenmeye başlayan kalabalığa doğru elini havaya kaldırdı. "Kısa bir aradan sonra başka bir tanığımız daha olacak."

Fazladan bir tesir yaratmak için bir an bekledi. "Kendisi bir numaralı cankurtaran filikasında bulunmuş olan, Bayan Jordan Darling."

Lucile'in şapkası kaydı ve gözlerindeki şaşkınlık aniden açığa çıktı. Doğrulurken hafifçe sendeleyerek sandalyesinin kenarlarından tuttu. Coşkulu bir mırıltı anında odayı kaplamıştı: Kadın kılığına girip sonra da bu açığa çıkınca intihar etmiş olan adamın karısıydı evet, o duldu. Buna inanabiliyor musun? Neden kocasının bu korkakça davranışının ardından kamuoyuyla yüzleşmek istesindi ki?

Pinky çoktan yerinden kalkıp Tess'i bulmaya çalışarak kalabalığın içinden kendine yol açmaya çalışıyordu. Ancak Elinor ona daha önce ulaşmıştı.

“Seninle bu öğleden sonra konuşmam lazım,” dedi.
“Gerçekten, bu çok acil.”

“Ne hakkında?” dedi Tess öfkeyle. “Ablanın yalanları hakkında mı?”

“Ben sana yalan söylemedim, Tess. Benimle konuşmalısın. Lütfen.”

Tess derin bir nefes aldı. Pinky nefes nefese yanlarına geldiği sırada Elinor’a cevap verdi. “Jean Darling’in söyleyeceklerini dinledikten sonra buna karar vereceğim.”

Senatör Smith, bir kez daha hınca hınç dolmuş olan odayı incelerken kendinden hoşnuttu. Bayan Duff Gordon, kibrinin bir Amerikan soruşturmasında onu günün galibi çıkaracağını umduysa da çok büyük bir hata yapmıştı. Hiç kimse onu İngiliz üst tabakasının bir üyesinin elini kolunu bağladığı için suçlayamazdı, o aptal kadın bunu kendi kendine yapmıştı.

“Şimdiki tanışımız buraya mahkeme çağrısıyla gelmiş değil,” diye başladı söze Senatör. “O bir trajediyle karşı karşıya kaldığında insan karakterinin zaafı üzerine birkaç düşüncesinin kayıtlara geçme fırsatını kullanabilmek için özellikle ricada bulundu.” Senatör, bu merakla bekleyen sessiz kitlenin tadını çıkarıp içeridekilere bir süre baktı.

“Bayan Jordan Darling lütfen kürsüye gelir misiniz?”

Tess koltuğunda kımldayıp başını arkasına çevirdi ve odadaki sandalye yığını arasından kendine yürümek için yol açan o zarif ve kıvrak Jean Darling’i gördü. Gri bir ceket ve etek giymiş, boynuna bir inci kolye takmıştı. Baş dik bir şekilde yürüyordu. Yukarıdaki ışıklar çok munta-

zam bir biçimde yapılmış, artık neredeyse tamamen bembeyaz olan saçlarında parlıyordu. Tess'in aklına gemiye ilk bindiği zaman dans eden o çiftin görüntüsü geldi, *Titanik*'teki o halleri, neşeleri.... Gülüşler ve alkışlarla dolu o muhteşem, keyifli an... Sonsuza kadar yok olmuştu.

"İfade vermeniz gerekli değildi," diye başladı Senatör Smith konuşmaya. Acaba duygularını kontrol edebilecek miydi? Bunu kadınlar söz konusu olduğunda asla bilemezsiniz ve ne kadar soylu olurlarsa davranışları da o kadar az tahmin edilebilir oluyordu. "Burada tamamen gönüllü olarak bulunduğunuzu bir kere daha vurgulamak ve bunun kayıtlara geçmesini istiyorum. Bu doğru mudur?"

"Evet, senatör."

"Hepimiz kocanızın talihsiz ölümünden haberdarız. Size başsağlığı diliyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bizlere bugün burada neden bulunmak istediğinizi anlatır mısınız?"

Jean Darling, odadakilere göz gezdirirken oldukça sakin görünüyordu. Tavrı yapmayı kendi istemiş olan bir kadının sakinliğindeydi. O yüzden buraya gelmesi gazetelerin gaddar bakışlarıyla tekrar karşılaşması ya da sataşma ve alaya maruz kalmak anlamına bile gelse de huzursuzluk hissetmeyecekti

"Bu oturumlar süresince duyduğum kahramanlık öykülerini şaşkınlıkla dinledim," diye başladı sözüne. "Kendi cankurtaran yeleşini çıkarıp karısının hizmetçisine takan adamın hikâyesini... Kocamın da o adam olmayı isteyeceğini biliyorum." Bayan Darling durdu, her zamanki leydi-

lere özgü ses tonu yumuşamıştı. Gündelik hayatta gerçek hislerini gizlediği, canlı ve neşeli kadın kalkarıyla mücadele ediyor gibiydi. “Fakat size kocamın o adam olmadığını sadece bir yanımın üzüldüğünü söylemeliyim. Diğer yanım hâlâ bir masanın üzerinden bir örtü kapıp onun omuzlarına atar ve hayatını kurtarmak için her şeyi yapardı. Yine de...” Şimdi sesi titriyordu. “Bu hareketimle onu öldürmüş oldum. Hayatım boyunca bu üç gerçek asla peşimi bırakmayacak. Kocamın tercih ettiği şekilde ölmesine izin vermedim. Ona ölümünde eşlik etmeyi akıl edemedim. Üçüncüsü ve en kötü gerçek de ikimizin o gemide kalmasıyla belki de iki çocuğun hayatının kurtulabilecek olmasıdır.”

Tess gözlerini kapatıp kırılan camların, denize düşen kuyruklu piyanoların, yatakların, lazımlıkların, bavulların, gemi batarken can havliyle güverte parmaklıklarına tutunan insanların feryatlarının yarattığı o gürültülü keşmekeşe geri gitti. Yürekli davranışlar, suçlamalar, aptalca hareketler... Hepsi bu odanın içindeydi. Tess gözlerini kapattı ve açtı. Hayat devam ediyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz, Bayan Darling,” diye nazıkçe araya girdi Senatör Smith.

“Evet, zorundayım. Vaktinizi çok almayacağım, Senatör.” Küçük el çantasını açıp içinden beyaz keten bir mendil çıkardı ve özenle gözlerini kuruladı.

“İlk başta çıkıp konuşmanın vicdanımı temizleyeceğini düşünmüştüm ama bu sanırım asla olmayacak. Bu düşünceden vazgeçtim. Şu anda kararımın gerçekliğini kabul etmemin önemli olduğuna inanıyorum. Davranışlarımı ya da bir başkasının seçimlerini affedemem. O anın getirdiği

acelecilik kocamla hayatımızı değiştirdi. Muhtemelen o gemide bu hızlı alınmış kararlar sonucu yaşamı değişen pek çok kişi daha vardı. Kocam öldüğünde bir şeyleri suçlamak istedim. Suçlanmaktan kaçınmak istedim. Ama artık öyle hissetmiyorum. Karakterimin cesur olmaya yetecek kadar güçlü olmadığını kabul etmek istiyorum ve eğer aynı şeyleri gizlice hisseden başkaları da varsa, yalnız olmadıklarını bilmeliler. Sadece bir daha sınanırsam bu sefer doğru şeyi yapacağımı umut ediyorum.”

Odada olağandışı bir sessizlik vardı. Tess hemen yanındaki sandalyelerde oturmakta olanların nefes alışlarını duyabiliyordu. Eğer bunu anlamak istemiyorlarsa bile bir önemi yoktu. Jean Darling gayet sade ve net bir biçimde herkesin içindeki üzgün vicdanları göstermişti. Bunu tek başına başarmıştı.

“Başka eklemek istediğiniz bir şey var mı, Bayan Darling?”

. Bayan Darling duruşunu dikleştirdi. “Buraya gelmeyi istediğimde olmadığını düşünmüştüm Senatör ama fikrimi değiştirdim.”

Odada bir kımıldanma başlamıştı.

“Bize ne anlatmak istiyorsunuz?”

“Söyleyeceklerim, Bayan Duff Gordon’ın ifadesine ilişkin.” Jean Darling kesik kesik nefes aldı. “Bulunduğumuz filikada cesur olma fırsatı vardı ve bu dikkate alınmadı. Yerimiz vardı, dünya kadar yerimiz vardı. Ancak hepimiz korkunun tesiri altındaydık. Hayır, bu doğru değil.”

“Ne demek istiyorsunuz, Bayan Darling?”

“Bir tane cesur adam vardı ve o filikada olup bunu inkâr eden kim varsa hâlâ korkuyla hareket ediyordu.”

Demek en sonunda bu yapbozun eksik parçaları tamamlanacak, dedi, Senatör Smith içinden. “Peki kimdi o kişi?”

“Jim Bonney’ydi ve gerçek budur. Daha fazla konuşmayacağım, Senatör.”

“Bir saniye.” Senatör Bolton’ın kulak tırmalayan sesi, bütün odaya bir şaşkınlık dalgası göndererek araya girdi. “Resmi bir tanık değilsiniz Madam ve cevap vermeyi reddebilirsiniz. Ancak bir numaralı cankurtaran filikasıyla ilgili iddiaları ve karşı iddiaları düşününce, bazı boşlukları doldurmamıza yardımcı olabilir misiniz diye merak ediyorum. İnsanlar filikanıza binmeye çalışıyorlar mıydı? Tekrar denize itilen oldu mu? Tam olarak ne gördünüz?”

Bayan Darling yüzünde şaşkın bir bakışla tekrar yerine oturdu. Ancak konuşmaya başladığında, sesi sakindi. “İnsanlar suyun içerisinden bize bağıryorlardı. Filikanın içerisine girmek için filikanın yan tarafından tutunan bir adam gördüm.”

“Sonra ne oldu?”

“Bir çığlık duydum, bir kadının çığlığını. Bir adamın elinde kürekle ayağa kalktığını gördüm. Bay Bonney küfrederek ayaklandı, küreği kaldırmış olan kişiyle boğuşmaya başladı ve elinden küreği aldı.”

“Kürek niçin kaldırılmıştı?”

“O zavallıya vurup onu filikadan uzaklaştırmak için.”

Tess’in başından boynuna doğru, ateş gibi sıcak bir karıncalanma hissi indi. Elleri ise buz kesmişti. Kalabalık odanın içinde neredeyse nefes bile alınmıyordu. Bir numaralı cankurtaran filikasında yaşananlarla ilgili gerçek buydu.

Senatör Smith huzursuzca kıpırdandı. Bu onun hesaba kattığından fazlasıydı. Eğer şu anda o küreği kaldıranın kim olduğunu sorsa bu oturumun kontrolünü kaybedecekti. Bu durumun, onun bir cadı avı peşinde olduğunu düşünen İngiliz basını için son damla olması muhtemeldi.

“Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?”

Uzun bir sessizlik. “Hayır,” dedi Bayan Darling. “Bu kadar.”

“Teşekkür ederim, kürsüden inebilirsiniz.” Senatör Smith önünde dizilmiş olan sessiz, şaşkın yüzlere baktı. “Lütfen Bayan Darling’in biz odayı boşaltmadan önce geçmesine izin verin.”

Pinky, Tess’e katıldı ve birlikte neredeyse tamamen sessiz olan kalabalığın içinden geçip çıkışa doğru yürüdüler.

Pinky açık kapının yanında fark edilmeden ayakta dikilmekte olan kadını işaret ederek “Bak,” dedi.

Bu, Lucile’di. Rujunu çıkarmıştı. Yüzü durgundu, dudakları da solgun teni gibi beyazlamıştı ve siyah şapkasını çıkarıp yerine bir şal sarmıştı. Her zamanki rengi olmadan tüyleri yolunmuş bir kuşa benziyordu. O kadar farklıydı ki kimse onu tanımış gibi görünmüyordu. Aniden, imkânsız gibi gelen bir şekilde küçülmüştü sanki.

Yanından yürürken birbirlerine hiçbir şey demediler.

Dışarıya çıktıklarında Tess, Pinky’ye “Gitmem gerekiyor,” diye fısıldadı. “Eşyalarımı toplamalıyım.”

Eve dönerken huzurluydu. Ensesinde öğle sonrası güneşinin sıcaklığını hissediyordu ve şapkasını çıkarıp güneş ışıklarını yüzüne davet etti. Aklına *Carpathia*’da anneyle bebeğinin cenazesindeyken söylediği sözler geldi. *Yüzümü doğan güneşe dönerim, Ah, Tanrım, merhamet et.*

Bütün o kayıplar. Bir hayat boyu sürececek olan utanç ve ayıpla başbaşa kalmış olan Jean Darling hatalarını kabul etme cesaretini göstermişti. Bu Lucile'in yabancısı olduğu gönüllü bir hareketti. Lucle kendisi için ördüğü o ipeksi kozadan asla çıkmayacaktı.

Önüne bakmasını söyleyen bir sürücünün bağırışıyla kendine geldi. Tess aceleyle kaldırım kenarına doğru geriledi.

Bu rüya da sona ermişti. Ancak Duff Gordonlar Jim'in hayatını mahvedememişlerdi ve tek önemli olan şey buydu. Tess, Cherbourg'dan gelmiş hizmetçi ve şu an işsiz bir kız olarak New York caddelerinde yürüdü. Bu da önemliydi ama o kadar çok değil. Acaba neden bütün bunlarla ilgili tuhaf bir dinginlik hissediyordu?

"Tanrım, Tess, çok dalgınsın. Hemen yanımdan geçiyordun neredeyse," dedi bir ses hafif bir eğlenme tonuyla.

"Elinor," dedi Tess şaşırarak. Lucile'in kız kardeşi cad-denin köşesinde durmuş, elinde her zaman olduğu gibi bir güneş şemsiyesi –bu kez rengi yeşildi– gözlerini hem güneşten hem de gelip geçenlerin bakışlarından koruyordu.

Elinor, Tess'in o ana kadar fark etmediği bir arabayı başıyla işaret etti.

"Benimle konuşmaya karar verdin mi?"

"Beni bu daireden bir an önce çıkarmak istediğinizi biliyorum. Eğer bir hafta verebilirseniz memnun olurum. Bu iyiliğin karşılığında ev için ödeme de yapacağım."

"Tanrı aşkına, Tess, bin şu arabaya."

"Niçin? Benden ne istiyorsunuz?"

Elinor'un o gamsız havası kaybolmuştu, elindeki *New York World* gazetesini Tess'e uzattı. "Bu öğleden sonrasının

gazetesi, biraz gecikmiş bir hikâye ama bütün şehirde istahla okunacaktır. Lütfen sadece başlığı okur musun?”

Tess gazeteyi alıp her iki eliyle tuttu, hafif bir rüzgâr sayfaları dalgalandırıyordu. Dikkatle bakarak, başlığı okudu: *Bayan Duff Gordon’ın “Sadık” Sekreteri Gemiyi Terketti.*

“Ön sayfa değil, aslında. Yarını görene kadar bekle. Şimdiden manşetleri hayal edebiliyorum: *Sekreteri Bayan Duff Gordon’ın İfadesi Sırasında Çıkıp Gitti.* Bunun gibi şeyler. Bunu planladın mı? Hayır, sanmıyorum.”

“İşte sana bir başlık, Elinor. *Cesur Denizci Duff Gordon-ların Aşağılık Suçlamalarından Temize Çıktı.* Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor musun?”

Elinor içini çekti. “Bunların hepsi Lucile’e bir darbe daha vuracak, tatlım. Özellikle de –eğer hatırlarsan– bahar defilesi yarın olacağı için. Lütfen benimle konuş.”

Tess gazeteyi katlayıp peşinde Elinor’la arabaya doğru ilerledi. O anda bir gerçeğin farkına vardı: Hayatında ilk kez, ona hizmetçi diye değil ‘sekreter’ diye hitap ediliyordu.

Elinor yolcularla şoförü ayıran pencereye hafifçe vurdu. “Sadece etrafta turla, Farley,” dedi. “Herhangi bir yere doğru git. Bize biraz New York manzarası göster.” Elinor tekrar koltuğuna yerleşti ve hiç vakit kaybetmeden Tess’e döndü.

“Cosmo onu terk ediyor. Londra’ya dönecek. Defile için yapılan rezervasyonların yarısı da iptal edildi. Lucile kaybediyor, Tess.”

“Cosmo onu terk mi ediyor?” Tess duyduklarına inanamıyordu.

“Lucile ona biraz fazla uzun süre emirler yağdırdı sanı-

rım. Şu denizciyle ilgili yaptıkları son kavga iplerin kopmasına sebep oldu.”

Tess şaşkın bir şekilde bakakaldı.

“Elbette bundan haberin yok. Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var. Sorun olur mu?”

Tess, onun devam etmesi için bekleyerek kafasını salladı.

Bir kibrit çakıldı ve Elinor’un özenle manikür yapılmış parmakları kibriti sigaranın ucuna yaklaştırdı ve derin bir şekilde içine çekti. “Şimdi daha iyi.”

“Açıklar mısın, lütfen?”

“Lucile’i kınayarak oldukça abartılı bir gösteri yaptın. Ama o denizcini tutuklatmaya kalkan kişi Lucile değildi. Bu tamamen Cosmo’nun fikriydi.”

“Lucile’in bilgisi olmadan mı, bunu mu söylüyorsun? Bu nasıl olabilir?”

“Ah, tatlım, gerçekten dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorsun değil mi? Cosmo iş başındadır, her zaman öyle olmuştur. Yıllar boyunca Lucile’in rakiplerinin birkaç talihsiz finansal başarısızlığı olmuştur ama hiçbirisi Cosmo’ya bağlanamamıştır. Cosmo, Lucile için işleri kolaylaştırmaya kendini adanmıştı. Bu kez de yaptığı buydu.”

Tess doğrudan önüne bakarak tek eliyle ağzını kapattı. “Yanıldım mı yani?”

“Aşırı tepki gösterme,” dedi Elinor umursamaz bir şekilde. “Lucy’nin, Cosmo’nun işleri nasıl yürüttüğüne dair işleyişi bilmek istemediğini unutma. Bu da tamamen masum olmakla aynı şey değil. Anlıyorsun değil mi?”

“Evet, anlıyorum. Bugün Lucile’in söylediklerinden sonra benden geri dönmemi istemeyi aklından bile geçirme.”

Elinor yüzünü buruşturdu, o umursamazlık ve gamsızlık havası kaybolup gitmişti. “Biliyorum, biliyorum. Lucile çok inatçı ve hatalı. Ancak işini ve Cosmo’yu kaybederse, onun için korkuyorum. İnşa edilen her şeyin en sonunda bir tepe noktası vardır. Zengin bir adam sana dünyanın kapılarını açabilir ama aynı zamanda o kapıları kapatabilir de. Korkarım, Lucile bunu unuttu.”

Tess muhtemelen yararsız nahif bir soruyu sormadan edemedi. “Lucile bunca küstahça ve kendini bilmezce yaptı. Ancak sen onun kardeşisin. Onu hâlâ seviyor musun?”

“Sevmek mi?” Elinor derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce yavaş yavaş aldığı nefesi bıraktı. “Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim. İnsanlar sevgiden söz ediyorlar ve çoğu da boş laf. Ablamla birbirimize bağlıyız ve bu hep böyle olacak. Biz bir çiftiz ve birbirimizi anlıyoruz. Eğer hayat mutlu sonlar sunmuyorsa, onları nasıl üreteceğimizi biliyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben yaşamımı birden çok kere tekrar yazdım. Lucy de aynı şeyi yapıyor ama o kumaş kullanıyor. Düşler yaratan romantik, kısa ömürlü elbiseler, yaşamın içinde süzülüp gitmek için ne kadar tatlı bir yol değil mi? Ama bunun işe yaramasını sağlamak için insanın yön değiştirmekte hızlı olması gerek. Lucile hızlı değil.” Elinor, durdu ve sonra sessizce “Onu seviyor muyum?” diye ekledi. “Tabii ki.”

Farley köşeden dönüp Union Meydanı’na doğru arabayı sürerken, iki kadın da sessizce oturdular. Tess pencereden dışarıya baktı, kendini Jim’e, Jack hakkında olanları anlatmaya hazırlarken beraber yürüdükleri yolu tanıdı. Bu

da onun kalbindeki bir başka yaraydı, asla iyileşmeyecek türden bir yara...

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Sadece defileye gelmeni istiyorum. Muhabirlerin ‘sekreterin’ fikrini değiştirip sadık kaldığını düşünmelerine izin ver.”

“Geri dönmeyeceğim, Elinor. Yapamam. Lucile’e Jim’i hapse attırmaya çalıştığıyla ilgili suçlamam için bir özür borçlu olabilirim ama artık onun için çalışamam.”

“Sadece bir gün için. Lütfen. Unutma, denizcin o kurlan tuzaktan kurtuldu.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Tess, ben her şeyi bilmeye özen gösteririm.”

Tess tam olarak özümseyemediği, aklında bir yer bulmaya çalışan Jean Darling’in sözlerini düşünüyordu. Af dilememiş, mazaretler sıralamamıştı kadın. Bu affedilmeyele ilgili değildi, değiştirilemeyecek olanı kabul etmekle ilgiliydi. Cankurtaran filikasından bir yardım eli uzatmaktı bu ve ikisi için de yararsızdı büyük ihtimalle.

Tess, Lucile’in başarısız olmasını istiyor muydu? Evet. O bunu hak etmişti. Hayır. Bu onun ve yanında çalışan insanların hayatını mahvederdi. Son bir hareket belki de Lucile’e bir şeyler öğretebilirdi. Tess bu düşünceden hareket edebilirdi.

“Lucile muhtemelen beni dışarı atacaktır,” dedi Tess.

Elinor gülümsedi. “Belki de... Ama risk aldığın için teşekkürler. Bana göre onu tümüyle küçük düşürülmekten kurtaracaksın. Bu arada, dairenin kirasını sen ödeyebilene kadar ben ödeyeceğim.”

“Bu da bir rüşvet mi yoksa? En sona bunu saklamış-

sın.” Tess bir kez daha hâlâ Elinor’dan hoşlanıyor olduğunu fark etti.

“Ben rüşvet vermem, tatlım. Zaman kaybindan başka bir şey değildir bence.”

Pinky babasının yatağının kenarına oturup ılık bir kase çorbayı karıştırıyor, babasının uyanmasını ve böylece onu yemek yemesi için tatlı sözlerle kandırmayı umuyordu. Kötü günler, iyi günler... Bu her daim şikâyet eden Bayan Dotson’a göre kötü bir gündü. Pinky babasının bu gece kalkıp onunla konuşacağını umuyordu. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Bayan Duff’ın ifadesi onu saldırılara açık bir hale getirmişti ama Jean Darling bunu şahane bir şekilde iyi bir habere çevirmişti. Peki ya şu Jim hakkındaki suçlama nasıl düşmüştü? Belki Jim bunu umursamıyordu ama Pinky’nin umurundaydı. Hem karşı karşıya geldiklerinde Jim ve Tess’in aralarında ne geçmişti? Dikkatli bir şekilde parmağını kaseye sokup çorbanın tadına baktı. İçinde havuçların da olduğu tavuk suyu çorba, babasının en sevdiği yemeklerdendi ama giderek soğuyordu. Neden Pinky kendini bu kadar yorgun hissediyordu ki?

“Demek burada oturmuş soğuyan çorbaya üzülmüyorsunuz.”

Pinky yerinden zıplamıştı. Prescott Wade uyanmış, yüzünde her zamanki sırıtişını hatırlatan bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Tekrar ısıtayım.”

“Zahmet etme, zaten aç değilim.”

“Yemen gerekiyor...”

“Peki bugün neler oldu?”

Pinky babasına oturumu, Lucile ve Jim’le ilgili olanları anlattı. Babası bugün, dalıp gittiği ve Pinky’nin kendi söylediğini sadece kendisinin dinleyerek tamamladığı akşamların aksine, bu kez gerçekten onu dinliyordu. Pinky bir yankı odasında olma hissinden hep nefret etmişti.

“Jim’le ilgili suçlamayı silen her kimse işini iyi biliyor-muş,” dedi babası Pinky’nin sözlerini bölerek. “Belki de Tess’in yapacaklarından endişeli olan biriydi. Lucile’in kız kardeşi olan Hollywood kızı?”

“Elinor mu? Hiç zannetmiyorum. O farklı bir tür dünyanın içinde.”

“Tess o denizciyi kim için bırakmıştı?”

Pinky şaşırdı. Babası Jim ona neler olduğunu anlatırken onları iştmiş olmalıydı. “Bilmiyorum.”

“O kişi ya oturumlarla ya da Lucile’in atölyesiyle bağlantısı olan biri olmalı. Tess biriyle tanışacak kadar uzun süredir burada değil.”

Pinky içini çekti ve elindeki çorba kasesini yatağın bitişğinde duran masanın üzerine bıraktı. “Bunu neden umursamam gerektiğini bilmiyorum.”

“İş ile duyguların tamamen birbirine karışıyor, değil mi?”

Pinky uyuşmuş bir halde başını salladı.

“Tarafsızlığını kaybetmek bir suç değildir, bizim işimizde bile. Kim senin için daha fazla şey ifade ediyor? Sarah mı, Jim mi yoksa Tess mi? Kulağa karmaşık geliyor ve seçim yapmak zorunda kalabilirsin.”

Babasının sesi onun beklediğinden daha daha kuvvetliydi. Pinky de aynı kararlılıkla cevap verdi. “İkisi de benim arkadaşım.”

Babası ne zaman susacağını bilirdi. İkisi de, Pinky etek cebinde mendili arayıp enerjik bir şekilde burnunu silene kadar sessizce oturdular.

“Yatağı sallıyorsun,” dedi babası kıkırdayarak.

Pinky babasına gülümsedi ve mendili cebine geri soktu. “Gidip ikimiz için doğru düzgün bir akşam yemeği hazırlayacağım,” dedi kalkarken.

Pinky odadan çıkmaya hazırlanırken “Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi babası. “Sanırım geleceğini görüyorum, Sarah. İyi bir gelecek bu. Mutlu bir gelecek.”

“Ne görüyorsun?”

“Şapkanı takıp dünyayı dolaşacaksın. Ayın üzerinde dans edeceksin. Buna bahse girerim.” Yüzünü buruşturarak gülümsedi.

“Ölmeni istemiyorum,” diye fısıldadı Pinky.

“Biliyorum kızım. Ben de seni seviyorum.” Babasının gülümsemesi daha da belirginleşti. “Bu arada, Jim hakkındaki o suçlamayı kimin geri çektiğiyle ilgili içimde bir his var.”

“Öyle mi?” Pinky şaşırmıştı, neredeyse elindeki kaseyi yere düşürecekti. “Kim?”

“Sen iyi bir gazetecisin. Kendin bul.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Tess bir ileri bir geri adımlarını sayarak evinde volta atıyordu. Zaman geçirmek için her şeyi yapabiliirdi. Lucile'in defilesi öğleden sonra ikide başlayacak ve çay ve hafif atıştırmalıklarla devam edecekti ama Amerika'da görünüşe göre bu çay faslının bir önemi yoktu. Tess tam defile başlamadan önce ortaya çıkacaktı. Lucile'in ne tepki vereceğini kim bilebilirdi? Lucile bu durumu uygun bulacak kadar çılgın mıydı?

Tess yürümeyi bırakıp bir an için gözlerini kapattı. Şu an o büyümlü çatı katında neler olduğunu hayal etti. Işıklar ayarlanıyordu. Perdeler hazırlanıyor, defile programları – Tess tasarımları görmüştü, oldukça çarpıcıydı– kapıya asılıyor, Lucile'in en sevdiği yaylı sazlar dörtlüsünden oluşan müzik podyumun yanında kuruluyordu herhalde. Bütün hepsi, bugün, Tess için daha önce hiç olmadığı kadar uzaktı.

Tess, şeklini kafasına kazımak için, yavaşça ufak odasının içine bir göz gezdirdi. Bütün bunlara veda edecekti. Kendisi için üzümlerek vakit kaybetmemeliydi. İnişler ve

çıkışlar olacaktı elbette. Hem yapacak iş de bulacaktı. Tasarımlarını dikecek ve elinden geleni yapacaktı. Belki korkacaktı ama bunları yapabilirdi. Tess oturdu ve görünür olanın ötesine bakmayı arzulayarak pencereden dışarıya baktı. Ağaçların arasında, binaların arkasında, bir sonraki adımın ne olacağına dair ufak işaretleri okumaya çalışıyordu. Onları bulacaktı.

★★★

“Kıpırda, kıpırda, herkes kıpırdasın!” Son dakika hazırlıklarının çılgınlıkları ve keyfiyle sersemlemiş olan Lucile, çatı katındaki koşuşturmaya bakarak ellerini çırpı. İçerisi sihirli bir şekilde Lucile’in Evi’ne dönmüştü.

Elinor, sahneye bakarak “Elbiseler son derece göz alıcı,” diye mırıldandı.

“Gerçekten de öyle. Mankenler elbette Amerikalı. Tam olarak İngiliz standartlarında değiller ama sofistikeler yine de,” dedi Lucile. “Her sabah iki saat kafalarının üzerine kitap koyup yürüme provası yapacak kadar disipline sahip olsalar, düzgün bir duruşları olacak ama yok, Amerikalılar kambur durmaya bayılıyorlar!” Lucile gözlerini devirip ellerini çırpı. Talimatıyla, her model itaatkâr bir şekilde podyumda yürüyor ve Lucile’in denetlemesi için dönüşleri çalışıyorlardı. Güzel, ruj dudaklara doğru düzgün sürülmüş, saçlar istediği gibi yapılmıştı. Lucile birden kaşlarını çatı.

“İstediğim yaka çiçeklerine ne oldu?” diye sordu mankenlerden birine.

“Çiçekler kirliydi Madam,” dedi kız gergin bir biçimde. “Onları çıkardım.”

Lucile kıza buz gibi bir bakış fırlattı. “O zaman niye söylemedin? Yeni çiçekler yapılabilirdi. Kafanın içinde be-yin falan yok galiba. Sadece t  y!”

Elinor ablasının omzuna hafifçe dokundu. “Olay   ı-karmaya değmez. Bir mankenin defile öncesi ağlamasını istemezsin.”

Lucile önemsemez bir ses çıkararak, döndü ve çay tep-sisine doğru yürüdü. yakından bakmak için her bir kupayı eline aldı. “Bunlar temiz değil,” dedi yüksek sesle.

“Temizler Madam, sanırım siz sadece hafif bir solma görüyorsunuz,” dedi James   abucak. “Ama hepsini yine yıkarız tabii ki.”

Lucile kız kardeşine döndü ve onu bir köşeye çekti. “Mary Pickford geliyor mu?” diye sordu alçak sesle.

“Ne olursa olsun geleceğine söz verdi,” diye yanıtladı Elinor. “Belki daha modern bir şeyler isteyebilir...”

“Tanrı aşkına, niye? Bu aktristlerin neyi var? Kıyafetle-rimin içinde duygusal ve güzel göründüklerini anlamıyor-lar mı? Hollywood   yle ucuz ki. Gerçekten, Elinor, orada nasıl yaşayabildiğini ve çalışabildiğini anlayamıyorum.”

Elinor gülümsedi. “Karşılığında para veriyorlar sevgili kardeşim. Ayrıca gazete okumaya zahmet etmeyen ucuz bir film yıldızı senin tam da ihtiya  ın olan bir şey.”

Lucile, yumuşak ve esnek bir balonun patlatılması gibi hızlı bir şekilde içindeki havayı boşalttı.

“Biliyorum, acımasızca davrandı  ımın farkındayım.” Elinor bile Cosmo’nun rahatlatıcı, destek verici varlığının yarattığı boşluğu dolduramıyordu.

“Bu defile bir felaket mi olacak?” diye sordu Lucile.

“Birazcık   ansla, hayır.” Lucile’e New York sosyetesinin

ikinci sırada gelen kişilerine dün gece düzinelerce son dakika davetiyelerinin elle dağıtıldığını söylemenin bir yararı yoktu. Lucile onların çoğunu küçümserdi ama bu yarının sorunuydu. Şu anda sadece bu lanet olası salonun tamamen doldurmaya ihtiyaçları vardı.

Lucile çenesini kaldırıp başını dik tuttu. “Bu işin itibarlı bir şekilde tamamlanmasını sağlayacağım.”

Elinor ablasının koluna hafifçe dokundu. “Olabilecek en az duygusallıkla diyelim, tatlım. Ne olursa olsun burada olacağım. Unutma, ağlamak yok. Bu gece gözlerinin şişmesini istemezsin sanırım. Hiç güzel görünmez çünkü.”

Tess evinden çıkıp 5. Cadde’ye ilerlemek üzere sokağa indiğinde güneş tepedeydi. Yavaşça yürüyecek ve Lucile’in atölyesinin dış kapısına birkaç metre kala müşteriler oraya gelene kadar bekleyecekti. Tanınmak gibi bir sorun yoktu, nasıl olsa sadece gazetedeki bir isimdi, daha fazlası değil.

“Tess? Burada ne arıyorsun?”

Tess döndü ve Pinky’nin şaşkın suratını gördü. “Son bir kez orada olacağım,” dedi elinden geldiği kadar sakın bir sesle.

Pinky’nin gözleri büyümüştü. “İşi bıraktıktan sonra mı? Vaz mı geçiyorsun?”

“Hayır.” Nasıl açıklamalı? “Bir de ben Lucile’in üzerin-
de tepinmeyeceğim. Bugün çok fazla risk altında zaten.”

Pinky gerçekten şoke olmuş gibi görünüyordu. “Lucile, Jim’i mahvetmeye hazır zalim bir kadın. Ona bugün destek mi olacaksın?”

“Bunu yapan Lucile değil, Cosmo’ydü. Buraya onu sa-

vunmak için gelmedim.” Tess, Pinky’nin onu anlamasını çok istiyordu. “Sadece bir borcu ödüyorum, yapabileceğim tek şekilde. Beni buraya o getirdi.”

“Çok şeye mal olan bir yolculukla.”

Tess gülümsemeye çalıştı. “Haklısın. Fakat Jean Darling’in ifade verirken ne dediğini unutma. Pinky, arada sırada gazeteci olmayı bırak.”

“Bırakıyorum zaten, bu da benim sıkıntımın bir parçası,” dedi Pinky, aniden dalgın bir gülümsemeyle. “Tess, benim de haberlerim var. *World* gazetesi bana bir iş teklifiyle geldi. Daha fazla para da verecekler.”

“Bu harika. Mutlu olmadın mı?”

“Pek değil. O gazete *Times* ile kıyaslandığında bir paçavra aslına bakarsan.”

“Fakat...”

“Biliyorum. Çok fazla seçeneğim yok.”

“Emin misin?”

Pinky cevap veremeyecek kadar şaşkıındı. İkisi beraber sessizce, ilk siyah arabanın Lucile’in atölyesinin bulunduğu binanın önünde durmasını izlediler. Saat bir buçuktu.

“Kaç tane? Belki de ben yanlış saydım.” Tess yanlış saydığını umdu.

“On tane araba, on beş kadın. Ayrıca tanıdığım birkaç muhabir de var. Hepsi de Lucile’in Evi’nin çöküşünü yazmaya hazırlar. Lucile kaç kişi bekliyordu?”

“Ellinin üzerinde. Lütfen zevkle ellerini ovuşturma.”

“Bak kibirinden nefret ediyorum ama Lucile’in dün ne kadar yenilmiş görüldüğünü de gördüm. Tamamen taş kalpli değilim.”

“Bu kim?” Tess bir otomobilin içinden çıkan kadını işaret etti. “Çok güzel.”

Pinky bakışlarını ipekli bir manto içerisindeki dikkatle giyinmiş olan kadına yöneltti. “Bu Jack Bremerton’ın ilk karısı. Bremerton onu boşadığında büyük skandal olmuştu.” Bayan Bremerton heykel gibi durmuş, kıpırdamadan ve kraliçevari bir tavırla, bina kapısının kapıcı tarafından onun için açılmasını bekliyordu.

Pinky başını çevirdiğinde, kadını izlemekte olan Tess’in kızarmış yüzünü gördü. “Tess?”

Tess yavaşça bakışlarını Pinky’ye çevirdi. “Üzgünüm, dalmışım.”

Şimdi kaldırımın kenarına daha fazla araç park etmeye başlamıştı. Arabalardan inen yardımcıların yarattığı kısa bir telaş anı oldu. Başlarını eğip selam vererek ve kul köle bir tavırla mırıldanarak, ellerinden tutup parlak renkli rujlu kadınların limuzinlerinden inmelerine yardımcı oluyorlardı.

“Yıldızlar geldi,” dedi Pinky defterini çıkararak. “Oraya gitmem gerekiyor. İçeride görüşürüz.”

“O kim?”

“İlki Pickford. İkincisi Duncan, şal takmış olan.”

“Gelmeyeceklerini sanıyordum.”

Pinky ona hafif kızgın bir bakışla baktı. “Burada bunca gazeteci varken, neden gelmesinler ki? Hangi aktrist gelmez?” Bunları söyledikten sonra aceleyle ufak tefek Mary Pickford’ın içeride gözden kaybolmak üzere olan gümüş rengi topuklarının peşinden binaya doğru koştu.

Tess üç araba daha durduktan sonra içeri girmeye hazırlandı. Her gelen arabadan birkaç kadın iniyor, şapkalarını düzelterip şallarını sarıyorlar ve emir bekliyorlarmış gibi kaldırımında tedirginlikle bekliyorlardı.

Tam o sırada, Elinor binadan çıktı, çabucak onlara başıyla işaret edip fısıltılı talimatlar vererek hepsini içeri aldı. Başını kaldırdığında Tess'i gördü ve kadınların bulunduğu yöne doğru işaret etti.

Elinor gülümseyerek "Odayı doldurmaları için getirttiğim tezgâhtar kızlar. Geliyor musun?" diye sordu Tess'e.

Tess, Elinor'un becerikliliğine hayret ederek başını salladı. Ablasının bunu atlatması için elinden ne gelirse yapıyordu. Onu buraya bir çeşit tuzak için getirmiş olsa bile, bundan vazgeçmek için artık çok geçti.

Çatı katı tamamen değişmişti. Tess bu hazırlıkların bir parçası olmuş olsa bile, bu zarif sonuç karşısında yine de kendini heyecanlı hissetti. Dökümlü şifonla çevrelenmiş sahne alttan gizli ışıklarla aydınlatılmıştı ve içeriye bir mum ışığı gibi yumuşak bir pırıltı veriyordu. Her şey Tess'in olacağını bildiği gibi göz kamaştırıcı ve büyüleyiciydi. Kenarda kısmen gizlenmiş olan Lucile'in müzisyenleri güzel bir parça çalıyorlardı. Tess ne çaldıklarını bilmeyi isterdi. Öğrenecek çok şey vardı.

James ve birkaç yardımcı sessizce arka taraftaki iki sandalye sırasını kaldırıyorlar, çıkan gürültü de müzikle kamufle ediliyordu. Siyah kıyafetler ve yepyeni, beyaz önlükler içindeki hizmetçiler çay servis ediyorlar, Pinky de dahil, duvar boyunca sıralanmış, kenarlara sürgün edilmiş muhabirler ayakta duruyorlardı.

Lucile, koyu mor renkte bir tunik giymiş, parlak kıvılcak saçları yukarıda toplanmış ve yüzünde kraliçeler gibi bir gülümseme ve sıcaklıkla gururun doğru bir uyumunu tutturmuş, gelen konukları karşılıyordu. Onu izleyen Tess ilk kez tümüyle sihirli bir yaratım olan *Madam Lucile*'i gördüğünü fark ediyordu.

James şaşkınlıktan büyümüş gözleriyle gizlice Tess'e bakıyordu. Tess'in aklına James'in onun buraya olay çıkarmak için gelmiş olabileceğini düşündüğü geldi. Buna niyeti olmasa bile, değişken Lucile onu görüp çıkarılmasını emredebilirdi. Tess sadece Elinor'un haklı çıkacağını, Lucile'in bugün en çok istediği şeyin rezil olmaktan kurtulmak olduğunu umuyordu.

Lucile sahneye çıkarken, müzisyenler durdu. Bir sahne ışığı Lucile'in kararlı bir biçimde sakın olan yüzüne vuruyordu. "Sevgili dostlarım, bugün burada, sıradışı bir koleksiyon görmek üzeresiniz, kariyerimin en iyisi olduğunu söylemeye cüret edeceğim. Eminim hepiniz buna katılacaksınız." Lucile çok mühim olan sipariş defterini tutmakta olan sekretere belli belirsiz bir işaret yaptı. Tess bu mesajı biliyordu: Sekreter her bir elbiseye yönelik tepkiyi izleyecekti. Gösteriden sonra ilgisinin satın almayaya dönüşmesi en muhtemel müşterilere sessizce yaklaşıyordu. Oldukça saygılı ve dikkatli bir şekilde yapılacaktı bu tabii ki.

Ön sıranın yanında oturmakta olan Elinor, arkaya dönüp soru sorar bir şekilde tek kaşını havaya kaldırıp Tess'e baktı. Ancak Tess ayaklarını ilerlemek için kımıldatamıyordu.

"Ve şimdi..." Lucile podyuma doğru dönerek, avuç içi yukarıda tek elini kaldırdı. "Lucile'in Evi'nin 1912 İlkbahar koleksiyonunun ilk parçası! Bu elbiseyi, sevgili dostlarım, *Tatmin Olmamış Dudakların İç Çeken Sesleri* olarak adlandırıyorum. Hareket ederken şifonun çıkardığı fısıltıları dinlerseniz isminin altındaki nedeni anlayacaksınız."

Muhabirlerin bulunduğu yerden sonu kıkırdamayla bi-

ten mırıltılar yükseldi ama manken karanlığın içinden açık mavi bir elbiseyle çıkıp elbiseyi iyice göstermek için yavaşça dönüp sonra sahnede gözden kaybolurken Lucile'in misafirleri nazikçe alkışladılar.

Lucile, bir başka manken pırıltılı bir tül ve broker karışımı içinde podyumda yer alırken "Sıradaki, sevimli bir çay elbisesi, oldukça uygun bir biçimde *Aşka Dair Şeylerin Coşkulu Şarkısı* olarak isimlendirildi," diye anons etti.

Bu kez muhabirlerden gelen kıkırdamalar daha da be-lirgindi. Tess içten içe bu tepkiden ürkmüştü. Ne kadar söyleseler de, Lucile'i bu modası geçmiş elbise isimlendir-me alışkanlığından vazgeçirememişlerdi.

"Acaba bu gemiyle beraber batan elbiselerinden biri olabilir mi?" diye kıkırdadı bir muhabir, biraz yüksek bir tonda.

Ufak tefek ama saygı uyandıran Mary Pickford kendi kıkırdamasını bastırmak ister gibi küçük, eldivenli elini dudaklarına götürdü. Lucile'in dudakları şimdi gergindi ama yüz ifadesi durgundu.

Tess artık onu daha fazla tek başına bırakamazdı. Oraya gittiğinde ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadan sahneye yaklaştı.

Lucile süratle onun bulunduğu yöne yüzünde buz gibi bir ifadeyle baktı. Tess kendini hazırlamıştı. Lucile'in onun dışarı çıkartılması için vereceği emri bekliyordu. Muhtemelen şu anda bir felakete yürüyordu.

Fakat Lucile'in gözlerinde şaşkınlık yoktu. Hem de hiç. Tess'in şüpheleri doğruydı, bu önceden planlanmış bir oyundu. Elinor, bu planı ablasının bilgisi dahilinde yapmıştı. Öfkeli olmasının boşa olduğunu söyledi, Tess kendi

kendine. Lucile haklı çıkmış gibi görünüp bunu atlatabilirdi ve bunun doğru olup olmamasının bir önemi olmazdı. Sadece defile bitene kadar doğruymuş gibi görünmesi gerekiyordu.

“Sevgili dostlarım, sizlere akıl hocalığı yapmakta olduğum umut vaat eden genç bir yeteneği takdim etmek istiyorum,” dedi Lucile konuklarına dönerek. “Ve işte, Tess Collins!”

Tekrar, tek tük alkışlar. Yakından baktığında, Tess, Lucile’in alnındaki çizgileri ve gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordu. Burada bir piyon olarak bulunuyor olsa da hâlâ Lucile’e bu son iyiliği yapabilirdi. Tess konuklara doğru gülümsedi.

Lucile hemen konuşmaya devam etti. “Ve şimdi tam zamanında,” dedi zafer dolu bir edayla parmağını şıklatarak. “Göreceğiniz bir sonraki elbise, bayanlar baylar...” Lucile’in bakışları muhabirlere yöneldiğinde gözleri parlıyordu. “Bayan Collins’in tasarımıdır. Oldukça şık, ipekli bir elbise. Ancak bir ismi yok ne yazık ki.”

Sahne ışığı, Tess’in şaşkınlığının fark edilmemesini sağlayarak, podyumun girişine yöneldi. Elinor, Lucile’i onun elbisesini gösteriye koyması için ikna mı etmişti? Tess, onun kibirini düşününce Lucile’in bu elbiseyi çöpe atmış olması gerektiğini biliyordu ama işte elbise buradaydı.

Manken öne doğru yürüdü, daha önceki kadar umursamaz bir biçimde değildi, ışıklar kumaşın üzerinde dans ediyor, dokusunu daha da belirginleştiriyordu. Manken döndüğünde, kısaltılmış olan etek havalanıp kısacık bir an için çizimlerin üzerindeki teninin görülmesini sağladı. Odada bir mırıltı dolaştı, kimse kıkırdamıyordu şimdi.

“Bayan Collins, bize bunu anlatın,” dedi Lucile aniden. “Bu sizin tasarımınız.”

Tess tereddüt edip ne söyleyebileceğini düşünerek kala-balığa baktı. “Bu doğal bir şekilde hareket edebilmek için tasarlanmış bir elbise, yani engelleyici bir yanı yok,” diye söze başladı. “Pratik ve modern olmasını istedim. Böylece bir kadın arabalardan ya da otomobillerden hızlı bir şekilde inebilir, kaldırımında daha hızlı bir şekilde hareket edebilir, eteğine takılmadan koşabilir. Her şey değişiyor ve kadın-ların kıyafetleri de değişmek zorunda.” Birkaç kafa hafifçe başını sallıyordu ve Tess kendini cesaretlenmiş hissetti. “Örneğin birkaç yıl içerisinde elbiselerimizdeki düzineler-ce düğmeyle uğraşmak zorunda kalmayacağız. Daha farklı türde kapatma mekanizmaları olacak ve bu gelecek sayısız yeniliklerden sadece bir tanesi. Şu anda ne kadar cüretkâr görünüyor olsa bile eteklerimizi kısaltabiliriz. Artık uysal olmaya mecbur değiliz.” Tess bunları söylediğine inanamıyordu. Manken dönüşünü tamamladıktan sonra sahne arkasına döndü. Tess onun ilerlemesini eleştirel bir göz-le yaptığı tasarıma bakarak izledi. Elbisenin üst kısmı çok da kötü sayılmazdı aslında. Fakat çok sadeydi, hiç kimse bunu istemezdi. Alkışlar oldukça canlıydı. Tess, Lucile’in yüzünde beliren şaşkınlığı gördü: İzleyiciler bu sıkıcı basit elbiseyi gerçekten beğenmişlerdi.

“Şimdi genç yardımcımınla beraber tanıtımları sıra ile yapacağız,” dedi Lucile aniden. Lucile onun şaşkın bakışın-dan ve kaba kıkırdamaların kesilmiş olduğu gerçeğinden eğlenmiş gibi görünerek Tess’e doğru hafifçe başını eğip selam verdi.

Defile devam ederken Pinky yerinde huzursuzca kıpır-

dandı. Her ne kadar Tess'in tasarımı kolay ve rahat gibi görünüyorsa da, fırfırlar ve kurdelelerle dolu elbiseleri izleyerek birkaç saat geçirmek onun keyifli zaman geçirmek anlayışına uymuyordu. Pinky odanın içerisindeki kadınlara baktı. Bu kıyafetlerden, bütün bu kasvetli şeylerden etkilendiklerine inanmak çok zordu. Yüzleri balmumundan yapılmış gibiydi, dikkatli bir şekilde pudralanmışlardı, dudakları farklı tonlarda kiraz kırmızısına boyanmıştı. Oldukları yerde, korselerle desteklenmiş şekilde dimdik duruyorlardı.

Tess'in gözleri odada gezmeye devam etti, sonunda bakışları bir şekilde hem büyülenmiş ve hem de acınacak gibi görünmeyi başarabilen uzun boylu Bayan Bremer-ton'da takılı kaldı. Kıvamı tutturmak için çok uğraşması gerekmişti herhalde. Neden Tess onu gördüğünde bu kadar alt üst olmuştu? Pinky dalgın dalgın elindeki kalemle program kâğıdına bir şeyler çizmeye başladı. Sonra bir anda kalakaldı.

Tabii ya. Diğer erkek oydu. Her şey uyuyordu. Tess onun hakkında sorular sormuş, ondan bahsetmişti ama sonra adamla ilgili tek kelime etmemişti. Ne kadar da aptalım, diye düşündü Pinky. Babası gazetecilikteki keskin zekâsını hiç kaybetmemiş, bunu hemen tahmin etmişti. Pinky ise gerçek yüzünün ortasına vurulduğunda fark edebilmişti. Peki bununla ne yapacaktı? Pinky, Bakışlarını Tess'e çevirdi.

Defile neredeyse bitmişti artık. Lucile'in tasarımları arasındaki en güçlü parça olan gelinliği giyen manken podyumda ağır ağır yürürken gelinlik karmaşık boncuk

işlemeleriyle ışıkların altında dans ediyordu. Lucile ışıkların yükseltilmesini işaret ederken kuvvetli bir alkış dalgası odaya yayıldı. İşaret verilmesi üzerine kuartet daha canlı bir melodi çalmaya başladı. Konuklar hareketlenmeye başladılar, üzerlerindeki elbiseleri düzeltiyorlar, birbirleriyle alçak bir tonda sohbet ediyorlar, bazıları gerçek bir hayranlıkla Madam Lucile'e gülümsüyorlardı.

Mary Pickford etrafında gezinmekte olan Elinor'a melodik bir ses tonuyla değiştirilmesini istediği yerleri belirttikten sonra Lucile'in elbiselerinden birini seçti. "Eteğin altında tül olmasın, lütfen," diye talimat verdi. "Bir de eteği kısaltabilir misiniz? On beş, yirmi santim kadar mesela? Kısa etekleri seviyorum." Tess'in elbisesini sipariş etmemişti ama gerçekten bunu beklemek çok fazla olurdu.

İzleyiciler çaylarını yudumlayıp küçük limonlu kurabiyelerini yedikten sonra Lucile'e coşkulu teşekkürlerinin ardından çıkışa yöneldiler. Tess elbiseler için iki sipariş olduğunu, birinin de onca kişi arasından soğuk Bayan Bre-merton olduğunu fark etti.

"Daha sonra başka siparişler de olacaktır," dedi Elinor. "Bahse girerim, birileri senin elbiseni de sipariş verecek." Derin bir nefes aldı. "Yine de bir şeyler artık değişiyor. Eli kulağında aslında ve Lucile'in buna kulak vermesini diliyorum. En azından elbiselerine şu gülünç isimleri vermekten vazgeçsin."

"Neden bana Lucile'in bu küçük hilenin içinde olduğunu söylemedin?"

"Gelmenle ilgili olarak mı? Tatlım, Lucile'in değişkenliği yüzünden bunu şansa bırakamazdım. Sana söylemiş olsaydım buraya gelmezdin. Neyse, böylesi daha iyi, Lucile bunun bir oyun olduğunu biliyor."

“Ve ben de oyunculardan biriydim.” Bunun artık ne önemi vardı? Bu dalavereyi ardında bırakıp gidebilirdi. Ancak Tess başka bir şey daha söylemek zorundaymış gibi hissediyordu kendini. “Bugünden önce Lucile’in ne kadar yetenekli olduğunu tam olarak anladığımı zannetmiyorum. Elbiseleri muhteşem, gerçekten çok güzel. Bundan ötesi biçimlendirilmeleri çok ustalıklı.”

“Bu doğru,” diye yanıtladı Elinor çabucak. “Ama zamanı geçti.”

Tess yavaşça Lucile’e yürüdü. Madam girişte demirden bir sopa gibi dimdik duruyor, neşeli bir biçimde sohbet ediyor, kalan son konuklarını uğurluyordu. Lucile bir an için, hepsi gittikten sonra yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onların arkasından baktı.

“Lucile?”

Lucile irkildi ve arkasını döndü. “Ah, Tess, bugün ortaya çıkmanla ilgili gerçek amacını şimdi öğreneceğim.” O neşeli gülümsemesi yine yerindeydi. “Eğlenceli değil miydi? Sürekli kilo aldığından yakınıp duran şu aptal Isadora Duncan’ın çay yerine sıcak çikolata istemekte bir an bile tereddüt etmediğini fark ettin mi? Ah şu aktristler! Peki ya şu ifadesiz suratlı Bayan Bremerton’ı gördün mü? Aldıklarına bakılırsa boşanmasından hayli kârlı çıktığı belli oluyor. Şimdi yapacak çok işimiz var, biz...”

“Lucile, lütfen.”

Bir duraksama. “Ah, demek şüphelendiğim gibi. Fikrini değiştirmedin, öyle mi? Bu... Nasıl söylemeli? Bu yalandan bir destek olma gösterisi.”

“Bunu zaten beklediğini işittim.” Tess çok sakın hissediyordu. “Ama diğer taraftan yalandan gösteri falan yap-

mıyorum. Jim'in tutuklanmasıyla ilgili plandan haberin yokmuş ve seni bundan dolayı suçladığım için üzgünüm.”

“Seni affetmiyorum, Tess.”

“Affını istemedim zaten Lucile.”

“Sen inanılmaz derecede...”

“Kaba mı? Terbiyesiz mi? Küstah mı?”

“Haddini aşıyorsun.”

Lucile son derece öfkeli ve evet, narin görünüyordu. “Artık senin için çalışmıyorum,” dedi Tess kibar bir biçimde.

“O halde neden buradasın?” diye sordu Lucile.

“Bugünü atlatman için sana yardımcı olmaya geldim. Senin ya da işinin mahvının bir parçası olmak istemiyorum.”

“Bana göre bu çok yerinde bir düşünce.”

“Gerçekten çok usta bir tasarımcısın, Lucile ve bu harikulade bir koleksiyon.”

“Bunu fark ettiğine memnun oldum.”

“Çok satacağına eminim.”

“Satacak, elbette.” Lucile’in sesi hafifçe zayıflamıştı. Aniden elini uzattı ve Tess’in koluna koydu. “Benimle kal,” dedi hızlı bir şekilde. “Bu ülkede kalmak istersen seni eğitirim. Benimle beraber İngiltere’ye de geri dönebilirsin. Seninle çok iyi ilgilenirim, her fırsatı veririm. Buna söz veriyorum.”

Yavaş ama kararlı bir şekilde, Tess kafasını iki yana salladı. Tess artık neden ödün vereceğini biliyordu. Lucile’in doğası hiç değişmeyecekti. Her zaman övmek ve eleştirmek, teşvik etmek ve suçlamak arasında gidip gelecek, herkesi, onu memnun etmeye çalışmanın daimi dansına

zorlamaya, daha sıkı çalışmaya, Madam'ı mutlu etmek için mümkün olan her şeyin yapılmasına mecbur etmeye devam edecekti. Tess sadece bu ağı görmüyor, aynı zamanda onu hissediyordu da ve Lucile'in zorlu iradesinin onu tekrar bu ağa çekmesine izin vermeyecekti.

"Bunun sonucunda birbirimizden nefret eder hale geliriz," dedi Tess.

Uzunca bir zaman, Lucile hiçbir şey söylemedi. "Pekâlâ karar verilmiştir," diyebilirdi sonunda. Hiçbir şey olmamış gibi taze ve canlıydı. "Belki de haklısın."

Lucile saçlarını eliyle düzeltip arkasını dönmek üzere hareketlendi ama sonra bir karar vermiş gibi durdu. Ofisini işaret etti. "Lütfen odama gel, sana özel olarak söylemek istediğim bir şey var."

O camla çevrelenmiş kutu gibi alanda özel olarak konuşulabilecek hiçbir şey yoktu ama devamlı göz önünde yaşayan bir kadına göre öyle görünmüyor olabilirdi. Tess hiç yorum yapmadan Lucile'i takip etti.

Kapı kapandı. Solmakta olan bütün çiçekler kaldırılmış olduğu halde, keskin bir koku bütün odayı kaplamıştı. Lucile'in masasının üzeri karmakarışıklı. Artan davetiyeler, ortalığa saçılmış bir pudra kutusu, makas, hatta çiğnenmiş bir sakız -Cosmo'ya göre Lucile'in kötü alışkanlıklarından biri- kâğıda sarılmış bir halde duruyordu. Lucile bunların hiçbirini fark etmemiş gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup kısmen Tess'e dönerek, konuşurken ona bakmayacak şekilde durdu. "Bir keresinde beni bir kraliçe gibi görkemli olarak adlandırmıştın. Hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Öyle değilim, elbette. Neredeyse seninki kadar yoksul

bir aileden geliyorum. Yol boyunca pek çok kuralı çiğneyerek bu merdivenleri tırmandım. Hiçlikten gelip bir şey oldum. Bir kadında itici görülen başarının verdiği o tadı seviyorum. Anlıyor musun?”

“Evet.”

“Elbette, anlıyorsun. Seninle tanıştığında o merdivenleri tırmanmak için mücadele etmeye hazırdın. Sende kendimi gördüm.” Samimi bir ifadeyle yüzünü Tess’e çevirdi. “Doğumda bir çocuğumu kaybettim, çok uzun bir zaman önce. Yaşasaydı senin yaşlarında olacaktı. Onu yeniden mi kaybedeceğim?”

“Benden mi bahsediyorsun?” diyebilirdi Tess şaşkınlıkla. “Elbette.”

Tess konuşacak gücü toplamaya çalışıyordu ama uzayan sessizlik rahatsız ediciydi, bunu Lucile’in gözlerinde görebiliyordu. “Çocuğunu kaybettiğin için üzgünüm,” dedi sonunda. “Hiç bilmiyordum...”

“Bunu görebiliyorum. Deneyebileceğimi düşünmüştüm. Ama küçük düşmeyi göze almanın kolayca yaptığım bir şey olmadığını bilmelisin.” Lucile dalgınlıkla masanın üzerindeki kargaşanın üzerinde, masanın kenarında düşecek gibi duran, içinde keklerin de bulunduğu çay tepsisini toplamaya başladı. “Sanırım kızım olmadığın için memnun olmanı gerektirecek sebebin var. Berbat bir anne olurdum.”

“Lucile, gerçekten çok üzgünüm.”

“Boşver, tepkinden bu işin bittiğini anlıyorum.” Lucile yine de ofisten çıkmak için bir harekette bulunmadı. Üzerine pudra şekeri serpilmiş kekten ufak bir ısırık almaya başladı, sonra da dalgın bir şekilde onu tepsiye geri bıraktı.

“Bildiğin gibi, tramvatik olayları hatırlamaktan hoşlanan biri değilimdir,” dedi, sesini tam olarak kontrol edemeyerek. “Ama ortada netleştirilmesi gereken bir şey var.”

“Nedir o?”

Lucile kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. “Can-kurtaran filikasında olanlar.”

Tess nefesini tutup bekledi.

“O adamlara geri gitmeme emrini vermekle en doğru şeyi yaptım ve bu dediğimin arkasındayım. İnsanların boş bir filikayla ilgili söyledikleri umurumda değil, kişi ilk önce kendini düşünür.” Duraksadı. “Bir şey daha var sanırım, Jean Darling’in söylediğine karşılık olarak. Suçtan kaçmakla ilgili. Kendini affetmenin imkânsızlığıyla ilgili.” Lucile elini umursamaz bir şekilde salladı. “Bu tür sıkıntılı süreçler bana göre değil ama sana diyebilirim ki, o filikada biri beni bacağımdan tuttu. Gerçekten şoke edici, son derece korkutucu bir şeydi.”

“Sen ne yaptın?” Odadaki bu bunaltıcı hava Tess’i neredeyse bayıltacaktı.

“Bitirmeme müsaade edecek misin? Bunu bilmek isteyebilirsin. Söylediğim gibi, biri bacağımdan tuttu. Kimin beni yakaladığını göremiyordum.” Şimdi kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Hantal bir denizci olduğunu düşündüm başta. O yüzden elimden geldiği kadar sert bir şekilde ittim. Sonra bir suya düşme sesi duydum.”

Sessizlik. Tess’in konuşması birkaç saniyesini aldı. “Sonra ne oldu?”

“Yardım istedim elbette. O adam tekrar beni tuttu ve adamlardan biri onu suya itti.”

“Kürekle?”

“Evet.”

“Tanrım, Lucile.”

“Bir sonraki sorun buysa, kimin yaptığını bilmiyorum. Karanlıktı.”

Gecenin yarattığı elverişli durum. “Ama bir firkin olmalı.”

“O kişinin Cosmo olup olmadığını soruyorsan buna inanmam çok zor. Senin şu denizcin olmadığını da bilmekten mutlu olacağına eminim. Çünkü bana yardım etmeye çalışan kürekli adamı yakaladı ve onunla dövüşmeye başladı. Neredeyse alabora olacaktık. Şimdi sana bildiğim her şeyi anlattım.”

“Neden ifadeni verirken bunların hepsini anlatmadın?”

“Deli misin? Cinayetten suçlanırdım.” Lucile odanın içinde yürümeye başlamıştı. “Sadece ben de değildim,” dedi. “Orada durmuş, şoke olmuş bir halde bakıyorsun. Sana bunu neden anlattım? Başkaları da vardı, suya düşme sesleri yani ama hiçbir şey göremiyordum. Hayatta kalmak istiyorduk, bunun nesi yanlış? Şimdi ne yapacaksın? Bütün dünyaya söyleyecek misin?”

“Ah, Lucile.” Tess aynı anda hem ağlamak hem de çığlık atmak istiyordu.

Lucile’in sesi yükselmişti, daha hızlı çıkıyordu kelimeler ağzından şimdi. “Neden oradan sağ çıkan bizler suçlanıyoruz? O felakete biz mi sebep olduk? Geminin batışını izlemenin nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Tanrım, gözlerime inanamamıştım. Bir yanı havaya kalkıp devrildi. Oyuncak gibi, doğanın elindeki bir oyuncak... Daha önce görülmüş hiçbir şeye benzemeyen bir görüntüydü ve biz oradan zarar görmeden çıkacaktık? Medeniyete geri dönecektik, erkeklerin kadınlara şapkalarını eğerek selam

“Bildiğin gibi, tramvatic olayları hatırlamaktan hoşlanan biri değilimdir,” dedi, sesini tam olarak kontrol edemeyerek. “Ama ortada netleştirilmesi gereken bir şey var.”

“Nedir o?”

Lucile kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. “Can kurtaran filikasında olanlar.”

Tess nefesini tutup bekledi.

“O adamlara geri gitmeme emrini vermekle en doğru şeyi yaptım ve bu dediğimin arkasındayım. İnsanların boş bir filikayla ilgili söyledikleri umurumda değil, kişi ilk önce kendini düşünür.” Duraksadı. “Bir şey daha var sanırım, Jean Darling’in söylediğine karşılık olarak. Suçtan kaçmakla ilgili. Kendini affetmenin imkânsızlığıyla ilgili.” Lucile elini umursamaz bir şekilde salladı. “Bu tür sıkıntılı süreçler bana göre değil ama sana diyebilirim ki, o filikada biri beni bacağımdan tuttu. Gerçekten şoke edici, son derece korkutucu bir şeydi.”

“Sen ne yaptın?” Odadaki bu bunaltıcı hava Tess’i neredeyse bayıltacaktı.

“Bitirmeme müsaade edecek misin? Bunu bilmek isteyebilirsin. Söylediğim gibi, biri bacağımdan tuttu. Kimin beni yakaladığını göremiyordum.” Şimdi kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Hantal bir denizci olduğunu düşündüm başta. O yüzden elimden geldiği kadar sert bir şekilde ittim. Sonra bir suya düşme sesi duydum.”

Sessizlik. Tess’in konuşması birkaç saniyesini aldı. “Sonra ne oldu?”

“Yardım istedim elbette. O adam tekrar beni tuttu ve adamlardan biri onu suya itti.”

“Kürekle?”

“Evet.”

“Tanrım, Lucile.”

“Bir sonraki sorun buysa, kimin yaptığını bilmiyorum. Karanlıktı.”

Gecenin yarattığı elverişli durum. “Ama bir firkin olmalı.”

“O kişinin Cosmo olup olmadığını soruyorsan buna inanmam çok zor. Senin şu denizcin olmadığını da bilmekten mutlu olacağına eminim. Çünkü bana yardım etmeye çalışan kürekli adamı yakaladı ve onunla dövüşmeye başladı. Neredeyse alabora olacaktık. Şimdi sana bildiğim her şeyi anlattım.”

“Neden ifadeni verirken bunların hepsini anlatmadın?”

“Deli misin? Cinayetden suçlanırdım.” Lucile odanın içinde yürümeye başlamıştı. “Sadece ben de değildim,” dedi. “Orada durmuş, şoke olmuş bir halde bakıyorsun. Sana bunu neden anlattım? Başkaları da vardı, suya düşme sesleri yani ama hiçbir şey göremiyordum. Hayatta kalmak istiyorduk, bunun nesi yanlış? Şimdi ne yapacaksın? Bütün dünyaya söyleyecek misin?”

“Ah, Lucile.” Tess aynı anda hem ağlamak hem de çığlık atmak istiyordu.

Lucile’in sesi yükselmişti, daha hızlı çıkıyordu kelimeler ağzından şimdi. “Neden oradan sağ çıkan bizler suçlanıyoruz? O felakete biz mi sebep olduk? Geminin batışını izlemenin nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Tanrım, gözlerime inanamamıştım. Bir yanı havaya kalkıp devrildi. Oyuncak gibi, doğanın elindeki bir oyuncak... Daha önce görülmüş hiçbir şeye benzemeyen bir görüntüydü ve biz oradan zarar görmeden çıkacaktık? Medeniyete geri dönecektik, erkeklerin kadınlara şapkalarını eğerek selam

verdiği, cankurtaran filikasına ‘önce bayanlar’ deyip bindikleri zamana... Güleyim bari! Bir tanrı varsa kürdandan yapılmış bir gemiyle okyanusu geçtiğimiz için çok eğlendiğine eminim. Ne kadar da aptalız! Asıl oyuncak bizlerdik! Bu dünyada neler oluyor böyle?”

Lucile bu haykırıyla beraber odanın içinde dolaşmayı bıraktı. “Onu iten tek kişinin ben olduğuma inanmakta zorlanıyorum ama belki de sadece bendim.”

“O adamı öldürmeye çalışmıyordun.”

“Elbette çalışmıyordum. Sadece bana dokunulmasını istemiyordum, hepsi bu. En azından kendime söylediğim bu.” Şimdi sırtı Tess’e dönüktü. O gururlu, kaskatı omurgası dimdikti.

“Düşünecek zaman yoktu,” diyebildi Tess.

“Evet, evet ama elbette bunu kimseye anlatmadığımı fark etmişsindir. Karakterim Jean’inki kadar güçlü değil.”

“Peki bana neden anlatıyorsun?”

“Sadece olanları açıklığa kavuşturmak için sanırım. Aramızdaki durumlar her zaman biraz belirsiz oldu.”

“Karmaşık,” dedi Tess yumuşak bir şekilde.

Lucile ona dönüp kısacık bir an gülümsemeyle baktı. “Tatlım, bütün ilişkiler karmaşıktır. Sana iyi şanslar.”

Tess aniden gözünde biriken yaşları bastırmaya çalıştı. “Buraya beni sen getirdin,” dedi. “Bana bir şans verdin. Yol gösterdin. Sana bunun için çok teşekkür ederim.”

“Tanrı aşkına sulu gözlülük yapma. Gerçekten, bu kadar yeter. Hoşça kal, Tess.”

“Lucile...”

Fakat Lucile, Tess’i cümlesinin ortasında bırakıp kapıdan çıkmıştı bile,.

“James!” diye bağırdı Lucile ellerini kızgınca çırparak. “Neredesin? Şu çay masalarını temizlet hemen birine, olur mu? Ve perdeleri de indirt. Burada benden başka çalışan kimse yok mu?”

Tess kendisini beklemekte olan Elinor’a doğru yürüyerek ofisten çıktı.

“Demek sana neler olduğunu anlattı,” dedi Elinor sakın bir sesle. “Bu sabah konuşmak istediğini söylemişti.”

“Belki de kendi başına yapamadığı bir şey için kendini suçluyordu. Lucile o adamı filikadan aşağıya itecek güce sahip değildi.”

“Küreği kullanan kişinin Tom Sullivan olduğunu söylemişti bana.”

“Cosmo’nun talimatıyla mı? Yoksa kendinin mi?”

“Bunu asla bilemeyeceğiz. Benim tahminim? O sinsî sersem bunu kendi başına yaptı. Hikâyenin parçalarını nasıl bir araya getirdiğimizi görüyor musun? Kendi günahlarımızı bağışlatmak için sanırım.”

“Lucile neden bunları bilmemi istedi?”

“Buna Jean Darling’in ifadesini dinledikten sonra karar verdi. Bir şeyler yapması gerektiğini söyledi. Sana bunu gizli tutmanı söylemediğini biliyorum ama ben kimseye anlatmayacağını umuyorum.”

Tess sadece kafasını sallayabildi. Bir diğer seçenek.

“Bu arada, Lucile benden sana bunu vermemi rica etti.” Elinor küçük kadife bir kese uzattı ve Tess’in eline koydu. “O bunun bir hatıra olduğunu söyledi. Senin güvende olmanı sağlayacak ve yüreğini dinlendirecek bir şey. Senin bunun ne anlama geldiğini bildiğini söyledi.”

Tess yavaşça kesenin bağlarını çözdü, gözlerine yaşlar batıyordu. Aytaşı küpeleri.

“Lütfen onları alamayacağını söyleme, lütfen Lucile’e bunu yapma.”

Tess yavaşça kafasını salladı. “Ona benim adıma teşekkür et.”

“Umarım seni kaybettiği için ne kadar üzgün olduğunu biliyorsundur.”

“Ona başka söylemek istediklerim de vardı.”

“Lucile’in de söyleyecekleri vardı sanırım.” Elinor ikinci kez içini çekti. “Ama olan oldu. Eğer bu bir teselli olacaksa geleceği iyi okudun. Ablam değişmeyecek. Bir planın var mı? Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Pekâlâ, iyi şanslar. Biliyorsun sen içinde çok az insanın bulunduğu bir gruptasın, Lucile’e dayandın.” Elinor bunu kelimeleri yumuşatarak neredeyse zarif bir biçimde söylemişti. “İrtibat halinde olalım. Yardıma ihtiyacın olursa, beni ara. Yani eğer Kaliforniya’ya gelirsen.” Elinor durdu. “Sana bir iş bulmaları için birkaç kişiyle konuşacağım. Kendisine Coco Chanel diyen birinin yanında çalışması için birilerini aradığını işittim. Belli ki senin bu işte geleceğin var... Neydi şu Lucile’in nefret ettiği tabir? Hatırladım: Moda endüstrisi.”

Tess gülümsedi. “Demode olacaklarsa da hâlâ düğme dikmekte çok becerikliyim.”

“Yine de bu bir başlangıç. Ah, unutmadan evvel...” Elinor çantasından bir zarf çıkardı. “Bu dün senin için geldi.”

Tess’in kalbi, her harfi özenle yazılmış olan el yazısına baktığında yerinden fırlayacak gibi oldu. Demek eve yolladığı mesajlar yerine ulaşmıştı. Annesini bir mum ışığının altında eğilmiş yazarken hayal edebiliyordu. Yuvası, yuva-

sıyla bir bağlantı... Tess daha sonra yalnız kaldığında okumak üzere mektubu cebine soktu.

Tess, saçları hafifçe yana yatmış bir şekilde sağa sola emirler yağdırarak odada yürümekte olan Lucile'e son kere bakarak asansöre bindi ve asansörün kapıları kapandı.

Tam o anda anlamaya başladı, artık bitmişti. *Titanik'in* güvertesine dünyanın sahibiymiş gibi adım atan o muhteşem kadın geldi gözünün önüne. Madam Lucile. Onun yanında yürüyüp, arkasında bıraktığı ipeksi bir hızla yayılan hayranlık içindeki fısıltıları düşündü. Kim olduğunu biliyor musunuz? Dünyanın en ünlü, en iyi tasarımcısı. Kıyafetlerini giymek zirvede olmak demek. Artık bunların hepsi, bütün hayaller dağılıp kaybolmuştu.

Tess gözlerini kapattı ve en alt kata inene kadar açmadı. Kimse yoktu etrafta. Ne bağırان muhabirler, ne de müşteriler. Kendini bir rüyadan çıkıp bir başkasına geçiyormuş gibi hissederek asansörden çıktı. Şu anın tek gerçekliği anesinden gelen mektuptu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Pinky, Tess binadan çıkarken hiç uygun olmayan bir çekinglilikle kaldırımında duruyordu. Bütün sosyete ortadan kaybolmuştu ama kiralanmış tezgâhtar kızlardan oluşan bir küme, ödeme yapılarak son dakikada davet edildikleri bu gösterişli olayla ilgili kıkırdamalar eşliğinde çene çalarak orada arabaların gelmesi için hâlâ bekliyorlardı.

“Gitmemişsin,” dedi Tess minnettarlıkla.

“Seni bekleyebilirim diye düşündüm. Orada aylak aylak gezeceğin aklıma gelmemişti. Akşam yemeği için bana gelmek ister misin?”

Belki teklifi nezaketi yüzündendi, belki kendini zaten bırakacaktı ama Tess’in gözünden o an yaşlar akmaya başladı.

Pinky paniğe kapılmış gibi görünüyordu ama bu tedirginlikle Tess’in sırtını sıvazlamadan edemedi. “Ne yapmaya çalıştığını anlayabildiğimi söyleyemem ama o kadına hak ettiğinden daha iyi davrandın,” dedi Pinky.

“Ona geri vermem gereken bir şey vardı. Lucile’e çok şey borçluyum.”

“Tekrar gitmek zor muydu? Kalmayı istedin mi?”

Tess kafasını iki yana salladı. “Hayır. Artık öyle tavizler vermeyeceğim.”

“Bana anlatmak zorunda değilsin, o kadının herkesi nasıl tükettiğini görebiliyorum. Ama elbisen güzel görünüyordu.”

Tess belli belirsiz gülümsedi, Pinky’den gelecek herhangi bir moda yorumu büyük bir yenilik sayılırdı.

“Ben aslında Bayan Bremerton’u görünce niye öyle alalak bullak olduğunu merak ediyorum,” deme cesaretini gösterdi Pinky. “Bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu biliyorum sanırım.” Belki biraz patavatsızdı ama her şey ortadaydı. Her şeyin açıklığa kavuşmasında fayda vardı. En azından çoğu zaman.

“İyi bir gözlemcisin,” dedi Tess.

İkisi de bir an için konuşmadılar.

“Yarın ne yapıyorsun bilmiyorum ama kadınların oy haklarıyla ilgili yürüyüşe katılmak ister misin? Yürüyüş, Washington Meydan’ından başlıyor, kemerin altından. Onu daha önce gördün mü? Çok güzel bir kemerdir.” Konuyu değiştirmek Tess’in iyi olduğu bir şey değildi. Pinky kelimeleri büyük bir hızla söylüyordu. “Sana beyaz atla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun? Çok güzel ve ata binecek kadının inanılmaz derecede uzun saçları var. Bu yüzden çok etkileyici olacak, fotoğrafçılar buna bayılacaklar. Ön sayfada yer alacağını umuyorum. Özellikle de *Titanik*’teki erkeklerin anısına para toplayan kadınlar da gelirse. Öfkeliiler çünkü kadınların haklarını savunanlar Titanik’teki kadınların kendileri yerine erkeklerin ölmesine izin vermekte bu kadar hızlı olmamaları gerektiğini söylüyorlar. Oldukça çekici bir hikâye...”

Tess yorgun bir şekilde olanları yeniden anımsamak istemeyerek. "Pinky, bu çok karmaşık," dedi

"Eşitlik her yönden isteniyor. Her şey giderek politik bir hal alıyor, bütün bildiğim bu. Yani alaylar ve satışmalar olacak ama kadınların bir araya geliyor olması güzel."

"Teşekkür ederim, bunu düşüneneğim," dedi Tess. Aniden Pinky'yi kıskandığını hissetti. Her şeyi bu kadar basit bir şekilde görmek onun için kolaydı, seçimlerinden bu kadar emin olmak çok rahat bir şey olmalıydı.

"Neden Jim değil de Bremerton?" diye sordu Pinky beklenmedik bir biçimde.

"Bu öyle bir şey değil. Onlar çok farklı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir gazeteci mi yoksa arkadaş olarak mı soruyorsun?"

Pinky, yukarıda önünden süzülerek geçen o süslü gelinliğin hayal gücünü afallattığı sırada kararını çoktan vermişti. "Arkadaş olarak."

"Jack..." Tess doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Sihirli bir dünyanın içindeki sihirli bir adam."

Pinky gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Bununla nereye varacaksın?"

"Karar vermeye çalıştığım da bu."

"O zengin biri ve sana âşık. Bu yüzden bu fırsatı kaçırmak için delirmiş olmalısın. Evlenmek istiyorsun. Bunu ben de daha önce düşünmüştüm ve bir adam vardı..." Pinky'nin ses tonunda özlemlili bir hava vardı şimdi. "Ama bunu yapamazdım. Evlenmek istemiyorum. Tuzağa yakalanmış bir fare gibi hissettirir bu kendimi bana."

"Öyle olmak zorunda değil."

"Genellikle öyle olur." Pinky, Tess'e neyi kaybetmeye

dayanamayacağını anlatabileceğinden emin değildi: İnsanların dikkatini çekeceğini bildiği bir kimlikle bir odaya girmenin heyecanını, mesleğinin onu göz ardı edilmekten ve kovulmaktan korumasını, korkmasına rağmen ona her türlü dünyaya girme fırsatı tanımasını seviyordu. “Hiçbir şey için mesleğimden vazgeçemem. Sen vazgeçtin ve bu çok cesurca.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İşini Jim için bıraktın.” Bu kez Pinky daha fazla konuşamayacağı hissine sahipti. İkisinin de yüzündeki bakışları görmüştü. İki kadın bir süre sessizlik içinde durdular.

“Fırına girmeyi bekleyen kocaman bir tavuğum var,” dedi Pinky sonunda utanarak.

“Teşekkür ederim. Ama bu gece olmaz. Yapmam gereken şeyler var.” Tess birden Pinky’yi kucakladı.

“Yarın belki görüşürüz,” dedi Pinky.

“Belki.”

“Eğer gelirsen bunun bir anlamı olacak.”

“Bu da ne demek?”

“Sadece bir sezgi, hoşça kal Tess.” Pinky, haklı çıkıp çıkmayacağını merak ederek yavaşça yürümeye başladı. Belki de mesleğini tehdit eden herhangi bir şeyden vazgececeği doğru değildi. Bu onu daha güvende kılmazdı. Belki de önemli olan tek şey saklanacak bir yer olduğu fikrinden vazgeçmekti. Pinky derin bir iç çekti: Belki onun da risk almasının zamanı gelmişti. Tess bunu yapabilmmişti.

★★★

Van Anda, haber odasına girip çalışma masasına yönelen Pinky’yi izledi. Onca deneyimine rağmen tam olarak

Pinky'nin ruh durumunu hâlâ çözemiyordu. Son zamanlarda canlılığını yitirmişti ve Van Anda bunun işaretlerini görebiliyordu. Pinky *Titanik* olayından sıkılıyordu artık. Yine de harika haberler bulup çıkarıyordu.

Van Anda sırtarak "Pekâlâ, benim için moda gösterisinden ne getirdin?" dedi ama Pinky şakalaşacak bir uh halinde değildi.

"Saygı uyandıracak şekilde salonun dolu görünmesi için tezgâhtar kadınları oraya doluşturmak zorunda kalmışlardı. Lucile'in Evi için pek de iyi bir gün değildi."

"Başka neler vardı? Tanrı aşkına, araya kıyafetlerle ilgili bir şeyler de sok. Kadınlar bunu okumak ister."

"Çok hoş sarı bir elbise vardı. İpekten."

Van Anda inler gibi bir ses çıkardı. "Görüyorum ki, modadan anlıyorsun."

Bu onların olağan atışmalarıydı. Ancak Pinky bu sefer karşılık vermedi, bugün olmazdı. "Carr, *World* bana iş teklif etti."

Van Anda, sandalyesinin altında gıcırdamasına neden olarak hızlı bir şekilde doğruldu. "İş mi? Ne tür bir iş? Onlar kadınlarla çalışmazlar."

Pinky, Van Anda'nın gözlerine baktı. "Evet, biliyorum. Sadece iyi muhabirlerle çalışıyorlar."

Van Anda içinden bir küfür savurdu, pot kırmıştı. "Sana daha fazlasını önermiş olamazlar. Bu teklifi düşünmüyorsun, değil mi? *Times*'ı bırakmak için deli olmalısın."

İşte oradaydı, onun fırsatı. Bayan Duff'ın çatı katından bu yana ne söyleyeceğini tekrar etmişti içinden. Her şeyi yapabiliirdi, herhangi bir hikâyeye dalabilir, istediği acımasız soruyu sorabilir, son derece inatçı bir kaynağı ya da

bir kurşunu izleyebilirdi ve istediğini elde edene kadar da vazgeçmezdi. Yaptıklarından ve bunlara ulaşma şekillerinden gurur duyuyordu. Pinky bunların hepsiydi ve diğer muhabirlerle yazı işleri müdürünün sahip olduğu itibara sahipti. Öyleyse dilini ne bağlıyordu?

“Bak, belki de felaket haberlerine bir ara vermen lazım. Seni belediye başkanının arkadaşlarını araştıran bir takımın içine yerleştirebilirim, orada iyi iş çıkacak. Biz...”

“Zam istiyorum.”

“Ne?”

“Daha fazla para istiyorum. Bunu hak ediyorum.”

“Bu iş için iyi para alıyorsun.”

“Dizgiciler saat başına elli sent alıyorlar ve ben onlardan daha az kazanıyorum.” Pinky, Van Anda’nın yüzünde beliren ifadeye güldü. “Bunu bildiğimi düşünmüyordun öyle değil mi?”

Van Anda öne doğru eğilerek inledi. “Pinky, zeki bir kadınsın ama şu anda bu alanda işler biraz sıkıntılı.”

“İşler her zaman sıkıntılı.”

“Keşke sana bu konuda yardımcı olabilseydim.” Blöf yapıyor olmalıydı, Pinky asla *Times*’ı bırakmazdı. Hiçbir aklı başında muhabir şehirdeki en klas gazeteyi bırakmazdı.

Fakat Pinky’nin cesareti artıyordu. “Zam istiyorum. Saat başına bir dolar.”

“Şaka yapıyor olmalısın.” Van Anda şimdi duraksamıştı. En iyi muhabirlerinden birini kaybetmek mi? Bu pek iyi bir fikir değildi. “Neden bundan birkaç ay sonra konuşup ne yapabileceğime bir bakmıyoruz?”

Pinky yutkunarak boğazındaki kuruluşu gidermeye çalıştı. İşte şimdi işinden kovulup arkada kalanlar tarafından

uğurlanma vaktiydi. “Hayır bayım, benim şimdi bir zaman ihtiyacım var.”

Van Anda gözlerini ona dikerek arkasına yaslandı. Pinky şaka yapmıyordu. “Gerçekten o paçavra için çalışacak mısın?”

Pinky, babasını, Bayan Dotson’la sürekli yaptığı para dansını düşündü. “Evet.”

“Haberini yaz, ben bununla ilgili bir düşüneyim.”

“Durumu şimdi netleştirmeyi tercih ederim. Bunu aklımdan çıkarabilirsem daha iyi bir yazı yazabilirim.”

İşte orada durmuş, diğer muhabirleriyle aynı parayı almayı talep ediyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse, Pinky buna değerdı. Bir kadın için bu kadar çok para? Bu hiç yapılmamıştı. Ancak zaman değişiyordu. Tanrım, böyle kadınlarla sırada ne geleceğini kim bilebilirdi? Pinky geri adım atmıyor, gülümsemiyor ya da onu ikna etmeye çalışmıyordu. O çıtayı yükseltiyordu. Şaşırtıcı.

“Sana ne kadar öneriyorlar?”

“Saat başına bir dolar.”

“Tanrım, o kadar parayı nereden bulacaklar?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Pekâlâ, çocuk. Saatine yetmiş beş sent. Yapabileceğimin en iyisi bu.”

“Bir dolar.”

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Pinky’nin bakışlarını kaçırmaması gereken bir zaman varsa o şu andı.

Van Anda kalemini masaya fırlattı. “Tamam, bir dolar. Bunu hak etsen iyi olur.”

Pinky’nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ama o sırada bacakları titriyordu. “Zaten bunu hak ettiğimi biliyorsun, Carr.”

“Evet. Bana bir iyilik yap, olur mu? Bunu etrafa yayma yoksa bütün erkekler daha fazla para ister.” Van Anda yaptığına şaşırmış bir halde kafasını kaşımaya başladı, ilerde, hatta belki de yarın bununla ilgili şakalaşacaklardı.

Pinky içi kıpır kıpır bir halde masasına eğildi. Başarmıştı, babasına götüreceği iyi haberleri vardı. Tavuğu unut. Bu gece yemekte taze mısır ve biftek olacaktı. Bugün geleceği görebileceğini hissetmişti. Bu doğrudu ve babasının dediği gibi, bir şekilde, kendi başına, bir gün ayın üzerinde dans edecekti. Ya da en azından Afrika’yı görecekti.

Dairesinin kilidinden gelen anahtarın dönme sesi inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Tess tek başına, bir sandalyeye oturdu ve annesinin mektubunu cebinden çıkardı. Tanıdık el yazısı onun içini ne kadar özlemle doldurmuşsa, mektubun ilk cümleleri o kadar şaşırtıcıydı.

Sevgili kızım, korkunç bir trajediden sağ çıkmayı başardın ama her şeyden önce sakın eve gelmeyi aklından geçirme.

Tess kâğıdı neredeyse yırtacak kadar sıkı tutarak okumaya devam etti.

Cesurca bir şey yaptın ve olursa olsun senin New York’un yeni dünyasında yerini bulmanı istiyorum. İkimiz de burada olsaydın, hayatının geri kalanında odaları temizleyip, elbiseleri tamir ediyor olacağımızı biliyoruz. Yatağında yatıp tavana bakarak bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Neredeyse kendini senin yerine koyabiliyorum.

Dahası da vardı, genel olarak babası ve kardeşleriyle ilgili haberleri yazmıştı annesi. Komşularından, peynir ve et fiyatlarından, patates için kötü bir yıl olduğundan bahset-

mişti. Tess, geçmiş yaşantısının sadeliğine özlem duyarak iştahla okumaya devam edip mektubun sonuna geldi.

Sana bir fırsat yakalamaya çalışmanı söylemiştim, sevgili Tess. Asla boyun eğme. Sadece güvende olmaya razı olma. İlerle, çaba göstermen ahmaklık olmayacak.

Tess mektubu düzgünce katladı ve önündeki masaya koyup ona gözlerini dikti.

Çaba göstermen ahmaklık olmayacak.

Ne için çaba gösterecekti? Jack onun için bütün dünyanın kapılarını açacaktı. Sadece bu da değil, Jack annesi için bütün kapıların açılmasına yardımcı olabilirdi. Bunu düşünmek, annesinin hayatının tüketen işlerinden kurtulup rahat ve huzur bulabildiğini düşünmek... Bu karşı konulmaz bir şeydi.

Onu seven bir erkeğe sahip olmak ne kadar olağanüstüydü. Bu Tess'in daha hiç bilmediği bir şekilde kendini değerli hissetmesine neden olmuştu. Bir peri masalının içinde dans ediyor gibiydi. Tess, Jack'in hayalini kurmuş ve sonra da usulca dünyanın Jack'in yaşadığı haline bir geçiş yapmıştı. Belki de bu ikinci Bayan Bremerton için de böyleydi. Birincisi de böyle düşünmüştü belki.

Tess kendine Jim'i düşünmek için de izin verebilirdi. Jim'in, onu güldüren, hayaller kurduran ve düşündüren, onu saran yaşam enerjisini ve heyecanını hatırladı. Jim bunu temsil ediyordu. Güvenlik hissi değil, sadece umut.

Artık önemli olan tek sorudan kaçınmak için zaman yoktu. Neden onu tamamlayabilecek bir adamı seçmeyi düşünüyordu ki? Daha kendi bile bu yeni dünyada kim olduğunu henüz bilmezken bunu nasıl yapabiliirdi?

Tess ayağa kalktı ve Jim'in onun için yaptığı ahşap fi-
likanın durduğu şifonyere doğru yürüdü. Filikayı yüzüp

yüzemeyeceğini merak ederek eline aldı ve parmağıyla kenarlarının üzerinden geçti. Onu lavaboya götürüp su doldurdu ve yavaşça suya bıraktı. Filika hafifçe yuvarlak olan alt kısmıyla önce biraz sallandı, sonra öne doğru ilerledi ve lavabonun kenarına çarptı. Ne kadar ustaca oyulmuştu. Tess, Jim'in uzun parmaklarını, onu marangoz dükkânına götürdüğünde yüzünde beliren heyecanı düşündü. Bekledi. Bu neden önemliydi? Önemli değildi, elbette. Ancak filika yüzüyordu. Tess bir anda umut etmeye ne kadar çok hasret kaldığını fark etti.

Jack Bremerton'ın ofisinin kapısını çaldığında gökyüzü tamamen karanlıktı. Tess içeriden açılan zincirin tıkırtısı gelmeden önce epeyce bir zaman bekledi.

Jack'in sekreteri Bay Wheaton denen adam kapıyı açtı, onu görünce gözleri irileşmişti. "Sizi beklemiyordu."

"Biliyorum ama onunla konuşmam gerekiyor."

"Tanrım." Adam onu içeri alıp almama konusunda kendiyse tartışmış gibi tereddüt etti. "Pekâlâ, Bay Bremerton burada değil ama lütfen içeri gelin. Şu an Bay Ford'la beraber yemekte. Bir sorun mu var?" Adam dikkatle Tess'e bakıyordu.

"Onunla konuşmam gerekiyor, Bay Wheaton."

"Elbette. Şarap ister misiniz?" Wheaton büfeye doğru ilerledi, kristal bir sürahiyi alıp kadehe kırmızı sıvıyı doldurup ona uzattı. "Onun için çok şey ifade ettiğinizi biliyorsunuz değil mi? Umarım her şey yolundadır."

Tess, Jack'in hemen gelmesini dileyerek şarabından bir yudum aldı. Bay Wheaton ile konuşmak istemiyordu, şu an değil.

“Duff Gordonlar tarafından tuzağa düşürülmeye çalışılan o gemicinin kurtulduğunu duyduğuma sevindim.”

“Evet, çok sevindiriciydi,” diye yanıtladı Tess şaşırarak. Bay Wheaton’ın bunu nereden bildiğini merak etti.

Wheaton döndü ve kendisi için de bir kadeh şarap aldı. Ani bir karar vermiş gibi görünüyordu. Yüz hatları sertleşmiş bir şekilde Tess’e baktı. “Bunu kimin sağladığını bilirsinizdur herhalde?”

Wheaton’ın ne söylediğini anlaması Tess’in bir-iki saniyesini aldı. “Jack miydi?”

“Evet.”

“Tanrım.” Bunu onun için yapmıştı. Jack, Jim’i utanç ve beladan kurtarmıştı. Bunu yapıp onun omuzlarından bir endişe yükünü kaldırmıştı. Bunu bu kadar hızlı halledebilecek kudrette olduğu gerçeği de hayret vericiydi. Bu, ne kadar muazzam bir iyilik örneğiydi.

“Sizin bunu bilmenizi istemiyor.”

“Neden?” diye sordu Tess. Jack’in şimdi, şu dakikada kapıdan içeri girmesini diliyordu. Böylece ona yüz yüze teşekkür edebilirdi.

“Sizi etkilemek istemedi. Onunla sırf minnettar olduğunuz için evlenmenizi istemedi. Bu yeterli olmazdı.”

“Hayır, elbette olmaz.”

“Halinizden niye burada olduğunuzu tahmin edebiliyorum. Jack’in ani kararlar veren biri olduğunun ve bütün bunların çok hızlı geliştiğinin farkındayım. Eğer kaygılarınız varsa, şunu söylemeliyim ki, o iyi ve dürüst bir adamdır.”

“Bunu biliyorum, doğrusu bundan hiç şüphe etmemiştim.”

Birlikte, kapının kilidinin açıldığını duydular.

“Hoşça kalın, Bayan Collins.” Wheaton bardağını bıraktı ve başka bir kapıdan içeri girip arkasından yavaşça kapatarak gözden kayboldu.

Jack şimdi tam Tess’in önünde duruyordu. Şaşırarak gözlerini kırptırdı, sonra tek bir kelime bile konuşulmadan neden Tess’in orada olduğunu biliyormuş gibi göründü.

“İlk önce benim konuşmama izin ver,” dedi Jack.

“Yapamam, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Hayır, ben söyleyeyim. Benimle evlenmeyeceksin.”

“Sen çok hayranlık verici, muhteşem bir adamsın. Ama hayır, seninle evlenemem.”

“Neden?”

“Hissetmek istediğim şeyi hissetmiyorum çünkü.” Bunu söylemek çok inciticiydi. Jack’in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Büfeye gitti ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Hâlâ rahat olmasına karşın ses tonunda bir keskinlik fark ediliyordu. “Tess, seni seviyorum, seni mutlu edeceğim, istediğini yapabilirsin. Bolca param var. Söylemiştim, bir tasarımı mağazası açmak istiyorsan, sana buna vereceğim. Ne istersen onu yapacağım. Seni şımartmak istiyorum.”

Tess’in aklına Cosmo ve Lucile geldi. “Ben şımartılmak istemiyorum.”

“İkimiz harika olacaktık. Cesaretin nereye gitti?”

“Şimdi o cesareti göstermeye çalışıyorum.”

“Devam et o halde. Dinliyorum.”

Şüphelerini nazikçe ifade etmenin bir yolu yoktu. “İstekliliğini ve kesinliğini seviyorum ama bu benim için yeterince gerçek değil.”

Jack tamamen kontrolünü yeniden kazanmış gibi görünüyordu. “Tess, sence bana olan ilginin kaynağıyla ilgili bir yanılısamanın etkisinde miyim? Bunu açık açık söyleyebilir miyim, tatlım? Para ve güvencede olmayı istemenin yanlış bir tarafı yok, kadınların kendilerinden büyük, düzenini kurmuş erkeklerle evlenmeleri için kendilerine göre sebepleri var. Bu zaten dünyanın işleyişi.” Jack her zamanki sakın, çarpık gülümsemesiyle baktı ona. “Her birimizin bir pazarlık kozu var.”

“İkimizin de gerçek olmasını istediğimiz bir şeye göre davranıp davranmadığımızı merak ediyorum. Şimdiye kadar iki kere evlendin zaten.” Lucile’in kapısının önünde mermer bir heykel gibi suskun ve sert duran Bayan Bre-merton’ı düşündü.

Jack gözlerini kırptırdı. “Bu çok acımasızca. Geçmiş hatalarımı telafi edemem.”

Tess yutkundu. “Eninde sonunda dördüncüyü de isteyebilirsin.”

“Demek her şey bununla ilgili.”

“Bunun korkusu beni başka birine dönüştürebilir. Ancak asıl neden bu da değil, Jack. Çok daha fazlası var.”

“Ne önemi var? Bizim dışımızdaki şeylerin ne önemi var? Sana tapıyorum. Bundan daha fazla ne istiyorsun?”

Gerçekten, daha fazla ne istiyordu? Tess hayallerinin ötesinde bir rahatlığa sahip olacaktı. Ama bunun karşılığını Jack’i eşit derecede severek veremeyecek olması asla doldurulamayacak bir boşluk bırakacaktı. Bir süre sonra da Tess *çaba göstermeyi* bırakacaktı. Tahammül edecek, teslim olacaktı ve soğuk bir kalple öylece kalakalacaktı.

“İlk önce tümüyle kendim olmak istiyorum,” diye fısıldadı .

“Eğer hepimiz bunun için beklemiş olsaydık, hiçbir şey yapamazdık.”

“Ben denemek istiyorum.”

Jack’in gözlerinde bir tereddüt vardı. Kadehini içerken, elini saçının arasında gezdirdi, sonra ayağa kalkıp duvara baktı. “En azından bunları yüzüme söylüyorsun. Ben hayatımda bunu yapmamaya meyilliyimdir. Sanırım bu da benim kusurum. Bir korkağım.”

“Jack, Jim’i kurtardın ve yüreğimin en derinliklerinden sana müteşekkirim. Bu gerçekten özverili bir hareketti.”

“Lanet olası Wheaton...”

“Bunu öğrendiğime memnunum.”

“Özveri değildi. Sadece hiçbir endişe altında olmayan duygularınla seni istiyordum. Jim’i kurtarmak, bunu garanti etmenin en kolay yoluydu. Kalbinin ve fikrinin değişmesinin Jim’le de bir ilgisi var değil mi?”

“Evet, var ama o bunu bilmiyor.”

“Belki de bunu bilmesini sağlamalısın.”

“Korkarım artık bunun için çok geç.”

Jack’in cevabı neredeyse müşfikti. “Belki de değildir.”

“Bir bakıma bunun bir önemi yok.” Tess konuyu değiştirdi. “Neden böylesine cömertçe bir şey yaptın?”

“Çünkü istediğimin yapılmasını sağlayan bir güce sahip olmaktan hoşlanıyorum, o kadar. Kazanmayı seviyorum. Jim’in kurtulması, sadece yapabildiğim bir şeydi.”

“Sadece bu olduğuna inanmıyorum.”

Jack bir iç çekti. “Pekâlâ, Tess. Gelişigüzel bir şekilde insanların hayatlarını mahveden Duff Gordonlar gibi tiplerden hoşlanmıyorum. White Star gibi şirketleri sevmiyorum. Tanrı biliyor, o tür şirketlerden çok para kazandım ama bu onların hezeyanlarına inandığım anlamına

gelmiyor. Başları derde girdiğinde kendilerini kurtarmak için herkese savaş açarlar. Komik olan ne biliyor musun? White Star gibi şirketler yine de kendi gemilerine güvenmeyi sürdürürler. Dünyanın en büyük gemisi, yok edilemez, batmaz, çok dayanıklı ve bunun gibi şeyleri söylerler. Ama başları belaya girdiğinde olanları gördük. Ancak onlar bunu görmek istemiyorlar. O yüzden böyle bir şeyi tekrar tekrar yine yapacaklardır. Benim gibi insanlar da bundan kâr sağlamanın bir yolunu bulacaktır.”

“Bu, tam Amerikalılara özgü bir şey gibi geliyor kulağa.”

“Öyle zaten. Bak,” diye ekledi Jack yavaşça, “huzursuz olup başka şeyler isteyeceğim diye korkuyorsun. İşte bunlar benim eski eşlerimin söylediği şeyler. Sen bunu değiştirebilirdin.”

“Kendi başıma değil.”

“Belki de benim en çok istediğim budur. Bana inanman. Ancak böyle bir inanç taşımadığın ortada.” Jack, Tess’e kederli, müşfik bir ifadeyle baktı. “Genç ve deneysimsizsin tatlım. Belki de bunu hayatı küçümseyip alaya alan yapımla mahvedecektim.”

Artık söylenecek daha fazla bir şey kalmamıştı. Birbirlerinden uzakta, garip ve içi rahat bir biçimde, üzüntü hissetmeden durdular. “Mutlu olmanı diliyorum,” dedi Tess. “Jack, ben inandığım kişi olmaya çalışıyorum çünkü bunu yapmazsam, rol yaparsam, herhangi bir rol, ikimizi de mutsuz ederim.”

“Ünlü Lucile gibi mi?”

“Belki de.”

Jack neredeyse ağzından gülünç bir homurtu çıkardı. “Evet, Lucile ne kadar çok örnek alınacak biri olduğunu kanıtladı.”

Tess gitmek için arkasını döndü. Başarmıştı, bu yeni topraklarda ikinci cankurtaran halatını da kesmişti. Ancak içinde hiçbir tereddüt ya da ıstırap yoktu. Sadece onu Lucile'in dükkânından çıkarıp bir kez daha buraya getiren aynı yoğun hüznün vardı.

“Kararını vermene ne sebep oldu?”

“Kismen annem. Büyük oranda da kendi sağduyum.”

Jack, Tess'in sözlerini kavramaya çalışarak durdu. “Ben sağduyuna layık değilim.” Jack, Tess buna cevap vermeye hazırlanırken elini kaldırdı. “Sanırım, bu hayatını şekillendirmeye çalışarak benimkini daha iyi hale getiremeyeceğimi kanıtlıyor.” Jack kısa ve nazik bir şekilde Tess'i kucakladı. “Elveda, Tess.”

Tess de ona sarıldı. “Elveda, Jack.” Kapıyı açtı ve arkasından kapatırken kapının topuzuna sıkıca bastırdı.

O sabah hava bulutluydu, Union Meydanı'ndaki çiçek tarhının kenarında kümelenmiş narin laleleri eğen hafif bir rüzgâr esiyordu. Açık olan saçları rüzgârda dalgalanan Tess, Jim'in doğrama atölyesinin bulunduğu karşıdaki küçük, sıradan binaya baktı. Onu göreceğini düşünmek için hiçbir sebebi ve kesinlikle ona yaklaşmaya niyeti yoktu ama bir şekilde kendini burada bulmuştu. Belki de sadece sessiz bir veda için buradaydı. Bunu çok geçmeden öğrenecekti.

Sonra Tess onu gördü. Uzun silüetini, hafifçe öne doğru eğilmiş, rahat ve yaylanarak yürümesini... Geleceğine doğru koşan genç bir adam. Şapkasının altından yüz hatlarını seçemiyordu ama Tess bu adamı, o elleri tanıyordu. Onun ne hissettiğini biliyorum dedi Tess kendi kendine.

Her şey açık, her şey mümkündü. Buna nasıl engel olabilirim ki?

Jim dükkâna ulaştığında, Tess'in bulunduğu tarafa döndü. Tess elini kaldırıp yavaşça salladı.

Jim bir-iki saniye basamağın kenarında hareketsiz kaldı. Sonra o da elini kaldırıp Tess'e salladı ve dönüp dükkânın içinde gözden kayboldu.

İşte hepsi buydu, elveda.

Tess, havadaki tatlı ilkbahar kokusunu içine çekerek Washington Meydanı Parkı'na doğru yöneldi. Adımları sabitti. Her şey önündeydi.

Park, göz kamaştırıcı beyaz kıyafetler içindeki kadınların ortasında dalgalanan kırmızı, beyaz ve mavi bayraklarla vatansever renklerin bir deniziydi adeta. Tess onlardaki enerji ve heyecana hayran kalarak kalabalığın içine karıştı. Kadınlar kundaklanmış, sıkılmış görünen bebeklerin içlerinde bulunduğu hasır çocuk arabalarını itiyor, bir kısmı gülüp birbirlerine sesleniyor, bazıları Tess'in daha önce hiç duymadığı şarkılar söylüyorlardı. Hepsi de şapka takmışlardı –ipek başlıklar, hasır şapkalar– ve üzerlerinde “Kadınlara Oy Hakkı” yazan afişler vardı. Bir grup, üzerine mürekkeple “Eşitlik İstiyoruz” yazılmış bir bez taşıyordu. Pinky'nin haberine göre bu sabah burada evlerinden ve tiyatrodan gelen kadınların, derneklerin oluşturduğu yirmi bin kişi olması bekleniyordu. Dini Arkadaşlar Topluluğu* bile yürüyüşte bulunacaktı.

Tess kalabalığı görmek için boynunu uzatıp etrafa bakın-

*1660'larda İngiltere'de George Fox tarafından kurulan şiddete karşı olan ve hiçbir resmi ayini ya da rahipliği olmayan Hristiyan mezhep. Dini Arkadaşlar Topluluğu'nun temel inancı ilahi vahyin anlık ve bireysel olduğudur. –ç.n.

dı. Çok güzel taş bir kemer gözüne takıldı. Bu Pinky'nin daha önce bahsettiği kemer olmalıydı. Ona ulaşmak bu kalabalığın arasında epey zor olacaktı. Bir adam Tess'i kalabalığın içinde sıkıştırarak neşeli bir şekilde "Siz de geçit törenine mi gidiyorsunuz, bayan?" diye bağırdı. "5. Caddede'ye kadar, ha? Siz hanımların bu kadar gücü var mı? "

Bu bir şenlikti. Nefes kesici. Bütün bu faaliyet oy için miydi? Önlük takmış genç kızlar, etrafta kadınlara oy hakkıyla ilgili dergiler satarak, üstünde "Oy İstiyoruz" yazısı olan fırıl fırıl döndürdükleri güneş şemsiyeleriyle koşuyorlardı. Genç erkekler birbirlerini dürtüp gülerek kaldırımında bekliyorlardı.

Tess'in gözüne küçük bir kadın topluluğu ilişti, oldukça suratsız görünüyorlardı. "Cesur Erkeklerimizin Onurunu Lekeliyorsunuz" yazılı bir pankart taşıyorlardı. Gri ince yünlü kumaştan bir manto giymiş bir kadın, beyazlar içindeki cesur bir kadın hakları savunucusuna bağıyordu. Tess oraya yaklaştıkça, beyazlı kadının Bayan Brown olduğunu gördü.

"Bu insanları destekleyerek bize nasıl ihanet edersin?" diye bağırdı grili kadın. "Bizimle beraber o gemideydin! İlk önce çocukları ve kadınları kurtarmanın neresi yanlış?" Tess'e çok aşina olan ses bu feryadın içinde kıvrılarak ilerledi.

Bayan Brown "Tatlım, aynı şey karşıdakiler için de geçerli," diye yanıtladı sert bir sesle. "İyi erkeklerimiz de var, çürük olanlar da. Aynı şey kadınlar için de geçerli, yani bu kadar öfkelenmene gerek yok."

Fakat bu sadece daha fazla bağırsı kışkırtmaya neden oldu. Beyazlı diğer bir kadın griliye doğru yüzünü yaklaş-

tırdı. “Erkeklerin bu kibarlığını kabul etmek bizi ancak zayıflatır,” dedi ısrarlı bir şekilde. “Bunu anlamıyor musun?”

Bayan Brown, Tess’i gördü ve onu kucakladı. “İşte, tatlım, şimdi Amerika’da işleri nasıl yürüttüğümüzü görüyorsun,” dedi. “Kadın haklarını savunan arkadaşlarımla bu eşitlikle ilgili belli konuları keşke bugün araya sokmasalardı diye düşünüyorum. Bu konu sayımızı azaltıyor.” Sonra da el sallayarak kalabalıkla beraber sürüklenmeye başladı.

“Tess! Tess!”

Pinky onu fark etmiş, dikkatini çekmek için yukarı aşağıya zıplayıp duruyordu. “Gelmişsin!” Dirsekleriyle kalabalığın içinde kendine yol açarak yaklaşıp Tess’in elinden tuttu. “İnanılmaz değil mi? Herkes burada, anneler, ev hanımları, tuhafiyeciler, kütüphaneciler, çamaşırhane çalışanları, işçiler. Tess, herkes bunun yanında, oy hakkımızı kazanacağız!”

“Daha hiç bu kadar farklı türden kadını bir arada görmemiştim,” dedi Tess. Hepsinin birden yürüyüşe katılmak için işlerinden nasıl izin aldıklarını merak etti.

“Burada Çinli kadınlar da var. Onlar daha bebekken ayakları bağlanıyor ve etrafta neredeyse ancak topallayarak yürüyebiliyorlar. O yüzden de at arabasının içinden bize eşlik edecekler ama kendi ülkelerinde oy kullanabiliyorlar, buna ne diyorsun?” Pinky çiçeklerle kaplı bir at arabasını işaret etti. “Aramızdaki en yaşlı taraftar doksan dört yaşında, o da at arabasıyla gelecek. Ayrıca bize katılan binlerce erkek de var. Bu bir şey ifade etmez mi?”

Tess bu şamata sesini duyurmaya çalışma çabasına girmeden başını salladı.

“Şimdi düzene giriyoruz. Buraya gel, sana beyaz atı

göstermek istiyorum. Başlamadan önce ona binme şansını elde edeceğim. *Times* için iyi bir fotoğraf olacak.”

“Yürüyüşte ona kim binecek?”

“İster inan ister inanma, ama kadın bir avukat.”

Pinky atın çevresindeki kalabalığa katılırken coşkulu bir şekilde karşılandı. “Senin sıran, Pinky!” diye seslendi biri.

Tess atın burnunu okşamak için uzandı. Güzel bir attı, uzun, güçlü, zeki gözleri vardı. Yürüyüş için gelen kadınların üzerlerindeki beyaz kıyafetler gibi göz alıcı beyazlıktaydı. Atın bakışları gururlu bir ifadeyle Tess’e yönelmişti sanki. Tess ondan hoşlanmıştı.

“Atla hadi!”

Pinky, iki kadından yardım alarak, kendini eyerin üzerine savurdu. Heyecanla dolduğunu hissetti ve bunun nedeni sadece tarihte bu ufacık yeri alma şansını bulması değildi. Dün gece Tess’in kaybolup gitmek üzere olmasından korkmuştu ama ikisi konuşurken bile bir şeyler değişmişti. Bunu o zaman hissetmişti, şimdiyse emindi. Pinky belki de kalbin izlediği yollar konusunda arkadaşından daha bilgeydi.

Kendini son derece güçlü ve kudretli hissederek eyerin kenarından tuttu. Buradan, her şeyi görebiliyordu. Meydanı saran kalabalığı bakarak “Muhteşem!” diye bağırdı.

“Sıkıca tutunup durduğundan emin ol,” dedi Tess.

“Durmak mı? Parkın etrafında dört nala koşmak istiyorum!” Pinky aşağıya doğru, Tess’e baktı.

“Gel hadi, buraya çıkman lazım.” Atın yan tarafından aşağıya kayıp yere indi. Tess’i tuttu ve dizginleri onun eline verdi.

“Bin hadi!”

“Neden olmasın?” dedi Tess gülerek. Ayaklarını bu

muhteşem hayvanın iki yanından sarkıtıp atın üzerine bindi ve dimdik durdu.

Manzara nefes kesiciydi. Bakışları o muhteşem, yecan verici meydana yöneldi. Evet, ufku, görebileceği düşündüğünden çok daha geniş manzarayı görebiliyordu. Şimdi Jim'in gördüğünü, aslında hep orada olan şeyliyordu. Yapacak ve öğrenecek çok şey vardı, bunu biliyordu.

Sonra Tess başka bir şey gördü. Şapkası geriye itildi, tanıdık bir figür ona doğru yürüyordu. Tess onun, o lak, mavi gözlerin yaklaştığını gördü. Bir kahkaha duydu. Kimindi? Kendisi gülüyordu ve sorun yoktu. Hak da haksız olabilirdi ama kendine verdiği söz açıktı, iş olacaktı, her zaman dikkatli olmaya çalışmayacaktı ve daha küçük bir hayata razı olmayacak, gerçek olanla karşılaşacaktı.

Peki gerçek neydi? Belki de burada, onun yüzüne bakarak öğrenilecekler vardı.

"Aşağıya inmene yardımcı olabilir miyim?" dedi. Elleri dizginlerin üzerinde, başını yukarı kaldırmış, ıslak yanan gözleriyle hemen atın yanında duruyordu.

Tess avuçlarını uzatıp, eğilerek Jim'e uzandı.

"Evet," dedi.

YAZARIN NOTU

Bu kitaptaki ifadelerinin çoğu doğrudan Titanik battıktan sonra yapılan Amerikan Senatosu soruşturmalarının tutanaklarından alınmıştır.

Hikâyenin temel yapısı gerçeklere dayanmaktadır: Dünyaca ünlü bir tasarımcı olan Bayan Duff Gordon kocası ve sekreteriyle bir cankurtaran filikasında kaçıp kurtulmuştur ki bu da çeşitli raporlara göre kırk-elli insan taşıyabilecekken on iki kişinin binmiş olduğu bir filikadır. Bayan Duff ısrarlı bir şekilde diğer sağ kalanlar için geri dönme konusuna karşı çıkmıştır. Cosmo Duff Gordon filikadaki gemicilere para teklif etmiştir. Ancak karısının taleplerine itaat etmeleri için mi ya da bir minnettarlık ifadesi olarak mı yapıldığını kimse gerçekten bilmiyor.

Cosmo ve Lucile Atlantik'in her iki tarafındaki basın tarafından da ciddi anlamda eleştirilmişlerdir. Benim anlatımda Lucile Amerika Birleşik Devletleri'nde ifade vermiş olsa da aslında Cosmo'yla bu sorgulamadan kaçmışlardır. Bununla birlikte ağır eleştirilere maruz kaldıkları için İngiltere'de ifade vermek zorunda kalmışlardır.

Kamunun küçümseme ve alayları onları olumsuz anlamda etkilemiştir.

Oturumlardan sonra, Lucile'in Evi –evet, Bayan Duff elbiselerine o romantik isimleri de vermiştir– uzun süreli bir

düşüşe sürüklenmiş ve Sör Cosmo ile Bayan Duff Gordon en sonunda ayrılmışlardır.

Senatör William Alden Smith, 18 Mayıs 1912’de kalabalık bir Senato salonunda gerçekleşen Titanik oturumlarında en son ve duygusal raporunu sundu. *Bu felaketin özünde, demışti, birçok kilit noktada pervasızca bir “tehlikeye kayıtsız” olma hali vardır.*

Senatör bunları listelemiştir: Titanik buz dağlarının bulunduğu bir alanda fazla süratli bir şekilde ilerliyordu. Gemi tayfası tecrübesizdi. Gemide dürbün yoktu. Telsiz iletişimi yetersizdi. Cankurtaran filikası talimi yapılmamıştı ve Titanik’teki herkese yetecek sayıda cankurtaran filikası bulunmamaktaydı.

Senatör başarılı bir şekilde, bütün gemilere yeterli sayıda cankurtaran filikası konulmasına dair yasanın geçmesini sağladı.

Ve o büyük Margaret Brown –daha sonra “batmaz Molly Brown” olarak anılmıştır– Titanik’in gerçek kürek kullanan kahramanıdır.

Tek bir yanıtı olmayan bu trajedinin özündeki muamma dışındaki her şey kurgusaldır: Neden sadece bir tane cankurtaran filikası sudaki ölmekte olan insanları kurtarmak için girişimde bulundu? Hikâyemi üzerine inşa ettiğim soru budur.

Son olarak, Millvina Dean, batan Titanik’ten kurtulan en son kişi, 97 yaşında, 31 Mayıs 2009’da öldü. Titanik’in Belfast’ta suya indirilmesinden bu yana tam olarak 98 yıl geçmiştir.

Kate Alcott

Hevesli bir terzi olan Tess, dünyaca ünlü tasarımcı Leydi Lucile Duff Gordon tarafından Titanik'in trajediyle sonlacak ilk seferinden önce işe alındığında şansının döndüğünü düşünür.

Gemiye bindiklerinde Tess iki adamın dikkatini çeker: Biri hayatın zorluklarını bilen, nazik bir denizci, diğeri ise gizemli bir milyonerdir. Ancak gemide geçirdikleri dördüncü gecede kötü kader Tess'e yetişecektir.

Titanik buz dağına çarptıktan sonra yaşanan kaos içinde, Tess bu iki adamın da yardımlarıyla bir cankurtaran filikasına binmeyi başarır. Ancak asıl hikâye buradan sonra başlayacaktır. Kaza sırasında bir filika bulup kurtulmayı başarmış Leydi Duff Gordon'ın tartışma yaratan hareketleri halk, gazeteler ve devlet tarafından mercek altına alınacaktır.

Tess başarılı bir terzi olma hayallerini gerçekleştirebilecek Duff Gordon'ın dengesiz halleriyle uğraşırken, diğer yandan denizci ve milyoner arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

"Geminin batışında yaşananlarla ilgili birçok şey öğrenmenin yanı sıra, Tess'i New York'un elit moda dünyasında takip etme şansına da sahip oluyoruz."

The Washington Post

"Gerçeklerle kurguyu birbirine harika biçimde bağlayan Alcott, büyüleyici bir hikâye yaratıyor."

USA Today

625

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com